COLECȚIA

Jubiri de poveste

Bestseller USA Today

SARAH MACLEAN

Un târg potrivit pentru un duce

SARAH MACLEAN
UN TÂRG POTRIVIT PENTRU UN DUCE

No Good Duke Goes Unpunished **by Sarah MacLean**

TEMPLE

Whitefawn Abbey, Devonshire
Noiembrie 1819

Se trezi cu o durere de cap îngrozitoare şi cu mădularul tare ca piatra.

Situaţia nu era ieşită din comun. La urma urmei, se trezise în fiecare zi de peste cinci ani cu una din problemele respective, şi erau multe dimineţile în care le putea pune pe amândouă la socoteală.

William Harrow, marchiz de Chapin şi moştenitorul ducatului Lamont, era bogat, nobil, privilegiat şi arătos, iar un tânăr binecuvântat cu asemenea trăsături rareori îşi dorea altceva în afară de vin şi de femei.

Aşa că, în această dimineaţă, nu se agită. Ştiind (ca toţi băutorii cu experienţă) că durerea de cap avea să-i treacă pe la prânz, acţiona pentru a-şi trata cealaltă suferinţă şi, fără să deschidă ochii, întinse mâna după femeia care trebuia să fie lângă el.

Doar că nu era.

În loc să dea de carne fierbinte şi dornică, William luă în mână perna cu totul nesatisfăcătoare.

Deschise ochii, iar lumina intensă din Devonshire îi luă cu asalt simţurile şi îi accentuă bubuitul din cap. Scoase o înjurătură, îşi acoperi cu un braţ ochii închişi, arşi pe sub pleoape de lumina soarelui, şi trase aer adânc în piept. Lumina zilei era cel mai rapid mod de a strica o dimineaţă.

Probabil că era mai bine că femeia de ieri seară dispăruse, deşi amintirea sânilor ei plini, a coamei sale de bucle arămii şi a gurii făcute pentru păcat îi trezi un oarecare regret.

Fusese superbă.

Şi în pat… în pat fusese…

Rămase nemişcat. Nu-şi amintea.

Era sigur că nu băuse aşa mult. Oare? Fusese înaltă şi cu forme pline, făcută exact cum îi plăceau lui femeile, o

pereche potrivită pentru înălţimea şi masivitatea lui care erau adeseori un blestem pentru el când venea vorba de femei. Nu-i plăcea sentimentul că ar putea să strivească o fetişcană.

Şi avea un zâmbet care îl făcea să se gândească la inocenţă şi la păcat în acelaşi timp. Nu voise să-i spună cum o cheamă… refuzase să audă numele lui…

Perfecţiunea întruchipată.

Şi ochii ei – nu mai văzuse niciodată ochi ca ai ei, unul albastru ca marea în timpul verii. Iar celălalt bătând înspre verde. Se uitase prea multă vreme în ochii aceia mari şi primitori, fascinat de ei.

Se furişaseră prin bucătărie şi pe scara de serviciu până în camera lui, ea îi turnase un scotch… Asta era tot ce-şi aducea aminte.

Doamne sfinte! Trebuia să se lase de băut. Imediat ce ziua se va fi sfârşit. Urma să aibă nevoie să bea ceva pentru a supravieţui zilei în care se căsătorea tatăl său – zilei în care William se alegea cu a patra mamă vitregă. Mai tânără decât toate celelalte. Mai tânără decât el.

Şi foarte bogată.

Nu că ar fi întâlnit-o pe această mireasă perfectă. Avea s-o vadă la cununie şi nu înainte, aşa cum procedase şi în cazul celorlalte trei. Şi apoi, după ce sipetele familiei se umpleau din nou, urma să plece. Se va duce înapoi la Oxford, după ce-şi va fi făcut datoria jucând rolul de fiu iubitor. Îşi va relua viaţa minunată, plină de plăceri, a moştenitorului unui ducat, în care băutura, zarurile şi femeile se găseau din belşug, iar grijile lipseau cu desăvârşire.

Viaţa pe care o adora.

Dar diseară avea să-şi respecte tatăl şi să-şi întâmpine noua mamă, prefăcându-se că îi păsa de ea, de dragul bogăţiei. Şi poate, după ce îşi juca rolul de moştenitor, avea să caute prin grădini o „jucărie” şi să facă tot posibilul să repete noaptea trecută.

Slavă Cerului că existau moşii la ţară şi nunţi cu mulţi invitaţi. Nu exista femeie pe această lume care să reziste

atracţiei sexuale a unei nunţi şi, pentru acest motiv, lui William îi plăcea foarte mult sfânta cununie.

Ce noroc avea că tatăl lui se pricepea aşa bine la asta! Zâmbi ştrengăreşte şi se întinse în pat cât era de lung, aruncându-şi un braţ peste aşternutul răcoros.

Cearşafuri *reci* de pânză. *Ce naiba?* Deschise repede ochii. Abia atunci îşi dădu seama că nu se afla în camera lui. Nu era patul lui.

Iar lichidul roşu de pe cearşafuri care îi umezea degetele nu era sângele lui.

Înainte să poată spune ceva, să se mişte sau să priceapă ceva, se deschise uşa acelui dormitor ciudat şi apăru o fată cu un chip proaspăt, părând nerăbdătoare.

Zeci de lucruri diferite i-ar fi putut trece prin minte în acel moment… ba chiar o sută. Şi totuşi, în cele câteva secunde dintre apariţia tinerei şi clipa în care îl observase, William se gândi la un singur lucru – că urma să-i distrugă viaţa bietei fete.

Ştiu, fără umbră de îndoială, că nu avea să mai deschidă nepăsătoare vreo uşă sau să întindă cearşafuri pe pat, sau să se lase mângâiată de razele puternice de soare într-o dimineaţă de iarnă în Devonshire, fără să-şi aducă aminte de acest moment.

Un moment pe care el nu-l putea schimba.

El nu scoase o vorbă când ea îi observă prezenţa, nici când încremeni în loc şi nici când se făcu palidă ca moartea şi ochii ei căprui – ciudat că le remarcase culoarea – se măriră mai întâi pentru că-l recunoscuse, apoi că era îngrozită de el.

Nu spuse nimic nici când ea deschise gura şi ţipă. Fără îndoială că şi el ar fi făcut la fel în situaţia ei.

Numai după ce ea scoase acel prim ţipăt acut, asurzitor – cel care aduse în fugă valeţi, servitoare şi pe tatăl lui –, vorbi şi el, profitând de momentul de linişte dinaintea furtunii ce stătea să izbucnească, pentru a întreba:

— Unde mă aflu?

Fata doar se uită la el, stupefiată.

El dădu să se ridice din pat, cearşafurile căzându-i până în talie, dar se opri brusc când realiză că hainele lui nu erau pe nicăieri.

Era gol-puşcă. Într-un pat care nu era al lui.

Şi era plin de sânge.

Întâlni din nou privirea îngrozită a fetei şi, când vorbi, cuvintele îi ieşiră şovăielnic din gură şi exprimând ceva pe care mai târziu avea să-l identifice drept frică.

— Al cui pat e ăsta?

Remarcabil, dar ea reuşi să-i răspundă fără să se bâlbâie.

— Al domnişoarei Lowe.

Domnişoara Mara Lowe, fiica unui bancher bogat, cu o zestre suficient de mare ca să pună mâna pe un duce.

Domnişoara Mara Lowe, în curând ducesa de Lamont.

Viitoarea lui mamă vitregă.

Capitolul 1

Îngerul Căzut
Londra
După doisprezece ani

Există frumuseţe în clipa când carnea dă de os.

Ia naştere din ciocnirea violentă a încheieturilor degetelor de falcă şi din pocnetul înfundat al pumnului în abdomen, precum şi din geamătul sec ce iese din pieptul unui om în fracţiunea de secundă înainte să fie înfrânt.

Cei pe care îi desfată o astfel de frumuseţe se luptă.

Unii se bat pentru plăcere, pentru momentul în care un adversar se prăbuşeşte la podea într-un nor de rumeguş, fără putere, răsuflare sau onoare. Unii luptă pentru glorie, pentru momentul când un învingător îşi domină, plin de sudoare, praf, sânge, adversarul bătut şi zdrobit. Iar alţii se luptă pentru putere. Îmboldiţi de încordarea muşchilor şi de durerea vânătăilor viitoare care

le şoptesc în clipa victoriei, promiţându-le o pradă bogată.

Dar ducele de Lamont, cunoscut în toată Londra, până în cele mai întunecate unghere drept Temple, lupta pentru pace.

Lupta pentru momentul când era numai muşchi şi oase, mişcare şi forţă, dibăcie şi fente. Pentru felul în care brutalitatea împiedica lumea de dincolo să intre într-a lui. Amuţind tunetul mulţimii şi ţipând amintirilor din capul său şi lăsându-i doar puterea şi suflul. Lupta pentru că, de doisprezece ani, doar în ring afla adevărul despre el şi lume.

Violenţa era pură. Orice altceva, întinat.

Şi, ştiind acest lucru, era cel mai bun cu putinţă.

Neînfrânt în toată Londra, în toată Europa – mulţi puneau rămăşag pe el. Temple era cel care se afla în ring în fiecare noapte, cu rănile rareori vindecate înainte de a ameninţa să sângereze din nou, cu degetele înfăşurate în fâşii lungi de pânză. Acolo, în ring. Îşi înfrunta următorul adversar – alt om în fiecare noapte, fiecare crezând că Temple poate fi învins.

Fiecare se credea omul care va lăsa din măreţul, neclintitul Temple o masă de carne însângerată pe podeaua încăperii celei mai mari şi mai bine protejate din iadul londonez exclusivist al luptelor libere.

Atracţia exercitată de Îngerul Căzut era puternică, dar se baza pe zecile de mii de lire puse rămăşag în fiecare seară, pe făgăduiala viciului şi a păcatului care îi chema pe cei din Mayfair în amurg, pe oamenii cu titlu, avere şi inegalabilă putere care stăteau umăr la umăr şi învăţau despre slăbiciunea lor din zornăitul fildeşului, foşnetul postavului şi patina mahonului. Şi când pierdeau totul în camerele strălucitoare, splendide, de la etaj, ultima lor soluţie era în încăperea ce îi pândea jos – ringul. Lumea subpământeană asupra căreia domnea Temple.

Fondatorii Îngerului Căzut lăsaseră o singură cale de mântuire acestor oameni. Era un mijloc prin care cei care îşi pierduseră averea la cazinou puteau să şi o recupereze.

Să se lupte cu Temple.

Să câştige.

Şi totul le era iertat.

Desigur, nu se întâmplase niciodată. De doisprezece ani. Temple lupta pentru supravieţuire, mai întâi pe aleile întunecoase, pline de personaje dubioase, apoi în cluburi de mâna a doua, pentru bani, putere şi influenţă.

Toate lucrurile care i se promiseseră.

Toate lucrurile pentru care se născuse.

*Şi toate lucrurile pe care le pierduse într-*o *singură noapte pe care uitase.*

Acest gând i se strecură în minte în ritmul rapid al luptei, doar pentru o clipă, trupul i se păru mai greu de susţinut de picioare. Iar adversarul său – jumătate din mărimea lui Temple având o treime din forţa lui – îi aplică o lovitură, cu putere şi noroc, în unghiul perfect ca să-i clatine dinţii şi să-l facă să vadă stele verzi.

Temple se dădu înapoi cu mişcări necontrolate, împins de croşeul neaşteptat, durerea şi şocul alungându-i gândul în timp ce întâlni privirea triumfătoare a adversarului său fără nume. *Ba nu. Avea un nume.* Avea cu siguranţă un nume. Dar Temple rareori rostea nume. Ceilalţi erau doar un mijloc care îi servea scopul.

Cum era şi el pentru ei.

Într-o secundă – mai puţin – şi îşi recăpătă echilibrul, deja fandând la stânga, apoi la dreapta, ştiind că mâna lui ajungea cu mai bine de zece centimetri mai departe decât a adversarului său, simţind durerea din muşchi. Înţelegând cum bărbatul mai tânăr şi mai furios căzuse victimă oboselii şi emoţiei.

Acesta avea mai multe pentru care să lupte: patruzeci de mii de lire şi o moşie în Essex, o fermă în Ţara Galilor, unde creşteau cei mai buni cai de curse din Marea Britanie, şi vreo şase tablouri de un maestru olandez de care lui Temple nu-i păsase niciodată. Zestrea tinerei sale fiice. Educaţia fiului său. Toate pierdute la mesele de joc de deasupra. Toate erau în joc aici. jos.

Temple întâlni privirea adversarului său şi văzu disperarea din ochii lui. Ura. Ura faţă de clubul care îi

adusese decăderea, pentru cei rare îl conduceau şi pentru Temple mai presus de orice – centurionul care păzea o bandă de hoţi care goleau buzunarele unor gentlemeni de cea mai bună condiţie.

Aşa se gândeau noaptea cei care pierdeau, pentru a reuşi să doarmă.

De parcă era vina Îngerului că baierele desfăcute ale pungii şi zarurile cu ghinion erau o asemenea combinaţie dezastruoasă. De parcă era vina lui Temple.

Dar ura era aceea care îi pierdea întotdeauna. O emoţie inutilă, născută din teamă, speranţă şi dorinţă. Nu-i cunoşteau secretul, adevărul: că aceia care luptau pentru ceva erau sortiţi să piardă.

Era timpul să-l scoată pe omul acesta din starea lui jalnică.

Cacofonia de strigăte de la marginile ringului îi provocă lui Temple un aflux de energie şi îşi trimise adversarul clătinându-se de-a lungul podelei acoperite cu rumeguş. Acolo unde loviseră înainte în joacă, pumnii săi dădeau lovituri fără milă sau şovăială, care formau un baraj. Obraz. Falcă. Piept.

Celălalt bărbat ajunse în corzile ce delimitau ringul, dându-se în spate şi împleticindu-se în ele, în timp ce Temple îşi continua atacul, fiindu-i acum milă de acest bărbat care crezuse că va câştiga lupta. Crezuse că putea să-l bată pe Temple. Că putea să învingă Îngerul.

Lovitura finală stoarse ultimul strop de vlagă din adversarul său. Iar Temple îi văzu căzând grămadă la picioarele lui pe când larma mulţimii devenea asurzitoare şi se Îmbina cu pofta de sânge.

Aşteptă, gâfâind, ca adversarul său să se mişte. Să se ridice în picioare măcar o secundă. Să mai aibă o şansă.

Omul rămase nemişcat, cu braţele în jurul capului.

Isteţ.

Mai isteţ decât mulţi alţii.

Temple se întoarse. Întâlnind privirea celui care făcea pariurile de la marginea ringului. Îşi ridică bărbia într-o întrebare mută.

Privirea bărbatului mai în vârstă sclipi peste mulţime înspre picioarele lui Temple, zăbovi puţin, apoi trecu mai departe. Bătrânul îşi ridică un deget noduros înspre steagul roşu din colţul opus al ringului. Steagul lui Temple.

Publicul răcni.

Temple se întoarse cu faţa la oglinda enormă ce se întindea pe un perete al încăperii, întâlnindu-şi pentru câteva clipe ochii negri şi obosiţi. Încuviinţând din cap o dată înainte de a întoarce spatele imaginii reflectate şi a se căţăra între corzi.

Croindu-şi drum cu coatele prin grămada de bărbaţi care plăteau bani buni să vadă lupta, ignoră zâmbetele prefăcute şi ovaţiile mulţimii, degetele care voiau să-i atingă pielea udă de sudoare şi devenită neagră de la cerneala ce-i înconjura braţele – să facă un lucru cu care să se fălească în anii următori.

Atinseseră un ucigaş şi supravieţuiseră ca să spună povestea.

De-a lungul anilor, acest ritual îl înfuriase, apoi îi trezise mândria. Acum îl plictisea.

Deschise uşa gri din oţel prin care se trecea în camerele private, lăsând-o să se închidă singură în urma lui, deja scoţându-şi fâşia lungă de pânză de pe degetele dureroase. Nu se uită înapoi când uşa se trânti, ştiind că nimeni de la etajul unde aveau loc luptele n-ar îndrăzni să-l urmărească până în acest sanctuar subteran întunecos. Nu fără să fie invitat.

Încăperea era cufundată în linişte şi întuneric, izolată de spaţiul public din jur, unde ştia din experienţă că oamenii se grăbeau să-şi ceară câştigurile, o mână ajutându-l pe perdant să se ridice, chemând un doctor să-i bandajeze coastele rupte şi să evalueze urmările loviturilor primite.

Aruncă pe jos fâşia de pânză, căutând pe bâjbâite şi fără ezitare în beznă lampa din apropiere. Lumina se răspândi În cameră, dezvăluind o masă joasă din stejar, goală, în afară de un maldăr de hârtii şi o cutie sculptată de abanos. Începu să-şi scoată bandajul de la celălalt pumn, cu

ochii la hârtii, acum inutile.

Niciodată nu erau de folos.

Aruncând şi celălalt bandaj, Temple traversă camera aproape goală, întinzând mâna spre o curea de piele fixată în tavan, lăsându-se cu toată greutatea, flexându-şi muşchii braţelor, ai umerilor şi ai spatelui. Nu-şi putu reţine oftatul lung ce veni odată cu acea întindere a întregului corp, însoţită de o bătaie slabă la a doua uşă din capătul întunecat al camerei.

— Intră, zise el, fără să se mai întoarcă pentru a vedea cine venise pe uşa care se deschise şi se închise la loc.

— Altul cade.

— Aşa se întâmplă întotdeauna.

Temple îşi termină întinderea şi dădu cu ochii de Chase, fondatorul clubului Îngerul Căzut, care traversă încăperea şi se aşeză pe scăunelul de lemn de lângă el.

— A fost o luptă straşnică.

— Serios? Toate i se păreau la fel în ultimul timp.

— E ciudat că sunt încă unii care îşi imaginează că te pot învinge, spuse Chase, rezemându-se şi întinzându-şi picioarele pe podeaua goală. Ai crede că până acum şi-au luat gândul de la asta.

Temple se întinse să-şi toarne un pahar cu apă din carafa de alături.

— E greu să-ţi iei gândul de la o răsplată. Chiar dacă pare o vorbă-n vânt.

Nimeni nu avusese niciodată şansa de a primi o răsplată, Temple o ştia mai bine ca oricine.

— I-ai rupt trei coaste lui Montlake.

Temple bău cu poftă, un firicel de apă scurgându-i-se pe bărbie. Îşi şterse faţa cu dosul palmei şi spuse:

— Coastele se vindecă.

Chase dădu din cap o dată. Schimbându-şi poziţia pe scaun.

— Stilul tău de viaţă spartan nu e cel mai confortabil din lume, ştii, nu?

Temple puse paharul jos.

— Nimeni nu ţi-a cerut să mai stai pe aici. Deasupra, ai catifele şi tapiţerii, fără îndoială.

Chase zâmbi. Scuturând o scamă de pe un crac al pantalonilor şi punând o bucată de hârtie pe masă, lângă maldărul deja existent. Era lista cu luptele din seara următoare şi din cealaltă. O listă nesfârşită de oameni care voiau să lupte pentru averile lor.

Temple expiră lung, fără zgomot. Nu voia să se gândească la următoarea luptă. Tot ce-şi dorea era o baie fierbinte şi un pat moale. Smuci cordonul clopoţelului de lângă el, cerând să i se pregătească baia. Privirea lui se îndreptă apoi spre hârtie, aflată îndeajuns de aproape ca el să vadă vreo şase nume mâzgălite acolo, dar prea departe ca să le poată citi. Întâlni privirea atotcunoscătoare a prietenului său.

— Lowe te provoacă încă o dată.

Trebuia să se aştepte la aşa ceva – Christopher Lowe îl provocase la luptă de douăsprezece ori în tot atâtea zile –, şi totuşi parcă îl lovi cineva în moalele capului.

— Nu. Acelaşi răspuns pe care îl dăduse de unsprezece ori. Şi tu ar trebui să încetezi să-l mai aduci la mine.

— De ce? Nu merită şi băiatul ăsta o şansă ca toţi ceilalţi?

Temple întâlni privirea lui Chase.

— Eşti un ticălos însetat de sânge.

Chase râse.

— Spre necazul familiei mele, nu sunt un ticălos.

— Dar sângeros eşti, nu?

— Doar îmi plac luptele crâncene. Chase ridică din umeri. El a pierdut mii.

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi pierdut bijuteriile coroanei. N-o să mă lupt cu el.

— Temple…

— Când am făcut târgul ăsta… când am fost de acord să vin aici, la Îngerul, am convenit că luptele vor fi ale mele. Nu-i aşa?

Chase ezită, văzând încotro o ia conversaţia. Temple

repetă:

— Nu-i aşa?

— Da.

— Nu mă lupt cu Lowe. Temple făcu o pauză, apoi adăugă: Nici nu e membru al clubului.

— Este membru al Knight's. Acum i se acordă aceleaşi drepturi ca oricărui alt membru al Îngerului Căzut.

Knight's, cea mai nouă proprietate a Îngerului Căzut, un club mai puţin select care aducea plăcere şi datorii pentru patru sute de personaje nu tocmai respectabile. Temple se aprinse de mânie.

— La naiba cu el!… De n-ar fi Cross şi deciziile lui idioate…

— A avut motivele lui, zise Chase.

— Domnul să ne păzească de bărbaţi îndrăgostiţi!

— Amin, încuviinţă Chase. Dar, cu toate astea, avem un al doilea iad de condus şi iadul acela poartă datoria lui Lowe. Şi trebuie să-i acordăm o luptă dacă o cere.

— Cum de a pierdut băiatul ăsta mii de lire? întrebă Temple, urând frustrarea care i se simţea în *voce.* Tot ce atingea taică-său se transforma în aur.

De aceea fusese sora lui Lowe o mireasă atât de convenabilă.

Ura acest gând. Şi amintirile ce îl însoţeau.

Chase ridică dintr-un umăr, nepăsător.

— Norocul se schimbă repede.

Adevărul de care se izbiseră toţi în viaţă.

Temple înjură.

— Nu mă lupt cu el. Fă-l să se răzgândească.

Chase îi întâlni privirea.

— Nu există nicio dovadă că ai omorât-o.

Privirea lui Temple rămase fixă.

— Nu e nicio dovadă nici că n-am omorât-o eu.

— Aş paria pe tot ce am că n-ai făcut-o.

— Dar nu pentru că ştii că ăsta-i adevărul.

Temple nici nu o ştia.

— Te ştiu pe tine.

Nimeni nu-l cunoştea. Nu cu adevărat.

— Ei bine, Lowe nu mă ştie. Nu mă voi bate cu el. Şi nici nu voi mai avea genul ăsta de conversaţie. Dacă vrei să-i acorzi băiatului o luptă, bate-te tu cu el.

Aşteptă să mai spună Chase ceva. Să-l atace din nou. Dar nu se întâmplă aşa. Fondatorul Îngerului stătea în picioare, luând lista cu următoarele posibile lupte, împreună cu maldărul de hârtii care fuseseră pe masă înaintea luptei din seara aceea.

— Să pun astea la dosare?

Temple scutură din cap, întinzând o mână după hârtii.

— O fac eu.

Făcea parte din ritual.

— În primul rând, de ce ai scoate dosarele? întrebă Chase.

Temple se uită la hârtii, unde datoria lui Montlake către Înger era socotită clar şi concis: o sută de lire aici, o mie dincolo, doisprezece acri de pământ. O sută. O casă, un cal, o trăsură.

O viaţă.

Ridică dintr un umăr, bucurându-se de încordarea muşchiului pe care o simţi acolo.

— Ar fi putut să câştige.

Una din sprâncenele blonde a lui Chase se ridică, întrebător.

— Ar fi putut.

Dar nu o făcuse.

Temple îşi întoarse privirea la masa de stejar zgâriată.

— Ei mizează totul pe o luptă. Se pare că măcar atât pot face şi eu ca să recunosc mărimea pierderii lor.

— Şi totuşi, câştigi mereu.

Era adevărat. Dar înţelegea ce însemna să pierzi totul. Să ţi se schimbe întreaga viaţă într-o clipă din cauza unei alegeri pe care n-ar fi trebuit s-o faci. A unei acţiuni pe care nu trebuia s-o întreprinzi.

Asta era diferenţa, bineînţeles.

Bărbaţii care veneau să-şi încerce puterile în ringul de jos îşi aminteau că făcuseră o alegere. Întreprinseseră o acţiune.

Dar Temple, nu.

Nu că ar fi contat.

Clopoţelul de pe peretele de deasupra sună, anunţând că baia lui era gata, readucându-l în prezent.

— Nu am spus că nu merită să piardă.

Chase râse. Un râs sănătos într-o cameră învăluită în tăcere.

— Eşti atât de sigur pe tine. Într-o zi, poate n-o să mai câştigi aşa uşor.

Temple se întinse după un prosop, punându-şi apoi bucata le bumbac turcesc fin în jurul gâtului.

— Promisiuni deşarte, spuse el, îndreptându-se spre sala de baie, alungându-l din minte pe Chase, lupta şi rănile pe care le provocase. Deşarte, dar minunate promisiuni.

*

Noaptea, străzile aflate la est de Temple Bar se trezeau la viaţă şi se umpleau de tot ce avea Londra mai rău – hoţi, prostituate şi ucigaşi ieşeau din ascunzătorile unde stăteau în timpul zilei, simţindu-se liberi în întunericul sălbatic. Se hrăneau cu beznă.

Apăreau pe după colţuri, ieşind din umbră, profitând de întunericul primitor al oraşului, la nici jumătate de milă de reşedinţele impunătoare şi de cei mai bogaţi oameni din capitală, marcând teritoriul unde bogătaşii n-ar călca, prea speriaţi să vadă adevărata faţă a oraşului – care era mai urâtă decât ştiau ei.

Sau poate era exact aşa cum o ştiau.

Era tot ce ştia Temple. Tot ce era, tot ce devenise el, tot ce putea fi vreodată, acest loc, bântuit de beţivi şi de curve, era locul perfect în care un bărbat se putea face nevăzut.

Bineînţeles că ei îl vedeau. Aşa se întâmpla de ani întregi, din momentul în care, în urmă cu doisprezece ani, sosise aici, tânăr şi duhnind a frică şi a furie, cu nimic care să-l recomande acestei noi lumi minunate, în afară de pumnii lui.

Şoaptele îl urmaseră prin mizerie şi păcat, ţinând socoteala timpului. La început, pretinsese că nu aude cuvântul, dar pe măsură ce anii trecuseră, acceptase porecla – şi epitetul devenise onorific.

Ucigaş.

Îi ţinea departe de el, chiar şi când îl urmăreau cu privirile. *Ducele ucigaş.* Simţea curiozitatea din ochii lor – de ce s-ar bate pe burtă cu ei un aristocrat crescut în puf şi ce motiv ar avea să ucidă pe cineva? Ce secret întunecat, devastator avea bogătaşul acela privilegiat ca să se ascundă în lumea lor de borfaşi şi de cerşetori?

Temple le dădea speranţă celor mai nefericite suflete din Londra. Şansa să creadă că vieţile lor, petrecute în umezeală, mizerie şi funingine, ar putea să nu fie atât de diferite de cele ale oamenilor mult mai presus de ei. Atât de intangibili.

„Dacă ducele ucigaş ar cădea, ne-am putea ridica noi la putere”, percepea el în privirile aruncate pe furiş.

Şi în această slabă speranţă era pericolul. O luă pe după un colţ, lăsând în urmă luminile şi zgomotul de pe Long Acre, rămânând învăluit în întunericul de pe străduţele lăturalnice unde îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă.

Zgomotul paşilor lui devenise aproape inaudibil prin instinctul căpătat în atâţia ani, căci ştia că pe acea porţiune – ultima sută de metri până la reşedinţa sa din oraş – cei care pândeau în colţuri întunecoase pe strada principală bine luminată prindeau curaj.

Din această cauză, nu fu surprins că îl urmărea cineva.

Se mai întâmplase şi înainte – oameni destul de disperaţi să-l atace, să mânuiască bâte şi cuţite în speranţa că o singură lovitură bine ţintită avea să egalizeze raportul de forţe dintre ei pentru suficient timp ca să-l poată uşura de pungă. Se mai luptase cu ei. Risipind dinţi şi sânge aici. Pe pavajul din Newgate. Cu o ferocitate care îi lipsea în ring la Îngerul Căzut.

Se luptase cu ei şi câştigase. Cu zeci. Duzini.

Şi totuşi, exista întotdeauna alt păcătos disperat care îl urmărea, luând lâna fină a hainei lui Temple drept semn de slăbiciune.

Încetini ritmul, concentrându-se asupra paşilor din urma lui, diferiţi de cei obişnuiţi. Le lipsea greutatea pe care o dădeau băutura şi mintea slabă. Erau rapizi şi concentraţi.

Aproape îl ajunseră din urmă până să observe ce deosebea aceşti paşi de alţii.

Ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Trebuia să fi înţeles imediat ce era aşa de neobişnuit la acest urmăritor. Aşa de tulburător. Ar fi trebuit să simtă, dacă nu din alt motiv decât că ştia ce *nu era* urmăritorul lui.

Pentru că, în toţi aceşti ani când cineva se ţinuse ca o umbră după el pe aceste alei întunecate – în toţi aceşti ani, în care amenințase cu pumnii un străin –, atacatorul său nu fusese niciodată o femeie.

Aşteptă ca ea să se apropie de el.

Paşii ei ezitau cu cât se apropia de el, iar el era deja pregătit, ştiind că se putea întoarce oricând ca să elimine această amenințare aparte.

Nu i se întâmpla în fiecare zi să fie aşa surprins.

Iar femeiuşca nesocotită din spatele lui era într-adevăr surprinzătoare.

Acum era atât de aproape că îi auzea răsuflarea, rapidă şi superficială – semn grăitor al fricii şi al emoţiilor. De parcă era novice în treburi ca aceasta. De parcă ea era victima.

Şi poate chiar era.

Ajunsese acum la un metru de el. La treizeci de centimetri, la cincisprezece centimetri înainte ca el să se întoarcă. Întinzând mâinile şi prinzând-o de încheieturi. Trăgând-o mai aproape – şi îşi dădu seama că era neînarmată şi că avea pielea caldă.

Nu purta mănuşi.

Abia constată acest lucru, că ea icni, rămânând complet nemişcată pentru o fracţiune de secundă, înainte să îşi smucească încheieturile şi, odată ce le descoperi în

strânsoarea lui puternică, să se zbată de-a binelea ca să-i scape.

Era mai înaltă decât multe alte femei şi mai puternică decât se aşteptase el. Nu ţipă şi nici nu strigă după ajutor, folosindu-şi în schimb toată suflarea şi puterea ca să încerce să se elibereze, ceea ce o făcea mai isteaţă decât mulţi dintre bărbaţii pe care îi întâlnise în ring.

Totuşi, nu era un adversar vrednic de el, aşa că o ţinu, strâns şi ferm, până când ea renunţă să se mai zbată.

Mai că îi părea rău că cedase.

Dar o făcuse, dându-şi seama după câteva clipe că era inutil să se zbată… Apoi ezită puţin înainte să-şi ridice faţa spre a lui şi să spună:

— Dă-mi drumul!

Era ceva în vorbele ei, o onestitate calmă, neaşteptată, care aproape îl făcu să îi dea drumul şi s-o lase sa fugă în noapte.

Aproape.

Dar trecuse mult timp de când nu mai fusese atât de intrigat de un adversar.

Trăgând-o spre el, îi mută cu uşurinţă ambele încheieturi într-o mână a lui, aşa cum făcea cu alţii că să vadă dacă nu au arme pe sub haine. Mâna îi atinse mânerul unui pumnal, ascuns în dublura mantiei femeii. Îl scoase de acolo.

— Nu, nu cred că vreau…

— E al meu, zise ea, întinzând mâna după pumnal, blestemând, căci el îl ţinea prea departe de ea.

— Nu-mi plac întâlnirile din miez de noapte cu atacatori înarmaţi.

— Eu nu sunt înarmată.

El ridică o sprânceană. Ea răsuflă zgomotos.

— Adică, sunt înarmată, desigur. Este miezul nopţii şi oricine are minte măcar cât o găină ar fi. Dar n-aveam de gând să te înjunghii.

— Şi trebuie să te cred pe cuvânt?

Cuvintele ei erau hotărâte şi cinstite.

— Dac-aş fi vrut să te înjunghii, ai fi înjunghiat acum.

El blestemă întunericul şi tainele lui. Voia să-i vadă faţa.

— Ce urmăreşti? o întrebă el cu blândeţe, strecurându-şi cuţitul în cizmă. Buzunarele mele? Ar fi trebuit să alegi o victimă mai slabă.

Cu toate acestea, lui nu-i părea rău că îl alesese pe el.

— Mă ţin după tine.

Răspunsul fu destul de rapid ca să fie adevărat şi să-l şocheze din cale-afară.

Prudenţa ieşi la iveală.

— Nu eşti o femeie de moravuri uşoare.

Cuvintele lui nu reprezentau o întrebare. Era clar că femeia nu era târfă – după felul în care înţepeni în urma afirmaţiei lui, păstrând distanţa între ei.

Nu îi făcea plăcere s-o atingă un bărbat.

Nici *măcar el.*

Ea îşi dublă eforturile de a se elibera.

— Asta vor toţi de la tine? Punga şi…

Ea se opri, şi Temple se stăpâni cu greu să nu râdă. Nu era prostituată. De asta era foarte sigur.

— Aceste două opţiuni sunt de obicei suficiente pentru femei, sincer să fiu.

Îi fixă chipul ascuns în întuneric, dorindu-şi cu ardoare să fi fost un felinar acolo. Dar nu era decât lumina slabă ce venea de la o fereastră din apropiere.

Bine, drăguţo, dacă nu punga mea sau… Vocea i se pierdu, plăcându-i că ei i se tăiase respiraţia înainte să termine el propoziţia. Era curioasă… bărbăţia mea. Atunci ce?

Ea trase adânc aer în piept, de parcă era pe punctul de a spune ceva care urma să-i schimbe lumea. Şi pe a lui. El aşteptă, abia observând că-şi ţinea respiraţia, la fel ca ea.

— Sunt aici ca să te provoc.

El îi dădu drumul şi se întoarse să plece, cuprins de iritare şi de frustrare, precum şi de un pic de dezamăgire. Nu îl urmărise ca pe un bărbat. Venise după el cu un scop. Exact cum făceau toţi mereu.

Ghetele ei bocăniră pe pavaj când alergă după el.

— Aşteaptă!

El nu aşteptă.

— Înălţimea Voastră…

Titlul parcă săgetă întunericul. Îl înţepă. *N-o să ajungă nicăieri cu asemenea maniere alese.*

— Stai un pic. Te rog…

Poate a fost blândeţea din cuvânt. Poate cuvântul în sine – unul pe care Ducele Ucigaş nu-l auzea prea des – îl opri. Îl făcu să se întoarcă spre ea.

— Nu mă lupt cu femei. Nu-mi pasă cine e iubitul tău. Spune-i să-şi regăsească bărbăţia şi să vină el după mine.

— Nu ştie că sunt aici.

— Poate ar fi trebuit să-i spui. Poate te-ar fi împiedicat să iei această decizie pripită şi nesăbuită de a sta în toiul nopţii, pe o alee întunecată, cu un bărbat cunoscut aproape de toată lumea drept cel mai periculos din Anglia.

— Eu nu te cred aşa.

Ceva se aprinse în adâncul fiinţei lui la auzul acestor vorbe. La adevărul din ele. Şi pentru o fracţiune de secundă, se gândi să întindă mâna după ea. S-o ducă la reşedinţa lui din oraş. De mult timp nu-l mai intrigase o femeie aşa de mult. Îşi reveni în fire.

— Ar trebui să-i crezi pe ceilalţi.

— Toţi spun prostii. Aşa a fost de la început.

O privi cu ochii mijiţi.

— Du-te acasă şi găseşte-ţi un bărbat care să te iubească suficient pentru a te salva de tine însăţi.

— Fratele meu a pierdut o groază de bani, spuse ea în întuneric, pronunţând clar cuvintele, în care se ghicea în acelaşi timp accentul dobândit printr-o educaţie corespunzătoare şi o notă din cel tipic pentru zona de est a Londrei.

Nu că lui i-ar păsa de accentul ei. *Sau de ea.*

— Nu mă lupt cu femei. Îl liniştea oarecum această repetiţie, în amintirea faptului că nu lovise niciodată o femeie. *Altă femeie.* Şi fratele tău pare mai isteţ decât mulţi alţii. De asemenea, nu pierd niciodată luptele cu bărbaţii.

— Totuşi, aş vrea să-mi cer banii înapoi.

— Şi eu îmi doresc multe lucruri pe care nu le voi primi, îi replică el.

— Ştiu. De aceea sunt aici. Să ţi le dau.

Răsuna ceva în cuvinte. Putere. Adevăr. El nu-i răspunse, dar aşteptă din curiozitate următoarele ei cuvinte. Acestea veniră ca o lovitură.

— Să-ţi propun un târg.

El se întoarse înapoi.

— Deci eşti o femeie uşoară, până la urmă?

Voia s-o insulte. Dar dădu greş. Ea râse slab în întuneric, sunetul gâfâit intrigându-l mai mult decât ar fi recunoscut.

— Nu genul ăla de târg. Nu mă doreşti nici pe jumătate cât doreşti ce îţi pot eu da.

Cuvintele ei erau o provocare, şi el murea de nerăbdare să accepte. Căci era ceva în vorbele femeii aceleia nebune şi curajoase care îi atrăgea. Asta îl făcea să se gândească să încheie orice târg prostesc pe care i-l oferea ea.

O fixă cu privirea, făcând un pas spre ea şi simţindu-i mirosul cald şi primitor. Într-o clipă, o prinse în braţe, lipindu-şi pieptul de al ei.

— Mărturisesc că mi-a plăcut întotdeauna combinaţia de frumuseţe şi îndrăzneală, îi şopti la ureche, plăcându-i felul în care respiraţia ei se bloca în gâtlej. Poate facem un aranjament până la urmă.

— Corpul meu nu intră în discuţie.

Ce păcat! Era neruşinată ca naiba, şi o noapte în patul ei probabil merita tot ce voia ea de la el.

— Ce te face să crezi că m-ar interesa să mă târguiesc cu tine?

Ea ezită. O secundă. Mai puţin. Dar el îşi dădu seama.

— Cred că vrei ce îţi ofer eu. Sunt bogat Precum Cresus, scumpa mea. Dacă nu te oferi de bunăvoie să împărţi patul cu mine, atunci nu ai nimic din ce nu pot şi obţin şi singur.

El se întoarse din nou spre casă, făcând câţiva paşi

înainte ca ea să strige:

— Chiar şi iertarea păcatelor?

El încremeni.

Iertarea păcatelor.

De câte ori nu-i veniseră în minte aceste cuvinte? De câte ori nu încercase să le rostească încet şi calm, când stătea întins în întuneric, cu furia şi sentimentul de vină ca singuri tovarăşi de pat?

Iertarea păcatelor.

Ceva se agită în el rece şi furios, şi îi luă o clipă să înţeleagă ce era. Avertizare. *Femeia asta era periculoasă.* Trebuia să plece de lângă ea. Şi totuşi…

Dădu s-o prindă, cu viteza pentru care era renumit, apucând-o de braţ cu o mână puternică. Nu luă în seamă icnetul ei surprins şi o trase pe stradă, spre lumina unui felinar de la uşa casei sale din oraş. Ridică o mână înmănuşată spre faţa ei, întorcând-o către lumină, sorbind-o din priviri – piele delicată înroşită de frigul serii, bărbie fermă şi sfidătoare. Ochii îi erau mari şi limpezi, plini de onestitate.

Ochii ei. Unul albastru. Unul verde.

Prea ciudaţi ca să fie obişnuiţi. Prea uşor de ţinut minte.

Ea încercă să-şi tragă bărbia din mâna lui, dar el o strânse mai tare, aşa că nu mai putu să facă nicio mişcare. Întrebarea lui veni în noapte repede şi pe un ton aspru:

— Cine e fratele tău?

Ea înghiţi în sec. El simţi mişcarea în mâna lui. În tot corpul lui. Trecu o veşnicie până ce ea îi răspunse:

— Christopher Lowe.

Numele ăi pârjoli sufletul, făcându-l să-i dea drumul femeii de îndată, dând înapoi din faţa căldurii care îl ameninţa, îngroşându-i sângele şi făcându-i urechile să bubuie.

Iertarea păcatelor.

Scutură uşor din cap, neputându-se stăpâni să nu rostească:

— Tu eşti…

Vocea i se pierdu, şi ea închise ochii, nefiind în stare să-i întâlnească privirea. Nu. Nu avea să accepte una ca asta.

— Uită-te la mine!

Ea se îndreptă, cu spatele drept şi coloana rigidă. Apoi se uită în ochii lui fără ruşine. Fără remuşcări.

O, Doamne!

— Hai, spune! Nu era o poruncă.

— Sunt Mara Lowe.

Nu putea să fie adevărat.

— Eşti moartă.

Ea îşi scuturâ capul, părul-i arămiu strălucind în lumină.

— Sunt vie.

Totul în el se linişti. Tot ce clocotise atâţia ani. La tot la ce se împotrivise, de ce îi fusese scârbă sau teamă. Totul amuţi.

Până când răcni ca toţi dracii din iad.

Se întoarse să descuie uşa apartamentului său, având nevoie de ceva ca să nu se înfurie. Încuietorile din fier se învârtiră şi păcăniră, alunecând parcă în ritmul respiraţiei sale anevoioase.

— Înălţimea Voastră?

Întrebarea ei îl readuse la realitate. *Înălţimea Voastră.* Titlul cu care se născuse. Titlul pe care îl ignorase atâţia ani. Era al lui încă o dată. Dăruit de aceea care i-l răpise.

Înălţimea Sa, ducele de Lamont.

Deschise larg uşa şi se întoarse spre ea. Această femeie care îi schimbase viaţa. Care îi distrusese viaţa.

— Mara Lowe. Numele ieşi din gura lui aspru şi stâlcit, învăluit în trecut.

Ea dădu din cap afirmativ.

Dumnezeule!

El râse, o singură silabă aspră în întuneric. Era tot ce putea să facă. Fruntea ei se încreţi de nedumerire. El îi făcu iute o plecăciune în batjocură.

— Scuzele mele. Vezi, un ucigaş nu se întâlneşte în fiecare zi cu o fostă victimă a sa.

Ea îşi ţinu respiraţia. *Bine.* De ce ar fi el singurul tulburat în seara asta?

Îşi ridică bărbia.

— Nu m-ai omorât.

Vorbele ei erau blânde, puternice şi pline de un curaj pe care l-ar fi putut admira. Un curaj pe care ea ar fi trebuit să-l urască.

Nu o omorâse. Emoţia îl cuprinse, cu duritate şi furie. Uşurare. Furie. Confuzie. O duzină de alte sentimente.

Sfinte Dumnezeule! Ce naiba se întâmplase?

El păşi în lături, făcând semn înspre coridorul întunecat de după prag.

— Intră! Din nou, nu era o poruncă.

Ea ezită, cu ochii larg deschişi şi, pentru o clipă, el crezu că avea s-o ia la fugă.

Dar ea nu o făcu. În schimb, trase aer adânc în piept şi intră în casă.

Proastă fată! Ar fi trebuit s-o rupă la fugă.

Fustele ei îi atinseră uşor cizmele când trecu pe lângă el, atingerea amintindu-i că era o fiinţă în carne şi oase.

Vie.

Vie şi a lui.

Capitolul 2

Pe când uşa se închidea, iar păcănitul încuietorilor răsuna în întunericul mut al casei, Marei îi trecu prin minte că aceasta ar putea fi cea mai mare greşeală pe care o făcea în viaţa ei. Ceea ce însemna ceva, având în vedere faptul că, la două săptămâni după ce împlinise 16 ani, fugise de căsătoria planificată cu un duce, lăsându-l pe fiul acestuia să se confrunte cu acuzaţia că o omorâse.

Fiul lui, care se gândea cu siguranţă să transforme acele acuzaţii false într-unele adevărate.

Fiul lui, care avea tot dreptul să-şi dea frâu liber mâniei.

Fiul lui, cu care stătea acum pe un coridor îngrijorător de îngust. Singură. În toiul nopţii. Inima Marei bătea să-i spargă pieptul, fiecare bucăţică din ea urlând că voia să fugă de acolo.

Dar nu putea. Fratele ei îi făcuse fuga imposibilă. Soarta se schimbase. Venise aici din disperare şi era timpul să se confrunte cu trecutul ei. Sosise timpul să se confrunte cu *el.*

Îi reveni curajul şi se întoarse să facă exact asta, încercând să ignore silueta enormă era mai înalt şi mai solid decât orice bărbat pe care îl cunoscuse – ce o domina în întuneric, blocându-i ieşirea.

Trecu pe lângă ea. Dorind s-o conducă spre scările ce duceau la etaj.

Ea ezită, aruncând o privire înapoi la uşă. Ar putea să dispară din nou. S-o alunge iar pe Mara Lowe şi să se întoarcă la viaţă ca Margaret Lowry. Se mai făcuse nevăzută o dată înainte; putea să o facă din nou.

Putea să fugă.

Şi să piardă tot ce avea. Tot ce era. Tot pentru ce se străduise atât de mult.

Din nou.

— N-o să faci nici zece metri şi o să te prind, spuse el.

Aşa era, într-adevăr.

Îşi ridică ochii spre el; o privea de sus, cu faţa luminată pentru prima oară în acea seară. Cei doisprezece ani îl schimbaseră, dar nu în modul obişnuit – dintr-un flăcău de 18 ani într-un bărbat de 30. Pielea moale, perfectă, făcuse loc unor riduri şi ţepi negri. În plus, ochii nu-i mai râdeau ca odinioară în noaptea aceea, cu o viaţă de om în urmă. Rămăseseră negri ca tăciunele, dar acum erau plini de taine.

Sigur că ar prinde-o dacă ar încerca să fugă. De asta era aici, nu? Să fie prinsă. Să se dezvăluie pe ea însăşi

Mara Lowe.

Erau peste zece ani de când rostise numele cu voce tare. Fusese Margaret MacIntyre din momentul în care plecase în acea noapte. Dar acum era iarăşi Mara, singurul

mod de a salva lucrul care conta pentru ea. Lucrul care fusese scopul ei.

Nu avea alta alegere decât să fie Mara.

Acest gând o împinse pe scări, apoi într-o încăpere parţial bibliotecă, parţial birou, dar în întregime masculină. În timp ce el aprindea lumânările peste tot, o lucire galbenă se ivi pe mobila masivă, îmbrăcată în piele de culori închise, grele.

El se ghemuise deja să aprindă focul în şemineu până să intre ea. Era atât de absurd – marele duce să facă focul – că ea nu se putu abţine să nu întrebe:

— Nu ai servitori?

El se ridică în picioare, ştergându-şi mâinile de coapsele vânjoase.

— Vine o femeie pentru curăţenie în fiecare dimineaţă.

Dar alţii nu mai ai?

— Nu.

— De ce?

— Nimeni nu vrea să doarmă sub acelaşi acoperiş cu Ducele Ucigaş. Nu era mânie în vorbele lui. Nici tristeţe. Doar adevăr.

Se duse să-şi toarne un scotch, dar nu-i oferi şi ei unul. Nici nu o invită să ia loc când se aşeză într-un fotoliu mare de piele.

Trase o înghiţitură zdravănă de lichid chihlimbariu şi îşi puse picior peste picior, legănând paharul în mâna pe când o urmărea cu privirea, sorbind-o cu ochii lui negri, studiind-o, văzând totul.

Mara îşi împreună mâinile să nu-i mai tremure şi îi întâlni privirea. Era nevoie de doi pentru aşa un joc. Doisprezece ani departe de bani, putere şi aristocraţie îţi făceau voinţa de fier.

O voinţă pe care o aveau amândoi.

Gândul o ademenea, împreună cu sentimentul de vină. Ea alesese această viaţă. Alesese să schimbe totul. El nu. Fusese victima unui plan prostesc al unei copile naive.

Îmi pare rău.

Până la urmă, era adevărat. Nu voise niciodată ca acel tânăr fermecător – numai muşchi, graţie şi putere – să devină victima inocentă a fugii ei.

Nu că încercase să-l salveze.

Alungă acest gând. Era prea târziu pentru scuze. Ea îşi făcuse patul; acum avea să doarmă în el.

El mai luă o gură de scotch, cu pleoapele coborâte peste ochi. De parcă ea ar fi putut să nu observe felul în care o fixa. De parcă nu-i simţise privirea studiind-o până în vârful degetelor de la picioare.

Era o luptă. El nu dorea să vorbească primul, aşa că îi rămânea ei să înceapă conversaţia.

O mişcare pierzătoare.

Iar ea nu voia să piardă în faţa lui. Aşa că aşteptă, încercând să nu se foiască. Încercând să nu sară ca arsă la fiecare trosnet al lemnelor din şemineu. Încercând să nu-şi piardă minţile sub povara apăsătoare a tăcerii.

Se părea că nici el nu voia să piardă lupta.

Îşi miji ochii la el.

Aşteptă până nu mai putu să aştepte nicio clipă, apoi trase aer adânc în piept şi îi spuse adevărul.

— Nu-mi place să fiu aici mai mult decât îţi place ţie să mă ai aici.

Cuvintele ei îl prefăcură în stană de piatră pentru o clipă, iar ea îşi muşcă limba, de teamă să mai vorbească. De teamă să nu înrăutăţească lucrurile.

El râse din nou – râsul pe care îl auzise ea mai devreme, în stradă fără veselie, o izbucnire aspră ce părea să exprime mai degrabă durere decât plăcere.

— Uimitor! Până acum am fost înclinat să cred că poate şi tu ai fost o victimă a sorţii.

— Nu suntem toţi victime ale sorţii?

Şi ea fusese. Nu pretindea că nu participase de bunăvoie la tot ce se întâmplase cu toţi acei ani în urmă… dar ştiuse cum o va schimba asta. Ce avea să-i facă…

Se opri înainte să-şi termine minciuna. Ar fi făcut-o oricum. Nu avea de ales atunci. Aşa cum nu avea de ales nici în seara asta. Erau momente care schimbau viaţa

cuiva. Şi căi care continuau fără răscruci în drumul lor.

— Eşti în viaţă şi foarte bine, domnişoară Lowe.

Omul era duce, puternic şi bogat, cu întreaga Londră la picioare dacă o dorea. Ea îşi ridică sfidător bărbia la acuzaţia pe care o simţi în tonul lui.

— La fel ca dumneata, *Înălţimea Ta.*

Ochii lui se întunecară.

— Asta nu se ştie exact. Se rezemă în fotoliu. Deci se pare că nu soarta m-a atacat, până la urmă. Tu ai fost aceea.

Când o prinsese afară, înainte să ştie ce căuta acolo şi cine era, existase căldură în vocea lui – o umbră de apăsare de care fusese atrasă, chiar dacă ştia că n-ar fi trebuit. Acea căldură dispăruse, fiind înlocuită cu o răceală calmă – un calm care nu o păcălea. Un calm care, putea paria, ascundea o furtună teribilă.

— Nu te-am atacat.

Era un fapt, chiar dacă nu pe deplin adevărat. El nu-şi feri privirea de a ei.

— O mincinoasă desăvârşită, înţeleg.

Ea îşi ridică bărbia.

— N-am minţit niciodată.

— Cum nu? Ai făcut lumea să creadă că eşti moartă.

— Viziunea lumii, nu a mea.

Ochii lui negri se mijiră.

— Ai dispărut şi ai lăsat restul lumii să tragă concluziile.

Mâna lui liberă – cea în care nu ţinea paharul cu scotch, vrând să-i dea impresia de nepăsare – îi trăda mânia, degetele zvâcnindu-i cu o energie abia reţinută. Ea observă mişcarea, recunoscând-o ca fiind aceeaşi pe care o făceau băieţii pe care îi întâlnise pe străzi. Era întotdeauna ceva care le trăda frustrarea. Planurile.

Dar acesta nu era un băiat.

Nu era proastă – în cei doisprezece ani învăţase o sută de lecţii despre siguranţă şi supravieţuire şi, pentru o clipă, regretul fu înlocuit de nervozitate. Se gândi să fugă din nou – de acest bărbat, de acest loc şi de alegerea pe care o

făcuse deja.

Alegerea care urma să-i salveze viaţa pe care şi-o construise şi totodată s-o distrugă.

Alegerea care o va obliga să se confrunte cu trecutul ei şi să-şi pună viitorul în mâinile acestui bărbat.

Urmărea acele degete cum se mişcau.

„N-am vrut niciodată să îţi fac rău.” Asta ar fi vrut să spună. Dar el nu ar fi crezut-o. O ştia. Nu era vorba de iertarea sau de înţelegerea lui. Acum era vorba de viitorul ei. Şi de faptul că el avea cheia.

— Da, am dispărut. Nu pot să neg asta. Dar sunt aici acum.

— Şi iar ajungem la asta, până la urmă. De ce?

„Din atâtea motive.” Opuse rezistenţă gândului. Nu era decât un singur motiv. Doar unul care conta.

— Bani. Era adevărat. Şi, totodată, fals.

El ridică din sprâncene, surprins.

— Mărturisesc că nu m-aş fi aşteptat la atâta sinceritate.

Mara ridică dintr-un umăr.

— Descopăr că minciunile complică peste măsură lucrurile.

El oftă lung.

— Eşti aici să pledezi pentru fratele tău.

Ea ignoră valul de furie care o năpădi la auzul vorbelor.

— Da. E înglodat în datorii până peste cap.

Cu *banii ei.*

— Mi s-a spus că tu poţi să-i schimbi situaţia.

— A putea nu înseamnă şi a vrea.

Ea luă o gură de aer şi se aruncă în luptă.

— Ştiu că nu te poate învinge. Ştiu că lupta cu marele Temple e o iluzie. Că tu câştigi întotdeauna. Motiv pentru care presupun că nu ai acceptat niciuna dintre zecile lui de provocări. Sinceră să fiu, mă bucur că nu ai făcut-o. Mi-ai lăsat posibilitatea să negociez.

Era greu de crezut că ochii lui negri se puteau întuneca mai tare.

— Păstrezi legătura cu el.

Ea se calmă, gândindu-se la greşeala pe care o făcuse dându-i acea informaţie. El nu îi lăsă timpul necesar.

— De cât timp eşti în legătură cu el?

Mara ezită cu o secundă prea mult. Sau prea puţin. Suficient pentru el să sară din fotoliu şi să străbată iute încăperea, făcând-o să dea înapoi, destul de repede şi departe ca să se împiedice în fuste.

Un braţ vânjos se întinse spre ea. O prinse pe după spate, cu muşchi de oţel încordaţi. O trase spre el, luând-o prizonieră.

— De cât timp? Făcu o pauză, dar, înainte să poată răspunde ea, adăugă: Nu trebuie să-mi spui. Simt mirosul vinovăţiei pe tine.

Ea îi puse mâinile pe piept, simţind zidul de muşchi puternici de acolo, şi îl împinse. Efortul era inutil, firește. El nu avea să se clintească până nu va dori asta.

— Tu şi cu idiotul de frate-tu aţi conceput un plan idiot, iar tu ai dispărut.

Era atât de aproape de ea. Prea aproape.

— Poate nu idiot. Poate genial. La urma urmei, toată lumea a crezut că erai moartă. Şi *eu am crezut că erai moartă.*

Era furie în vorbele lui. Furie şi altceva. Ceva pe care ea nu se putea abţine să nu dorească să-l aline.

— Nu ăsta a fost planul.

El îi ignoră cuvintele.

— Dar iată-te, după doisprezece ani, în carne şi oase. Sănătoasă şi voioasă. Vorbele lui erau blânde, o şoaptă în urechea ei. Ar trebui să compensez trecutul. Reputaţia mea.

Ea auzi furia din vorbele lui. O simţi în atingerea lui. Mai târziu avea să se minuneze de propriul curaj când îşi ridică privirea spre el şi spuse:

— Poate c-ar trebui. Dar nu o s-o faci.

El dădu drumul aşa repede, că ea se împletici pe când el se îndepărta, păşind de-a lungul camerei, amintindu-i de un tigru pe care îl văzuse odată la un circ ambulant, închis

în cuşcă şi frustrat. Îi trecu prin minte că l-ar schimba bucuroasă cu acea fiara pe ducele de Lamont chiar în acea clipă.

Nici el nu era îmblânzit.

Când se întoarse spre ea în cele din urmă, îi spuse:

— Eu n-aş fi aşa sigur. Doisprezece ani cu stigmatul de ucigaş schimbă un om.

Mara scutură din cap, susţinându-i privirea întunecată.

— Nu eşti un ucigaş.

— Tu eşti singura care ştia asta.

Rostise calm cuvintele, era gâtuit de emoţie. Mara recunoscu furia, şocul şi surprinderea, dar acea acuzaţie o nelinişitea cel mai mult. Nu era posibil să se fi crezut ucigaşul ei.

Nu era posibil să fi crezut bârfele. Speculaţiile. *Sau era?*

Ar trebui să spună ceva. Dar ce? Ce putea spune cineva omului acuzat pe nedrept de uciderea sa?

— Te-ar ajuta dacă mi-aş cere iertare?

El îşi miji ochii spre ea.

— Ai remuşcări?

Nu avea s-o schimbe. Cu niciun chip.

— Îmi pare rău că ai fost prins în conflict.

— Îţi regreţi faptele?

Ea îi întâlni privirea.

— Doreşti adevărul? Sau o platitudine?

— Nu poţi să-ţi închipui ce lucruri doresc eu.

Putea, fără îndoială.

— Înţeleg că eşti supărat.

Cuvintele ei părură şi reprezinte o chemare şi se apropie de ea, cu paharul încă în mâni. Traversând odaia prea mică. Făcând-o să se dea înapoi.

— Înţelegi, nu?

Fusese o greşeală că spusese aşa ceva. Ea ocoli un divan, ţinându-şi mâinile în sus. De parcă l-ar fi putut opri, căutând lucrul potrivit. El nu aşteptă să-l găsească.

— *Înţelegi* cum e când pierzi totul?

— *Da.*

— *Înţelegi* cum a fost când mi-am pierdut numele?

Înţelegea, aproape. Dar ştia că e mai bine să nu răspundă.

El stărui.

— Să-mi pierd titlul, pământurile, *viaţa?*

— Dar nu ai pierdut toate astea. Eşti încă duce. Ducele de Lamont, zise ea. Cuvintele – pe care şi le spusese ani în şir – ieşindu-i din gură repede şi defensive. Pământurile sunt tot ale tale. Banii la fel. Ai triplat posesiunile ducatului.

El făcu ochii mari.

— De unde ştii asta?

— Sunt atentă.

— De ce?

— De ce nu te-ai întors niciodată la moşie?

— La ce bun să mă fi întors?

— Poate ţi-ai fi amintit că nu ai pierdut atât de mult. Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată reţine. Înainte să realizeze cât de provocatoare erau. O zbughi în spate, punând între ei un scaun cu spătar înalt şi uitându-se pe furiş după el. N-am vrut…

— Bineînţeles că ai vrut. El ocoli scaunul, apropiindu-se de ca.

Ea se mişcă în direcţie opusă, păstrând obiectul de mobilier între ei, şi încercă să liniştească fiara.

— Eşti supărat.

El scutură din cap.

— Supărat e un termen prea blând pentru profunzimea emoţiei mele.

Ea încuviinţă fără cuvinte, mergând din nou de-a-ndărătelea prin cameră.

— Destul de corect. Furios.

El înaintă.

— E mai aproape.

— Scos din fire?

— Şi ăsta e bun.

Mara se uită în spatele ei, văzând bufetul ameninţător

de aproape. Nu era o încăpere foarte mare, la urma urmei.

— Livid de furie.

— Şi ăsta-i bun.

Ea simţi lemnul tare de stejar în spate. *Prinsă în capcană din nou.*

— Pot să repar, spuse ea, disperată să preia controlul. Ce s-a stricat.

El se opri şi, pentru o clipă lungă, ea se bucură de toată atenţia lui.

— Dacă eu nu sunt moartă, tu nu eşti „un ucigaş” – cum zice lumea că eşti. El nu-i răspunse, şi ea se grăbi să continue: De aceea am venit aici. Voi ieşi în faţă. Mă voi arăta în societate. Voi dovedi că nu eşti cum zic ei.

El îşi puse paharul pe bufet.

— Aşa şi trebuie.

Mara expiră cu putere, deşi nu-şi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia. *Nu era atât de neînduplecat cum îşi închipuise ea.* Mara dădu din cap aprobator.

— Da, aşa o să fac. Voi spune tuturor…

— Le vei spune adevărul.

Ea ezită la auzul acestor cuvinte, urând ameninţarea din ele. Şi totuşi, dădu aprobator din cap.

— Le voi spune adevărul.

Va fi cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată, dar urma să-l facă. Nu avea de ales. Urma s-o distrugă, dar putea fi suficient pentru a salva ce era important. Avea o singură şansă să negocieze cu Temple. Trebuia s-o facă foarte corect.

— Cu o condiţie.

El râse. Un hohot de râs sănătos, tunător. Fruntea ei se încreţi auzindu-l. Nu îi plăcea sunetul, mai ales când se termina cu un zâmbet răutăcios, fără veselie.

— Crezi că o să te târguieşti cu mine? Era destul de aproape să-l atingă. Crezi că seara asta m-a făcut dispus să negociez?

— Am dispărut o dată înainte. Pot s-o fac din nou.

Ameninţarea din vorbele ei nu i-o făcea dragă.

— O să te găsesc.

Cuvintele lui erau serioase, atât de sincere, că ea nu se îndoi de adevărul lor. Totuşi, nu se dădu bătută.

— Poate, dar m-am ascuns doisprezece ani şi am ajuns să mă pricep la asta. Şi, chiar dacă m-ai găsi, aristocraţiei nu-i va fi de-ajuns cuvântul tău că sunt în viaţă. Ai nevoie de mine să particip de bunăvoie la jocul ăsta.

El îşi miji ochii şi un muşchi din falcă îi zvâcni. Când vorbi, făcu pe un ton glacial.

— Te asigur că n-o să am niciodată nevoie de tine.

Ea nu-l băgă în seamă şi continuă:

— Voi spune adevărul. Voi arăta dovada naşterii mele. Iar tu o să-mi ierţi fratele de datorie.

Se aşternu tăcerea pentru un moment între ei. Şi în acele clipe Mara crezu că reuşise probabil să negocieze cu el.

— Nu.

Ea intră în panică. Nu putea s-o refuze. Îşi ridică bărbia, sfidătoare.

— Cred că e un târg cinstit.

— Un târg cinstit *pentru a-mi distruge viaţa?*

O cuprinse iritarea. Era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Londra. Din Anglia, pentru numele lui Dumnezeu. Femeile i se aruncau în braţe, şi bărbaţii încercau cu disperare să-i câştige încrederea. Îşi păstrase titlul, ducatul, iar acum avea un întreg imperiu pe numele lui. Ce ştia el de vieţi distruse?

— Şi câte vieţi ai distrus? îl întrebă ea, ştiind că nu ar fi trebuit, dar incapabilă să se abţină. Nu eşti un sfânt, milord.

— Orice am făcut… începu el, apoi se opri, schimbându-şi atitudinea cu un alt oftat de neîncredere. Ajunge! Eşti la fel de proastă acum ca la şaisprezece ani, dacă îţi închipui că eşti în poziţia în care să negocieri termenii înţelegerii noastre.

Mara se gândise la asta de la început, desigur, dar privirea ochilor reci, furioşi ai acestui bărbat o făcu să înţeleagă că îşi greşise socotelile. Bărbatul acesta nu avea nevoie de iertarea păcatelor. Tot ce voia era răzbunare. Şi

ea era mijlocul prin care să şi-o împlinească.

— Nu înţelegi. Mara. Se aplecă spre ea şi îi şopti: Eşti cu adevărat a mea acum.

Vorbele lui o tulburară, dar nu voi să i-o arate. *Nu era un ucigaş.* Ea o ştia mai bine ca oricine.

„Poate că nu te-a omorât... dar habar nu ai ce-a făcut de atunci."

Prostii! Nu era un ucigaş. Era doar furios, lucru la care se aşteptase, nu? Nu se pregătise pentru asta? Nu se gândise la opţiunile ei înainte să-şi pună mantia şi să cutreiere străzile sperând să-l găsească? Fusese singură timp de doisprezece ani. Învăţase să-şi poarte singură de grijă. Învăţase să fie puternică.

El se îndepărtă de ea, ducându-se la scaunul de lângă şemineu.

— Ai putea să iei loc. Doar nu pleci nicăieri.

Fu cuprinsă de nelinişte la auzul acelor cuvinte.

— Asta ce înseamnă?

— Însemnă că ai apărut la uşa mea. Domnişoară Lowe. Şi nu am nici cea mai mică intenţie să te las să fugi din nou.

Inima ei bătea nebuneşte.

— Atunci voi fi prizonieră?

El nu răspunse, dar vorbele lui de dinainte încă răsunau în ea. *Eşti a mea acum.*

La naiba! Ce greşit calculase!

Nu-i prea lăsa de ales.

Ignorând semnul pe care el îl făcu spre celălalt fotoliu din faţa şemineului, Mara se duse la carafa din capătul îndepărtat al bufetului şi turnă mai întâi un pahar, apoi pe al doilea, măsurând din ochi cu grijă lichidul. Se întoarse spre el, observând cum i se ridică o sprânceană neagră, acuzatoare.

— Am voie să beau, nu?

El păru să se gândească la ce avea să spună înainte să-i răspundă.

— Eşti invitată chiar.

Mara traversă încăperea şi îi oferi al doilea pahar,

sperând să nu-i vadă mâna tremurând.

— Mulţumesc.

Sprânceana aceea neagră se ridică din nou.

— Crezi că o să câştigi puncte cu ajutorul politeţii?

Ea se aşează pe marginea scaunului, vizavi de el.

— Cred că nu poate să strice. Temple bău. Şi ea oftă, uitându-se în jos la lichid, zăbovind înainte să spună: N-am vrut să fac asta.

— Nu-mi închipui că ai vrut, răspunse el sec. Îmi închipui că te-ai bucurat din plin de doisprezece ani de libertate.

Nu era la ce se gândise ea. Dar ştia că nu e bine să-l contrazică.

— Şi dacă-ţi spun că nu au fost întotdeauna un prilej de bucurie? Că nu mi-a fost mereu uşor?

— Te-aş sfătui să nu-mi spui astfel de lucruri. Observ că mi-am pierdut puterea de a te compătimi în seara asta.

Ea îşi miji ochii la el.

— Eşti un om dificil.

Temple mai luă o gură de alcool.

— Un simptom al celor doisprezece ani de singurătate.

— N-am vrut să se întâmple aşa cum a fost, spuse ea, dându-şi seama pe când le rostea că vorbele ei dezvăluiau mai mult decât era dispusă ea să spună. Noi nu te-am recunoscut.

El rămase nemişcat.

— Noi?

Mara nu răspunse.

— Noi? Se aplecă în faţă. Fratele tău. Trebuia să mă lupt cu el când mi-a cerut-o. Merita să-l fac praf. Era… Ezită. Mara îşi ţinu respiraţia. El te-a ajutat să fugi. Te-a ajutat… îşi duse o mână la frunte… *să mă droghezi.*

Ochii lui negri se măriră de şoc conştientizând adevărul, iar ea sări de pe scaun, cu inima bătându-i cu putere. Temple îi urmă exemplul, ridicându-se la întreaga lui înălţime – peste 1,80 metri şi mai solid decât orice bărbat pe care îl cunoscuse ea. Când erau nai tineri, ea se

minunase de dimensiunile lui. Fusese chiar intrigată. *Atrasă de el.*

El îi întrerupse firul gândurilor:

— M-ai drogat!

Ea puse scaunul între ei.

— Eram copii, se apără ea.

Şi acum care e scuza ta?

Nu-i dăduse de ales.

Mincinoaso!

— L-a naiba! zise el, paharul căzându-i din mână când se repezi spre ea. Îşi pierdu echilibrul şi se sprijini de marginea scaunului. Ai făcut-o… din nou…

Şi se prăbuşi pe podea.

*

Una era să droghezi un bărbat o dată… dar de două ori părea mult prea mult. Chiar şi într-o viaţă. Ea nu era un monstru, la urma urmei. Nu că o să creadă asta când avea să se trezească. Mara rămase deasupra ducelui de Lamont, doborât acum în propriul birou ca un stejar bătrân, şi se gândi ce opţiuni avea.

El nu-i dăduse de ales. Poate dacă îşi tot repeta asta, o s-o creadă Şi nu o să se mai simtă vinovată pentru toată treaba aceea. O ameninţase că o va ţine prizonieră ca pe un monstru, închisă într-un turn. *Care din ei era monstrul?*

Doamne sfinte, era un bărbat imens. Şi intimidant într-un fel, deşi era inconştient. Şi arătos, dar nu în modul clasic.

Era tot masiv şi puternic, chiar şi nemişcat cum stătea acum. Îl studie cu privirea cât era de lung, braţele şi picioarele zvelte în haine perfect croite, venele de la gât reliefându-se din gulerul cămăşii fără lavalieră, bronzul de pe maxilarul puternic, bărbia cu gropiţă şi cicatricele.

Chiar şi cu cicatrice, unghiurile feţei îi trădau descendenţa aristocratică, cu trăsături pronunţate – genul care făcea femeile să leşine.

Mara nu le condamna că leşinau. Odată, aproape că

leşinase şi ea. Nu aproape, chiar *leşinase.*

Când era tânăr, zâmbea uşor. Dezvelindu-şi dinţii drepţi şi albi. Având o expresie care promitea mai mult decât galanterie. Promitea plăcere. Mărimea lui, combinată cu acea dezinvoltură, fusese atât de calmă, atât de puţin naturală, că nu se gândise la el ca la un aristocrat. Un tânăr grăjdar. Sau un valet. Sau poate un membru al micii nobilimi, invitat de tatăl ei la marea nuntă care urma să facă din fiica lui o ducesă.

Cineva care nu trebuia să-şi facă griji pentru aparenţe.

Nu-i trecuse prin minte că moştenitorul unuia dintre cele mai puternice ducate din ţară putea fi cel mai lipsit de griji gentilom pe o rază de câţiva kilometri. Desigur, ar fi trebuit. Ar fi trebuit să ştie, În momentul când se întâlniseră în grădină şi el îi zâmbise, de parcă era singura femeie din Anglia, iar el singurul bărbat, că era un aristocrat.

Dar nu ştiuse.

Şi sigur nu-şi închipuise că era marchizul de Chapin, moştenitorul ducatului a cărui ducesă urma să devină în curând. Viitorul ei fiu vitreg. Uitându-se în jos la bărbatul care stătea întins pe mahon şi covor, observă că nu arăta deloc ca un fiu vitreg.

Dar nu avea să se gândească la asta.

Se aplecă să-i verifice respiraţia, simţindu-se uşurată de ritmul regulat în care i se ridica şi îi cobora pieptul sub haină. Ei îi bătea inima cu putere, fără îndoială de frică – la urma urmei. Dacă omul acesta se va trezi din leşin, nu o să fie fericit. Râse încet de acest gând.

Fericit nu era cuvântul potrivit. Nu avea să fie *uman.*

Şi apoi, în ameţeala pricinuită de panică, făcu ceva ce nu-şi închipuise niciodată că va face. Sau, mai degrabă, îşi închipuise că va face, dar că nu va avea curajul necesar.

Îl atinse.

Mâna i se mişcă înainte s-o poată opri, înainte să ştie ce avea să facă. Dar apoi, degetele îi atinseră pielea – netedă, caldă şi vie, contrazicând furia rece pe care o arătase când era conştient. Şi atât de atrăgător.

Degetele i se plimbară pe faţa lui. Găsind denivelările fine ale cicatricei de câţiva centimetri de sub ochiul stâng, apoi pe ridicăturile şi unghiurile formate de nasul odată perfect, şi inima ei se strânse la gândul luptelor care cauzaseră acele transformări. La durerea pe care el o îndurase. La viaţa pe care o dusese el pentru a avea acele semne.

Viaţa pe care i-o dăduse ea.

— Ce ţi s-a întâmplat? îl întrebă ea în şoaptă.

El nu-i răspunse, iar ea îi atinse ultima cicatrice, de la buza de jos.

Ştia că nu ar fi trebuit… că nu se făcea… dar apoi degetele ei erau pe linia albă şi subţire, abia vizibilă pe pielea delicată, care se termina în buza uşor umflată. Şi apoi îi atinse gura, trasându-i buzele, minunându-se ce moi erau.

Amintindu-şi cum le simţise peste ale ei. Dorindu-şi să…

Nu!

Mara îşi trase mâna deoparte de parcă ar fi fost arsă şi îşi mută atenţia spre restul corpului bărbatului, spre felul în care mâna îi zăcea întinsă pe covor, moleşită de laudanum. Nu părea să stea comod, aşa că Mara întinse iar mâna, vrând să-i îndrepte braţul, să i-l pună pe lângă corp. Dar, odată ce palma lui era într-ale ei, nu se putu abţine să nu se gândească la braţul enorm, păros pe o parte, la felul în care era străbătut de vene, ca râurile un peisaj, la felul în care încheieturile degetelor se ridicau şi coborau, bătătorite şi purtând cicatrice din anii de lupte, rănite de atâta experienţă.

— De ce-ţi faci asta?

Îşi plimbă degetul mare peste încheieturile lui, fiindu-i imposibil să reziste, să rămână indiferentă la atingerea lui. La amintirea lui – tânăr şi fermecător, cu lumea la picioare – care o ispitea mai mult ca orice.

În afară de libertate.

Mara se cutremură în camera rece, cu privirea îndreptată spre foc, unde flăcările pe care el le aţâţase se

stinseseră, lăsând în urmă tăciuni. Se ridică în picioare şi se duse să mai pună un buştean în şemineu, agitând cărbunii să se înteţească flacăra. Când flăcările galbene se înălţară şi începură să danseze, se întoarse spre el, uitându-se în jos, cu mâinile în şolduri şi aşteptând o clipa să-i vorbească, găsind că era mult mai uşor, acum că ochii lui acuzatori erau închişi.

— Dacă nu m-ai fi ameninţat, n-am fi acum în situaţia asta. Dacă ai fi fost de acord cu târgul meu, ai fi conştient acum. Şi nu m-aş simţi aşa de vinovată.

El nu răspunse.

— Da, desigur, tot te lăsasem să porţi vina morţii mele.

Din nou niciun răspuns.

— Dar jur că n-am vrut să plec aşa cum am făcut-o. Toată treabă asta mi-a scăpat de sub control.

Totuşi, *fugise.*

— Dac-ai şti de ce am făcut-o…

Pieptul lui se ridică într-o respiraţie lungă, regulată.

— De ce m-am întors…

Apoi coborî.

Dacă ar şti, s-ar înfuria şi mai tare. Ea oftă.

— Bine. Deci aşa stăm. Şi am obosit să fug.

Niciun răspuns.

— Nu voi fugi acum.

Părea important să spună asta. Poate pentru că o parte din ea – o parte foarte sănătoasă şi inteligentă – dorea să fugă. Voia să-l lase aici, pe podeaua rece şi tare, şi să scape, aşa cum o făcuse cu atâţia ani în urmă. Dar mai era o parte din ea – nu aşa de sănătoasă şi de inteligentă – care ştia că era timpul să se căiască şi, dacă îşi juca bine cărţile, ar fi putut să obţină ce voia din acel târg.

— Presupunând că negociezi.

Se întoarse spre bufet, pe care era ziarul din acea zi, necitit. Se întrebă dacă el era genul de om care citea ştirile în fiecare zi, dacă era genul de om căruia îi păsa de ce se întâmplă în lume. O cuprinse vinovăţia, dar alungă acest sentiment.

Rupse ziarul în două, apoi căută prin sertarele de prin încăpere până găsi cei trebuia – o călimară cu cerneală şi o pană. Mâzgăli un bilet, fluturând în aer hârtia cu cerneală proaspătă, apoi se întoarse la el, care stătea nemişcat ca un cadavru. Scoase un ac din păr şi se ghemui din nou lângă el.

— Nu va curge sânge de data asta. Sper că vei observa.

Dar el dormea liniştit.

Îi prinse cu acul biletul pe piept, îşi băgă mâna în cizma lui să scoată pumnalul pe care el i-l luase şi se pregăti să plece.

Doar că nu putea.

La uşă, se întoarse, dându-şi scama ce frig se făcuse în cameră. Nu putea să-l lase aşa. Ar putea răci groaznic. Pe un scaun dintr-un colţ, era un pled scoţian negru. Era cel mai mic lucru pe care îl putea face.

La urma urmei, ea fusese cea care îi drogase.

Traversă încăperea şi luă pledul înainte să se poată răzgândi. Îl întinse peste el, învelindu-l cu grijă, încercând să nu-i bage în seamă trupul, felul în care emana căldură şi un miros atrăgător de cuişoare şi de cimbru. Amintirea legată de el. Cum era în prezent.

Nu reuşi.

— Îmi pare rău, şopti ca.

Apoi plecă.

Capitolul 3

Visase sala de bal de la Whitefawn Abbey, strălucitoare ca soarele în lumina a o mie de lumânări şi lucind de mătăsuri şi de satinuri într-o multitudine de culori.

Luminozitatea încăperii contrasta cu întunericul de dincolo de ferestrele imense cu vedere spre întinsele grădini ale moşiei din Devonshire – reşedinţa de la ţara a ducelui de Lamont.

Moşia *lui.*

Coborî scara mare de marmura spre sala de bal, unde o sumedenie de siluete se agitau în ritmul orchestrei aflate în spatele unei perdele de verdeaţa, în capătul opus al încăperii. Căldura emanată de petrecăreţi îl copleşi pe când îşi croia drum prin mulţimea care îl înghesuia, vibra de râsete şi suspine, întindea mâinile spre el, îl atingea, îl apuca. Zâmbete largi şi cuvinte greu de înţeles îl atrăgeau mai adânc în masa de oameni – primindu-l în mijlocul lor.

Acasă.

Avea un pahar în mână; îl ridică la buze, şi valul de şampanie rece îi potoli setea pe care nu o conştientizase înainte, dar care era aproape insuportabilă acum. Dădu deoparte paharul, lăsându-l să cadă în timp ce o femeie frumoasă i se arunca în braţe.

— Înălţimea Voastră!

Titlul îi răsună în urechi, antrenând un val de plăcere.

Dansară.

Paşii îi reveneau în memorie, o eternitate lentă a unei măiestrii de mult uitate. Femeia din braţele lui era numai căldură, destul de înaltă să-i fie o pereche potrivită şi cu forme suficient de pline pentru braţele sale lungi.

Muzica se auzea mai tare, iar ei tot dansau, învârtindu-se iar şi iar. Marea de chipuri din sala de bal estompându-se în întuneric – pereţii încăperii destrămându-se, când îi atrase atenţia o greutate mare, neaşteptată, pe mânecă. Îşi îndreptă atenţia la antebraţul înfăşurat în stofă neagră de lână, curată în afara unei pete albe cât un bănuţ.

Ceară căzută din candelabrele de sus.

Pe când se uita, pata se lichefie, întinzându-se pe mânecă de parcă era miere topită. Femeia din braţele lui întinse mâna spre lichid – degetele ei lungi şi delicate mângâind stofa, atingerea ei răspândind foc în timp ce se furişa spre pată, ceara fierbinte acoperindu-i vârful degetelor înainte să le ia de acolo şi să-i întâlnească privirea.

Avea mâini frumoase.

Piele frumoasă.

El urmări conturul braţului lung, de la încheietura mâinii la umăr. Recunoscându-i perfecţiunea – curbele şi adânciturile claviculelor, linia gâtului lung, bărbia pătrată, gura mare, atrăgătoare, nasul drept şi nişte ochi cum nu mai văzuse alţii. Unul albastru, celălalt verde.

Buzele i se arcuiră când rosti cuvintele după care tânjea şi de care se temea în acelaşi timp. „Înălţimea Voastră…”

Şi aşa, identitatea femeii i se dezvălui.

Mara Lowe.

*

Se trezi din leşin pe podeaua din biblioteca lui, ridicându-se în picioare într-o grabă nebună, o înjurătură obscenă răsunând în ceaţa albastră a zorilor.

Un pled scoţian verde cu negru îi căzu la picioare când se ridică, însă faptul că femeia îl acoperise cu o pătură după ce îl drogase în toiul nopţii nu reprezenta nicio consolare. Şi-o închipuia stând peste el în acel moment dintre cele mai vulnerabile şi îi venea să urle de furie.

Îl drogase şi plecase.

Din nou.

În urma acestui gând, îi veni altul.

Doamne, Dumnezeule, era în viaţă.

Nu o omorâse.

Simţi o uşurare imensă în piept, luptându-se cu frustrarea şi cu furia.

Nu era un ucigaş.

Îşi trecu o mână peste faţă ca să reducă încordarea datorată emoţiei şi observă că ea nu plecase pur şi simplu. Lăsase şi un bilet, mâzgălit pe ziarul de ieri şi prins cu un ac de păr pe pieptul lui, de parcă era un pachet care trebuia livrat prin poştă.

Scoase biletul din ac, ştiind că orice avea să-i spună, tot nu-i va potoli furia.

Sperasem să nu ajungem până aici. Dar nu mă voi

lăsa intimidată şi nu *mă voi lăsa forţată.*

El rezistă tentaţiei de a mototoli biletul şi de a-l arunca în foc. Credea că *ea* fusese cea forţată? Când *el* fusese cel doborât pe podeaua propriului birou?

Oferta este un târg şi nimic mai puţin. Când vei fi dispus să negociezi, te primesc cu plăcere la o discuţie de la egal la egal.

Asta ar fi imposibil. Nu era destul de nebun să fie egalul ei.

Mă găseşti pe Cursitor Street la nr. 9.

Îi lăsase adresa ei. Greşeală. Ar fi trebuit să fugă. Nu că n-ar fi prins-o; şi-ar fi petrecut restul vieţii urmărind-o dacă ea ar fi fugit.

Merita să-şi obţină răzbunarea, la urma urmei. Şi ea avea să i-o ofere.

Cine era această femeie nebună şi curajoasă?

Mara Lowe. În viaţă. Găsită.

„Tare ca oţelul.”

Gândul îi veni în minte, apoi un altul rapid, şi se căută în cizmă. Ştiind deja ce avea să găsească.

Scorpia îşi luase pumnalul.

*

Într-o oră, se spălase şi deja era în drum spre Cursitor Street nr. 9, neştiind la ce să se aştepte. Era posibil ca femeia să fi fugit, la urma urmei; şi, în timp ce se afunda din ce în ce mai mult pe străduţele din Holburn. Se întreba dacă ea făcuse asta, lăsându-l să se ducă la adresa ucigaşilor, care să termine treaba pe care o începuse ea cu o seară înainte.

Cartierul era mai puţin decât plăcut chiar şi la şapte dimineaţa. Beţivi se adăposteau pe pragurile tavernelor

dubioase, cu sticle goale căzute la întâmplare lângă ei. În vreme ce se dezmorţeau din mahmureala matinală. O prostituată răvăşită se împleticea pe stradă, venind de pe o alee laterală, cu ochii injectaţi când se izbi de el. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, şi el recunoscu privirea rătăcită.

— Ce naiba face un tip făţos ca tine pe aici?

„Urmăreşte fantome.”

Ca un imbecil.

Prostituata pipăia totul, şi o prinse când îi scotocea prin haină după portmoneu.

— N-ai noroc azi, drăguţo, îi zise el, scoţându-i mâna goală.

Ea nu ezită să se aplece spre el, iar el se îmbărbătă pentru a face faţă răsuflării ei acre.

— Aha, atunci facem şi noi o trebuşoară? N-am mai avut unu’ de mărimea ta.

— Mulţumesc, răspunse el. Ridicând-o şi aşezând-o într-o parte. Dar mă tem că am o întâlnire.

Când rânji, se văzu că avea doi dinţi lipsă.

— Zi-mi, iubire, eşti aşa mare peste tot?

Alt bărbat ar fi ignorat întrebarea, dar Temple trăise mult timp pe străzile acestea şi se simţea în largul lui cu târfele. Ani de zile, fuseseră singurele femei dispuse să-i ţină companie – din fericire, nu fusese niciodată nevoit să aleagă unele aşa… uzate ca asta.

Soarta o lovise îndeajuns pe biata femeie, un adevăr pe care Temple îl înţelegea mai bine ca majoritatea bărbaţilor. Nu merita dispreţ pentru felul în care se descurca.

Îi făcu cu ochiul.

— N-am avut niciodată plângeri.

Ea chicoti.

— Oricând vrei, iubitule. Sunt un chilipir pe cinste.

El îşi înclină pălăria.

— N-o sa uit asta. Şi plecă pe Cursitor, numărând uşile până ajunse la numărul 9.

Clădirea nu se potrivea deloc în peisaj – mai curată ca altele din rând, cu glastre de flori la ferestre, pline de

crizanteme în culori vii. Şi, pe când stătea afară, uitându-se în sus la lespezile de piatră, ştiu că găsise locul. Şi că ea nu fugise.

Dar de ce să locuiască aici. Pe o stradă murdară din Holburn?

Ridică hotărât ciocănelul şi bătu cu fermitate.

— Văd că n-o şi fiu eu prima care să încerce marfa. El se întoarse pe stradă şi-o văzu pe prostituată urmărindu-l cu privirea. Se apropie de el şi-i aruncă o privire sugestivi. Te cunosc.

El se uiţi în altă parte.

— Eşti Ducele Ucigaş.

El îşi îndreptă din nou atenţia spre uşă, cuprins de frustrare. Nu putea scăpa niciodată de acea furie rece amestecată cu ceva şi mai rău. Ceva mult mai devastator.

— Nu că mi-ar păsa, drăguţule. O fată ca mine nu poate fi prea năzuroasă.

Dar el percepu schimbarea din vocea ei. Era isteaţă. Devenise prudentă şi făcea pe cunoscătoarea şi pe egala lui. Amândoi trăiau în întuneric, la urma urmei, nu?

El nu o băgă în seamă, dar ea continuă:

— Ai un băiat pentru MacIntyre?

El se uită iar la uşă, apoi la femeia de pe stradă.

— Un băiat?

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Nu eşti primul pe care-l ştiu. Nu vei fi nici ultimul. Aşa merg lucrurile. Aşa fac *bărbaţii.* Fetele trebuie să fie cu băgare de seamă zilele astea. Mai ales cu tipi ca tine în preajmă.

Femeia nu o întâlnise pe Mara Lowe. Era evident.

Uşa se deschise, punând capăt predicii femeii, şi dezvălui o tânără cu un chip de înger. Nu putea să aibă mai mult de şaisprezece ani şi se uita la el cu ochii măriţi de mirare.

Îşi duse mâna la pălărie.

— Bună dimineaţa. Am venit pentru Mara.

Fruntea fetei se încreţi.

— Doamna MacIntyre, vreţi să spuneţi?

Ar fi trebuit să ştie că nu avea să fie aici, că îl minţise. Spusese oare femeia asta ceva adevărat în viaţa ei?

— Nu vreau…

Nu apucă să-şi termine propoziţia, căci iadul alese acel moment pentru a se dezlănţui în casă.

O cacofonic de ţipete izbucni dintr-o cameră pe care nu o vedea, şi vreo şase siluete mici dădură năvală prin hol, gonite de un grup de făpturi mai mari, una dintre ele ducând… Era oare un picior de la o masă?

Trei dintre creaturile mai mici păreau să simtă sfârşitul iminent şi făceau ce ar face orice fiinţă inteligentă într-o asemenea situaţie – fugeau spre ieşire. Făcură totuşi o greşeală tactică, pentru că nu se gândiseră că Temple sau tânăra aveau să fie pe aproape, aşa că, în loc să iasă direct în stradă, se treziră prinşi ca muştele în larga plasă a unei fuste.

Cei trei copii ţipară de frustrare. Fata de la uşă strigă îngrozită – cel puţin aşa i se păru lui Temple –, dar reacţia ei nu era deloc deplasată. Creatura cu piciorul de masă în mână exclamă triumfătoare, sări pe măsuţa din hol, ridică bâta deasupra capului şi se avântă în încăierare.

Preţ de o clipă, Temple admiră curajul copilului şi modul de-a se lupta.

Fata de la uşă nu avea nicio şansă. Fu doborâtă ca un plop, iar băieţii o zbughiră din capcana de pânză, rostogolindu-se pe podea, dând din picioare, ţipând şi lovindu-se unii pe alţii.

În momentul când din grămadă începură să se înalţe urlete, Temple îşi dădu seama că nu-l lăsa conştiinţa să se îndepărteze şi a lase nebunia să continue în lipsa lui.

Dacă scăpau copiii aceştia, aveau să facă prăpăd în Londra.

El era singurul care-i putea stăpâni. Nu exista îndoială.

Fără să mai ceară voie, trecu peste prag şi intră în casă. Uşa se închise în urma lui cu un zgomot puternic, tocmai când o ajuta pe fată să se ridice. După ce se asigură că nu avea nimic rupt, se întoarse la problema mai

neliniştitoare de acolo… grămada de băieţi ce se zvârcoleau în mijlocul holului.

Şi apoi făcu ce făcea el mai bine.

Se avântă în luptă.

Îi trase pe băieţi, unul câte unul, din grămadă şi îi puse în picioare, luându-le din mâini şi din buzunare săbiile de lemn, pungile cu pietre şi alte arme improvizate, pentru ca apoi să-i elibereze şi să-i facă să stea locului cu un ferm „Ajunge!”, urmând a se întoarce să-l scoată pe un altul.

Îi luase pe ultimii doi băieţi în braţe – unul cu piciorul de la masă şi un altul foarte mic – şi îi ridicase de la podea, când văzu ceva mic, roz şi nemişcat.

Se aplecă, ţinându-i în continuare în braţe pe cei doi băieţi.

— Au… spuse cel cu piciorul de la masă, părând să nu-i pese că picioarele i se legănau cam la un metru de podea. Ea o să scape.

E oare o…

Purceluşul se trezi la viaţă cu un guiţat asurzitor, alergă spre camera alăturată şi îl luă pe Temple prin surprindere, făcându-l să sară îndărăt.

— Dumnezeule!

Şi, pentru prima oară de când ciocănise la uşă, se făcu linişte în casa de pe Cursitor Street nr. 9. Se întoarse cu faţa la băieţi, care se uitau în sus la el cu ochii mari.

— Ce e?

Niciunul dintre ei nu răspunse, dar se uitară cu toţii la conducătorul lor, care avea în continuare arma, dar, din fericire, nu părea dornic s-o folosească.

— Ai luat numele Domnului în deşert, zise el acuzator şi totodată uşor admirativ.

— Purcelul tău m-a speriat.

Băiatul scutură din cap.

— Doamnei MacIntyre nu-i place să audă înjurături.

Din ce văzuse Temple, doamna MacIntyre ar face bine să se arate mai interesată de vieţile băieţilor şi mai puţin de modul în care vorbeau, dar se abţinu să spună aşa ceva.

— Bine atunci, zise el. Să nu-i spunem ce s-a

întâmplat.

— Prea târziu, replică micuţul din cealaltă mână a lui, iar Temple se întoarse să se uite la băiat, care îi făcea semn să se uite undeva în spatele lui.

— Mă tem că deja am auzit totul.

Temple se întoarse la auzul vocii dulci şi feminine. Şi familiară. Îi lăsă jos pe băieţi.

N-a *fugit.*

— Doamna MacIntyre, presupun?

Mara nu răspunse, ci doar se întoarse spre băieţi.

— Ce v-am zis să nu o mai fugăriţi pe Lavender?

— Nu am fugărit-o! strigară câţiva băieţi în acelaşi timp.

— Era prada noastră! adăugă altul.

— Furată din comoara noastră! sublinie şeful bandei. Se uită la Mara. *O salvam!*

Fruntea lui Temple se încreţi.

— Numele purceluşei e Lavender?

Femeia nu se uită la el, mutându-şi atenţia de la un băiat la altul, cu o expresie ce lui i se păru foarte cunoscută – o expresie pe care o văzuse de mii de ori pe faţa guvernantei sale din copilărie. Dezamăgire.

— Daniel? Ce am spus? întrebă ea, uitându-se în jos la şeful bandei cândva vesele. Care-i regula?

Băiatul îşi feri privirea.

— Lavender nu e o comoară.

Ea îşi concentră atenţia asupra băiatului din partea cealaltă a lui Temple.

— Şi ce altceva? Matthew?

— Să n-o fugărim pe Lavender.

— Exact. Chiar dacă…? George?

George îşi târşâi picioarele.

— Chiar dacă ea începe urmărirea.

Mara încuviinţă din cap.

— Bine. Acum, că ne-am amintit toţi regulile legate de Lavender, aranjaţi-vă puţin, vă rog, şi puneţi-vă deoparte armele. Este timpul pentru micul dejun.

Grupul de băieţi fu traversat de o undă de ezitare,

fiecare dintre cei vreo doisprezece privind în sus la Temple pentru o evaluare sinceră.

— Bărbăţeilor, spuse Mara, reuşind să le atragă atenţia, cred că vorbesc corect englezeşte, nu?

Daniel ieşi în faţă. Cu bărbia lui mică ridicată în direcţia lui Temple.

— Cine e el?

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, îl asigură Mara.

Băieţii păreau sceptici.. Deştepţi băieţi.

Matthew îşi înclină capul, măsurându-l pe Temple cu privirea.

— E foarte solid.

— Şi puternic, preciză altul.

Daniel încuviinţă din cap, iar Temple îşi dădu seama că privirea băiatului se fixase pe cicatricea lui de pe obraz.

— A venit aci să ne ia cu el? La muncă?

Anii de practică îl opriră pe Temple să-şi arate surprinderea provocată de această întrebare, cu o fracţiune de secundă înainte să priceapă totul. Clădirea era un orfelinat. Se gândea că ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme. Însă orfelinatele îi evocau de obicei viziuni cu băieţi amărâţi care stăteau la cozi lungi pentru câte o strachină de terci aburind. Nu batalioane de războinici care zbierau în urmărirea unei scroafe.

— Sigur că nu. Nu vă ia nimeni.

Daniel îşi mută atenţia spre ca.

— Şi-atunci cine e?

Temple ridică dintr-o sprânceană, întrebându-se ce avea să răspundă ea la acea întrebare. Putea foarte bine să spună adevărul.

Ea întâlni privirea lui Temple, hotărâtă şi sălbatică.

— A venit aici să-şi pună în aplicare răzbunarea.

O duzină de guriţe rămaseră căscate. Temple rezistă tentaţiei de a face la fel ca ei. Daniel luă din nou cuvântul:

— Răzbunare pentru ce?

— Pentru o minciună pe care am spus-o.

O, Doamne, era neînfricată.

— Să minţi e un păcat, preciză micul George.

Mara zâmbi slab, aproape în taină.

— Aşa e, într-adevăr. Şi, dacă minţiţi, oameni ca acesta vor veni să vă pedepsească.

Şi, într-o clipă, îl transformă iarăşi într un om rău. Temple se încruntă când văzu o cameră plină de ochi mari, rotunzi care se întorceau spre el. Apoi le vorbi:

— Aşa că vedeţi, băieţi, am treabă cu doamna MacIntyre.

— N-a vrut să mintă, o apără George.

Temple era sigur că doamna MacIntyre voise cu tot dinadinsul să mintă, dar, când se uită la băiat, nu se putu abţine şi spuse:

— Şi totuşi, a făcut-o.

— Trebuie să fi avut un motiv întemeiat. Nu-l aşa? O mare de feţe tinere se uitară la Mara.

Ceva îi scânteie în privire. Umor? Găsea situaţia amuzantă?

— Aşa am făcut, Henry, şi tocmai de aceea aş vrea să ajung la o înţelegere cu musafirul nostru.

Peste cadavrul lui. N-avea să fie niciun fel de înţelegere.

— Poate ar trebui să discutăm despre motiv, *doamnă MacIntyre.*

Ea înclină din cap. Refuzând să se umilească.

— Poate, zise ca, părând a vrea să spună exact contrariul.

Pentru majoritatea băieţilor părea să fie de-ajuns. Dar Daniel îşi miji ochii.

— Ar trebui să rămânem. Doar ca să fie în siguranţă.

Şi, pentru o clipă. Temple sesiză ceva ciudat de familiar la acel băiat.

Neîncredere.

Suspiciune.

Putere.

— Asta-i foarte drăguţ din partea ta, Daniel, spuse Mara, şi se apucă să-i conducă pe băieţi printr-o uşă aflată pe o parte laterală a holului. Dar te asigur că voi fi în

regulă.

Şi aşa o să se întâmple. Temple nu avea nicio îndoială.

Nici majoritatea băieţilor nu aveau vreo îndoială, se pare, căci se îndepărtară de parcă nici nu furaseră purcelul, nu-l urmăriseră, nu se luptaseră cu el şi nu-i săltaseră în aer. Nimic din toate astea – toţi în afară de Daniel, care nu părea convins, dar se lăsă totuşi alungat din încăpere, uitându-se peste umăr tot drumul, evaluându-l pe Temple cu ochi negri şi serioşi.

Trecuse mult timp de când îl înfruntase cineva cu atâta curaj.

Băiatul îi era loial Marei.

Temple era aproape impresionat, până îşi aminti că femeia în cauză era o diavoliţă şi că nu merita atâta loialitate.

Când Mara închise uşa cu hotărâre în urma cetei de băieţi, el se răsuci spre ea pe un călcâi.

— Doamna *MacIntyre?*

Când auzi modul în care îi rosti el numele, îşi aţinti privirea către fata cu ochii mari, rămasă încremenită în uşă.

— Asta-i tot, Alice. Spune-i, te rog, bucătăresei că băieţii sunt gata să ia micul dejun. Şi să trimită ceai în salon pentru musafirul nostru.

Temple ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar dacă aş fi genul care să bea ceai, te cunosc suficient cât să ştiu că nu trebuie să consum nimic din ce-mi oferi tu. Niciodată de acum încolo. Aruncă o privire spre Alice. Fără supărare, Alice.

Obrajii Marei se înroşiră. Bun. Ar trebui să se simtă stânjenită. Ar fi putut să-l omoare cu purtarea ei nesăbuită.

— Mulţumesc. Alice. Fata era în culmea fericirii că putea, în sfârşit, să iasă din cameră.

După ce plecă, Temple spuse:

— Doamna MacIntyre?

Ea îl înfruntă direct.

— Da.

— Ce i s-a întâmplat domnului MacIntyre?

— A fost un soldat ucis în acţiune, spuse ea simplu.

El ridică o sprânceană.

— Unde?

Ea îşi miji ochii.

— Mulţi oameni nu sunt atât de nepoliticoşi să întrebe.

— Îmi lipseşte buna-creştere.

Ea se uită urât la el.

— Bătălia de la Nsamankov, dacă trebuie să ştii.

— Bravo. Destul de obscur cât să nu-i poată lua nimeni urma. Aruncă o privire în jur. Şi destul de respectabil să te lase aici.

Ea schimbă subiectul.

— Nu te aşteptam aşa repede.

— N-a fost destul arsenic în whisky?

— Nu era arsenic, se răsti ca, apoi coborî tonul. Era laudanum.

— Deci recunoşti că m-ai drogat.

Ea ezită.

— Da.

— Şi confirmi că n-a fost prima oară? Ea nu-i răspunse, aşa că adăugă: Prima dată când m-ai drogat şi ai fugit.

Ea scoase un suspin de iritare înainte să vină spre el şi să-l ia de braţ, conducându-l în camera în care fugise purceluşul. Atingerea ei era fermă şi întrucâtva caldă, chiar prin stofa de lână a hainei, iar el îşi aminti o frântură din vis – degetele ci plimbându-se peste pata de ceară de pe mâneca lui.

Era tulburătoare.

Fără îndoială pentru că reprezenta un pericol pentru viaţa lui. Atât la propriu, cât şi la figurat.

Ea închise uşa. Rămânând cu el într-un salon curat, fără pretenţii. În soba mică de fier din colţul opus al camerei, focul ce ardea vesel îl încălzea pe purcelul care scăpase la mustaţă de la o moarte sigură cu doar câteva minute mai devreme, iar acum părea să doarmă. Pe o pernă.

Femeia avea un purcel pe pernă. Numit Lavender.

Dacă nu şi-ar fi petrecut ultimele câteva ore de conştienţă într-o stare de stupoare, ar fi crezut că animalul era o ciudăţenie, în schimb, se întoarse cu faţa la stăpâna purcelului, care era lipită de uşa camerei.

— Nu am *fugit,* explică ea. Ţi-am lăsat adresa mea. Practic… nu. *Chiar* te-am invitat să vii după mine.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Ce generos din partea ta!

— Nu ai fost aşa furios… începu ea.

El nu se putu abţine să n-o întrerupă:

— Crezi că, lăsându-mă inconştient pe podeaua bibliotecii mele, mi-ai domolit furia?

— Te-am învelit cu o pătură, se apără ca.

— Da’ prost mai sunt! Sigur, asta rezolvă totul.

Ea oftă, şi privirea ei ciudată şi fascinantă o întâlni pe a lui.

— N-am vrut ca lucrurile să iasă aşa.

— De aia ai împachetat o doză mai mare de Laudanum pentru vizita la mine acasă.

— Păi, eşti un pic mai mare decât majoritatea bărbaţilor – trebuia să am la mine o doză mai zdravănă. Şi tu mi-ai luat cuţitul.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Limba ta ascuţită nu mi te va face mai dragă.

Ea îi imită expresia.

— Păcat, am făcut aşa o treabă bună înainte.

Lui îi veni să râdă, dar se abţinu. El nu avea de gând să se lase distrat de ea.

Era toxică. Iar asta nu era amuzant.

— Nu neg că merit un strop din furia ta, dar nu voi face uz de forţă, continuă Mara.

— Asta e a doua oară când aud replica asta. Trebuie oare să-ţi aduc aminte că, pe durata întâlnirilor noastre, doar unul din noi l-a drogat pe celălalt? De două ori?

Roşeaţa îi cuprinse obrajii. Se simţea vinovată? Imposibil.

— Cu toate astea, pare o descriere potrivită a felului

în care te-ai fi putut purta cu mine, domnul meu.

El nu voia să-i mai spună aşa. Ura formula asta de adresare… fiorii pe care i-i trimitea pe şira spinării, amintindu-i de toţi anii în care tânjise după ea. Anii în care nu se putuse bucura de ea, deşi era a lui de drept.

Chiar dacă o merita.

Bineînţeles că nu ştiuse asta.

Nu o omorâse.

Conştientizarea acestui fapt rămânea un şoc.

Nu avusese habar. În toţi acei ani… trăise cu gândul că putea să fie un ucigaş. În toţi acei ani.

Ea i-i răpise.

Îl năpădi un val de furie, fierbinte şi stânjenitoare. Răzbunarea nu fusese niciodată hrană pentru el iar acum, deşi se împotrivea, îi simţea gustul amărui pe limbă.

Îşi îndreptă atenţia spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii ei se măriră.

— Poftim?

— Cu doisprezece ani în urmă, la Whitefawn. În ajunul nunţii tale. Ce s-a întâmplat?

Ea ezită.

— Nu-ţi aduci aminte?

— Eram foarte drogat. Aşa că nu, chiar nu-mi amintesc.

Nu că n-ar fi încercat. Rulase filmul acelei seri de multe ori în cap, de sute, de mii de ori. Îşi amintea că băuse whisky. Că dorise o femeie. Să ajungă la una. Nu-i venea în minte faţa ei, dar îşi amintea nişte ochi ciudaţi, bucle arămii, forme armonioase şi un râs pe jumătate inocent, pe jumătate păcătos.

Şi acei ochi. Nimeni nu putea să uite acei ochi.

— Îmi aduc aminte că erai cu mine.

Ea încuviinţa din cap şi roşi din nou.

El ştiuse. Era unul dintre lucrurile de care nu se îndoise niciodată. Era tânăr şi băuse mult, şi nu întâlnise niciodată o femeie pe care să n-o poată seduce. Sigur că fusese cu ea.

Şi, deodată, vru să ştie totul. Se apropie mai mult, observând cum ea se încordează şi se lipeşte din nou de uşă.

— Şi, înainte să mă tragi pe sfoară – înainte să-ţi înscenezi moartea şi să fugi ca o laşă –, eram singuri?

Ea îşi înghiţi nodul din gât, iar el nu se putu abţine să-i urmărească muşchii gâtului, observând cum aceştia îi trădau emoţia. Vinovăţia.

— Da.

Îl luase prin surprindere cu adevărul. Din nou.

Ea se uită în jos, la fustele ei. Şi le netezi. El observă că nu purta mănuşi – la fel ca în seara precedentă. Dar acum, în lumina zilei, văzu că mâinile ei păreau muncite: unghii scurte, curate: piele bronzată; şi o cicatrice abia vizibilă pe mâna ei stângă, destul de palidă ca să se fi vindecat de mult.

Nu-i plăcea cicatricea aceea. Şi nu-i plăcea că o observase.

— Cât timp?

— Nu mult.

El scoase un râs lipsit de veselie.

— Suficient de mult.

Ea îl privi cu ochii mari şi plini de… ceva.

— Suficient de mult pentru ce?

— Destul de mult pentru a reuşi să mă faci neputincios.

Ea expiră lung, iar el ştiu că ascunsese ceva de el. O studie un moment, dorindu-şi să fie în ring. Acolo vedea vulnerabilităţile adversarilor, clare şi evidente. Acolo ştia unde să lovească.

Aici, în clădirea asta ciudată, în lupta asta stranie cu femeia stranie din faţa lui, lucrurile nu mai erau la fel de uşoare.

— Spune-mi un lucru. Ştiai cine sunt?

Dintr-un anumit motiv, conta. Privirea ei o întâlni pe a lui. Şi ochii îi păreau sinceri de această dată.

— Nu.

Sigur că nu ştiuse. Deci ce făcuse? Ce se întâmplase

în dormitorul frumos şi galben cu atâţia ani în urmă?

„La naiba!”

El înţelegea luptele destul cât să ştie că ea nu o să-i spună. Şi înţelegea suficient cât să ştie că, dacă îşi arăta interesul, ea avea să deţină puterea.

Şi al naibii să fie dacă o să-i ofere mai multă putere.

Ziua de azi era a lui. Schimbă tactica.

— N-ar fi trebuit să te întorci. Dar, fiindcă ai făcut-o, greşeala ta e răsplata mea. Şi lumea va afla adevărul despre noi doi.

Mara nu fusese în viaţa ei aşa recunoscătoare cuiva cum se simţi în momentul când el schimbă subiectul conversaţiei şi trecu de la noaptea aceea de demult la situaţia din prezent. Aici îi putea face faţă. Acum. Cu furie.

Dar, în momentul în care prezentul fusese înceţoşat de trecut, îşi pierduse curajul, neştiind cum să reacţioneze la bruta aia de bărbat şi la anii ce trecuseră de când îi văzuse ultima dată.

Alungă acest gând şi se concentră asupra a ceea ce aveau de vorbit acum.

— Atunci eşti gata să negociezi? Prefăcându-se a nu fi copleşită de el, se întoarse la birou. Se aşează. Redactez scrisoarea pentru *News* astăzi dacă eşti dispus să ştergi acele datorii.

El râse.

— Doar nu ţi-ai imaginat că va fi aşa uşor.

— N-aş spune uşor. Nu avea să fie uşor. Concepuse acea scrisoare de o sută de ori în minte. De vreo douăsprezece ori pe hârtie. De ani buni. Şi niciodată nu fusese mai uşor. Aş spune totuşi că-mi imaginam să meargă repede. Probabil asta contează.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Am aşteptat doisprezece ani pentru asta. Nici uşurinţa, nici rapiditatea nu sunt importante.

— Atunci ce e important? întrebă ea, deşi ştia răspunsul.

— Pedeapsa.

Ea râse încet, încercând să ascundă faptul că vorbele

lui o descumpăneau.

— Şi *ce* ai de gând să faci? Să mă plimbi peste tot pe străzi? Unsă cu smoală şi cu pene lipite pe mine?

— Imaginea nu mi se pare cu totul neplăcută. Apoi zâmbi, iar ea îşi imagină că zâmbise la fel de o sută de ori în clubul lui. În ringul lui. Chiar intenţionez să te etalez prin toată Londra. Dar nu unsă cu smoală şi cu pene.

Ea ridică din sprâncene.

— Dar cum atunci?

— Vopsită. Şi dichisită.

Mara scutură din cap.

— Oamenii n-o să mă accepte.

— Nu ca pe bogata moştenitoare de odinioară, nu.

Abia o acceptaseră atunci. Era o ameninţare pentru tot ce reprezentau ei. Pentru tot ce aveau. Fiica tânără şi frumoasă a unui om bogat şi muncitor. O fi fost suficient de bogată, dar nu fusese niciodată îndeajuns de bună pentru ei.

— Nu mă vor primi printre ei.

— Vor trebui să facă exact ce le spun. Vezi tu, sunt duce. Dacă îmi amintesc bine, ducii ucigaşi nu sunt în graţiile bătrânelor din înalta societate, dar cei ca noi, care nu au comis crime, sunt, de obicei, bine primiţi. Se aplecă mai aproape de ea. Doamnelor le place titlul de duce.

Cuvintele erau mai mult şuierate decât rostite, şi Mara rezistă impulsului de a-şi atinge pielea expusă a gâtului pentru a le alunga şi totodată a le ţine acolo.

— Şi tu eşti a mea, şi pot să fac ce vreau cu tine.

Sprâncenele ei se îmbinară ca reacţie la aceste cuvinte. La felul în care se împrăştiau prin ea, pasionale şi ameninţătoare.

— Şi asta ce înseamnă, mai exact?

— Mai exact, orice doresc.

Ea încremeni.

— Nu voi fi amanta ta.

— În primul rând, nu eşti în poziţia de-a emite asemenea pretenţii. Şi, în al doilea rând, nu-mi amintesc să mă fi oferit să te posed.

Ea roşi de stânjeneală.

— Atunci cum ai de gând să le spui?

El ridică din umeri, iar ea simţi în acel moment că-l urăşte.

— N-am încredere să te las în preajma mea când dorm… Dar ei nu trebuie să ştie asta.

Cuvintele lui o străfulgerau.

— Amantă doar cu numele?

El veni mai aproape, destul de aproape cât să-i simtă căldura.

— Doisprezece ani de minţit în detrimentul meu au făcut din tine o actriţă convingătoare. E timpul să-ţi foloseşti toată experienţa la minţit în beneficiul meu. După bunul meu plac.

Ea îşi îndreptă umerii şi îşi ridică faţa pentru a-i întâlni privirea. Era atât de aproape – atât de aproape, încât într-un alt loc, în alt moment, o altă femeie s-ar fi putut înălţa pe vârfuri pentru a-şi lipi buzele de ale lui.

De unde a venit acest gând?

Nu-şi dorea câtuşi de puţin să îl sărute pe acest bărbat.

El nu era de sărutat. Nu *mai* era.

Ea îşi muşcă buzele.

— Deci vrei să mă distrugi.

— Tu mi-ai distrus viaţa, zise el. Cu nepăsare. Consider că aşa e drept. Tu nu?

Fusese distrusă vreme de doisprezece ani – din clipa în care mânjise aşternutul cu sânge şi fugise din acea cameră.

Fusese distrusă dinainte.

Dar o ascunsese bine, şi avea acum o casă plină de băieţi cărora să le poarte de grijă. Poate că distrugerea fusese din vina lui. Poate şi a ei. Dar a naibii să fie dacă avea s-o distrugă şi pe MacIntyre, refugiul pe care îl construise pentru aceşti băieţi.

— Acum trebuie să plec. O iau de la capăt.

— Ai mai făcut-o şi înainte, zise el.

La fel ca el.

Răzbunarea era frumoasă, nu?

Ea îşi scoase pieptul înainte.

— Bine, accept. Pentru o fracţiune de secundă, el făcu ochii mari, iar ea se delectă cu expresia lui uimită. Era evident că-i subestimase puterea şi ţelul urmărit. Dar cu o condiţie.

Spune-i!

Gândul îi veni de nicăieri.

Spune-i că în datorie sunt incluse toate fondurile orfelinatului.

Mara îi întâlni privirea. Rece. Neînduplecată. Nepăsătoare. Ca ochii taţilor băieţilor.

Spune-i că prin ceea ce face îi pune în pericol pe băieţi.

— Nu văd de ce ar trebui să-ţi permit să pui condiţii, spuse el.

— Pentru că nu ai de ales. Am dispărut o dată. Pot s-o fac din nou.

El o studie un moment lung. Ameninţarea plutea între ei, privirea întunecându-i-se de iritare. De ceva mai rău. Ceva ce aducea a ură. Şi poate chiar ar trebui s-o urască. Îl modelase cu îndemânarea unui sculptor, nu din marmură, ci din carne şi oase, şi furie.

— Dacă fugi, o să te găsesc. Şi nu am de gând să iau prizonieri.

Promisiunea lui era încărcată de furie şi de adevăr.

Nimic nu-l putea opri să-şi împlinească răzbunarea. Ea era în pericol, alături de tot ce iubea.

Dar nu avea să-i pună pe băieţi în primejdie.

Se aruncă în luptă, gândindu-se deja la următorii paşi pe care o să-i facă… Cum avea să-i apere pe băieţi, casa şi moştenirea ei, dacă el se ţinea de cuvânt. Îşi scoase pieptul înainte şi se aruncă în încăierare.

— Dacă mă tratezi ca pe o târfă, mă şi plăteşti ca atare.

Cuvintele ei îl dură. Ea o vedea, o lovitură bine plasată şi apoi dispărea, de parcă erau în ringul unde domnea el. Cum el nu ripostă, ea îi mai trase un pumn.

— Voi face tot ce-mi ceri. Oricum mi-o ceri. Voi juca jocul tău prostesc până te hotărăşti să mă arăţi lumii. Până decizi să mă trimiţi să-mi fac bagajele. Şi atunci, voi pleca.

— Pentru datoria fratelui tău.

— Pentru orice vreau.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet chinuit, iar Mara se gândi că, în alt loc, în alt timp, fiind altă femeie, poate i-ar fi plăcut să-i aducă un zâmbet pe buze.

Dar acum, ura până şi ideea.

— Nu te merită.

— Nu-i treaba ta.

— De ce? Un fel de dragoste de soră? Ochii i se întunecară, şi ea îl lăsă să creadă asta. Orice, numai să-l ţină departe de orfelinat. Asta-i o faţă care are mare nevoie de un pumn.

Răzbunare.

— Şi tot n-ai să te baţi cu el, zise ea, simţindu-se mai furioasă decât şi-ar fi imaginat. Ţi-e teamă să-i dai o şansă?

El ridică dintr-o sprânceană, dar nu muşcă momeala.

— Nu m-a întrecut nimeni niciodată.

Ea zâmbi.

— Nu te-am întrecut eu ieri-seară?

El încremeni la auzul acelor cuvinte, apoi îşi ridică privirea. Ea văzu şocul în ochii lui negri, care se măriră doar pentru o clipă. Rezistă ispitei de a rânji pentru victoria ei.

— Te umfli în pene că m-ai drogat?

Ea scutură din cap.

— Mă umflu în pene că te-am *doborât.* Ăsta-i scopul, nu? Îmi datorezi bani.

— În *ring,* domnişoară Lowe. Acolo contează.

Şi atunci ea zâmbi, ştiind că asta avea să-l enerveze. *Sperând* să-l enerveze.

— Chestie de semantică. Ţi-e jenă că te-am bătut cu dibăcie.

— Cu ajutorul unei cantităţi de narcotice care ar fi doborât un bou.

— Aiureli. Poate un cal. Dar nu un bou. Şi îţi e jenă. Eu lucrez cu băieţi, domnul meu. Trebuie să-ţi amintesc că ştiu

pe cineva care e stânjenit când mă văd cu unul?

Privirea lui se întunecă, devenind din nou serioasă, şi se aplecă spre ea, mai aproape. Destul de aproape cât s-o domine, la peste un metru şi optzeci ai lui de muşchi şi oase. Putere şi energie, cicatrici şi tendoane. Mirosea a cuişoare şi a cimbru.

Nu că ea ar fi remarcat.

Apoi îi şopti, aşa aproape de urechea ei, că ea mai mult simţi cuvintele decât le auzi, trimiţându-i fiori reci pe şira spinării.

— Eu nu sunt băiat.

Asta măcar era adevărat.

Ea deschise gura să răspundă, dar cuvintele nu ieşiră de pe buze.

Era rândul lui să zâmbească.

— Dacă vrei să mă dobori, domnişoară Lowe, te încurajez să mă întâlneşti în ring.

— Ar trebui să mă plăteşti pentru asta.

— Şi dacă nu sunt de acord? Atunci ce? Nu ai de ales.

Adevărat.

— Dar nici nimic de pierdut.

Minciună.

— Prostii, zise el. E întotdeauna ceva de pierdut. Te asigur. Voi afla eu ce anume.

O prinsese în capcană. Nu putea să fugă. Nu fără să se încredinţeze că băieţii erau în siguranţă. Nu fără să pună la adăpost banii pe care îi pierduse Kit.

Întâlni privirea întunecată a lui Temple, chiar când părea să-i citească gândurile.

— Ai putea să fugi, îi şopti el. Dar o să te găsesc. Şi n-o să-ţi placă deloc ce are să se întâmple atunci.

Să-l ia naiba!

Nu avea şi fie de acord.

Îi venea să ţipe. Era la un pas de-a face asta, când el spuse:

— N-ai fi prima femeie pe care o plătesc să-mi facă pe plac…

O viziune îi trecu rapid prin faţa ochilor – braţe şi

picioare în cearşafuri albe. Scrobite, păr şi ochi negri şi mai mulţi muşchi decât ar trebui să aibă un bărbat.

— Dar te asigur, domnişoară Lowe, că vei fi ultima.

Cuvintele plutiră în spaţiul dintre ei, şi îi luă un moment să se concentreze asupra lor. Să-şi dea seama că el fusese de acord. Că orfelinatul avea să fie salvat.

Preţul era distrugerea ei. A vieţii sale. A viitorului ei.

Dar orfelinatul avea să fie salvat.

O cuprinse uşurarea pentru o clipă, întreruptă de promisiunea lui, făcută cu voce joasă.

— Începem diseară.

Capitolul 4

— Cine poate să-mi spună ce i s-a întâmplat lui Napoleon după bătălia de la Waterloo?

O mare de mâini se ridicară în sala de clasă bine dotată a Căminului MacIntyre pentru Băieţi. Daniel nu aşteptă să fie desemnat.

— A murit!

Mara alese să ignore privirea încântată pe care i-o arunca tânărul în vreme ce vorbea despre moartea lui Napoleon.

— Da, a murit, într-adevăr. Dar mă interesează ce s-a întâmplat un pic înainte de asta.

Daniel se gândi o clipă, apoi spuse:

— A fugit de Wellington plângând şi tânguindu-se... Şi a murit!

Mara scutură din cap.

— Nu chiar aşa, nu. Matthew?

— Şi-a dus calul într-un şanţ săpat de francezi... Şi a murit!

Buzele ei tremurară.

— Din păcate, nu. Alese una dintre mâinile îndreptate spre tavan. Charles?

Charles se gândi ce opţiuni avea, apoi alese:

— S-a împuşcat în picior, s-a făcut verde şi a căzut, iar *apoi* a murit?

Mara nu-şi mai putu reţine zâmbetul.

— Ştiţi, domnilor, nu sunt sigură că sunt o profesoară prea bună.

Mâinile coborâră, şi un mormăit colectiv se auzi în încăpere, căci băieţii ştiau că îi aştepta o oră de istorie în plus în acea zi.

Fură salvaţi când bătu cineva la uşă, şi silueta lui Alice se profila în prag.

— Scuzaţi-mă, doamnă MacIntyre.

Mara cobori tonul.

— Da, ce e?

— E… Alice deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. E… cineva aici care vrea să vă vadă.

Temple.

Se Întorsese.

Mara se uită la ceasul din colţul camerei. Îi spusese că *diseară.* Întrucât *ziua* nu se terminase, nu putea decât să presupună că era un ticălos şi un escroc. Şi avea de gând să i-o spună întocmai.

Imediat ce inima înceta să i bată nebuneşte.

Aerul părea să iasă din cameră în vreme ce se uita la mulţimea de feţişoare din jurul ei şi îşi dădea seama că nu era pregătită să spună lumii adevărul. Nu era gata să fie din nou Mara Lowe.

Dorea să rămână doamna MacIntyre, născută nu se ştie unde, venită de nu se ştie unde, acum profesoara unui grup pestriţ de băieţi. Doamna MacIntyre avea un scop. Doamna MacIntyre avea un sens. Doamna MacIntyre era vie.

Mara nu avea nimic.

Nimic în afară de adevăr.

Făcu un efort să se mişte, să se strecoare printre băieţi pentru a ajunge la Alice. Pentru a-l înfrunta pe bărbatul care se întorsese la casa ei, fără îndoială cu un plan prin care să le schimbe amândurora vieţile. Când fu la uşă, se întoarse spre elevii ei.

— Dacă mă… *Nu.* Îşi drese glasul. Încercă din nou. *Când* mă întorc, aştept să aud ce i s-a întâmplat lui Napoleon.

Mormăitul lor colectiv se auzi din nou când închise uşa, trântind-o.

Alice părea să ştie că nu trebuia să spună nimic în timp ce străbăteau coridoarele înguste şi întunecoase. Mara aprecia intuiţia tinerei institutoare – nu era sigură că ar reuşi să poarte o conversaţie cu inima bubuindu-i în piept şi cu gândurile învălmăşite.

El era acolo. Jos. Judecător, juriu şi călău, toate în acelaşi timp.

Ea coborî scările încet, ştiind că nu avea să scape niciodată de trecut şi că nu-şi putea evita viitorul.

Uşa micului birou unde vorbiseră de dimineaţă era întredeschisă, iar Marei îi trecu dintr-odată prin minte că fanta de cinci centimetri între uşă şi cadru era un lucru ciudat – care provoca încântare sau groază, în funcţie de situaţie.

Ignoră faptul că, în acest moment, le provoca pe ambele.

El nu era deloc încântător; era de-a dreptul îngrozitor.

Mara trase adânc aer în piept, dorind să nu-i mai bată inima aşa tare, şi o lăsă pe Alice să se retragă, cu un zâmbet cam forţat – tot ce reuşea în astfel de împrejurări, înainte să deschidă uşa şi să se trezească în faţa bărbatului din cameră.

— L-ai văzut.

Ea păşi înăuntru şi închise uşa cu fermitate.

— Ce cauţi aici?

Fratele ei îi ieşi în întâmpinare.

Dar tu ce faci de te apropii de omul ăla?

— Eu am întrebat prima, zise ea, ajungând la el, în mijlocul camerei, din doi paşi mărunţi. Am convenit să nu mai vii niciodată aici. Trebuia să-mi trimiţi un bilet. Aşa se întâlniseră în ultimii doisprezece ani. Niciodată în această casă sau în alt loc unde putea fi recunoscută.

Am convenit şi că n-o să-i spui niciodată omului ăstuia

că eşti în viaţă şi că trăieşti chiar sub nasul lui.

— Are un nume, Kit.

— Nu unul pe care să-l folosească.

— Dar are şi unul pe care îi foloseşte.

Temple. Nu era greu să se gândească la el în acest fel. Mare cât un templu şi la fel de neclintit.

Fusese oare mereu la fel de nesimţitor? Nu-l cunoscuse când erau foarte tineri, dar reputaţia i-o lua înainte – nimeni nu-l numise vreodată detaşat. Un berbant, un şmecher, un ticălos, desigur. Dar niciodată rece. Niciodată furios.

Ea îl făcuse aşa.

Kit îşi trecu o mână prin buclele castanii deja răvăşite, iar Mara îl văzu cât era de obosit. Cu doi ani mai mic, fratele ei fusese plin de viaţă în copilărie, dornic de aventuri şi mereu cu un plan în minte.

Şi apoi ea fugise, distrugându-l pe Temple şi lăsându-l pe Kit să strângă cioburile acelei seri insuportabile. Şi se schimbase. Îşi trimiseseră scrisori în taină ani de zile, până când ea apăruse din nou, ascunsă, dar la vedere, doamna MacIntyre. Văduvă şi proprietăreasă a Căminului MacIntyre pentru Băieţi.

Dar el fusese altfel. Mai rece. Mai aspru.

Nu vorbea niciodată despre viaţa pe care i-o lăsase ea de trăit. Despre omul cu care îl lăsase.

Şi apoi plecase şi îi pierduse toţi banii.

Ea îi observă umerii încovoiaţi, obrajii scobiţi şi mizeria de pe cizmele lui negre, de obicei imaculate, şi îşi dădu seama că măcar el înţelegea în ce situaţie grea erau amândoi. Necazul *ei.* Scoase un oftat scurt.

— Kit…

— Aş vrea să nu-mi mai spui aşa, se răsti el. Nu mai sunt un băieţel.

— Ştiu, fu tot ce îi veni în minte să spună.

— N-ar fi trebuit să te duci să-l vezi. Ştii cum i se zice?

Ea ridică din sprâncene.

— I se spune aşa din cauza mea.

— Asta nu înseamnă că n-a ajuns să-şi merite porecla.

Nu vreau să te mai ştiu în preajma lui.

Prea târziu.

— Nu vrei? zise ea, devenind brusc iritată. N-ai de ales. Omul are toţi banii noştri şi toate cărţile noastre. Şi am făcut tot ce pot să salvez căminul.

Kit se uită chiorâş la sora lui.

— Întotdeauna e vorba despre cămin. Despre băieţi.

Sigur că da. Ei erau partea importantă. Ei erau ceva ce făcuse bine. Erau partea bună din ea.

Dar nu avea rost să se certe cu Kit.

— Cum ai ştiut că a fost aici?

El îşi miji ochii la ea.

— Crezi că sunt prost? Am plătit-o bine pe târfa de pe stradă să îţi poarte de grijă.

— Să îmi poarte de grijă? Sau să nu mă piardă din ochi?

— Ea l-a văzut pe Ducele Ucigaş. Mi-a trimis vorbă.

O cuprinse furia la gândul că fratele ei o spiona.

— N-am nevoie de protecţie.

— Ba ai. Ai avut întotdeauna.

Ea îşi muşcă limba să nu-i răspundă – că se confruntase cu mai mulţi demoni decât el, ani în şir, singură. Reveni la ce discutau.

— Ki… se opri. Reformulă. Christopher, m-am dus la el pentru că aveam amândoi nevoie de asta. Tu… Ezită, neştiind prea bine cum să-i spună. Desfăcându-şi larg braţele. Încercă din nou. Ai pierdut *totul.*

Christopher îşi trecu degetele prin păr încă o dată, cu o mişcare violentă şi neliniştitoare.

— Crezi că nu ştiu *asta*? Doamne, Mara! Ridicase tonul, şi ea deveni imediat profund conştientă de locul în care erau – de numele pe care îl folosise. Se uită înspre uşă, primind confirmarea că era închisă.

Lui nu-i păsa.

— Sigur că o ştiu! Am pierdut tot ce mi-a lăsat el.

Şi tot ce era al ei. Agonisit împreună şi prosteşte încredinţat lui. Dar totul nu era nimic în comparaţie cu fondurile puse deoparte pentru orfelinat. Fiecare bănuţ pe

care oamenii îl lăsaseră fiilor lor.

Îi spusese că banca lui o să protejeze fondurile. Poate chiar să le sporească. Dar ea era femeie şi nu avea nicio dovadă a căsătoriei sau a morţii soţului ei, aşa că fratele ei făcuse depozitele.

Fratele ei, care nu putea să se lase de jocurile de noroc.

O cuprinse mânia, deşi ar fi vrut să nu se întâmple aşa. Deşi îşi dorea să aibă iar şaisprezece ani, să fie în stare să-şi aline fratele mai mic, mai drăguţ şi mai blând, fără să-l urască pe bărbatul care devenise. Fără să-i critice greşelile.

— Tu nu ştii cum a fost să trăieşti în umbra lui, zise el.

Tatăl lor. Omul care îi pusese, fără să ştie, pe această cale. Bogat precum Cresus şi niciodată mulţumit. Voia mereu mai mult. Întotdeauna ce era mai bine. Îşi dorise un fiu mai deştept, mai îndrăzneţ, mai curajos şi mai înţelept.

Îşi dorise fiica ducesă.

Şi nu primise niciuna, nici alta.

Kit râse cu amărăciune.

— Fără îndoială, ne urmăreşte acum de pe cornişa lui din iad, groaznic de dezamăgit.

Ea ridică un umăr dintr-o mişcare scurtă.

— Nu îi mai aparţinem.

Privirea fratelui o întâlni pe a ei.

— Ba sigur că da. Fără el, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Tu n-ai fi fugit. Eu n-aş fi jucat cărţi. Şi n-aş fi pierdut atâta. Ridică un braţ lung şi arătă înspre stradă. Tu n-ai trăi printre copii oropsiţi şi târfe… Se opri. Trase o gură de aer. De ce te-ai dus la el?

— Lui îi suntem datori.

Kit îşi miji ochii.

— Ce-a spus?

Ea ezită. Nu avea să-i placă.

— Cu ce ai fost de acord? stărui el. Ea îi simţi iritarea din voce. Frustrarea.

— Tu ce crezi?

— Te-ai vândut.

Măcar de-ar fi fost atât de simplu.

— I-am spus că o să mă arăt în lume. O să mă întorc în societate. El se gândi la cuvintele ei şi, pentru un moment, ea crezu că el avea să protesteze. Dar uitase că bărbaţii disperaţi deveneau mercantili.

— Şi eu îmi primesc banii înapoi?

Ea auzi pronumele. Le ura.

— Nu sunt numai banii tăi.

El îşi râse de ea.

— Tu ai avut ceva mărunt.

— Era de-ajuns pentru orfelinat timp de un an. Poate mai mult

— Am o groază de lucruri pentru care să-mi fac griji, Mara. N-am de gând să mă îngrijorez şi pentru plozii ăştia.

— Sunt copii! Se bizuie pe mine în toate!

El oftă, fiind evident că terminase cu ea.

— Ai primit înapoi banii mei sau nu?

Lui nu-i păsa că ea putea să piardă totul. Viaţa pe care şi-o făcuse. Locul acesta unde era în siguranţă. Dat fiind scopul ei. Nu-i păsa, din moment ce primea banii înapoi.

Aşa că ea făcu lucrul la care se pricepea.

Minţi.

— Nu.

Furia se citi pe faţa lui frumoasă.

— Ai făcut un pact cu diavolul şi n-ai obţinut nimic în schimb? La ce eşti bună? Ce rost au toate astea? Buzele îi zvâcneau de iritare în timp ce măsura odaia cu pasul. Ai stricat totul!

Ea îşi miji ochii la fratele ei.

— Am făcut ce trebuia să fac. Temple nu se va bate cu tine, Kit. Acum, cel puţin, te va lăsa în pace.

Kit se întoarse şi aruncă un scaun din drumul său, acesta izbindu-se de perete şi sfărâmându-se în zeci de bucăţi. Mara se linişti.

Furia îi era familiară.

În toate sensurile cuvântului.

Se duse în spatele biroului, proptindu-şi degetele pe tăblie pentru a-şi ascunde tremurul mâinilor.

Pierdea controlul asupra situaţiei.

Probabil o merita. Poate aşa li se întâmpla femeilor care încercau să-şi ia soarta în propriile mâini. Atâta făcuse, îşi schimbase viitorul. Îşi schimbase viaţa pe care o trăise doisprezece ani.

Dar acum poate sosise timpul să-l lase pe Kit să şi-o trăiască pe a lui.

— Ăsta e târgul pe care l-am făcut. Singura ta şansă la onoare este să mă învoiesc eu să recunosc ce am făcut. L-am adus pe om în camera mea. L-am drogat. Am mânjit cu sânge afurisitele alea de cearşafuri. Scutură din cap. *Am* fugit. *Eu* sunt cea care cere iertare. *Eu* sunt cea care poate să-i ofere răsplată. Şi el ştie.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Nu e interesat de tine.

Christopher se duse la fereastră şi se uită afară la după-amiaza de de noiembrie. Rămase tăcut mai mult timp înainte să şoptească:

— Ar trebui să fie. Nu ştie ce aş putea să fac.

Soarele care apunea îi preschimba buclele castanii în aur curat, iar Mara îşi aminti o după amiază de demult, în casa copilăriei lor în bristol, când Kit râdea şi alerga pe malul unui mic iaz de lângă al lor, trăgând după el o bărcuţă de jucărie.

Se împiedicase de rădăcina unui copac şi căzuse, scăpând din mână sfoara de care era legată barca, iar vântul puternic o purtase în mijlocul iazului, unde se răsturnase imediat şi se scufundase.

Fuseseră bătuţi pentru pozna lor şi trimişi la culcare fără să ia cina – Kit. Pentru că nu considerase de cuviinţă să salveze bărcuţa care îl costase bani buni pe tatăl lor. Iar Mara, pentru că avusese tupeul de a-i aminti tatei că niciunul dintre copiii lui nu ştia să înoate.

Nu fusese prima oară când Kit avusese ghinion şi nici prima când ea încercase să-l apere de dispreţul tatălui lor.

La fel cum nu fusese nici ultima.

Dar astăzi nu îl mai proteja. Azi proteja ceva mult mai important. Şi nu avea încredere în el să facă parte din

planul ei.

— Nu te mai gândi asta.

— Şi dacă nu vreau?

Ea deschise uşa camerei cu o mişcare rapidă, indicându-i astfel ca terminase conversaţia cu el.

— Nu ai de ales.

El se întoarse s-o înfrunte, dar, pentru un moment, lumina îi juca feste. Pentru o clipă, ea arătă ca tatăl lor.

— Tu în mâinile Ducelui Ucigaş? El şi clubul lui mi-au luat tot ce am. Trebuie oare să îngădui aşa ceva? Dar cu banii mei cum rămâne?

Nu cu *tine.* Nu cu *sora mea.*

Omisiunea n-ar fi trebuit s-o surprindă, dar totuşi o miră. Însă nu-şi arătă surprinderea, ci doar îşi ridică bărbia.

— Banii nu sunt totul.

— Vai, Mara! zise el, părând mai matur şi mai înţelept decât îl văzuse ea vreodată. Bineînţeles că sunt.

Lecţia învăţată de la tatăl lor li se întipărise bine în minte.

El îi întâlni privirea.

— Nu am scăpat de asta. Şi, din câte se pare, nici tu.

Adevărul, în sfârşit.

*

Câteva ore mai târziu, Lavender stătea pe o perniţă la picioarele ei, iar Mara se străduia să se concentreze asupra lucrului ei, când în micul birou intră Lydia Baker şi îi spuse:

— M-am săturat să mă prefac că nu am observat.

Mara încercă să pară surprinsă, întorcându-şi ochii măriţi în direcţia prietenei sale.

— Poftim?

— Să nu te faci că m-ai înţeles greşit, zise Lydia, aşezându-se pe un scăunel de lemn în partea cealaltă a mesei de scris a Marei şi bătându-se în poală ca să-i atragă atenţia lui Lavender. Purceluşa îşi ridică faţa, se uită la femeie şi se hotărî să rămână pe perniţa ei. Purcelul ăsta nu arată ca mine.

Mara profită de schimbarea subiectului.

— Purceluşa asta şi-a petrecut jumătate de dimineaţă fugind de vreo zece băieţi. Din nou.

— Mai bine decât de un fermier cu o secure.

Lydia îşi miji ochii la animăluţ.

Lavender oftă.

Mara râse.

Lydia îşi îndreptă iar atenţia spre Mara.

Vreme de şapte ani am lucrat cot la cot şi nu te-am întrebat niciodată de trecutul tău.

Mara se rezemă în scaun.

— Un lucru pentru care îţi sunt recunoscătoare.

Lydia ridică dintr-o sprânceană blondă şi flutură o mână delicată, cu un aer dezamăgit.

— Dacă ar fi fost doar bărbatul care a venit în vizită azi după-amiază, poate nu l-aş fi băgat în scamă. Dar a mai fost şi vizitatorul de *dimineaţă,* aşa că trebuie să te întreb. Ducii schimbă totul.

Făli îndoială că *asta* era puţin spus, dar era afirmaţia secolului.

Lydia se aplecă în faţă, bătând în birou cu muchia scrisorii din mâna ei. Într-un ritm perfect.

— Lucrez eu la un orfelinat, Margaret, dar tot ştiu câte ceva despre lumea de dincolo de aceste ziduri. Omul ăla cât un munte care a venit în zori era ducele de Lamont. Făcu o pauză, apoi preciză: Ducele *Ucigaş* de Lamont.

Doamne, cât ajunsese să urască acea poreclă!

— Nu e un ucigaş. Cuvintele îi ieşiră Marei din gură înainte să le poată opri – înainte să-şi dea seama că erau o recunoaştere tacită a faptului că îl cunoştea pe bărbatul respectiv.

Strânse tare din buze în timp ce ochii Lydiei se măriră de curiozitate.

— Nu e?

Mara se gândi cu atenţie la următoarele ei cuvinte. Hotărî să spună doar:

— Nu.

Lydia aşteptă un moment ca Mara să continue, având

buclele blonde răvăşite, abia prinse în coc cu două duzini de ace. Cum Mara nu mai spuse nimic, prima ei angajată şi fiinţa pe care o putea numi prietenă se aşeză din nou pe scaunul ei, îşi încrucişă picioarele, îşi puse mâinile în poală şi spuse:

— Nu a venit să aducă un copil.

Nu era ceva neobişnuit pentru aristocraţi să-şi aducă acolo fiii nelegitimi.

— Nu.

Lydia încuviinţă din cap.

N-a venit nici *să ia* unul.

Mara îşi puse tocul în etui.

— Nu.

— Şi nici pentru a face o donaţie generoasă, o sumă exorbitantă pentru orfelinat.

Un colţ al gurii Marei se ridică.

— Nu.

Lydia îşi întinse gâtul.

— Crezi că l-ai putea convinge să facă aşa ceva?

Mara râse.

— Din păcate, nu este într-o dispoziţie generoasă când sunt eu în preajma lui.

— Aha. Deci nu a venit aici cu vreo problemă legată de orfelinat.

— Nu.

— Asta înseamnă că a venit din cauza celui de-al doilea vizitator al tău de azi.

Mara se simţi alarmată când întâlni privirea prietenei sale.

— Nu înţeleg.

— Mincinoaso, răspunse Lydia. Al doilea vizitator al tău a fost domnul Christopher Lowe. Foarte bogat, din câte înţeleg, a moştenit o avere impresionantă de la tatăl lui.

Mara strânse din buze.

— Nu mai e bogat.

Lydia înclină din cap.

— Nu. Am auzit că a pierdut totul în avantajul omului care i-a omorât *sora.*

— Nu a omorât…

Mara se opri din vorbit. *Lydia ştia.*

— Hmm. Lydia îşi luă o scamă de pe fustă. Pari foarte sigură de asta.

— Chiar sunt.

Lydia încuviinţă din cap.

— De cât timp îl cunoşti pe ducele de Lamont?

Iat-o – întrebarea care avea să schimbe totul, întrebarea care o s-o scoată din ascunzătoare şi o s-o arate lumii.

Oricum avea de gând să spună adevărul la un moment dat. Ar trebui să considere o binecuvântare faptul că putea începe cu Lydia. Dar să recunoască în faţa prietenei sale celei mai bune, care avusese încredere în ea şapte ani, că minţise în tot acel timp avea să fie cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

Mara trase aer în piept. Şi-i dădu drumul.

— De doisprezece ani.

Lydia încuviinţă încet din cap.

— De când a ucis-o pe sora lui Lowe?

De când m-a ucis, chipurile, pe mine.

Ar fi trebuit să fie uşor s-o spună. Lydia ştia mai mult despre Mara decât oricine altcineva. Cunoştea viaţa şi munca Marei, îi ştia gândurile şi planurile. Venise să lucreze pentru Mara ca tânără guvernantă fără experienţă a unui grup pestriţ de băieţi, trimisă de la un domeniu mare din Yorkshire – acela unde Mara însăşi se ascunsese cu atâţia ani în urmă.

Lydia cobori tonul, vorbind blând. Tolerant. Cu foarte multă prietenie.

— Toţi avem secrete, Margaret.

— Ăsta nu-i numele meu, şopti Mara.

— Sigur că nu e, spuse Lydia. Şi cuvintele simple se dovediră primul semn al distrugerii Marei. Lacrimile îi inundară ochii, şi Lydia zâmbi, aplecându-se spre ea.

— Şi nu ai crescut la o fermă din Shropshire mai mult decât o va face Lavender.

Mara îşi înăbuşi un hohot de râs în direcţia purcelului,

care fornăia în somn.

— O fermă din Shropshire i s-ar potrivi de minune.

Lydia râmji.

— Aiurea! E o purcică răsfăţată care doarme pe o pernă şi este hrănită la masă. Nu i-ar păsa de vreme sau de băltoace. Ochii i măriră şi se umplură de duioşie. Dacă nu în Shropshire, atunci unde?

Mara se uită la biroul la care lucrase şapte ani, sperând în fiecare zi să nu audă niciodată aceste întrebări. Vorbi cu ochii la hârtiile din faţa ei.

— Bristol.

Lydia încuviinţă din cap.

— Nu vorbeşti de parcă ai fi crescută în docurile de la Bristol.

Pentru o clipă, îi apăru în faţa ochilor casa enormă în care îşi petrecuse tinereţea. Tatăl ei obişnuia să spună că ar putea să cumpere toată Anglia dacă ar vrea – şi construise o casă pentru a dovedi acel lucru lumii întregi. Casa fusese aurită şi pictată, umplută cu tablouri în ulei şi cu marmură de diverse tipuri, care făceau bijuteriile Elgin să pară minuscule. Fusese mare amator de portrete, umplând fiecare bucăţică de perete cu chipuri de străini, „Într-o zi, o să le înlocuiesc cu membrii familiei mele”, spunea el de fiecare dată când mai agăţa câte unul.

Casa fusese extravagantă în cel mai bun caz. Scandaloasă în cel mai rău.

Fusese singurul lucru pe care îl iubea.

— Nu am fost.

— Şi ducele? Lydia ştia. Fără îndoială.

— L-am… Mara se opri şi îşi alese cu grijă următoarele cuvinte. L-am întâlnit. Cândva.

Nu era o minciună, dar nici adevărul gol-goluţ. *Întâlnit* nu era cuvântul potrivit să descrie ce se întâmplase între ei. Fusese târziu. Într-o noapte întunecată şi într-o situaţie disperată. Şi profitase de el. Pe scurt.

Destul de lung.

— În ajunul nunţii tale.

Îi fusese groază de acest moment timp de

doisprezece ani – se temuse că avea s-o distrugă. Şi totuşi, acum, când stătea pe marginea prăpastiei şi se vedea nevoită să recunoască adevărul pentru prima dală în doisprezece ani – să fie sinceră cu prietena ei şi, intru câtva, cu universul ea nu ezită.

— Da.

Lydia încuviinţă din cap.

— El nu te-a omorât.

— Nu.

Lydia aşteptă.

Mara scutură din cap, frecându-şi absentă antebraţul.

— N-am vrut niciodată să pară atât de… îngrozitor. Se referise la cearşafurile mânjite cu sânge. Să facă să pară ca şi cum reputaţia îi fusese distrusă. Ca şi cum fugise cu alt bărbat. El ar fi trebuit să scape înainte să vadă cineva ce se petrecuse. Dar fusese prea mult laudanum. Şi prea mult sânge.

Lydia se gândi minute bune la cuvintele ei. Răsuci în mână plicul, iar Mara nu se putu abţine să nu fixeze cu privirea micul dreptunghi de hârtie ecru.

— Nu-mi amintesc numele tău.

— Mara.

— Mara, repetă Lydia, încercând să vadă cum îi suna numele. *Mara.*

Mara încuviinţă din cap, fiind inundată de plăcere la auzul numelui ei rostit de altcineva. Plăcere şi niciun pic de frică.

Nu mai e cale de întoarcere.

În cele din urmă, Lydia îi zâmbi, strălucitor şi sincer.

— Sunt *încântată să* te cunosc.

Mara îşi ţinu răsuflarea la auzul acelor cuvinte şi la uşurarea pe care i-o aduceau.

— Când va face tot ce are de gând, va trebui să plec de aici.

Lydia îi întâlni privirea, conştientă de semnificaţia acelor vorbe. Conştientă de faptul că Mara urma să fie alungată din Londra. Că orfelinatul avea să piardă tot dacă era legat de ea. Înţelegea că prietena ei o să fie nevoită să

plece.

— Şi va face ce are de gând?

Răzbunare.

Bărbatul nu avea să se oprească până nu se va răzbuna pe ea. Dar şi ea avea planuri. Poate că viaţa asta pe care şi-o făcuse se termina, dar nu o să plece fără să se asigure că băieţii erau ocrotiţi.

— Nu fără să fac şi eu ce am de gând.

Buzele Lydiei se arcuiră într-un zâmbet strâmb.

— Exact cum mă aşteptam.

— Înţeleg dacă vrei să dispari de aici. Dacă vrei să pleci.

Lydia scutură din cap.

— Nu vreau să plec.

Mara zâmbi.

— Bine. Pentru că va fi nevoie de tine după plecarea mea.

Lydia Încuviinţă din cap.

— Aici o să fiu.

Ceasul din hol bătu ora. De parcă marca importanţa momentului. Sunetul le distrase atenţia.

— Acum, că am aranjat asta, spuse Lydia, întinzându-i Marei plicurile din mâna ei, poate ai vrea să-mi spui de ce primeşti misive de la un cazinou?

Ochii Marei se măriră când primi plicul oferit şi îl răsuci în mâini. Pe faţă, cu negru intens, erau mâzgălite aproape indescifrabil numele şi adresa ei. Pe spate, un sigiliu uimitor de argint, pe care era o femeie-înger, suplă delicată şi frumoasă, cu aripile întinse.

Nu cunoştea sigiliul.

Mara îl apropie de ochi să-l cerceteze mai bine.

— Sigiliul este de la Îngerul Căzut, zise Lydia.

Mara se uită în sus, şi inima începu să-i bubuie în piept.

— Clubul ducelui.

Ochii ei albaştri se luminară de surescitare.

— Cel mai exclusivist cazinou din Londra, unde jumătate dintre aristocraţii oraşului pariază averi

scandaloase în fiecare noapte. Lydia vorbi mai şoptit. Aud că membrii doar trebuie să spună ce vor – oricât de extravagant, de lasciv sau de imposibil de dobândit ar fi şi clubul le pune la dispoziţie.

Mara îşi dădu ochii peste cap.

Dacă este imposibil de obţinut, cum face rost clubul de aşa ceva?

Lydia ridică din umeri.

— Îmi închipui că sunt acolo bărbaţi foarte puternici.

Îi veniră în minte umerii laţi ai lui Temple şi nasul spart, felul în care îi poruncea să intre în casa lui. Felul în care negocia termenii înţelegerii lor.

— Şi eu îmi închipui, zise ea, vârându-şi un deget sub ceara argintie şi deschizând scrisoarea.

Două cuvinte erau mâzgălite pe hârtie – doar două, şi mult spaţiu gol în jurul lor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să facă atâta risipă de hârtie. Evident, economia nu era primul gând al lui Temple – în afară, poate, de economia de cuvinte.

Ora nouă.

Asta era tot. Nicio semnătură, nu că ar fi avut nevoie de una. Erau doisprezece ani de când manifestase cineva în prezenţa ei o asemenea atitudine de stăpân.

— Nu cred că-mi place aşa mult ducele ăsta al tău.

Lydia se aplecase peste birou, întinzându-şi gâtul să vadă mai bine biletul.

— Dat fiind că nu e ducele meu, n-am probleme cu asta.

— Vrei să te duci?

Făcuse un aranjament. Asta era pedeapsa ei. Penitenţa ei.

Singura *ei şansă.*

Ignorând întrebarea, ea puse hârtia deoparte, privirea căzându-i pe al doilea plic.

— Asta e mult mai puţin interesant, zise Lydia.

Era o factură. Mara ştia fără să deschidă plicul.

— Cât?

— Una de două lire, şaisprezece grame. Pentru cărbune.

Mai mult decât aveau în lăzi. Şi, dacă noiembrie reprezenta vreo indicaţie a ce urma să se întâmple, iarna aceasta o să fie una friguroasă. Furia, frustrarea şi panica ameninţau să o învăluie, dar Mara îşi stăpâni emoţiile.

Avea să deţină din nou controlul.

Întinse mâna după biletul lapidar al ducelui, întoarse hârtia, îşi căută tocul şi înmuie peniţa în cerneală înainte de-a scrie:

10 lire.

Puse biletul înapoi în plic. Cu inima în gât, simţindu-se puternică. O fi hotărât el termenii, dar ea o să stabilească preţul. Iar zece lire aveau să le asigure băieţilor de la cămin căldura pentru un an.

Tăie numele ei de pe plic şi îl scrise pe al lui, înainte să i-l dea înapoi Lydiei.

Vorbim mâine despre factură.

Capitolul 5

O croitoreasă. O ducea la o croitoreasă.

În toiul nopţii, de parcă era un delict să cumperi rochii noi.

Fireşte, să te furişezi în toiul nopţii pe uşa din spate a uneia dintre cele mai renumite *croitorese* de pe Bond Street chiar părea un fel de ticăloşie. Un lucru la fel de mârşav ca fiorul de plăcere care o străbătu când trecu pe lângă el şi intră în atelierul magazinului, fiindu-i imposibil să evite contactul cu el – mare cât un bou.

Nu că ar fi observat.

Nu observă nici că el era mult mai agil decât te-ai fi aşteptat să fie un om de dimensiunile lui. Sărind în şi din

trăsuri, deschizând uşi ţinându-le pentru ea să intre, cu o graţie tăcută – ca şi cum ar fi fost balerin, nu boxer.

De parcă moştenise graţia încă de când era în pântecele mamei.

Dar ea nu voia să observe toate acestea, deşi inima îi bătea cu putere când uşa se închise după el, silueta lui masivă împingând-o mai departe în atelierul slab luminat, ale cărui şase lampioane nu făceau decât să arunce umbre prin jur.

— Ce căutăm aici?

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă. Herbert ştie că venim.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Ştie şi de ce?

El nu-i întâlni privirea, umblând în schimb prin magazin, ocolind mesele de muncă ale croitoreselor, acum goale.

— Îmi închipui că se gândeşte că vreau să îmbrac o femeie şi că vreau să ţin totul secret.

Ea îl urmă.

— Faci asta adesea?

El se opri, iar ea aproape se lovi de spatele lui înainte ca el s-o vadă peste umăr.

— Am foarte puţine motive să-mi ţin femeile în secret.

O viziune îi apăru brusc în faţa ochilor – tânărul, chipeşul Temple, tot numai zâmbete îndrăzneţe şi atingeri şi mai îndrăzneţe, ispitind-o cu umerii laţi şi cu ochii săi negri. Nu trebuia să le ţină în secret. Fără îndoială, femeile se dădeau peste cap să primească acel rol. Alungă acest gând.

— Nu cred că-i chiar aşa.

— Mulţumită ţie, în cea mai mare parte, zise el, şi trecu printr-o draperie grea în cabina de probă, lăsând-o să vină după el.

Trebuia să se aştepte la acest memento brutal că viaţa lui fusese altfel înainte. Fusese fiul şi moştenitorul unuia dintre cei mai bogaţi şi respectaţi duci din Marea Britanie. Era posibil să deţină şi acum averea, dar o cheltuia

în umbră. Pierduse respectul oamenilor.

Din cauza ei.

Îşi stăpâni junghiul de vinovăţie pe care îl simţi la acest gând şi se îndreptă spre ieşire.

— Când îmi primesc fondurile?

— Când înţelegerea noastră se va realiza.

— De unde pot să ştiu că te vei ţine de cuvânt?

El o studie preţ de o clipa nesfârşită, iar ea avu senzaţia acută că nu ar fi trebuit să-i pună onoarea sub semnul întrebării.

— Va trebui să ai încredere în mine.

Ea îl privi mânioasă.

— N-am întâlnit niciodată un aristocrat demn de încredere. Îi văzuse disperaţi, furioşi, samavolnici, lascivi şi plini de dezgust. Dar niciodată onorabili.

— Atunci ar trebui să fii mulţumită că sunt doar rareori considerat un aristocrat, îi răspunse el şi se întoarse cu spatele la ea, încheind conversaţia.

Ea îl urmă în cabina de probă a lui Madame Herbet, unde aceasta aştepta deja, de parcă nu ar fi avut altceva de făcut pe această lume decât să stea acolo şi să aştepte sosirea ducelui de Lamont.

Cuvintele lui, încă răsunându-i în urechi, se dovediră adevărate în salon. Nu era aici pentru ducele de Lamont. Era aici pentru unul dintre puternicii proprietari ai celui mai legendar cazinou din Londra.

— Temple, îl întâmpină Madame Herbet, venind spre el şi ridicându-se pe vârfuri să-l sărute pe amândoi obrajii. Tu, bestie puternică şi frumoasă. Dacă era altcineva, l-aş fi refuzat cu siguranţă. Ea zâmbi, plăcerea de pe chipul ei potrivindu-se cu vocea cântată, impregnată de un puternic accent franţuzesc. Dar ţie nu am cum să-ţi rezist.

Mara rezistă nevoii de a strâmba din nas când râsul ieşi tunător din pieptul lui Temple.

— Nu poţi să-i rezişti lui Chase.

Madame Herbet râse, scoţând un sunet ca un clinchet de clopoţei.

— Ei bine. O femeie de afaceri trebuie să ştie pe care

parte – aşa cum ziceţi voi, englezii – e unsă felia ei de pâine.

Mara preferă să-şi muşte limba decât să întrebe dacă Temple îi trimisese croitoresei mulţi clienţi. Nu o interesa.

În plus. Mara nu putea vorbi, căci croitoreasa o aţinti cu privirea. Făcând ochii mari

— Asta e frumoasă.

Nimeni nu o descrisese vreodată aşa. Ei bine, poate cineva odată… acum o viaţă de om… dar nimeni altcineva, din noaptea în care fugise.

Alt lucru care se schimbase.

Croitoreasa se înşela. Mara avea 28 de ani, mâinile muncite şi mai multe riduri în jurul ochilor decât ar fi vrut să recunoască. Nu era machiată, aranjată sau drăguţă ca femeile pe care le văzuse la Îngerul Căzut în acea noapte, nici minionă cum erau femeile elegante şi nici nu vorbea încet, după cum ar fi trebuit.

Şi categoric nu era superbă.

Ea deschise gura, gata şi respingă acea etichetare, dar Temple deja vorbea, refuzând complimentul cu lipsa de consideraţie ce-l caracteriza.

— Are nevoie de rochii.

Mara scutură din cap.

— N-am nevoie.

Franţuzoaica se ducea deja să aprindă nişte lumânări ce înconjurau o micuţă platformă aflată în centrul camerei de probe, de parcă Mara nu spusese nimic.

— Scoate-ţi mantia, te rog. Croitoreasa aruncă o privire în direcţia lui Temple. Un trusou întreg?

— Şase rochii de seară. Încă şase de zi.

— Nu… începu Mara, însă Madame Herbet îi tăie vorba.

— N-o să-i ajungă pentru două săptămâni.

— Nu va avea nevoie decât două săptămâni.

Mara îşi miji ochii.

— *Ea* e încă aici, nu? În camera asta?

Croitoreasa ridică din sprâncene, mirată.

— *Oui*, domnişoară…

— Nu trebuie să-i ştii numele deocamdată, interveni Temple.

Deocamdată. Acel cuvinţel care avea atâta importanţă. Într-o zi, croitoreasa o să-i ştie numele şi trecutul. Dar nu astă-seară şi nu a doua zi, când avea să coasă rochiile ce vor duce la distrugerea Marei.

Herbet terminase de aprins lumânările, fiecare nouă flacără adăugându-şi strălucirea la zona de lumină aurie în care Mara bănuia că trebuia să intre. Scotocind într-un buzunar, croitoreasa scoase un centimetru şi se întoarse spre Mara.

— Domnişoară. Mantia. Trebuie s-o daţi jos.

Mara nu se clinti.

— Scoate-o, îi zise Temple, şi vorbele lui sunară ameninţător în întuneric pe când îşi scotea la rându-i mantia şi se aşeza comod pe o canapea din apropiere, punându-şi o gleznă pe celălalt genunchi şi împăturindu-şi în poală mantia mare şi gri. Faţa îi era ascunsă în umbra din încăpere.

Mara râse, scoţând un sunet scurt, lipsit de veselie.

— Presupun că ai impresia că-i aşa simplu, nu? Tu dai porunci, şi femeile se grăbesc să-ţi facă pe plac?

— Când vine vorba să-şi scoată hainele, aşa se întâmplă adesea, da.

Vorbele se prelingeau din el, iar Marei îi venea să bată tare din picior.

În schimb, luă o gură mare de aer şi încercă să-şi recapete stârnirea de sine. Scoase un carneţel negru şi un creion dintr-un buzunar adânc ale fustelor ei şi spuse:

— Cât te costă de obicei dezbrăcatul?

El arăta de parcă ar fi înghiţit o insectă mare. Ea ar fi râs dacă nu ar fi fost aşa furioasă. Odată ce îşi reveni, el spuse:

— Mai puţin de zece lire.

Ea zâmbi.

— Ah, n-am fost destul de clară? De la preţul ăsta pornim altă seară.

Îşi deschise carnetul, pretinzând că studiază pagina

albă din faţa ei.

— M-aş gândi că probele la rochii… mai costă încă… cinci lire, să zicem, nu?

El râse zgomotos.

— Primeşti o colecţie din cele mai râvnite rochii din Londra, şi tot eu trebuie să-ţi plătesc?

— Rochiile nu se mănâncă, domnul meu, preciză ea, făcând apel la cea mai bună voce de guvernantă de care era în stare.

Se pare că reuşi.

— O liră.

Ea zâmbi.

— Patru.

— Două.

— Trei şi *zece.*

— *Două* şi zece.

— Trei.

— Eşti o jecmănitoare de profesie.

Ea zâmbi şi reveni la carnetul ei, plină de entuziasm. Nu se aşteptase la mai mult de trei lire.

— Trei să fie.

— Hai atunci, zise el. Scoate-ţi haina.

Ea puse carnetul la loc în buzunar.

— Eşti un prinţ printre bărbaţi, sincer ţi-o spun. Îşi scoase haina, ducând-o în locul unde stătea el şi întinzând-o pe braţul canapelei. Să mă dispensez şi de rochie?

— Da.

Răspunsul veni de la croitoreasă, aflată în spatele lor, iar Mara ar fi jurat că văzuse pentru o clipă surpriza din privirea lui Temple, înainte ca aceasta să se prefacă în amuzament.

Îşi răşchiră degetele şi îi puse o mână în faţa nasului.

— Să nu îndrăzneşti să râzi.

O sprânceană neagră fu ridicată.

— Şi dacă o fac?

— Când vă iau măsurile, domnişoară, trebuie să purtaţi cât mai puţine lucruri. Poate dacă era vară şi aveaţi o rochie de bumbac, dar acum… Nu trebui să-şi termine

fraza. Era sfârşitul lui noiembrie şi deja groaznic de frig. Mara purta atât o cămăşuţă de lână, cât şi o rochie de stofă.

Îşi puse mâinile în şolduri, înfruntându-l pe Temple.

— Întoarce-te cu spatele.

El scutură din cap.

— Nu.

— Nu ţi-am dat permisiunea să mă umileşti.

— Totuşi, am cumpărat-o, zise el, rezemându-se de speteaza canapelei. Relaxează-te. Herbet are un gust desăvârşit. Las-o pe ea să te înfăşoare în mătăsuri şi satinuri şi pe mine să plătesc.

— Crezi că trei lire mă fac maleabilă?

— Nu pretind că-mi imaginez că vei fi vreodată maleabilă. Dar mă aştept să onorezi aranjamentul. Să te ţii de cuvânt. Făcu o pauză. Şi cred că… atunci când se va termina totul, vei avea vreo douăsprezece rochii noi.

— Un gentleman nu mi-ar îngrădi intimitatea.

— Am fost adesea catalogat mai degrabă ca ticălos.

Era rândul ei să ridice dintr-o sprânceană.

— Nu mă îndoiesc *că,* pe durata relaţiei noastre, eu o să te cataloghez mult, mult mai urât.

El râse cu poftă. O făgăduială caldă şi consistentă în lumina slabă. Un sunet care n-ar fi trebuit să-i placă aşa mult.

— Fără îndoială. El coborî tonul. Eşti, cu siguranţă, destul de rezistentă pentru a îndura prezenţa mea cât timp eşti în lenjerie de corp. Dar ai o însoţitoare.

Omul îi stârnea furia. O furie pură, năvalnică. Şi ar fi vrut să-l lovească. Dar asta ar fi fost prea blând. Voia să-l zăpăcească. Să fie mai bună ca el în această luptă a spiritelor… în acest joc de cuvinte pe care el îl câştigase oricând îl jucase. Căci nu era suficient faptul că Temple era puternic în ring. Trebuia să fie puternic şi în afara lui – nu numai agil, doar muşchi şi tendoane, ci şi iute în gândire şi-n vorbire.

Îşi petrecuse existenţa sub dominaţia bărbaţilor. În copilărie, tatăl ei îi făcuse viaţa imposibilă, dictându-i tot ce

să facă, împreună cu armata lui de slujnice iscoditoare, dădace scârboase şi guvernante trădătoare. Fusese gata s-o vândă unui bărbat de trei ori mai în vârstă ca ea. Care ar fi fost, cu siguranţă, la fel de dominator, aşa că fugise.

Dar şi după ce fugise şi trăise în sălbăticia din Yorkshire, iar apoi pe străzile murdare ale Londrei, tot nu scăpase de spectrul acelor bărbaţi. Nu reuşise să scape de sub stăpânirea lor – tot o controlau, chiar dacă nu o ştiau. O doborau cu propria teamă – teama de a fi descoperită şi obligată să se întoarcă la viaţa de care voise cu atâta îndârjire să scape. Teama că avea să se piardă pe ea însăşi. Teama că o să piardă toate lucrurile pentru care se străduise atâta.

Toate lucrurile pentru care luptase.

Toate lucrurile pe care le riscase.

Şi acum, chiar dacă îşi făgăduise să obţină ce dorea, nu putea scăpa de sentimentul că şi acest bărbat era doar unul dintre cei care mânuiau puterea ca pe o armă. Da, îşi dorea răzbunare, şi poate chiar i se cuvenea. Şi da. Îi acceptase cererea şi cedase în faţa lui. Şi da, avea să-şi respecte cuvântul şi înţelegerea, dar o să fie nevoită să se confrunte cu ea însăşi când totul se va fi terminat.

Şi a naibii să fie dacă avea să se teamă de el.

Era un îngâmfat, un arogant, şi ea îşi dorea din tot sufletul să-l urle-n faţă cât de nedrept era.

Chiar dacă însemna ca ea să fie cea nedreptăţită.

Poate n-ar fi trebuit să răbufnească. Poate ar fi fost mai bine să se fi abţinut. Poate că, dacă nu ar fi fost aşa nervoasă pe el, aşa ar fi tăcut. Poate că, dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple odată ce el auzea cuvintele, şi-ar fi ţinut gura.

Dar nu mai conta. Pentru că, în loc să nu le rostească, ea se întoarse cu spatele, reveni în zona de lumină aurie şi îşi reluă locul pe platformă înainte să-l mai înfrunte o dată şi s-o lase pe *croitoreasă* să-i desfacă nasturii şi panglicile de la rochie.

Ea privea fix, fără să clipească, în întuneric, unde îşi imagina că era el, cu o expresie arogantă de triumf

întipărită pe chip, aşa că le rosti oricum.

— Cred că n-ar trebui să conteze. La urma urmei, nu e prima oară când mă vezi în lenjerie.

Ce...

Totul încremeni. Ea nu putea să fi zis ce credea el că spusese. Nu putea *să sugereze* ceea ce credea el că sugerase.

Doar că o făcuse, după cum arătau expresia infatuată de pe faţa ei şi sclipirea ce îi dansa în ochii verzi insinuanţi, de parcă aşteptase o viaţă de om pentru a-l şoca.

Şi probabil reuşise.

El se aplecă în faţă pe canapea şi îşi propti bine picioarele în pământ; lumina de la lumânări îi scotea în evidenţă silueta.

— Ce-ai spus?

Ea ridică o sprânceană şi Temple ştiu că îşi bătea joc de el.

— Aveţi vreo problemă cu auzul, domnul meu?

Era cea mai cumplită, nocivă şi dificilă femeie pe care o cunoscuse vreodată. Îl făcea să vrea să răstoarne mobila elegantă, cu catifea, din locul acela atât de feminin şi să-şi smulgă hainele de pe el de furie.

Era cât pe ce să se ridice pentru a o intimida şi a o face să repete ce spusese – să explice când cele câteva şireturi care îi mai ţineau rochia se desfăcură, şi rochia îi căzu la picioare cu un foşnet plăcut, lăsând-o să stea acolo doar în cămăşuţa de lână, un corset simplu şi încă un articol minuscul.

Şi el rămase ţintuit locului.

Fir-ar să fie...

Franţuzoaica se roti în jurul Marei, contemplând-o preţ de câteva clipe lungi, în vreme ce Temple se străduia să îşi recapete graiul.

Madame Herbet îşi revenise mai repede.

— Va avea nevoie şi de lenjerie.

Temple nu era de acord. Mara nu avea nevoie de niciun fel de lenjerie. De fapt, el prefera ca ea să nu mai poarte niciodată articole de lenjerie pe sub rochii.

Sau orice altceva, în fond.

O, Doamne sfinte!

Era perfectă.

Şi minţea.

Căci şi-ar aminti cu certitudine dacă ar fi văzut-o vreodată în lenjerie – în orice altceva asemănător cu ce purta acum.

Şi-ar aminti forma sânilor, pistruii de pe ei, felul în care se curbau în globuri frumoase, pline, având în vârfuri… nu le vedea, dar ştia că sfârcurile ei erau probabil la fel de minunate ca restul sânilor.

Şi-ar aminti acei sâni.

Nu-i aşa?

Nu e prima oară când mă vezi în lenjerie.

El închise ochii pentru a-şi domoli frustrarea ce-l cuprinsese – amintirea care nu-i venea în minte. Fusese o femeie, una pe care o crezuse mai degrabă o muză decât o amintire. Mai mult o bucăţică din care să te înfrupţi.

Zâmbet larg. Ochi stranii care te vrăjeau.

— Este roşu?

Vorbele croitoresei sunară ca o împuşcătură în camera întunecată, liniştită. O uimiră şi pe Mara.

— Poftim?

— Părul tău, răspunse Madame Herbet. Lumina lumânărilor îmi joacă feste. Dar e roşu, nu?

Mara scutură din cap.

— E castaniu.

O *cascadă mătăsoasă de bucle arămii.*

— E arămiu, zise Temple.

— Nu pari genul de om care să observe diferenţa, spuse ea, refuzând să se uite la el, ochii ei urmărind-o pe franţuzoaica cea zveltă care îngenunchea acum la picioarele ei.

— Observ mult mai multe decât îţi închipui tu.

Părul de care îşi amintise timp de doisprezece ani. De nenumărate ori decisese că nu era real. În clipele cele mai grele, crezuse că era doar o plăsmuire a minţii lui. Ea. Ceva frumos legat de acea noapte.

Dar fusese reală.

Ştiuse că Mara era cheia acelei nopţi. Că ea îşi amintea mai mult decât el. Că ea era singura lui şansă de a-şi remedia decăderea. Dar nu-i trecuse niciodată prin minte că ea fusese cu el mai mult timp decât îi fusese necesar pentru a-l distruge.

Poate nu fusese. Poate era o minciună. Poate îl drogase şi-l abandonase pentru a distrage astfel atenţia lumii în timp ce fugea de Dumnezeu ştie ce şi Dumnezeu ştie unde, şi acele cuvinte ironice fuseseră ultima ei încercare de a-l tortura.

Nu era o minciună.

O ştia la fel de bine cum ştia orice altceva.

Şi totuşi, cunoaşterea adevărului înrăutăţea lucrurile. Pentru că îl lăsase fără nicio amintire a acelei nopţi.

Îl lăsase fără nicio amintire despre ea.

Trebuia să se adune. Să-şi recapete atitudinea superioară. Se strădui să se rezeme din nou de canapea, nevrând să-şi trădeze enervarea.

— De exemplu, am observat că nu porţi niciodată mănuşi.

De parcă erau trase de sfori, mâinile ei se împreunară strâns.

— Când lucrezi ca să-ţi câştigi existenţa… nu poţi.

Dar nu i se ceruse să muncească. Ar fi putut să fie ducesă. Voia răspunsuri. Murea de nerăbdare să le obţină.

— Toate guvernantele pe care le-am cunoscut vreodată purtau.

El urmări mişcarea mâinilor ei, ştiind că erau muncite, cu pielea bătătorită pe alocuri şi cu încheieturile roşii de frig. Erau mâini care ştiau ce e munca.

El ştia, căci şi ale lui arătau la fel.

De parcă i-ar fi citit gândurile, ea îşi desfăcu mâinile, punându-şi-le drepte şi nemişcate pe lângă corp.

— Eu nu sunt o guvernantă obişnuită.

Fără îndoială.

— Nu mi-am închipuit niciodată că eşti obişnuită.

Madame Herbet se ridică, se scuză şi îi lăsă singuri în

cameră. Mara rămase o vreme tăcută înainte să spună:

— Mă simt aici ca o jertfă oferită.

El înţelegea de ce. Platforma era învăluită într-o lumină caldă, aurie, iar în rest încăperea era cufundată în întuneric. În lenjeria ei deschisă la culoare, nepotrivită, ea ar fi jucat cu uşurinţă rolul unei fecioare neştiutoare pe cale să fie aruncată într-un vulcan.

Fecioară.

Cuvântul îl făcu să tacă un timp.

Oare ei făcuseră…?

Întrebarea se topi într-o viziune cu ea întinsă pe cearşafurile de pânză scrobită, cu picioarele lungi, suple, perfecte şi goale. Gura i se uscă la acest gând, la imaginea ei oferindu-i-se, apoi începu să saliveze când se gândi de unde să înceapă cu ea… gâtul lung ca o coloană, curba sânilor, pântecele uşor bombat, tainele ascunse între coapsele lungi, pe care le ştia perfecte.

Avea să înceapă de acolo.

Se ridică, veni spre ea, incapabil să se abţină, de parcă ar fi fost agăţat de o undiţă lungă, rezistentă. Ea îşi strânse braţele în jurul corpului în vreme ce el se apropia, aşa că îi observă pielea de găină de pe ele.

Ar putea s-o încălzească.

— Ţi-e frig? o întrebă.

— Da, zise ea cu asprime. Sunt pe jumătate goală.

Era o minciună. Nu îi era frig. Era agitată.

— Nu cred.

Ea îl săgeta cu privirea.

— Atunci de ce nu-ţi scoţi hainele, să vezi cum te simţi? Cuvintele îi ieşiră din gură fără să se gândească. Înainte ca ea sau el, dacă era sincer – să-şi dea seama ce riscau să evoce. Curiozitate. Frustrare. Mai mult. El se opri la un pas de zona luminată în care stătea ea, aşa că ea nu avu timp să-şi acopere faţa.

— Am mai făcut asta? întrebă el, cu mai multă asprime decât intenţionase, cuvintele având mai mult sens decât se aşteptase.

Ea se uită în jos la propriile picioare. El îi urmări

privirea, până spre degetele de la picioare ascunse în ciorapi. Cum ea nu-i răspunse, el stărui:

— M-am trezit gol în acea dimineaţă. Gol şi plin de sângele altcuiva. Era al naibii de mult, zise el, deşi nu părea prea preocupat de sânge. Păşi în lumină. Nu era sângele tău.

Ea scutură din cap, ridicându-şi în sfârşit ochii la el.

— Nu al meu.

— Atunci al cui?

— Sânge de porc.

— De ce?

— Nu am vrut…

La naiba? Nu voia scuze. Voia adevărul.

— De-ajuns! Unde-mi erau hainele?

Ea scutură iar din cap.

— Nu ştiu. I le-am dat…

— Fratelui tău. Fără îndoială. Dar de ce?

— Noi… eu… Mara ezită. Am crezut că, gol fiind, ai amâna să mă cauţi. Aş fi avut mai mult timp să scap.

— Atâta tot? Era îngrozit să descopere că explicaţia îl dezamăgea. La ce se aşteptase? Să mărturisească o atracţie irezistibilă faţă de el?

Poate.

Nu. Fir-ar! Era o pacoste.

Nici el nu ştia ce mai voia de la femeia asta.

— Eram gol, Mara. Îmi amintesc părul tău despletit. Trupul tău peste mine. Ea roşi în lumina lumânărilor, şi atunci el îşi dădu seama ce îşi dorea. Se urcă pe platforma îngustă, înghesuind-o acolo, dar totuşi – printr-o bunăvoinţă mult mai presus decât meritau amândoi – fără s-o atingă.

— Am…

— *Excusez-moi,* înălţimea Voastră.

El nu şovăi, nu se mişcă. Nu îşi întoarse privirea.

— O clipă, Herbet.

Franţuzoaica ştia că nu trebuia să zăbovească.

El o cuprinse pe Mara de talie cu un braţ, urându-se pentru acel gest ce îi dezvăluia slăbiciunea. O trase mai aproape de el, cu sânii lipiţi de pieptul lui, şi coapsele li se

atinseră.

Ea icni, dar nu era nici urmă de frică în acel sunet.

Doamne sfinte, nu îi era teamă de el. Oare când ţinuse ultima dată în braţe o femeie căreia nu îi era teamă de ci?

Ultima dată fusese tot ea.

— Am făcut-o, Mara? Vorbea în şoaptă la urechea ei, cu buzele destul de aproape cât să-i atingă pielea moale şi caldă. Nu rezistă ispitei de a-i lua lobul în gură, muşcându-l uşor până când ea se înfioră de plăcere.

Nu se temea.

— Am făcut sex?

Ea înţepeni la auzul acestui cuvânt, cu pielea sensibilă a gâtului fierbinte şi dornică, iar el fu străbătut de un fior de vinovăţie tocmai când refuza s-o recunoască. Tocmai când refuza să regrete că o insultase.

Nu că ar fi avut nevoie s-o facă.

Femeia lupta în propriile ei bătălii. Apoi întoarse capul şi îi răspunse cu aceeaşi monedă, apăsându-şi buzele moi pe urechea lui o dată, de două ori, încet, înainte să-l muşte lobul şi să trimită prin el un şuvoi de dorinţă. Doamne sfinte, o dorea pe această femeie cum nu-şi dorise niciodată ceva în toată viaţa. Chiar dacă ştia că era otravă pură.

Şi-i dovedea asta chiar în acel moment, retrăgându-şi buzele departe de el, făcându-l să tânjească disperat după întoarcerea lor şi spunând:

— Dacă îţi spun, ai să încetezi jocul ăsta? Ierţi datoria?

Ea era adversarul cel mai capabil pe care îl înfruntase vreodată.

Pentru că, în acel moment, chiar se gândea la propunerea ei. Să ierte totul şi s-o lase să fugă. Şi poate ar fi făcut-o dacă ea l-ar fi ajutat să-şi recapete memoria.

Dar îi luase şi asta.

— O, Mara, zise el, lăsând-o să alunece încet, simţind că-l cuprinde furia şi ceva uimitor de aproape de dezamăgire. Şi-o stăpâni pe prima şi ignoră cealaltă emoţie. Nimic din ce mi-ai putea spune nu m-ar face să iert.

El se răsuci şi coborî de pe mica platformă, strigând-o pe Madame Herbet în timp ce se retrăgea în întuneric.

Croitoreasa intră din nou, cu o grămadă de satin şi dantelă în mâini, şi se apropie de Mara.

— *Mademoiselle, s'il vous plait,* spuse ea, făcându-i semn Marei să-şi pună rochia pe ea. Mara şovăi. Dar Temple văzu cum se uita la rochie, de parcă nu mâncase de zile întregi şi vedea mâncare în mâinile franţuzoaicei.

Odată ce şi-o trase pe cap şi îşi flutură braţele prin material să găsească răscroielile mânecilor, Temple mai că îşi pierdu suflul şi uzul raţiunii şi se uită la croitoreasă.

— Nu vreau să mai poarte altceva. Vreau ca totul să fie făcut de tine.

Madame Herbet aruncă în grabă o privire către Temple.

— Desigur. Asta e o rochie cu stil. V-aţi exprimat dorinţa de a aproba colecţia.

Mara ţâţâi dezaprobator, capul ieşindu-i în sfârşit la lumină.

— Nu e de-ajuns să mă umileşti rămânând aici când mi se fac probele? Mai trebuie să-mi alegi şi rochia?

Herbet potrivea deja tivul rochiei şi i-o încheia la spate, lăsându-l pe Temple s-o vadă pe Mara în ţinuta mov, un pic prea strâmtă la corsaj şi puţin prea largă în talie, dar, chiar şi aşa, superbă.

Nu crezuse niciodată că o rochie putea face o femeie mai frumoasă. Femeile erau femei; dacă erau atrăgătoare de felul lor, atunci erau atrăgătoare indiferent ce purtau. Iar dacă nu erau, ei bine... materialul nu făcea vrăji.

Şi totuşi, rochia aceasta părea vrăjită, cu liniile ei frumoase şi cu scânteierea materialului în lumina lumânărilor, dar şi cu felul în care culoarea îi punea în valoare frumoasa piele sidefie şi se îmbina cu reflexele roşietice ale părului ei şi cu ochii ei verzi.

La naiba! Vorbele lui sunau ca ale unei afurisite de femei!

Problema era că asta era Mara pe care nu o cunoscuse niciodată – cea pe care nu avusese ocazia s-o

întâlnească într-o situaţie protocolară. Cea care crescuse într-o bogăţie scandaloasă, cu toată Londra la picioarele ei. Cea care fusese menită să ajungă ducesă de Lamont.

Şi al naibii să fie dacă nu arăta ca o ducesă în rochia aceea.

Prea mult ca o ducesă.

Prea mult ca o doamnă.

Prea mult ca o femeie după care Temple voia să întindă mâna şi…

Nu.

— Corsajul ar trebui răscroit mai adânc.

— *Mais non,* Înălţimea Voastră, protestă croitoreasa. Corsajul. Perfect. Uitaţi-vă cum dezvăluie fără să arate.

Avea dreptate, bineînţeles. Corsajul era partea cea mai frumoasă din rochie, croit de minune, cu un decolteu îndeajuns de adânc pentru a aţâţa, fără a fi însă vulgar. Observase de îndată că Mara îşi pusese rochia – felul în care îi scotea în evidenţă şi-i avantaja sânii frumoşi, cu pistrui. Felul în care îl făcea să dorească să studieze fiecare punctuleţ.

Era perfectă.

Dar el nu voia perfecţiune.

Voia să fie nimicitoare.

— Mai adânc.

Croitoreasa se uită atunci la Mara, iar Temple o făcu să protesteze. Să se opună cererii lui. Să insiste ca decolteul rochiei să rămână aşa cum era.

Atunci el s-ar fi simţit chiar mai încântat de decizia lui. Ea părea să ştie ce aştepta el, fireşte. Ştia că el dorea ca ea să se împotrivească. Pentru că, în loc de asta, rămase dreaptă, cu capul înclinat într-o atitudine supusă, pe care el o ştia prefăcută şi nu spuse nimic.

Lăsându-l astfel să se simtă ca un mare ticălos.

— Cât durează? tună el către croitoreasă.

— Trei zile.

El încuviinţă din cap. Trei zile era în regulă.

— Va avea nevoie şi de o mască.

— De ce? Scopul nu e să fiu demascată? replică Mara

în locul croitoresei, în ton simţindu-i-se ciuda că fusese lăsată în afara conversaţiei. De ce să mă ascunzi?

El îi întâlni privirea. Ea era un plop. Iar el furtuna. Nu avea să se rupă. Fu cuprins de admiraţie, dar nu îi arătă asta. Îl distrusese, furase de la el.

— Vei sta ascunsă până hotărăsc eu să te arăt.

Ea înţepeni.

— Destul de corect. Se opri din vorbit pentru o clipă, căci croitoreasa îi desfăcea rochia, iar el scrâşni din dinţi când aceasta căzu de pe ea, recunoscător că şi-o prinsese peste piept înainte să apuce s-o vadă iarăşi dezgolită. Spune-mi, domnul meu, va trebui să mă dezbrac mereu de acum în prezenţa ta?

În cameră era foarte cald, şi aerul părea îmbâcsit, iar el abia aştepta să se işte un conflict. Dar nu credea că mai suporta s-o vadă din nou în lenjerie.

Înclină din cap.

— Te las cu mare drag singură. Se îndreptă spre partea din faţă a magazinului, oprindu-se înainte să tragă draperia pentru a adăuga: Când mă întorc, ai face bine să-mi spui adevărul despre noaptea aceea. Nu o să te scap din ochi până nu o faci. Nu este negociabil.

Nu aşteptă răspunsul ei, ci intră în magazinul cu pereţii ticsiţi cu materiale şi cu podoabe ieftine. Trase adânc aer în piept în spaţiul slab luminat, plimbându-şi mâna zdravănă pe muchia unei vitrine lungi, aşteptând un semn că se putea întoarce.

Că ea era din nou îmbrăcată.

Că se închisese iar cutia Pandorei.

Ajunse cu mâna la un coş pus pe vitrină şi scoase de acolo o pană lungă, neagră, răvăşind-o cu degetele de la mâna lovita, minunându-se de moliciunea ei. Se întrebă cum ar arăta în părul ei. Pe pielea ei.

Între degetele ei lipite de ale lui.

Lăsă pana din mână de parcă l-ar fi ars şi se întoarse spre camera de probe s-o vadă pe Madame Herbet în prag.

— Verde, spuse ea.

Nu-i păsa ce culoare purta ea. Nu avea de gând să-i

dea într-atâta atenţie cât să apuce să observe.

— O vreau şi pe cea mov, zise el. Cea pe care a probat-o.

Anii de meserie o împiedicară pe Madame Herbet să spună întocmai ce gândea.

— Doamna ar trebui să poarte verde mai mult decât orice altă culoare.

El se miră o clipă de vorbele ei, închipuindu-şi-o pe Mara în verde. În satinuri şi dantelă, şi lenjerie – în cămăşuţe fine şi corsete rigide, şi ciorapi de mătase lungi.

Ar da bani buni să-i vadă picioarele.

Poate că i le văzuse.

La asta, îl cuprinse din nou frustrarea. Îl irita ideea că ea avea secrete faţă de el. Secrete care erau la fel de mult ale lui cât erau şi ale ei.

— Îmbrac-o în ce culoare vrei. Nu-mi pasă. Se mişcă să treacă de franţuzoaică. Dar trimite şi rochia mov.

— Temple! Numele rostit de Madame Herbet îl opri în loc, şi când se întoarse spre ea, cu o mână pe draperie, croitoreasa spuse: Am îmbrăcat zeci de femei aduse de tine.

— Femeile Îngerului.

Dintr-un anumit motiv, precizarea era necesară. Ea nu îl contrazise.

— Asta nu e ca altele.

Era o afirmaţie extrem de moderată.

— Nu e.

— Hainele, continuă franţuzoaica. Au o putere incontestabilă. Pot schimba totul. Era o prostie, dar el nu era în dispoziţia de a o contrazice pe croitoreasă în domeniul ei de competenţă, aşa că îi permise să termine. Să fii sigur că doreşti ceea ce-mi ceri.

Fix asta îi lipsea: o franţuzoaică enigmatică.

Trecu dincolo de draperie, aruncând o privire spre platforma pe care stătuse Mara în rochia aceea frumoasă, mândră şi demnă. Platformă acum goală.

Rahat!

Fugise.

Capitolul 6

Trei minute. Poate mai puţine.

Atâta timp avusese să se ascundă înainte să vină el după ea.

Şi, dacă o prindea, acea seară avea să ia o altă întorsătură.

Nu că nu o făcuse deja.

Mara îşi trase mantia pe lângă corp, mulţumindu-i în gând Lydiei că o convinsese să cumpere o haină groasă de iarnă pentru excursiile cu băieţii, şi o zbughi pe aleea din spatele magazinului de îmbrăcăminte, disperată să găsească un ungher unde să se ascundă şi să-l aştepte. Scăpase într-o clipă în care vizitiul nu se uita în jur. Universul era de partea ei deocamdată.

Acum, ar face bine să se ascundă.

Cu cât era mai aproape de magazin, cu atât mai bine.

Temple avea să creadă că fugise. Avea să calculeze cât timp trecuse şi cât de departe putuse ajunge, iar acum căuta în acea zonă. Nu trebuia decât să stea tăcută şi să aştepte ca Temple să treacă de ea.

El nu s-ar putea aştepta ca ea să rămână atât de aproape.

Învăţase să se ascundă bine în ultimii doisprezece ani. De fapt, învăţase să se ascundă în primele douăsprezece ore de la fuga ei. Dar atunci nu avusese în preajmă o trăsură cu un vizitiu bine plătit şi o mulţime de oameni dispuşi s-o ajute, ca acum. În prezent, se afla în Mayfair în toiul nopţii. Şi nu se purtase deloc cinstit cu unul dintre cei mai puternici oameni din Londra.

Dacă o prindea, era convinsă că avea să o oblige să spună adevărul.

Dar adevărul despre acea noapte – despre viaţa ei – era singura putere care-i rămăsese. Şi nu avea de gând să-l lase să i-o ia aşa uşor.

Totuşi, nu de asta fugise, ci pentru că se temea că nu o să fie în stare să-i reziste într-atât de bine cum crezuse odinioară.

Inima începu să-i bubuie în piept.

Mulţumi cerului pentru arhitectura ciudată a cartierului Mayfair. Se pierdu repede într-un labirint de străduţe şi alei şi se vârî în spatele unui morman de Dumnezeu ştie ce, încercând să nu inspire prea mult din duhoare.

Se părea că şi aristocraţia făcea gunoi.

Din experienţa ei, ştia că aristocraţii făceau chiar mai mult gunoi ca alţii. Şi lucrurile pe care le făceau pe jumătate decente erau cele de care încercau să se descotorosească oricum.

În definitiv, gusturile diferă.

Zgomot de paşi.

Greoi, masculini.

Îşi apăsă fruntea pe genunchi, vrând să se facă mai mică, rămânând perfect nemişcată, refuzând să facă vreun gest sau să respire. Aşteptând să nu se mai audă acei paşi de bărbat.

Când paşii se îndepărtară, sări în picioare, ştiind că acum era momentul cel mai important. Trebuia să fugă. Repede şi departe.

În direcţie opusă.

Nu avea să meargă. Erau prea legaţi acum unul de altul.

Dar în seara aceasta avea să meargă. Şi, odată cu distanţa, putea gândi. Să se regrupeze. Să se gândească la o strategie. Să poarte o luptă.

Luă o gură zdravănă de aer, să se mai liniştească, şi o zbughi pe alee, dar nu făcu nici cinci paşi, că se izbi de un munte de om.

Temple.

Dar nu era el. Căci, în ciuda tuturor emoţiilor pe care i le stârnise – furie, frustrare şi iritare –, nu reuşise s-o facă să se teamă de el

Spre deosebire de bărbatul acesta care o ţinea acum

în mâinile sale puternice, strângând-o dureros şi făcând-o să-i simtă duhoarea, când rosti:

— Ia uite, ce-avem noi aici?

Ea nu se clinti, ca un iepure prins în capcană, când tipul o împinse spre tovarăşul său, care o ţinu într-o strânsoare de fier, în vreme ce primul bărbat o măsura apreciativ din cap până-n picioare şi invers. Când îşi termină evaluarea, se uită pofticios la ea. Şi buzele i se deschiseră într-un rânjet larg, dezvelindu-i dinţii stricaţi.

— Nu suntem noi cei mai norocoşi bărbaţi din Londra în seara asta? O fată tocmai ne-a picat în poală, nu?

Cel care o ţinea prizonieră se aplecă spre ea. Spunându-i la ureche cuvinte îngrozitor de ameninţătoare ce îi ieşiră din gură odată cu răsuflarea acră.

— Aici o să stai un pic.

Cuvintele auzite o dezmorţiră, şi începu să se lupte, lovind cu picioarele şi agitându-se, până când bărbatul o strânse mai aproape de el. Şi putoarea lui – de băutură, de transpiraţie şi de haine nespălate de zile întregi – o copleşi. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Nu ne place când fetele încep să-şi dea aere.

— Bine, spuse ea. Asta-i chiar o problemă, căci sunt cam înfumurată.

O împinse din nou pe alee şi-o lipi de un zid, cu suficientă forţă încât să-i iasă aerul din plămâni. Teama şi panica o învăluiră, şi se zbătu din nou sub strânsoarea lui, dar nu-şi mai dori cu aceeaşi înverşunare să ţipe.

Nu avea destul aer în plămâni.

Nu putea să respire.

Era conştientă de faptul că nu avea cum să o fi omorât. Că doar o lăsase fără suflu preţ de câteva clipe. Dar era suficient ca s-o îngrozească.

Groaza i se prefăcu în furie.

Lacrimi îi ţâşniră din ochi, şi se zbătu mai tare, capabilă de orice pentru a se elibera. Se agita şi îl împingea, dar el nu îi dădea drumul; cu mâna liberă îi sfâşie paltonul şi-i rupse nasturii până ajunse la fustele ei, de care trase în sus, lăsând aerul rece să-i pătrundă la glezne,

gambe, genunchi.

— Ţine-o bine, spuse primul bărbat, ducându-şi mâna la pantalonii care îi ajunseseră în vine.

Ea îşi recăpătă, ca prin minune, suflul, iar frica ei de moarte se prefăcu în altceva. Ceva mult mai rău.

Îşi înfipse unghiile în bărbatul care o ţinea, lovindu-l cu pumnii în braţe, dar era prea puternic pentru ea. Schimbă tactica, căutând cuţitul din căptuşeala mantiei, străduindu-se să-şi păstreze calmul. Să se concentreze.

Îl găsi în momentul când simţi mâinile celuilalt bărbat prinzând-o cu brutalitate de genunchi şi închise ochii, nereuşind să-şi alunge imaginea mâinii lui murdare pe pielea ei. Scoase cuţitul din teacă.

Dar agresorul îl văzu înainte să-l poată ca folosi. O prinse.

Era prea puternic pentru ea.

I-l smulse din mână şi i-l duse la gât.

— Proastă fată! Arme ca asta sunt prea periculoase pentru cele de teapa ta.

*

Groaza luă locul fricii.

Şi apoi bărbatul se făcu nevăzut, cuţitul ei căzu zăngănind pe pavaj, şi în acea clipă auzi un răcnet asurzitor care ar fi trebuit să o înfricoşeze şi mai mult. Dar care îi aduse o uşurare cum nu mai simţise niciodată până atunci.

Temple.

Era liberă, bruta îi dăduse drumul în clipa când ducele îşi făcu apariţia. Celălalt bărbat încercase să-şi salveze prietenul, dar acum stătea retras, incapabil să-şi ia ochii de la luptă. Ea se dădu în spate, îşi strânse genunchii la piept şi urmări ce se întâmpla.

Temple îi căra la pumni atacatorului său, lipit acum de zid aşa cum fusese şi ea şi, fără îndoială, tot la fel de înfricoşat în timp ce boxerul fără mânuşi care câştigase mereu în Anglia îşi folosea întreaga forţă şi îndemânare pentru a face dreptate.

Dar nu era un boxer profesionist care se lupta după reguli şi reglementări, mânat de sportivitate.

Acest Temple voia să vadă sângele curgând. Mişcările îi erau precise şi nu îi risipeau prea multă energie, fără îndoială rezultatul anilor de antrenamente şi de lupte, dar fiecare lovitură era sporită de furia care clocotea în el. Lovea iar şi iar, până când adversarul său ajunse să se mai ţină pe picioare numai din inerţie sub ploaia de pumni.

Loviturile lui învingeau gravitatea. Celălalt bărbat păru să-şi dea seama şi el de asta şi hotărî că era mult mai important să se salveze pe el decât pe prietenul lui. Dădu să se strecoare pe lângă Temple şi s-o rupă la fugă spre un loc ferit.

Dar norocul nu era de partea lui.

Temple îşi lăsă adversarul actual să cadă în sfârşit şi întinse mâna să-l prindă de gât pe celălalt, dezechilibrându-l şi aruncându-l la pământ. Primul ticălos găsi cuţitul ei, şi Mara văzu sclipirea argintie în mâna lui.

— Cuţit! strigă ea, şi se pregăti să-şi ia avânt, gata să intre în luptă. Să-l apere aşa cum o apărase el. Dar, până să o poată face, Temple se lăsă într-un genunchi lângă bărbat şi reîncepu lupta. De parcă armele nu puteau să-i facă rău. De parcă era imun la pericole.

Cuţitul alunecă pe pietrele din pavaj, oprindu-se la câţiva centimetri de cizmele ei. Ea îl ridică şi îl ţinu strâns în mâini, dar nu-şi luă ochii de la Temple.

De această dată el vorbi, loviturile sacadându-i cuvintele ce-i ieşeau printre dinţii încleştaţi.

— Tu. Nu. Vei. Mai. Ataca. Niciodată. Altă. Femeie.

Omul se vaită.

Temple se aplecă peste el.

— Ce ai zis?

Omul se tângui din nou.

Temple îl prinse de revere şi-l săltă, apoi îi dădu drumul, lăsându-l să dea cu capul de pietrele din pavaj.

— Nu te aud.

Omul scutură din cap, cu ochii închişi.

— Eu… eu nu voi…

Temple îl mai lovi o dată, apoi se aplecă.

— Ce nu vei?

— Ataca altă…

— Altă ce?

— Altă femeie.

Temple se trase în spate, cu pulpele masive încordate, respirând accelerat şi zgomotos.

— Ridică-te!

Bărbatul făcu precum i se porunci.

— Ia-l cu tine pe netrebnicul ăla de amic al tău dacă vrei să trăiască.

Omul făcu întocmai ce i se spusese, trăgându-l în picioare pe atacatorul Marei care gemea şi dispărând de pe alee cât mai repede cu putinţă.

Ea îi urmări cu privirea cum se îndepărtau, dar avu nevoie de câteva clipe înainte să îşi înalţe privirea spre Temple, care se holba la ea din locul său, la câţiva paşi mai departe, nemişcat ca o stană de piatră.

Când îi întâlni privirea, totul se schimbă. Înjură o dată în barbă şi veni spre ea, mergând încet, de-a buşilea.

— Mara?

Sunetul numelui ei pe buzele lui, moale şi trădându-i uluiala. O dezmorţi dintr-odată, şi începu să tremure în întuneric, pe acea stradă londoneză murdară. El ajunse la ea în câteva secunde. Întinse mâna bâjbâind înspre ea, până la câţiva centimetri de corpul ei.

Mai puţin. Nu o atinse. Nu voia s-o sperie, îşi închipui ca. Nu voia s-o domine.

Mişcarea era atât de blândă şi de delicată, încât era greu de crezut că el nu îi era prieten.

Ai venit, ar fi vrut să-i spună ea. *Îţi mulţumesc.*

Dar nu-şi găsea cuvintele. Şi nici nu trebuia, căci el mai înjură o dată încet şi o trase în braţele lui enorme.

Şi Mara se simţi în siguranţă pentru prima dată de ani întregi.

Poate pentru prima oara în viaţă.

Se cuibări la pieptul lui, bucurându-se de căldura, de puterea şi de statura bărbatului. El o înconjură cu braţele şi-

o trase spre el, înclinându-şi capul spre al ei, încercuind-o şi apărând-o cu întregul sau trup.

— Eşti în siguranţă acum, îi şopti el în creştet. Eşti ocrotită. O legănă în braţe. Nu se vor mai întoarce. Buzele lui îi atinseră uşor tâmpla în timp ce vorbea.

Ea îl crezu.

Avea încredere în felul în care îi vorbea, în felul în care mâinile lui, cu care îi pedepsise pe atacatorii ei, o mângâiau acum cu blândeţe pe spate şi mai jos, îi trăgeau cu grijă fustele pe lângă picioare, răspândind căldură în părţile care i se răciseră de frică.

— I-ai întrecut. Erau doi, şi tu doar unul.

— Ţi-am mai spus, eu nu pierd, răspunse el cu voioşie, deşi ea ştia că el nu se simţea pe de-a-ntregul voios.

Cu toate acestea, zâmbi la auzul cuvintelor lui.

— Aşa o aroganţa!

— Nu e aroganţă. E adevărul.

Ea nu mai ştiu ce replică să-i dea, aşa că hotărî să zică:

— Nu porţi palton.

El şovăi un pic. Apoi spuse:

— N-am avut timp să-l iau. Trebuia să te găsesc.

Şi o găsise.

— Mulţumesc, îi zise ea. Şi cuvântul îi păru ciudat, gâtuit şi necunoscut.

El o trase mai aproape.

— Nu-mi mulţumi, şopti el. Eram în culmea furiei.

Ea zâmbi cu faţa ascunsă în haina lui.

— Îmi închipui că erai!

Aş putea fi în continuare furios, şi va trebui să aştepţi să-mi treacă spaima.

Ea îşi ridică faţa spre el şi blestemă întunericul de pe alee, dorindu-şi ca el să-i vadă ochii.

— Spaima?

El se întoarse cu spatele la ea.

— Nu contează. Eşti în siguranţă acum.

Aşa şi era. Pentru că el îi stătea alături.

Remarcabil.

— Cum ai…?

El îi adresă un zâmbet slab.

— Ţi-am mai spus şi că o să te găsesc dacă fugi.

Ea scutură din cap, şi lacrimile ameninţară să-i umple ochii. Trecuse pe lângă ea. Îl auzise.

Şi totuşi, o găsise.

El îi dădu deoparte părul.

— N-am reuşit să te găsesc. M-am dus în direcţia opusă.

— Dacă n-ai fi…

El scutură din cap şi o strânse mai tare la piept.

— Am făcut-o, zise pe un ton ferm.

Şi aşa era. Ea se ştia în siguranţă acum.

— Mulţumesc, zise ea cu gura lipită de pieptul lui, cu o mână sprijinită de braţul lui, făcându-l să înţepenească şi să şuiere de durere.

Mara se ridică imediat, lăsându-şi mâna să cadă pe coapsa lui.

— Braţul tău.

El scutură din cap.

— E o nimica toată.

— Nu-i aşa. Haina lui avea o tăietură, şi, când Mara trase de material, găsi o tăietură asemănătoare în cămaşa de dedesubt şi pe pielea lui.

— Te-a rănit. Nasturii hainei i se desfăcuseră în luptă şi zăceau împrăştiaţi pe pavajul întunecat. Scoate-o, zise ea şi trase de un rever al hainei, apoi începu să-i desfacă lavaliera pentru a ajunge la gulerul cămăşii. Ai nevoie de îngrijire.

El îi prinse mâna în a lui.

— E în regulă.

— Ba nu, protestă ea, cuprinsă de vinovăţie. Nu trebuia să fug. El încremeni, întâlnindu-i privirea.

— Ce e?

— Dacă n-aş fi fugit…

Ea îl rănise.

Ca întotdeauna.

— Nu.

Ea îl ignoră, eliberându-şi mâinile, încercând încă o dată să-i desfacă lavaliera. El o opri din nou, ridicând o mână şi punându-i-o pe obraz. Mâinile lui erau calde şi hotărâte.

— Nu spune aşa ceva. Nu gândi aşa ceva. Nu a fost vina ta.

Privirea ei întâlni ochii lui negri.

— Eşti rănit.

El schiţă un zâmbet strâmb.

— Abia aşteptam să mă bat.

Ea scutură din cap.

— Lupta asta nu a fost la fel.

— Eu n-aş fi aşa sigur, o tachină el, apoi redeveni serios. Bărbaţii ăia erau nişte bestii. Şi tu…

Se opri, dar nu înainte ca vorbele lui să le amintească amândurora cine era el.

Cine erau ei. Împreună.

Dar acum era rândul ei să se îngrijească de el.

— Trebuie să mergem înăuntru, spuse ea, aplecându-se ca să-l ajute să se ridice.

El nu îi băgă în seamă mâna întinsă, ci se ridică singur dintr-o singură mişcare lină. Ajuns în poziţie verticală, se opri puţin, iar ea îşi închipui că era slăbit de durerea provocată de rană. Se duse să se vâre sub braţul lui sănătos.

— Sprijină-te de mine.

El râse zgomotos în întuneric.

— Nu.

— De ce nu?

— În afară de faptul că te-aş putea strivi?

Ea zâmbi.

— Sunt mai puternică decât par.

El se uită în jos la ea.

— Cred că ăsta e primul adevăr pe care mi l-ai spus.

La auzul acestor cuvinte, fu străbătută de un fior greu de explicat. Ceva palpitant şi tulburător, plus încă vreo şase sentimente.

— Voi lua asta drept un compliment.

— Ar trebui.

Nu, nu voia să-l placă.

Prea târziu.

— Atunci de ce nu te sprijini de mine?

— N-am nevoie de ajutor.

Ea îl scrută cu privirea şi văzu ceva în maxilarul lui încleştat, în buzele strânse. Ceva familiar.

De câte ori le spusese şi ea acelaşi lucru celor care se ofereau s-o ajute? Stătuse atâta timp singură, încât nici nu mai putea concepe că cineva ar putea vrea s-o ajute fără să se aştepte la un soi de răsplată.

Sau, şi mai rău. Să facă parte din viaţa ci.

— Înţeleg, spuse ea cu blândeţe.

Rămaseră o vreme cufundaţi în tăcere, până când el spuse încetişor:

— Uneori, cred că mă înţelegi cu adevărat.

Îi luă mâna, iar ea încremeni la atingerea lui. El se uită în jos la ea.

— Trebuie să plătesc şi pentru asta?

Cuvintele lui îi aminteau de târgul făcut, de duşmănia dintre ei. Dar atingerea nu avea nimic potrivnic.

Alunecarea pielii lui calde, aspre pe a ei era o plăcere. O plăcere pe care nu voia s-o recunoască, dar pe care nici nu o putea nega.

— Nu, zise ea, înfiorată de vântul rece. Pentru asta nu.

El rămase tăcut în vreme ce se îndreptau spre trăsură. Descopereau o camaraderie calmă în întuneric – ceva care urma să dispară, cu siguranţă, imediat ce se lumina de ziuă, când aveau să-şi readucă aminte de trecut şi de prezent. Şi de viitorul, atât de vizibil dăltuit în stâncă.

Aşa că nu spuse nici ea nimic.

Nu când ieşiră de pe alee, întorcându-se spre trăsura lui, nici când vizitiul sări de pe capră ca să-i ajute, nici când se găsiră închişi în spaţiul micuţ, prea înghesuiţi pentru a nu se atinge genunchi lângă genunchi – şi prea mândri pentru a recunoaşte conştientizarea atingerii.

Ea nu vorbi nici când ajunseră la reşedinţa lui din oraş

şi el sări jos pe strada rece, întunecoasă a Londrei şi îi spuse:

— Hai, pofteşte înăuntru.

Nu era nevoie de cuvinte, căci ea l-ar fi urmat oricum.

— Povestea relaţiei noastre este prea pătată de violenţă, domnul meu, spuse Mara pe când erau în bibliotecă, unde i se destăinuise pentru prima dată şi îi explicase de ce apăruse din nou. Unde îl drogase a doua oară.

El îşi dădu jos haina lăsând să i se vadă cămaşa mânjită de sânge.

— Şi a cui e vina? întrebă el. Pe un ton mai blând decât îşi închipuise că avea să fie.

Blând.

Era ciudat că acest cuvânt părea să-l definească atât de bine pe duce, care era, de regulă, cunoscut în Londra pentru forţa lui brutală, numai muşchi tari şi oase indestructibile.

Dar, cu ea, era doar trăsături aspre şi atingeri blânde.

El şuieră de durere când îşi trase cămaşa de pe braţ. Apoi o azvârli deoparte, descoperind rana curată, dreaptă. Ceruse apă caldă şi bandaje când intrase în casă – un majordom priceput, câtuşi de puţin surprins de cererea lui, i le adusese imediat.

Fără să se gândească, Mara se duse la Temple, care stătea lângă foc.

— Aşează-te, îi spuse ea cu blândeţe. În timp ce înmuia în apă o parte din bandaj, iar el se afundă într-unul din scaunele de lângă birou. Ea stoarse fâşia de pânză de lichidul fierbinte înainte să înceapă să-i cureţe rana.

El o lăsă, ceea ce ar fi trebuit s-o surprindă. Să-i surprindă pe amândoi. Rămase tăcut mai multe minute în şir. Iar ca se strădui să se uite numai la rana lui, la tăietura dreaptă ce-i cresta carnea şi-i aducea aminte Marei de violenţa cumplită de care ar fi avut, probabil, parte. De la care o salvase el.

Gândurile i se învălmăşeau în cap. Obsedată să nu-l atingă nicăieri în afară de locul rănit, chiar deasupra unei

linii negre de cerneală – una dintr-o pereche – ce reprezenta întunericul care părea să se închidă atât de aproape de suprafaţa lui. Atât de absurd şi de nepotrivit cu trecutul lui. Cu ducele care ar fi trebuit să fie. Întuneric la care contribuise şi ea.

Mara încercă să nu respire prea precipitat, deşi parfumul lui – cuişoare şi cimbru, amestecate cu ceva imposibil de identificat, dar atât de caracteristic lui Temple – îi stârnea simţurile, provocând o să-l inspire.

În schimb, se concentra să-i îngrijească rana cu mişcări blânde, curăţându-i braţul de sângele uscat şi stimulând fluxul sângelui proaspăt. Se uita la cârpa pe care o lua de pe pielea lui şi o cufunda în ligheanul cu apa de-acum roz, repetând gestul, refuzând să privească în altă parte.

Refuzând să numere celelalte cicatrici de pe bustul lui. Rotunjimile şi crevasele de pe pieptul său. Zonele cu păr negru, cârlionţat care îi făceau degetele să tremure de dorinţa de a-l atinge altfel, într-un mod mult mai periculos.

— Nu trebuie să mă îngrijeşti, zise el, cuvintele sunându-i blând în liniştea şi-n întunericul din cameră.

— Sigur că trebuie, îi răspunse ea, dar nu se uită la el. Conştientă de privirea lui aţintită asupra el. Dacă n-aş fi fost eu…

Mâna lui o apucă pe a ei, o apăsă pe pieptul său acum curat, aşa că ea îi simţi pe încheietură părul de pe piept.

— Mara, spuse el, numele sunând străin, de parcă era al altei femei.

În momentul de faţă, acest bărbat, acest loc nu erau pentru ea.

Îşi răsuci mâna în strânsoarea lui, iar el îi dădu drumul, lăsând-o să se întoarcă la ceea ce făcea, de parcă nici nu ar fi apucat-o vreodată de mână.

— Atunci îngrijeşte-mă.

— Trebuie cusută, zise ea.

El ridică din sprâncene.

— De unde ştii când trebuie cusute rănile?

Cususe zeci de răni la viaţa ei. Mai multe decât putea

să numere. Prea multe când era doar o copilă. Dar nu spuse nimic din toate astea.

— Ştiu. Iar asta trebuie cusută.

— Presupun că o să mă coste, nu?

Cuvintele lui o luară prin surprindere. Îi aminteau de înţelegerea lor. Pentru o clipă, îşi îngăduise să pretindă că erau altfel de oameni. În alt loc.

Ce fată naivă!

Nimic nu se schimbase în acea noapte. El tot voia să se răzbune, iar ea – să câştige bani. Şi era mult mai bine să nu mai uite niciunul din ei acest lucru.

Ea luă o guri de aer, îmbărbătându-se.

— Vom cădea la învoială.

El ridică dintr-o sprânceană neagră.

— Zi-mi care-i preţul tău!

— Două lire.

Îi displăceau cuvintele pe care tocmai le rostise.

În ochii lui se ivi un licăr. Era oare un semn de plictiseală? Nu. Dispăru înainte să-şi dea ea seama despre ce era vorba. El deschidea deja un sertar de la masă, aflat la nivelul cotului său, de unde scoase un ac şi aţă.

— Atunci, coase-o! Privirea ei trecu peste pieptul lui, văzând acolo mai multe cicatrici în diverse stadii de vindecare. Prea multe.

Marei îi trecu prin minte că doar un bărbat care era deseori rănit putea avea ac şi aţă la îndemână.

Oare câte suferinţe îndurase el în ultimii doisprezece ani?

Nu se mai gândi la această întrebare, ci se duse la bufet şi turnă două degete de whisky într-un pahar. Când se întoarse la el, Temple scutură din cap.

— Nu beau asta.

Ea îl săgetă cu privirea.

— Nu am pus droguri în băutură.

El îşi inclină capul.

— Totuşi, prefer să fiu sigur.

Oricum nu era pentru tine, zise ea, cufundând acul în pahar înainte să taie o bucată lungă de aţă.

— Ce risipă de whisky bun!

— Va face împunsăturile mai puţin dureroase.

— Prostii!

Ea ridică dintr-un umăr şi spuse:

— Femeia care mi-a arătat cum să cos o rană a învăţat-o de la bărbaţi răniţi în luptă. Pare rezonabil.

— Bărbaţii ăia ar fi vrut sticla lângă ei.

Ea îi ignoră comentariul şi băgă cu grijă aţa în ac, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia spre rana lui.

— O să te doară.

— Deşi ai pus din whisky-ul meu cel mai bun?

Ea trecu acul prin piele.

— Vei vedea.

— El şuieră la înţepătură.

— Fir-ar!

Ea ridică mirată dintr-o sprânceană.

— Să-ţi torn nişte whisky acum?

— Nu, prefer să văd arma ta.

Buzele ei tremurară puţin. Nu intenţiona să se lase amuzată. Nu avea să-l placă. Era duşmanul ei, nu un prieten.

Mara termină de cusut rana cu precizia dată de experienţă. Când tăie ultima bucată de aţă, el îşi băgă iar mâna în sertar şi scoase un borcănel. Ea îi deschise şi fu izbită de mirosul de cimbru şi cuişoare – atât de cunoscut.

— De la asta miroşi aşa.

El ridică nedumerit dintr-o sprânceană.

— Mi-ai remarcat mirosul?

Obrajii i se împurpurară, spre necazul ei.

— Este imposibil să nu-l simţi, se apără ea. Totuşi, duse borcănelul la nas şi inspiră, parfumul făcând-o dintr-odată conştientă de ceva. Îşi înmuie degetul acolo şi întinse alifia pe pielea inflamată din jurul rănii, având grijă să nu apese, apoi împături cu atenţie o bucată de pânză curată şi o prinse acolo cu o fâşie lungă de bandaj.

Când termină, îşi drese glasul şi spuse primul lucru ce îi veni în minte:

— Vei rămâne cu o cicatrice urâtă.

— Nici prima, nici ultima, replică el.

— Dar una pentru care eu sunt de vină, îi răspunse ea. El râse pe înfundate, iar ea îşi ridică ochii, întâlnindu-i privirea întunecată.

— Crezi că e amuzant?

El ridică din umărul sănătos.

— Cred că e interesant că îţi asumi singura cicatrice care n-are nimic de-a face cu tine.

Ochii ei se măriră.

— Dar celelalte au de-a face?

El înclină din cap, privind-o cu atenţie.

— Toate cele pe care le-am dobândit în luptă. În luptele pe care nu ar fi trebuit să le port dacă nu eram…

Ezită, şi ca se întrebă cum ar fi terminat fraza.

Dacă nu eram ruinat.

Dacă nu eram distrus.

Dacă nu eram renegat.

— Dacă nu eram Temple, termină el cu simplitate.

Temple. Numele pe care şi-l luase după ce ea fugise. După ce fusese izgonit din familie şi din societate şi Dumnezeu ştie ce altceva se mai întâmplase. Numele care nu-i influenţase viaţa pe care o dusese. Cea în care fusese William Harrow, marchiz de Chapin. Moştenitorul ducatului de Lamont.

Omnipotent.

Până când ea îi luase acea putere.

Atunci ea îl privi din nou, trecându-i în revistă cicatricile. Harta cu linii albe şi roz ce se terminau în vânătăi vechi de vreo săptămână, semnele distinctive ale profesiei sale.

Doar că nu era o profesie.

Era bogat şi nobil, aşa că, obsedat sau nu de moartea ei, nu trebuia să se bată. Şi totuşi, o făcea.

Temple. Luptătorul.

Ea îl făcuse aşa. Poate de aceea i se părea corect să-l îngrijească acum.

Cine îl îngrijise în celelalte daţi?

Pentru că nu-şi permitea să întrebe aşa ceva, se

mulţumi cu:

— De ce Temple?

El trase aer în piept când auzi întrebarea, strângându-şi pumnul braţului sănătos, apoi desfăcându-l.

— Ce vrei să spui cu asta?

— De ce ai ales numele ăsta?

Un colţ al gurii lui se duse în sus.

— Sunt clădit ca unul.

Era un răspuns nemulţumitor, exersat. Anii întregi în care deosebise adevărul de minciuni o făcură să creadă că era, într-adevăr, exersat, dar nu stărui pe lângă el să-i spună mai multe. În schimb, îi privi un braţ masiv până în locul unde o bandă lată de cerneală neagră îi păta pielea.

Şi cerneala asta?

— Tatuaje.

Mara îşi dorea să le atingă şi întinse mâna fără să vrea. Dar îşi dădu seama că depăşea limitele. Se opri la câţiva milimetri de el.

— Continuă, o îndemnă el cu voce joasă.

Ea îşi ridică privirea la el, dar el se uita la banda tatuată. La degetele ei.

— N-ar trebui, zise ea. Şi vorbele o făcură să se dezmeticească.

Îşi trase mâna înapoi.

— Dar vrei. Îşi îndoi braţul, muşchiul făcând tatuajul să se deplaseze de parcă respira. N-o să doară.

În cameră nu era cald – era iarnă afară –, şi totuşi braţul parcă îi ardea. Ea îşi plimbă degetele pe semnele elaborate, numai linii curbe şi spaţii negre, uimită de pielea lui catifelată.

— Cum se face? întrebă ea.

— Cu un ac mic şi un borcan mare de cerneală.

— Cine ţi le-a făcut? mai întrebă ea, întâlnindu-i ochii negri.

El îşi feri privirea, uitându-se din nou la degetele ei ce alunecau pe pielea lui. Era bine acum.

— Una dintre fetele de la club.

Degetele ei rămaseră nemişcate.

— E foarte pricepută.

El îşi schimbă poziţia în timp ce ea îl atingea.

— Da. Şi are o mână sigură, slavă Domnului.

E iubita ta? ar fi vrut Mara să întrebe. Doar că nu dorea să-i audă răspunsul. Nu voia să-l dorească.

Nu voia să se gândească la o femeie frumoasă aplecată peste el cu acul ei absurd şi cu simţul său artistic. Refuza să se gândească la ce se întâmplase mai târziu, după ce acul îl înţepase de o mie de ori.

— Te-a durut?

— Nu mai mult decât orice luptă dintr-o seară oarecare.

Durerea era ceva obişnuit pentru el. Pe ea nu o interesau asemenea gânduri.

— E rândul meu zise el, iar ea îşi îndreptă din nou atenţia spre el – să-ţi pun întrebări.

Vorbele lui rupseră vraja dintre ei. Şi ea îşi retrase mâna de pe braţul lui.

— Ce fel de întrebări?

De parcă n-ar fi ştiut.

De parcă nu ar fi ştiut de ani buni că urma să vină momentul când avea să fie nevoită să ofere răspunsuri.

Îşi dorea ca el să-şi pună o cămaşă.

Nu. Nu îşi dorea asta.

Totuşi, dacă urma s-o bată la cap să-i vorbească despre acea noapte de demult, când ea făcuse zeci de greşeli care îi schimbaseră viaţa, poate era cel mai bine să fie complet îmbrăcat. Dacă nu ar fi aşa aproape de ea! Dacă n-ar fi atât de surprinzător de irezistibil!

Dar nu era ceva surprinzător.

— Cum se face că te pricepi aşa bine să îngrijeşti rănile?

Nu se aştepta la o asemenea întrebare, aşa că fu orbită de imaginile ce îi apărură în faţa ochilor drept răspuns. Sânge şi ţipete şi grămezi de aşternuturi pătate cu sânge. Ultima suflare a mamei sale, lacrimile lui Kit şi faţa rece ca piatra a tatălui ei. Pe care nu se putea citi nimic în afară de brutalitate. Nicio emoţie. Niciun sentiment de vină.

În mod sigur, nicio remuşcare.

Îşi privi mâinile cu degetele împreunate, un amestec confuz de piele rece, şi se gândi la ce avea să spună:

— În doisprezece ani am avut multe ocazii să îngrijesc răniţi.

El nu-i răspunse, şi tăcerea ce se aşternu păru să dureze o veşnicie. Până când o luă de bărbie cu un deget şi o făcu să-i întâlnească privirea serioasă.

— Acum, adevărul.

Ea încercă să ignore cât de mult îi zdruncinase concentrarea simpla lui atingere

— Crezi că mă cunoşti suficient de bine ca să-ţi dai seama când mint?

El rămase tăcut mult timp; vârfurile degetelor lui o mângâiară pe obraz înspre tâmplă, apoi în jurul urechii, amintindu-i cum îi şoptise şi sărutase acel loc în magazinul croitoresei. Îşi ţinu respiraţia când degetele lui îi alunecară pe gât, rămânând în locul unde pulsul ei ameninţa să bubuie sub piele.

Şi, în tot acest timp, se uită în ochii lui, nevrând să fie prima care să-şi ferească privirea. Refuzând să-l lase să câştige, chiar şi când o încolţi, înclinându-i faţa în sus şi într-o parte, până când buzele i se desfăcură la făgăduiala dezmierdării pe care o aştepta. Mângâiere pe care îşi dădea seama că o dorea mai mult ca orice.

Era pe punctul de a i-o oferi, buzele lui mângâindu-le pe ale ei o dată, de două ori, până când fiecare părticică din ea îşi dorea nespus ca atingerea lui să devină mai hotărâtă. Să-i şoptească o promisiune.

Ea oftă cu buzele lipite de ale lui, iar el scoase din gâtlej un sunet brutal, mohorât, care o înfioră. Mormăise? Ce scandalos! Ce minunat!

Dar nu o sărută aşa cum trebuie. În schimb, vorbi, nefericitul de el.

— Mi-am petrecut viaţa auzindu-i pe bărbaţi cum mint, Mara. Atât domni, cât şi lepădături. Am ajuns să judec adevărul cu mare severitate.

Ea îşi înghiţi saliva, simţindu-i degetele pe gât.

— Şi presupun că nu minţi niciodată, nu?

El o studie mai mult timp.

— Mint tot timpul. Sunt cel mai mare ticălos.

Acum, când îşi dorea aşa mult mângâierea cu care o necăjea el, îl credea. Era un ticălos. Mai rău.

Dar asta nu o împiedică să se întrebe cum ar fi dacă i-ar spune adevărul. Să-l descarce ca pe o roabă cu moloz chiar la picioarele lui. Tot adevărul.

Şi dacă ar face-o? Dacă i-ar spune totul – tot ce făcuse şi de ce? Dacă ar cădea la picioarele lui şi l-ar lăsa să-i judece faptele bune, dar şi păcatele?

— Spune-mi adevărul, Mara. Vorbele lui erau o mângâiere. O tentaţie. Pe cine ai îngrijit?

Răbdarea cu care vorbea – de parcă avea să aştepte răspunsul o veşnicie – era de-ajuns pentru a o face să tânjească să-i spună.

Nimic din ce ai putea să spui nu m-ar face să te iert.

Îi răsunau încă în minte cuvintele pe care i le spusese mai devreme, o ameninţare, o făgăduială. O avertizare să nu se dea de gol în faţa lui.

Îşi dorea răzbunare, şi ea era mijlocul prin care avea să-şi atingă scopul.

Era bine să nu uite asta.

Adevărul era ceva ciudat, eteric – prea puţini îl foloseau şi era atât de des abia observabil în şuvoiul de minciuni spuse de cineva.

— Pe nimeni important, zise ea. Pur şi simplu, sunt bună la cusut.

— Te-aş plăti pentru adevăr, spuse el şi, chiar dacă vorbele lui ieşiră blânde ca o mângâiere, tot o înţepară tare şi neplăcut.

Aşa era jocul pe care îl jucau. Ea scutură din cap.

— Nu e de vânzare.

Dar el nu terminase. O vedea în privirea lui. Aşa că făcu singurul lucru pe care îl putea face pentru a-i distrage atenţia. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

Capitolul 7

Dacă i s-ar fi cerut să parieze tot ce avea pe ce urma să se întâmple în acea odaie în scara aceea, poate că ar fi mizat totul pe faptul că o s-o sărute.

Dorise să o sărute din momentul în care o luase în braţe pe alee.

Ba chiar înainte de asta.

Din momentul în care îl dărâmase cu aluzia că se poate să fi fost ceva mai mult între ei în acea noapte din urmă cu doisprezece ani.

Aveai întotdeauna o uşoară ameţeală după ce erai bătut zdravăn. Una care nu trecea până când adversarul nu dădea o lovitură puternică, bine plasată. Teoria se aplica şi dacă adversarul era o femeie, iar lovitura – una ce provoca plăcere.

Aşa că ignoră dorinţa, convins că nu era decât o nevoie de a scăpa de tensiunea acumulată în luptă. Trecuse de suficiente ori prin acea stare ca să ştie că avea să se sfârşească repede.

Doar că nu se terminase. Îl cuprinsese când mâinile ei îi mângâiaseră braţul pe aleea aceea întunecoasă, chiar şi când ea îi îngrijise rana şi-l făcuse să simtă fiori de durere. Şi aproape că-l mistuise pe drumul cu trăsura spre casa lui din oraş – în asemenea măsură, încât nu se putuse împiedica să-i ceară să îl însoţească înăuntru.

Invitaţia fusese ca sarea pe rană, căci ştia că, dacă venea, avea să o dorească şi mai mult. Picioarele ei lungi, chipul ei frumos şi acel păr pe care tânjea să-l desfacă din clame într-o mare arămie şi mătăsoasă. Şi toate acestea nu erau nimic pe lângă felul în care îl înduioşa forţa ei. Felul în care replicile tăioase şi vorbele ei de duh îl puneau pe jar. Felul în care ea se dovedea un adversar puternic, valoros.

Dorinţa ajunsese la intensitate maximă în timp ce ea îi cosea rana şi îşi păstra secretele. Şi, când o atinsese în cele din urmă, îi înfierbântase sângele, periculoasă şi imposibil de tăgăduit.

Aşa că da. Ar fi pariat că o s-o sărute.

Dar nu ar fi mizat niciun bănuţ pe faptul că şi ea avea să-l sărute. Ar fi fost un pariu prostesc, căci Mara Lowe părea plină de mistere şi în stare de orice pentru a le ţine departe de el.

Chiar şi să-l sărute pe Ducele Ucigaş.

Şi, Doamne, cum îl mai sărutase – mâna ei puternică, delicată aplecându-i capul ca să ajungă la nivelul ei, prinzându-i buzele cu ale ei. Răpindu-i răsuflarea cu mângâierea ei blândă, ispititoare, devastatoare. Necăjindu-l cu buzele ce le atingeau uşor pe ale lui, testând terenul. Punând întrebări.

Se străduise să stea nemişcat, refuzând s-o atingă, să preia controlul. Îngrozit că, dacă îşi punea pe ea mâinile enorme, brutale, avea s-o sperie şi s-o facă să plece. Că o să fugă iar. Şi apoi gura ei se deschise sub a lui, neexersată, dar totuşi perfectă, şi vârful limbii ei se mişcă pe buza lui de jos, mângâind-o blând şi tandru.

Un bărbat nu putea să suporte atâta.

Îşi pierdu stăpânirea de sine.

O luă în braţe, scoţând un geamăt, un sunet jos şi probabil înspăimântător pentru ea – dar pur şi simplu nu reuşi să şi-l reţină. Nu putu să şi-l înăbuşe, nu în timp ce o ţinea strâns, iar ea îşi înclina capul şi se ridica spre el pentru a găsi poziţia perfectă în care el putea s-o sărute aşa cum trebuia să fie sărutată.

Aşa cum visase el să o sărute.

Să o revendice.

Şi a naibii să fie dacă nu-l cerea şi ca în schimb. Mâinile ei i se încolăciră pe după gât, degetele i se înfipseră în părul lui, şi îi luă gura în posesie, dezmierdând-o adânc până când ea suspină de plăcere. Sunetul trecu repede prin el şi ajunse în miezul fiinţei sale. În sufletul ce-i părea de zile întregi îngreunat – de câte ori se afla în preajma ei.

Îi muşcă uşor buza de jos, încântat să o vadă tremurând în braţele lui, lăsându-şi mâinile să-i umble printre şuviţe, împrăştiind îi ace de păr şi dând drumul unui val de bucle. Mângâie şuviţele mătăsoase o dată, de două

ori, până când nu mai putu să suporte. Se trase înapoi, savurând faptul că ca îl urma, se opunea despărţirii lor.

— Temple, suspină ca, rostindu-i numele cu un pic de iritare.

— Aşteaptă, îi şopti el. Lasă-mă să te privesc.

Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Îi sorbea din priviri părul ce îi cădea răvăşit şi întunecat pe umeri, cu reflexe sclipitoare de roşu în lumina lumânărilor, precum şi ochii ei verzi, plini de frustrare şi de dorinţă. Buzele umflate de sărutul lui…

Îi luă din nou gura în stăpânire, căci nu putea să reziste ispitei. O sărută adânc, complet, memorând sunetele suspinelor ei, farmecul ei covârşitor, senzaţia trupului ei lipit de al lui – era ceva ce nu mai simţise până acum…

Doar că…

Capul lui se ridică pe neaşteptate, iar ea clipi de câteva ori şi deschise ochii.

— Ar trebui să încetezi cu opritul ăsta brusc, zise ea cu un zâmbet.

El scutură din cap.

— La croitoreasă, începu el, detestând faptul că senzualitatea îi dispărea din ochii ei. Ce ai spus…

Nu e prima dată când mă vezi în lenjerie.

— Am mai făcut asta şi înainte, zise el.

Ea aruncă o privire la braţul lui tatuat.

— Da.

Nu. Nu putea fi adevărat. Şi-ar aminti aşa ceva – faptul că gura ei părea să-şi fi găsit locul acolo, lipită de a lui. Corpul ei îşi găsea locul în braţele lui.

O săruta din nou. De această dată pentru a face un test. Un experiment Şi ar aminti de ea. Cu siguranţă şi-ar aminti gustul ei. Sunetele pe care le scotea. Felul în care îi respingea dezmierdarea şi, totodată, se lăsa în voia ei.

Şi-ar aminti de ea.

Îi lăsă gura şi cobori spre gâtul graţios, în scobitura de la claviculă, băgându-şi limba acolo, gustând-o. Savurând suspinul ce îi ieşi de pe buze în timp ce mâinile lui alunecau

spre şireturile din faţă ale corsajului ei şi uşurau tensiunea de acolo, apoi îşi strecură o mână în material, să mângâie sfârcul întărit al unui sân.

Să-l dezgolească şi să-l înflăcăreze.

Doamne sfinte, avea să şi-o amintească.

Îi întâlni privirea, aprinsă de dorinţă.

— Am făcut asta şi înainte.

Ea şovăi, şi pauza ei îi spori lui frustrarea. Nu avea s-o lase să-l evite. Nu o s-o lase să mintă. Nu în această privinţă.

Deodată, asta i se părea mult mai important decât restul. Dădu în jos straturile de material, uitându-se cum rochia neagră şi cămăşuţa albă făceau loc pielii şi mai palide, pielii perfecte, sub care se simţea carnea încordată şi care căpăta o nuanţă aurie în lumina focului.

Simţi că îi lasă gura apă şi îşi coborî buzele în acel loc care se încorda pentru el.

Acolo unde, într-un anumit fel, se încorda şi el pentru ea.

Îi trebui toată forţa pentru a se opri acolo, a-i inspira o dată parfumul pielii şi a-i şopti:

— Am mai făcut asta şi înainte.

— William.

Mara îi bolborosi numele în lumina şemineului.

Numele lui adevărat.

El încremeni. La fel şi ea.

— Cum mi-ai spus?

Ea ezită.

— Eu…

Nimeni nu-i zisese aşa de zece ani. De mai mulţi chiar. Puţini îi spuseseră aşa înainte – dar îi plăcuse întotdeauna ca femeile lui s-o facă. Îi plăcuse modul în care îi apropia familiaritatea acestui nume. Îi făcea să se simtă mai în largul lor. Fusese mai uşor să le facă să-i iubească eul naiv, stupid.

— Spune-l!

Porunca lui trebuia îndeplinită.

— William, zise ea, cu flăcări în ochii ei frumoşi, cu

buzele calde arcuindu-se când rosti silabele, ceea ce îl înfurie şi totodată îl umplu de dorinţă.

Dumnezeule!

Se întâmplase şi asta.

Avea să şi-o amintească.

Doar că nu putea. Pentru că ea se asigurase că el nu o s-o facă. Îi furase noaptea aceea. Acest moment.

El o eliberă de parcă îl ardea – şi poate chiar aşa era. Probatul faptul că el nu-şi aducea aminte de acea noapte era cel mai grav delict al ei, acum că el ştia ce era lucrul pe care nu şi-l putea aminti.

Se ridică, şi sângele i-o luă la goană prin vene la acea mişcare, limpezindu-i mintea şi agravându-i frustrarea. Femeia aceasta era prea mult pentru el. Se întoarse cu spatele la ea, îndepărtându-se, voind s-o părăsească, deşi simţea în continuare atracţia ei. Străbătu încăperea dintr-un capăt în altul o dată, de două ori, apoi se întoarse la ea.

— Ce altceva s-a mai întâmplat în noaptea aceea?

Ea rămase tăcută.

Fir-ar! Ce se întâmplase? O avusese goală? O sărutase în şase locuri interzise? Ea îi răspunsese la fel? Se bucuraseră unul de celălalt în ultima noapte dinainte să se trezească Ducele Ucigaş – care avea să nu mai poată atinge niciodată o femeie fără să vadă spaimă în ochii ei?

Sau Mara doar se folosise de el?

Îl cuprinse furia ca o febră.

— Ne-am sărutat. Te-am văzut în lenjerie. Am făcut…?

Ea înlemni la această întrebare, aşteptându-se ca el să-şi termine fraza cu acel cuvânt rece, vulgar, pe care îl rostise în salonul croitoresei. Aşteptarea era totuşi la fel de dureroasă ca lovitura dată de acel cuvânt. Nu îi răspunse. Şi detesta aproape la fel de mult că nu păstra tăcerea pe cât detesta el sunetul vocii lui sparte când adăugă:

— Am făcut-o?

N am întâlnit niciodată un aristocrat demn de încredere.

Doamne! Oare o rănise?

Nu reuşea să-şi amintească – dacă fusese fecioară,

probabil o rănise. Nu fusese destul de grijuliu. Îşi trecu o mână prin păr Nu fusese niciodată cu o fecioară.

Oare?

Şi dacă… încremeni. Orfelinatul. Băieţii.

Dacă unul dintre ei era al lui?

Inima începu să-i bată nebuneşte.

Nu. Era imposibil. Ea nu l-ar fi părăsit aşa. Nu i-ar fi luat copilul. *Oare?*

Ea îşi aranjă cu grijă corsajul şi se ridică, stăpână pe sine, de parcă discutau despre vreme. Sau despre parlament. Refuzând să fie insultată.

El se apropie de ea, oprindu-se la câţiva centimetri, rezistând tentaţiei de-a o zgâlţâi.

— Îmi datorezi adevărul.

Pentru o clipă, văzu ceva în privirea ei. Pentru o clipă, ea se gândi la acel ceva. *El o observă cum se gândea.* Apoi se opri. Iar el îl văzu rotiţele minţii învârtindu-se repede. Uneltind. Plănuind.

Când vorbi, ea nu se intimidă. Nu era speriată.

— Am negociat termenii înţelegerii noastre, domnul meu. Îţi desăvârşeşti răzbunarea, şi eu obţin banii. Dacă vrei adevărul, sunt încântată să-i negociez preţul.

Nu întâlnise niciodată pe cineva ca ca. Şi al naibii să fie dacă nu o admira nespus, chiar dacă ar fi vrut s-o lege fedeleş şi să-şi strige întrebările până când ea avea să-i răspundă.

— Se pare că nu eşti totuşi străină de ce înseamnă ticăloşia.

— Ai fi surprins de ce pot face doisprezece ani dintr-o persoană, spuse ea, în vreme ce ochii ăia ciudaţi şi uimitorii aruncau văpăi.

Stăteau unul lângă altul, iar Temple se simţea mult mai mult egalul acestei femei decât al oricărei persoane pe care o cunoscuse până atunci. Poate pentru că încrederea nu era un lucru pe care să se bazeze niciunul din ei.

— N-aş fi deloc surprins, răspunse el.

Ea făcu un pas înapoi

— Atunci eşti dispus să negociem nişte termeni

suplimentari?

Pentru un moment, el fu tentat să accepte. Aproape renunţă la toată datoria, case, cai, totul. Mara era cât pe ce să câştige.

Pentru că dorea amintirile din acea noapte mai mult decât îşi dorise vreodată ceva în toată viaţa. Mai mult decât numele său. Mai mult decât titlul lui. Mai mult decât toate victoriile, banii şi orice altceva.

Dar ea nu-i putea reda memoria la fel cum nu-i putea înapoia toţi anii pierduţi.

Tot ce îi putea da era adevărul.

Şi avea să-l obţină de la ea.

*

În faţa orfelinatului stătea un bărbat.

Ar îi trebuit să se aştepte la asta din momentul în care plecase din casa lui de la oraş, în seara trecută, trimisă fiind cu o trăsură îngheţată, ce părea enormă şi pustie fără el.

Trebuia să prevadă că el avea să ceară să fie urmărită din momentul în care renunţase la prudenţă şi îi spusese adevărul despre noaptea în care îl părăsise – pentru un preţ. Bineînţeles că avea s-o ţină sub supraveghere. Era mai valoroasă acum pentru el decât fusese vreodată înainte.

Adevărul era cea mai de preţ marfă dintre toate.

Trăsura aşteptase ca ea să intre în casă şi rămăsese acolo neclintită şi când urcase scările şi dădu deoparte cuvertura de pe pat. Adormise cu felinarele vehiculului legănându-se în vânt, aruncând umbre pe tavanul cămăruţei sale, deranjându-i sanctuarul.

Zăpada căzuse peste noapte, covorul alb marcând prima zi a lui decembrie; când se uită pe fereastra camerei în lumina cenuşie a zorilor, se miră că trăsura plecase, urmele ei fiind acoperite cu un puf alb, şi fusese înlocuită de un bărbat cât un munte, într-un palton gros de lână, cu pălăria trasă peste frunte şi cu fularul înfăşurat până peste obraji, lăsând la vedere doar o fâşie de piele oacheşă şi

nişte ochi iscoditori.

Omul avea să moară de frig acolo.

Mara îşi spuse că n-ar trebui să se mire, căci mai mult ca sigur fusese trimis de Temple să o supravegheze, fiindcă nu încredere în ea avea să rămână în Londra pentru a-şi primi pedeapsa pe care el o considera cuvenită.

Îşi spuse că n-ar trebui să-şi facă griji în timp ce se spălă şi îmbrăcă, pregătindu-şi în minte lecţiile pentru acea zi, jurând să şi-l scoată pe Temple din cap. Amintirea ciondănelilor continue. Amintirea sărutului acestuia.

De sărut uitase cu desăvârşire.

Pe când cobora de la etaj la parter, şi-l scosese deja cu totul din minte.

În holul de la intrare, o aştepta Lydia, cu un teanc de plicuri în mâini şi cu o cută între sprâncene.

— Avem o problemă.

— O să-l fac să plece, zise Mara, îndreptându-se deja spre uşă.

Lydia clipi nedumerită.

— Nu ştiu la ce crezi că mă refer, dar nu este genul ăsta de problemă.

Ridică teancul de hârtii, şi Marei i se făcu inima cât un purice, Se părea că santinela lui Temple era cea mai mică dintre grijile lor curente.

Îi făcu semn Lydiei să intre în biroul ei şi se aşeză în spatele mesei de scris. Lydia luă loc în faţa ei.

— Nu-i o singură problemă. Mai degrabă e una mare, alcătuită din multe mai mici. Mara aşteptă, ştiind ce avea să urmeze. Ne-am pierdut creditul.

Era de aşteptat. Nu-şi plătiseră datoriile de luni întregi. Nu existau bani pentru aşa ceva.

— La cine?

Lydia începu să selecteze facturile.

— La croitor. La librărie. La cizmar. La negustorul de mărunţişuri. La lăptăreasă. La măcelar…

— Doamne sfinte, au fost cu toţii la o mare adunare orăşenească şi au hotărât să vină grămadă să-şi ia banii?

— Aşa s-ar părea. Dar ăsta nu e lucrul cel mai rău.

— Băieţii n-o să aibă ce mânca. Nu e ăsta cel mai rău lucru cu putinţă?

Mara începu să tremure, aşa că se apropie de foc. Deschise lada de cărbuni… Şi o văzu goală. O închise la loc.

Lydia ridică un singur plic.

— *Ăsta*-i cel mai rău lucru din toate.

Mara se uită la ladă. Cărbuni.

Din nou.

Iernile sunt lungi, umede şi reci în Londra, aşa că orfelinatul avea nevoie de cărbuni pentru ca băieţii să rămână sănătoşi, La naiba! Ca să rămână în viaţă.

— Două lire şi şaisprezece şilingi.

Lydia dădu din cap aprobator, iar Mara zise ce ar fi spus oricine într-o astfel de situaţie:

— Fir-ar!

Lydia nu tresări.

— Chiar aşa gândeam şi eu.

Să le ia naiba de facturi!

Să îi ia naiba pe creditori!

Să-l ia naiba pe tatăl ei, care o obligase să stea ascunsă.

Să-l ia naiba şi pe fratele ei. Pentru că pierduse totul.

Şi să-i ia naiba pe Temple şi cazinoul lui. Pentru că îi luaseră toţi banii!

Avem o casă plină de băieţii unora dintre cei mai bogaţi englezi, zise Lydia. Nu e nimeni care să ne poată ajuta?

— Niciunul care nu ar aştepta în schimb listele noastre.

Listele cu descendenţa, două duzini de nume care ar scandaliza Londra şi i-ar distruge pe băieţi. Ca să nu mai vorbim despre populaţia orfelinatului, care era cea mai importantă.

— Dar taţii lor?

Bărbaţi care veneau în toiul nopţii să-şi lase acolo odraslele nedorite. Bărbaţi care proferau ameninţări inimaginabile pentru a se păstra taina identităţii copiilor. Bărbaţi pe care Mara nu îşi dorea să-i revadă. Care nu

voiau, la rândul lor, s-o mai vadă vreodată.

— S-au lepădat de băieţi. Scutură din cap. Nu mă voi duce la ei.

O vreme, totul fu cufundat în linişte.

— Dar ducele?

Mara nu se prefăcu a nu înţelege. Ducele de Lamont. Bogat precum Cresus şi de două ori mai puternic. Şi furios pe Mara, pe bună dreptate.

— Ce-i cu el?

Lydia ezită un pic, iar Mara ştiu că îşi căuta cuvintele potrivite. De parcă ea nu ar fi gândit acelaşi lucru. Dacă *i-ai spune adevărul – că fondurile fratelui tău nu erau ale lui, să le piardă la jocuri de noroc…*

Nimic din ce ai putea să spui nu m-ar face să te iert.

Cuvintele lui îi răsunau în minte, promisiunea sumbră din ele trimiţându-i un fior rece pe şira spinării. Fusese aşa furios pe ea cu o seară în urmă. Şi ea îi atrăsese mânia – spunându-i poveşti neterminate, tentându-l cu adevăruri parţiale şi apoi cerându-i să plătească pentru amintirile lui.

Mara se aşeză.

— Nu. Ducele nu avea să o ajute. Era singură în treaba asta. Băieţii erau sub protecţia ei. Erau responsabilitatea ei.

Ea trebuia să aibă grijă de ei.

Se ridică şi se duse la biblioteca din apropiere, de unde scoase un volum gros. Ţinu cartea în mâini, cu respiraţia greoaie şi accelerată, fiecare părticică din ea împotrivindu-se la ce era pe cale să facă. Cartea reprezenta siguranţa ei. Viitorul ei. Promisiunea pe care şi-o făcuse cum că nu avea şi mai fie niciodată săracă şi flămândă. Că nu o să mai depindă de ajutorul altora.

Era scutul ei, împreună cu cei doisprezece ani de muncă şi de economii.

Ajutorul ei pentru a nu mai ajunge pe străzi.

Tot ce plănuise să folosească odată ce Temple avea s-o distrugă.

Dar băieţii erau mai importanţi.

Puse cartea pe birou şi o deschise, scoţând la iveală

un spaţiu mare umplut cu pânză de sac, care zornăi când o ridică.

Lydia icni.

— De unde sunt banii ăştia?

Rezultatul anilor de muncă, de economii. Un şiling de ici, o coroană de colo.

Douăsprezece lire şi patru şilingi.

Tot ce avea.

Mara ignoră întrebarea şi scoase monedele.

— Plăteşte cărbunii, lăptăreasa şi măcelarul. Ia-ţi salariul. Şi pe al lui Alice. Şi fă tot ce poţi pentru ai linişti pe ceilalţi – până când cel mai mare dintre copii o să aibă nevoie de pantofi şi de haine noi.

Lydia studie banii, apoi scutură din cap.

— Chiar şi aşa…

Nu era cazul să-şi termine propoziţia. Banii nu aveau să le ajungă toată iarna. Abia dacă le ajungeau până la Anul Nou.

Nu exista decât un mijloc.

Să petreacă mai mult timp cu ducele de Lamont.

Mara se ridică şi se îndreptă spre hol, care între timp se umplu de băieţi. Erau cu toţii la cele două ferestre din faţă ale casei, se legănau pe braţele scaunelor şi se agăţau de geamuri, cu ochii aţintiţi la omul de pe partea cealaltă a străzii.

Lavender şedea la câţiva paşi mai încolo, privindu-i. Şi Mara o ridică în braţe pentru a nu fi strivită de vreun băiat în cădere.

— E acolo de cel puţin o oră! spuse Henry.

— Nu pare să-i fie frig deloc!

— Imposibil! Ninge! răspunse Henry, de parcă restul băieţilor nu aveau ochi să vadă.

— E aproape la fel de înalt şi de solid ca bărbatul care a venit săptămâna trecută s-o vadă pe doamna MacIntyre, zise Daniel, cu uimire în voce.

Da, aproape, dar Temple era mai masiv.

— Da! Ala era mare cât casa!

Mai mare şi, fără îndoială, mai puternic. Şi mai chipeş.

Ea încremeni la acest gând. N-o interesa frumuseţea lui. Câtuşi de puţin. Aproape nici n-o observase. Aşa cum nu observase nici că sărutările lui o storceau de vlagă.

Era enervant. Şi imposibil. Şi dominator în toate sensurile rele de cuvântului.

Şi mai chipeş decât omul de pe stradă.

Nu că ar fi băgat de seamă.

— Crezi c-a venit după unul din noi?

Tremurul din vocea micului George o readuse cu picioarele pe pământ.

— Băieţi!

Băieţii începură zarva, trăgând de draperii, dezechilibrându-se unul pe altul până ce structura lor ciudată se dărâmă, lăsând vreo şase dintre ei grămadă pe podea. Mara rezistă tentaţiei de a izbucni în râs la poznele băieţilor, iar ei săriră în picioare, netezindu-şi mânecile şi dându-şi părul din ochi.

Daniel vorbi primul:

— Doamnă MacIntyre! V-aţi întors!

Ea se strădui să zâmbească.

— Sigur că da.

— Dar n-aţi fost la cină ieri-seară. Ne-am gândit că aţi plecat, spuse Henry.

— Pentru totdeauna, adăugă George.

Inima Marei se strânse la auzul acelor cuvinte. Deşi făceau pe neînfricaţii, băieţilor le era groază să nu fie părăsiţi. Fără îndoială, era o consecinţă a faptului că fuseseră stigmatizaţi ca orfani, iar Mara petrecuse mult timp să-i convingă că ea nu o să-i părăsească. De fapt, că ei erau aceia care urmau să plece la un moment dat.

Doar că acum asta era o minciună.

O să-i părăsească. Avea să trimită scrisoarea la ziare şi să o arate în Londra, iar apoi nu îi rămânea de ales, trebuia să-i părăsească. Aşa o să-i protejeze. Intenţiona să aibă grijă să nu le tulbure vieţile. Să se asigure că fondurile pentru orfelinat aveau să vină în continuare şi că băieţii nu vor suferi din cauza scandalului iscat de ea.

O cuprinse o tristeţe profundă şi se lăsă pe vine;

Lavender se zbătu să se elibereze din braţele ei, iar Mara depuse o sărutare pe capul blond al lui George, apoi îi zâmbi lui Henry.

— Niciodată.

Băieţii îi credeau minciunile.

— Atunci, unde v-aţi dus? o întrebă Daniel, cel care intra mereu în miezul problemei.

Ea ezită, gândindu-se ce răspuns să dea. La urma urmei, nu le putea spune băieţilor că hoinărise prin Londra în toiul nopţii, îmbrăcată în haine de prostituată, şi că fusese urmărită de nişte ticăloşi. *Şi sărutată de el.*

— Am avut o… trebuşoară… de care să mă îngrijesc.

Henry se întoarse din nou la fereastră.

— Acum sunt *doi* bărbaţi acolo afară! Şi o trăsură neagră şi mare! Măiculiţă! Am încăpea cu toţii în ea! Şi tot ar mai rămâne loc!

Afirmaţia lui le atrase atenţia celorlalţi băieţi… şi – în ciuda încercării ei de a rezista – şi pe a Marei, ştia înainte de a se uita pe fereastră, printr-un păienjeniş de mâini şi picioare tinere, cine era pe strada pe care se aşternuse zăpada.

Bineînţeles că era el.

Fără să se gândească, se îndreptă spre uşa orfelinatului, o deschise şi se duse spre trăsură. Temple era cu spatele la ea şi vorbea însufleţit cu vizitiul său. Dar Mara nu făcu mai mult de şase paşi înainte ca el să se întoarcă şi să se uite peste umăr la ea.

— Mergi înăuntru! Cred că mori de frig.

Ea să moară de frig?

Îşi ţinu capul sus. Fără şovăială.

— Ce cauţi aici?

El se uită din nou la însoţitorul său, spunând ceva ce îl făcu pe celălalt om să zâmbească superior, apoi se întoarse cu faţa la ea.

— E o stradă aglomerată, doamnă MacIntyre, zise el. Aş putea avea motivele mele să mă aflu aici. Făcu un pas înspre ea. Acum, fă bine şi intră în casă. Numaidecât!

— Mi-e destul de cald, spuse ea, mijindu-şi ochii. Dacă

nu cumva cauţi o femeie care să-ţi încălzească patul, domnul meu, nu prea ai motive să fii aici. Şi, în starea ta, aş crede că efortul se va dovedi inutil.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Chiar aşa?

— Ţi-am cusut rana de la braţ cu mai puţin de douăsprezece ore în urmă.

El ridică dintr-un umăr.

— Azi mă simt foarte bine. Destul de bine cât să te duc în braţe înăuntru şi să te înfăşor într-o mantie.

Ea ezită la imaginea pe care o evoca el, la felul în care emana putere de sub paltonul lui gros, ceea ce îl făcea să pară mai masiv şi mai tulburător de solid decât de obicei.

Chiar arăta bine. Teribil de bine.

Ea rezistă tentaţiei de a identifica emoţia ce o învăluise la vederea lui. În schimb, spuse:

— N-ar trebui să te învârţi prin Londra cu o rană proaspătă. Se poate redeschide.

El înclină din cap.

— Îţi faci oare griji pentru mine?

— Nu, zise ea repede, cuvântul venindu-i din instinct.

— Eu cred că da.

— Poate că rana te-a zăpăcit la cap. Ea pufni iritată. Pur şi simplu nu mai vreau să mai fac asta o dată.

— De ce nu? Ai putea să-mi mai storci două lire. Am verificat preţul, că tot veni vorba. Jaf. Un chirurg ar face asta pentru un şiling.

— Atunci, păcat că nu ai un chirurg lângă tine. Am cerut un preţ acceptabil. Jaf! Şi te va costa dublu dacă ţi se redeschide rana şi îmi ceri s-o cos din nou.

El nu-i băgă în seamă cuvintele.

— Dacă nu intri în casă de dragul tău, poate o faci de dragul porcului. O să răcească.

Ea se uită în jos la Lavender, adormită în braţele ei.

— Mda, pare tare nemulţumită.

Privirea lui trecu dincolo de umărul ei, făcând-o să se simtă mică şi neînsemnată, deşi era cu jumătate de cap mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea.

— Bună dimineaţa, domnilor.

Ea se întoarse când auzi aceste cuvinte şi îi văzu pe băieţii de la căminul MacIntyre făcând ochii mari. Îngrămădiţi în uşa deschisă, ieşind pe treptele acoperite de zăpadă din faţa casei.

— Băieţi, le spuse ea cu cea mai bună voce de guvernantă de care era în stare, intraţi în casă la micul dejun.

Băieţii nu se clintiră.

— Chiar fiecare mascul al speciei este profund enervant? mormăi ea.

— Aşa s-ar părea, răspunse Temple.

— A fost o întrebare retorică, i-o trânti Mara.

— V-am văzut uitându-vă cu jind la trăsură, băieţi. Urcaţi-vă dacă vreţi.

Cuvintele lui îi puseră în mişcare pe copii, care se repeziră în jos pe trepte, de parcă o maree îi împingea spre marele vehicul negru. Temple făcu semn cu capul înspre vizitiu, şi acesta coborî de pe capră şi deschise uşa, coborând treptele ca să le permită băieţilor accesul în trăsură.

Atenţia Marei fu distrasă de exclamaţiile entuziaste, uimite şi voioase ale băieţilor care vociferau acum în jurul trăsurii. Se întoarse spre Temple.

— Nu erai obligat să faci asta.

Nu voia ca el să fie drăguţ cu ei. Nu voia ca băieţii să aibă încredere în el – nu în momentul când burţile lor pline şi paturile calde depindeau de el.

El ridică uşor din umeri, privindu-i pe copii cu atenţie.

— Mă bucur că am făcut-o. Presupun că nu prea au ocazia să se plimbe cu o trăsură, din câte îmi dau seama.

— Nu. Mă tem că nu văd mare lucru în afară de Holborn.

— Înţeleg.

Dar nu era aşa. Nu cu adevărat. Crescuse într-una dintre cele mai bogate familii din Anglia, fiind moştenitorul unuia dintre cele mai mari ducate din Marea Britanie. Avea lumea la picioare. Cluburi, şcoli, cultură şi politică – şi vreo

şase trăsuri. Poate mai multe.

Şi totuşi, ea înţelese adevărul din vorbele lui în timp ce el se uita la băieţi cum explorau trăsura. Înţelegea foarte bine ce înseamnă să fii singur. Să fii îngrădit de detalii pe care nu le poate controla nimeni.

Ea scoase un suspin lung. Cel puţin în această privinţă erau foarte asemănători.

— Înălţimea Voastră…

— Temple, o corectă el. Nimeni nu mi se mai adresează aşa.

— Dar o vor face, zise ea, aducându-şi aminte de înţelegerea lor. De datoria ei. În curând.

Un licăr se ivi în ochii lui negri.

— Da. O vor face.

Rosti cuvintele cu satisfacţie… Şi încă ceva. Ceva mai rece. Mai înfricoşător. Ceva ce îi amintea Marei de făgăduiala pe care o făcuse în noaptea când ajunseseră la o înţelegere. Când îi spusese că avea să fie ultima femeie pe care o plătea să-i ţină companie.

Poate că frigul şi lipsa de somn erau de vină, dar rosti întrebarea fără să-şi dea seama:

— Şi atunci?

Ar fi vrut să îşi poată retrage cuvintele când el îşi întoarse ochii miraţi la ea. Ar fi vrut să nu fi arătat cât de interesată era de lumea lui.

El făcu o pauză lungă, şi ea crezu că nu avea să-i răspundă. Dar el spuse în felul său calm, sincer, ca întotdeauna:

— Atunci o să fie altfel.

Atenţia lui se îndreptă din nou spre băieţi, şi arătă înspre Daniel.

— Câţi ani are?

Ea îi urmări privirea ce se fixă pe băiatul brunet, conducătorul grupului care îşi disputa acum trăsura.

— Unsprezece, spuse ea.

Privirea serioasă a lui Temple o întâlni pe a ei.

— De cât timp stă la tine?

Ea se uită la băiat.

— De la început.

Ochii lui se făcură şi mai negri.

— Spune-mi, o îndemnă el, iar ea îi percepu amărăciunea din voce, ai avut întotdeauna planuri să-mi tot aminteşti de acea noapte? Te-ai întors ştiind că te vei folosi de asta pentru a obţine de la mine banii fratelui tău? Mi-ai cusut rana ştiind că o să mă îmbunezi? M-ai sărutat pentru asta? Ăsta a fost marele tău plan în momentul când Christopher a pierdut totul?

Amestecul de râsete amână pentru o vreme răspunsul ei – îi dădu răgazul de-a se aduna pentru a face faţă gândului că el ar putea să creadă asemenea lucruri despre ea. Pentru a-şi înfrâna dorinţa de a se apăra. De a-i spune totul.

Nimic din ce ai putea să-mi spui nu m-ar face să te iert.

Se uită în altă parte – în timp ce cuvintele lui îi răsunau încă în urechi –, înspre trăsură, unde aproape douăzeci de băieţi încercau să intre.

— Şaisprezece, strigă cineva, în vreme ce Henry se îndrepta spre grămadă, cu mâinile întinse, împins de la spate de Daniel.

Mara vru să se ducă să-i oprească.

Temple o opri cu o mână.

— Lasă-i în pace. Merită să se joace puţin.

Ea se întoarse spre el.

— O să-ţi strice tapiţeria.

— Poate fi reparată.

Fireşte că se putea. El era peste măsură de bogat. Reveni la discuţia de mai devreme.

— N-am avut niciun plan.

El se uită în sus la cerul plumburiu, scoţând aburi la fiecare respiraţie.

Şi totuşi, ai preferat să faci negoţ în loc să-mi spui adevărul.

Nu avusese de ales.

Dar el nu înţelegea asta.

Un vânt rece bătu pe Cursitor Street, şi ea se întoarse

pentru a se proteja, deşi rochia ei de lână nu o prea apăra de frig. Lavender se trezi. Fornăi puţin în semn de protest. Înainte ca Temple s-o strângă pe Mara în braţele lui puternice, trăgând-o într-o parte, apărând-o cu trupul său enorm.

El rezistă ispitei de a se cuibări la pieptul lui. Cum de era atât de cald?

El înjură încetişor şi spuse:

— Purceluşului tău i se face din ce în ce mai frig.

Îi dădu drumul când rafala de vânt trecu, mâna lui liberă atârnând între ei. Mara privi degetele lungi care mângâiau chipul micuţ al lui Lavender şi simţi purceluşul lăsându-se moale la atingerea lui.

Preţ de o fracţiune de secundă, se întrebă cum ar fi să simtă acele degete pe obrazul ei. Şi apoi îşi dădu seama că era un pic geloasă pe purceluş.

Ceea ce era inacceptabil.

Se îndreptă de spate, privindu-l fix în ochi, străduindu-se să nu observe cum i se arcuiau buzele într-un zâmbet stârnit de abandonul purceluşului.

— Cât timp ai de gând să mă ţii sub supraveghere?

El se uită din nou la băieţi.

— Până termin cu tine.

Cuvintele erau reci şi ostile. Şi o făcură să riposteze:

— Şi învoiala mea?

Încetă s-o mângâie pe Lavender şi îşi îndreptă iarăşi atenţia spre Mara.

— Cred că pot găsi şi alte moduri de a scoate de la tine informaţia.

Pe Mara o trecu un fior rece. Tremura. De frică. Din pricina unei alte emoţii pe care nu voia să o recunoască.

— N-am nicio îndoială că poţi. Dar sunt mai puternică decât crezi.

— Eşti într-atât de puternică precum te consider eu.

Promisiunea din aceste cuvinte răsună în vântul rece care îi lovea fustele de picioare.

— Şi, până atunci, voi fi norocoasa beneficiară a privirii tale vigilente.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet lipsit de veselie.

— E bine că vezi avantajele acestei situaţii înnourate.

— Mă gândesc mai degrabă la o furtună cu fulgere. Ea trase adânc aer în piept. Şi la ce-ţi foloseşte şi mă supraveghezi?

— La nimic.

— Nu aşa ne-am înţeles.

— Nu, înţelegerea a fost să te plătesc pentru timpul pierdut cu mine. Ăsta e timpul meu. Şi al oamenilor mei.

— Care stau cu ochii pe noi ca pe nişte răufăcători.

— Te simţi mai bine să mă pui pe mine în rolul unui răufăcător? Îţi ierţi mai uşor propriile păcate? Cuvintele lui erau blânde şi tulburătoare, dar mult prea viclene.

Mara se uită în altă parte.

— Aş prefera doar ca tu şi oamenii tăi să nu-i speriaţi pe copii.

Temple aruncă o privire tăioasă înspre trăsură.

— Văd că reprezentăm o mare ameninţare pentru voi.

Ea îi urmări privirea, observând că băieţii îşi terminaseră jocul de mai înainte şi acum păreau hotărâţi să cucerească trăsura. Câţiva stăteau în picioare pe acoperişul vehiculului, alţii escaladau părţile laterale cu ajutorul unui supraveghetor şi al vizitiului.

Şi oamenii lui veniseră aici, în viaţa ei. Şi îi luaseră locul, deşi nu aveau nimic altceva în afară de o trăsură frumoasă şi câteva vorbe amabile. El îi schimbase viaţa în câteva zile – ameninţând tot ce avea ea mai drag.

Răpindu-i orice brumă de control.

Nu avea să accepte.

O strânse pe Lavender la piept şi scoase carneţelul negru din buzunar.

— Mi-ai răpit destul timp astăzi, domnul meu, zise ea şi deschise caieţelul. Să zicem o coroană?

El ridică din sprâncene.

— Nu ţi-am cerut să vii după mine.

Ea zâmbi prefăcut.

— Dar aşa am făcut. Nu eşti norocos?

— O, da, răspunse el, legănându-se pe călcâie. Am avut mereu noroc în prezenţa ta.

Ea se uită urât la el.

— Deci, o coroană, preciză ea şi notă suma în carnet, apoi se întoarse spre trăsură. Băieţi! strigă ea. E timpul să intraţi în casă!

Ei nu o auziră. De parcă nici nu exista.

— Hei, flăcăi! spuse el. Iar ei încremeniră în mijlocul jocului. Destul pentru astăzi!

Băieţii coborâră de pe trăsură, de parcă aşteptaseră cuvintele lui. Sigur că îi dădură ascultare.

Marei îi venea să ţipe.

În loc de asta, se îndreptă spre casă, făcând jumătate de drum înainte să-şi dea seama că el se ţinea după ea, de parcă devenise un lucru obişnuit să o escorteze. Ea se opri. El îi urmă exemplul.

— Nu te invit înăuntru.

El strânse din buze.

— Adevărul tot va ieşi la suprafaţă, Mara.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă.

— Nu astăzi.

El ridică din sprâncene.

— Mâine, atunci.

— Depinde.

— De ce?

— De dorinţa ta de a-ţi aduce punga.

El râse pe înfundate de replica ei, apoi încetă brusc, iar ea se detestă pentru că se lăsase fermecată de sunetul scos de el.

— Îţi cer să ne vedem seara, spuse el calm. Îmi închipui că acest privilegiu mă mai costă zece lire, nu?

Cuvintele lui o tulburară. Referirea la bani părea impresionantă pe buzele ei şi insultătoare pe ale lui. Dar ea refuză să admită că o făcea să se simtă ciudat.

— E un început cinstit.

El o studie mai mult timp, cu o expresie tulburătoare întipărită pe chip.

Ea ignoră acea expresie.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, când intră în biroul ei, Mara descoperi că Lydia era o trădătoare.

Lydia era cocoţată ca de obicei pe marginea scăunelului aflat de o parte a biroului Marei şi conversa liniştită cu ducele de Lamont, de parcă era perfect normal ca un bărbat de statura şi neamul lui să îşi facă veacul într-un orfelinat şi la fel de normal ca o guvernantă să-i ţină companie. Când Mara trânti uşa în urma ei. Lydia chicotea, sorbind fiecare cuvânt al bărbatului.

Temple se ridică, iar Mara ignoră căldura care se răspândea prin ea. Era decembrie. Şi un frig amarnic, deoarece cărbunii nu sosiseră încă. Bărbatul acesta nu emana căldură. Îşi îndreptă iar atenţia spre Lydia.

— Permitem, mai nou, accesul oricui aici?

Lydia lucrase îndeajuns de mult cu Mara cât să nu se intimideze.

— Ducele mi-a spus că aveaţi o întâlnire.

— Nu-i aşa. Ocoli biroul şi se aşează. Poţi pleca, domnul meu. Sunt foarte ocupată.

El nu plecă, ci se întoarse la scaunul lui şi se afundă în delicata piesă de mobilier.

— Poate nu-ţi aminteşti. Dar am convenit amândoi să mă întorc azi.

— Am convenit să te întorci *astă-seară.*

— Domnişoara Baker m-a poftit înăuntru.

Era pe afară când m-am trezit, explică Lydia. Este un frig amarnic, aşa că m-am gândit că poate ar vrea un ceai.

Era clar că Temple o zăpăcise la cap pe biata femeie.

— Nu vrea ceai.

— Un ceai ar fi minunat.

Probabil nu exista un cuvânt care să sune mai nelalocul lui pe buzele omului cât un munte.

— Tu nu bei ceai, sublinie Mara.

— Mă gândesc să mă apuc.

Lydia se ridică.

— Sun eu să ni se aducă nişte ceai.

— Nu e nevoie, domnişoară Baker, nu pot să-l beau.

Lydia părea descurajată.

— De ce nu?

Mara răspunse în locul lui:

— Pentru că îi frică să nu-l otrăvesc.

— Vai! exclamă cealaltă femeie. Da, îmi închipui că şi asta este o grijă. Se aplecă spre Temple. Eu nu v-aş otrăvi, domnul meu.

El zâmbi prefăcut.

— Te cred.

Mara pufni dezaprobator, uitându-se chiorâş la Lydia.

— Asta e trădare.

Lydia părea să se bucure prea mult.

— E doar o dovadă de corectitudine, având în vedere că îl pui la treabă azi.

— Poftim?

Mara nu îşi putu reţine şocul. Şi nici nu se abţinu să nu sară în picioare.

Şi Temple era în picioare.

— S-a oferit să-i ajute pe băieţi.

Mara se aşează.

— Nu are cum.

Temple se aşează şi el.

Ea îl privi.

— Ce faci?

El ridică din umărul sănătos.

— Un gentleman nu stă jos când o lady e în picioare, zise el simplu.

— Deci acum eşti gentleman? Ieri te declarai un netrebnic.

— Poate e timpul să fac o schimbare. Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet slab. La fel ca în cazul ceaiului.

Zâmbetul îi atrase Marei atenţia la buzele lui.

Acele buze enervante la care nu voia să se gândească.

Doamne, Dumnezeule! Îl sărutase.

Nu. Nu avea să se gândească la asta.

Se uită urât la el.

Mă îndoiesc profund de asta.

O înfuria. Se ridică din nou.

El făcu la fel, răbdător ca întotdeauna.

Ea se aşeză, conştientă de propria încăpăţânare, dar fără să îi pese prea mult.

El rămase în picioare.

— N-ai vrea să iei loc, ca un gentleman? izbucni ea.

— Regula nu se aplică şi în sens invers. Cred că e mai bine să stăm în picioare – când tu îmi pui piedici.

Mara îşi miji ochii la el.

— Te asigur, domnul meu, că, dacă aştepţi să încetez să îţi pun piedici, e posibil să nu mai iei loc niciodată.

Ochii albaştri ai Lydiei scânteiară de voioşie reţinută.

Mara îi aruncă o privire tăioasă.

— Dacă râzi, o s-o trimit pe Lavender în camera ta în toiul nopţii. Poate te trezesc zgomotele făcute de purcel.

Ameninţarea îşi atinse scopul. Lydia deveni serioasă.

— Mă gândeam la ce s-a oferit domnul să facă, şi mi se pare că băieţii ar beneficia de pe urma supravegherii unui bărbat.

Mara făcu ochii mari.

— Cred că glumeşti.

— Deloc, zise Lydia. Sunt lucruri pe care băieţii ar trebui să le înveţe şi pentru care noi nu suntem… profesoare ideale.

— Aiureli! Suntem profesoare excelente.

Lydia îşi drese glasul şi îi întinse Marei peste birou o bucăţică de hârtie.

— Am confiscat-o ieri din caietul lui Daniel.

Mara o despături şi descoperi un desen al…

— Ce e… Întoarse hârtia şi înclină din cap. Temple se aplecă peste birou, având acum capul periculos de aproape de al ei – şi mai întoarse o dată pagina. Atunci totul deveni clar. Mara împături hârtia cu o eficienţă militară, iar obrajii i se împurpurară. Este un copil.

Lydia înclină din cap.

— Evident, băieţii de doisprezece ani sunt curioşi.

— Păi, e cu totul nepotrivit pentru *el* să le satisfacă această curiozitate. Făcu un gest cu mâna în direcţia lui Temple, nevrând să îl privească. Incapabilă să îl privească. Nu că nu ar avea calificarea necesară sa facă pe expertul, îmi închipui.

— Voi lua asta drept un compliment, spuse el, mult prea aproape de ea.

Ea îşi întoarse scaunul să îl privească.

— Nu asta am intenţionat. Mă refeream doar la comportarea ta libidinoasă.

El ridică din sprâncene.

— Libidinoasă.

— Şmecherească, dezmăţată, scalavaginoasă[1], netrebnică.

— Sunt sigur că unele din cuvintele astea nici nu există în dicţionar.

— Acum ţinteşti la un post de institutor?

— Dacă băieţii învaţă cuvinte ca „scalavaginos”, poate n-ar fi o idee rea.

Mara se întoarse spre Lydia.

— Domnul pleacă.

— Mara, zise Lydia. Ar fi ideal. E duce, şi cred c-a primit o educaţie de gentleman.

— E un luptător, pentru numele lui Dumnezeu. Deţine un cazinou. Nu e bun să-i înveţe pe băieţii noştri impresionabili, care trebuie să fie modele de bună-creştere.

— A fost pe vremuri foarte bine educat.

Mara îi aruncă lui Temple o privire tăioasă.

— Tu, dom’le, m-ai fi putut induce în eroare.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri – ştiu imediat că îi amintise de noaptea care stârnise toate aceste dificultăţi, care îi pusese pe amândoi pe calea urmată până în clipa de faţă, când el părea sortit s-o întreacă în fiecare aspect al vieţii ei.

---

1 Cuvânt inventat de autoare; în engleză, în original *scallavaginous* (n.red.)

Ochii lui se întunecară.

— Aş putea să-ţi amintesc că eu am fost cel păcălit în acea seară, *doamnă MacIntyre.* Accentul pus pe numele ei fals o făcu să strângă din buze când el se i adresă Lydiei. Sunt liber toată ziua şi încântat să-i îndrum pe tinerii voştri în orice aspect legat de manierele de gentleman.

Situaţia scăpase de sub control.

Mara nu îl voia aici. Atât de aproape. Nicăieri lângă ea. Omul acesta îi punea la cale moartea. Nu îl voia lângă băieţi sau lângă prietena ei, nicăieri în viaţa ei.

Nu îl voia şi gata!

Nu conta că mare parte din noapte se frământase în patul ei îngust, gândindu-se la sărutul lor. Şi la modul în care le făcuse faţă, cu o zi în urmă, băieţilor în vreme ce aceştia vociferau în trăsură şi pe lângă aceasta.

Nu conta că, atunci când uita de trecutul lor, simţea că îl plăcea.

Niciunul dintre aceste lucruri nu conta. Nu când el era stăpân pe viitorul ei şi al orfelinatului.

— Poate v-a scăpat din vedere amândurora că eu sunt directoarea acestui orfelinat? Şi că n-am nicio intenţie să-i permit acestui domn să rămână aici toată ziua?

— Aiureli! zise Lydia. N-ai să le limitezi băieţilor accesul la un duce.

— Nu chiar cel mai la modă duce din *înalta societate.*

Cuvintele îi ieşiră fără să-şi dea seama. Temple încremeni.

Lydia deschise gura, apoi o închise. Pe urmă o deschise din nou. Iar Mara se simţea foarte jenată

— N-am vrut să…

El îi întâlni privirea, cu precauţie.

— Sigur că nu…

— Ştiu mai bine ca oricine că…

El rămase tăcut. Ea se întoarse spre Lydia, sperând s-o ajute, dar guvernanta doar scutură din cap, făcând ochii mari. Mara fu copleşită de vinovăţie, ce-o asaltă ca un şuvoi fierbinte şi dezagreabil. Trebuia să-şi repare greşeala. Îşi îndreptă atenţia spre Temple.

— Eşti instruit în manierele curtenitoare?

El îi întâlni privirea şi rămase aşa o vreme, apoi făcu o plecăciune perfectă şi păru mai duce decât îl văzuse Mara vreodată.

— Sunt.

Un armistiţiu.

— Şi în conversaţia adecvată cu doamnele? Lydia era recunoscătoare pentru acea *détente;* ochii îi scânteiară înspre hârtia din mâna Marei. Poate nu ne-ar strica aşa ceva.

— Am avut parte de puţine plângeri.

El era priceput la conversaţie. Mara nu avea nicio îndoială.

— Şi în sporturi? continuă Lydia. Cred că băieţii au fost lipsiţi de activităţi sportive prea mult timp.

Mara pufni la asta.

— Omul ăsta e clădit ca un zeu grec. Cred că la sport chiar se pricepe.

Cuvintele ei se împrăştiară cu zgomot prin cameră, şocându-i pe toţi. Lydia făcu ochii mari. Temple încremeni. Mara rămase cu cura căscată.

Un zeu grec?

Nu ea spusese asta.

Era vina lui. Îi zăpăcise gândurile… Şi se amesteca în fiecare aspect al vieţii ei – în fiecare bucăţică pentru care muncise aşa mult şi se luptase cu atâta îndârjire. Sigur că asta o făcuse să rostească acele cuvinte.

Un zeu *grec??*

Ea închise ochii şi îşi dori ca el să-şi piardă capacitatea de a vorbi. Imediat şi ireversibil.

— Bineînţeles, n-am vrut să spun…

— Bine, îţi mulţumesc.

În tot trecutul, funcţionase vreodată puterea voinţei?

Mara se îndreptă de spate. Lupta în continuare

— Nu aş lua asta ca pe un compliment. Zeii greci erau tare ciudaţi. Se preschimbau mereu în animale şi răpeau fecioare.

O, Doamne! De ce nu-şi ţinuse gura?

— Nu e o soartă chiar aşa groaznică, zise el.

Lydia chicoti pe înfundate.

Mara se uită urât la ea.

— Tocmai i-ai cerut să-i înveţe pe băieţi manierele de gentleman.

Lydia îl fixă pe Temple cu ochii ei imenşi.

— Domnul meu. Sper că ştii că nu le poţi vorbi băieţilor… atât de aluziv.

— Desigur, spuse el. Dar îţi dai seama că şefa ta a început.

Marei îi venea să-l calce pe picior. Dar, ştiind că era un om cât un munte, se îndoia că avea să simtă ceva.

— Bine atunci. S-a aranjat, zise Lydia. De parcă aşa ar fi fost. De fapt, aşa şi părea să fie. Deşi Mara se împotrivea cu tărie. Vei petrece dimineaţa cu băieţii, şi ei vor învăţa, fără îndoială, o mulţime de lucruri. Se întoarse spre Mara, privind-o sugestiv pe când îşi rostea cu nepăsare ultima frază. Şi poate, după ce îţi petreci ziua cu băieţii, dumneata şi doamna MacIntyre veţi discuta despre o donaţie pentru activitatea noastră caritabilă.

Lydia era şireată, nu încăpea nicio umbră de îndoială. Mara vedea în Temple un duşman periculos, însă pentru Lydia el era un potenţial aliat bogat. Un om care le putea plăti toate facturile.

Temple ridică dintr-o sprânceană.

— Treaba ta intră în contradicţie cu a şefei tale.

Lydia zâmbi.

— O să iau asta drept un compliment.

Nu trebuia, bineînţeles.

Temple nu avea să se hotărască aşa uşor să dea bani orfelinatului. Şi el era viclean. Cea mai bună şansă a lor de a-şi plăti facturile era ca Mara să meargă mai departe pe drumul ei. O trecu un fior de nelinişte la acest gând mercantil. Dar nu-l băgă în seamă. Era vorba despre orfelinat şi despre siguranţa băieţilor.

Mijloacele ei aveau să fie justificate în acest scop.

Lydia se ridică apoi.

— Păi, ăsta e un cadou. Nu e ceva obişnuit ca un duce

să renunţe la titlul său ca să înceapă munca.

— Am auzit că se întâmplă frecvent în romane, comentă Temple.

— Ăsta nu e un roman, replică Mara. Într-un roman, ea ar fi o fecioară perfectă, excepţional de frumoasă, cu un trecut fără pată, asemenea înfăţişării ei. Iar el ar fi un duce chipeş, visător.

Ei bine, ultima parte era ca în viaţă, din câte se părea.

— Serios? o tachina el. Mărturisesc că evenimentele din ultima săptămână au fost destul de ciudate încât să mă convingă că lucrurile nu stau chiar aşa.

Lydia râse.

— Într-adevăr.

Mara îi spuse răspicat:

— Să nu ajungi să-l placi.

Râsul i se transformă într-un rictus.

— Asta ar putea fi destul de greu.

Temple făcu o plecăciune.

Flirtau acum. Şi Marei îi trecu prin minte că, dacă ar fi un roman, ea n-ar fi eroina. Lydia putea fi. Simpatica, blonda, drăgălaşa guvernantă. Cu râs plin de veselie şi cu ochi mari, femeia potrivită să-l zăpăcească pe ducele visător.

Mara se încruntă. Nu era un roman.

— Lydia, pregăteşte-i pe băieţi pentru o lecţie specială, zise ea, întâlnind privirea lui Temple. Tu mai rămâi aici.

Curiozitatea se citi pe faţa Lydiei, dar ştia că nu era bine să zăbovească, aşa că plecă imediat să-i adune pe băieţi. Odată ce uşa închise în urma ei, Mara ocoli biroul să îl înfrunte pe Temple.

— Nu trebuia să faci asta.

— E drăguţ din partea ta că te gândeşti la confortul meu.

— N-am vrut să insinuez aşa ceva.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet strâmb.

— Nici eu nu voi deduce aşa ceva.

El îi distrăgea atenţia. Îi simţea mirosul de cuişoare şi

de cimbru al alifiei cu care îl dăduse pe rană în timp ce el aşteptase răbdător ca degetele ei să-i ungă pielea netedă şi caldă.

Şi, de acolo, nu mai era decât un pas până la amintirea buzelor lui lipite de ale ei.

Nu-i venea să creadă că îi sărutase.

Nici că el o sărutase la rândul lui.

Şi nu avea să se gândească la faptul că îi plăcuse. Sau că „plăcut” nu era un cuvânt destul de puternic ca să exprime cum o făcuse să se simtă mângâierea lui.

El zâmbea superior acum. De parcă îi citea gândurile care i se învălmăşeau în minte.

Mara îşi drese glasul şi îşi scoase pieptul înainte.

— Băieţii nu petrec mult timp cu domnii. O să fie interesaţi de tine.

El încuviinţă din cap.

— Pare logic.

— Să nu… Ea ezită, căutând cuvintele potrivite. Să nu-i faci să te placă.

El ridică din sprâncene.

— O să le fie mai greu când vei pleca şi nu te vei mai întoarce. Nu-i lăsa să se ataşeze de tine.

Deodată, posibilitatea ca băieţii să se ataşeze de el nu mai părea aşa nerealistă.

El ezită o vreme înainte să spună:

— E numai o dimineaţă, Mara.

Ea încuviinţă din cap, ignorând vorbele ce răsunau încă în aerul dintre ei.

— Îmi dai cuvântul tău pentru asta?

El pufai. Amuzament? Frustrare?

— De gentleman? Sau de netrebnic?

— Ambele.

El încuviinţă din cap.

— Atunci ai cuvântul meu… în ambele ipostaze.

Ea deschise uşa. Se întoarse înapoi spre el, încercând să nu se lase distrasa de cât de chipeş era. Cât de atrăgător.

— Sper că măcar unul îşi va ţine cuvântul.

El ieşi, iar ea închise uşa. După câteva clipe în care dori să-l urmeze, o încuie şi se întoarse la biroul ei.

*

Un ceas. Atât dură până să se lase biruită de curiozitate şi să se ducă după el.

O găsi pe Lydia stând de pază în holul orfelinatului.

— Unde sunt toţi? o întrebă Mara.

Lydia înclină din cap în direcţia uşii bine închise a sufrageriei.

— A stat cu ei trei sferturi de oră.

— Şi ce a făcut?

— Habar n-am.

Mara se apropie de prietena ei, coborând mult tonul.

— Nu pot să cred că i-ai cerut asta.

Lydia ridică din umeri.

— Pare un om cumsecade.

A fost.

— N-ai de unde să ştii.

Privirea albastră a Lydiei deveni sugestivă.

— Ştiu cum sunt oamenii necivilizaţi. Şi ai spus chiar tu că nu a comis grozăviile de care îl acuză lumea. Făcu o pauză, apoi adăugă: Şi e destul de bogat să ne salveze pe toţi.

Măcar de ar şti că erau în pericol.

Nimic din ce ai putea să spui nu m-ar face să te iert.

Nimic din ce ar spune ea nu l-ar face să-i ajute.

Lydia continua să vorbească

— … dar lor părea să le facă plăcere.

Râsetele şi sporovăială entuziastă ce veneau din sufragerie o readuseră pe Mara în prezent. Bătu şi deschise uşa, şi râsetele se domoliră pe dată.

Temple îşi înălţă privirea de pe locul lui din capul mesei şi se ridică imediat când o văzu intrând. Băieţii îi urmară exemplul.

— Ah! făcu el. A venit doamna MacIntyre. Tocmai ne terminam discuţia.

Ea se uită pe rând la băieţi, fiecare parcă mai tăcut decât vecinul său, arătând de parcă ar fi fost instruiţi într-o serie de arte misterioase. Când ajunse din nou cu privirea la Temple, spuse:

— Să înţeleg că merge totul bine?

El încuviinţă din cap, circumspect.

— Cred că a fost un succes.

Ea plecă, jurând să-i lase singuri, un jurământ pe care îl respectă două ceasuri, după care nu se mai putu abţine şi ieşi din birou ca să vadă în ce stadiu era prânzul, aşa că trecu prin holul principal al orfelinatului, unde observă şirul de băieţi serioşi şi atenţi de pe margine, fiecare urmărindu-l pe Temple, care stătea în picioare în mijlocul încăperii, cu Lavender într-o mână şi cu Daniel şi George lângă el.

Ea ezită la baza scărilor, retrăgându-se imediat ca să se uite mai bine.

— M-a enervat, spuse George cu simplitate.

Nu era prima oară când el şi Daniel erau în competiţie. Şi nici ultima nu avea să fie.

Temple încuviinţă din cap, cu atenţia concentrată asupra băiatului.

— Şi?

— Şi l-am pocnit.

Mara era şocată. Agresiunea fizică nu era permisă în căminul MacIntyre. Evident, să îngădui accesul unui boxer fără mănuşi în orfelinat era o idee groaznică. Începu să înainteze pe hol, când Temple întrebă:

— De ce?

Mara se opri la auzul întrebării ciudate, una pe care ea nu s-ar fi gândit s-o pună. Una la care lui George îi era greu să răspundă. Băiatul ridică din umeri, uitându-se în jos la picioarele pe care şi le târşâia.

— Un gentleman se uită în ochii celor cu care vorbeşte.

George îşi ridică privirea spre Temple.

— Pentru că am vrut să-l enervez şi eu.

Temple încuviinţă din cap.

— Ai vrut să te răzbuni.

Mara tot nu ar fi încetat să-i urmărească nici dacă întreaga casă s-ar fi dărâmat peste ea în acel moment

— Da, zise George.

— Şi Daniel n-a reacţionat?

Celălalt băiat nu ezită, ci răspunse de-a dreptul:

— Nu.

Temple ar fi vrut să zâmbească la acel act de curaj; Mara putea vedea asta. În schimb, se întoarse să-l înfrunte pe celălalt băiat.

— Chiar aşa? Pentru că păreai să te înfurii după ce te-a lovit.

— Sigur că m-am înfuriat! explică Daniel, de parcă Temple era nebun. M-a pocnit! Mă apăram!

Temple încuviinţă din cap.

— Ăsta-i dreptul tău. Nu te simţi mai bine acum că l-ai lovit şi tu?

Daniel se încruntă.

— Nu.

Temple se întoarse spre George.

— Şi tu te simţi răzbunat pentru atacul lui Daniel?

George se gândi la întrebare, uitându-se pur şi simplu la Daniel o vreme, pentru ca apoi să îşi dea seama de adevăr.

— Nu.

Temple îl întrebă:

— De ce nu?

— Pentru că încă sunt furios.

— Exact. Şi altceva?

— Şi acum e şi Daniel furios.

— Aşa e. Dar Lavender?

— N-am văzut-o!

— A apărut ca din pământ! exclamă George.

— Şi mai că a fost prinsă în încăierarea voastră. Ceea ce ar fi putut fi dureros pentru ea. Poate şi mai rău. Băieţii erau îngroziţi. Să fie asta o lecţie pentru voi. Eu nu vă spun să nu vă bateţi. Vă spun doar că, atunci când o faceţi, ar trebui să aveţi motive temeinice.

— Răzbunarea nu e un motiv întemeiat?

Temple rămase tăcut preţ de câteva secunde, iar Mara îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-i răspunsul. Ştiind că el se gândea la ceva mai important decât ce se întâmplase între băieţi.

— Din experienţa mea, spuse el în cele din urmă, nu se desfăşoară întotdeauna aşa cum te aştepţi.

Ce însemna asta?

Mai făcu o pauză, apoi adăugă:

— Şi uneori se sfârşeşte cu un purceluş în pericol.

Băieţii zâmbiră, şi George întinse mâna s-o mângâie pe Lavender pe căpşorul roz, în vreme ce Temple continua:

— Acum, mai important, îmi imaginez că vă cam dor pumnii.

— Cum de ai ştiut asta?

Temple întinse şi el mâna de mărimea capului unuia dintre băieţi. O strânse pumn.

— Ţi-ai băgat degetul mare înăuntru. El îi deschise mâna şi o închise la loc. Dacă îl laşi afară, lovitura doare mai puţin.

— O să ne înveţi să ne batem?

El zâmbi larg atunci, şi unul din colţurile gurii i se ridică mult. Doamne, da’ chipeş mai era! Şi de aici, din spatele scărilor, putea să-l privească în voie. Nimeni nu trebuia să ştie.

— Aş fi încântat să o fac.

Ea ar trebui să-l oprească înainte de a-i transforma într-un batalion de pugilişti bine antrenaţi. Şi ar fi putut s-o facă dacă el nu s-ar fi întors s-o privească, ochii lui găsind-o numaidecât, făcând-o să-i sară inima din piept.

— Doamnă MacIntyre, zise el, de ce nu ni te alături?

*

Îl urmărise cu privirea minute în şir, tăcută şi nemişcată. Dacă ar fi fost altă femeie, poate că el n-ar fi observat-o.

Dar era Mara Lowe. Şi se resemnase că avea să o remarce întotdeauna. Că era dureros de conştient de

prezenţa ei, deşi nu ai fi vrut. Chiar dacă nu avea încredere în ea, se îndoia de ea şi era foarte furios pe ea.

Chiar dacă se afla în casa ei şi îşi dorea nespus ca ea să-i mărturisească adevărul.

Aşa că, atunci când tinerii orfelini îi dădură ocazia s-o aducă mai aproape, el nu o ratã, bucurându-se de expresia mirată de pe faţa ei când îşi dădu seama că fusese văzută.

Ea înaintă puţin, făcând tot ce îi stătea în putinţă să pară că nu auzise totul fără să vrea.

— Bună ziua, domnilor!

Ei o primiră ca nişte soldăţei de plumb, fiecare făcând o plecăciune scurtă, dar perfectă.

— Bună seara, doamnă MacIntyre, spuseră ei în cor.

Ea se apropie imediat de ei.

— O, Doamne! Ce primire frumoasă!

Îi iubea pe băieţi; măcar asta era clar. El avu o viziune. Mara, zâmbind unui şir de băieţi pe terenurile verzi întinse de la Whitefawn Abbey. Un şir de băieţi cu părul şi cu ochii negri, unul mai fericit decât altul. Băieţii lui.

Mara a lui.

De unde naiba îi venise această idee?

Scutură din cap şi îşi îndreptă din nou atenţia spre prezent.

— Doamnă MacIntyre, băieţii îmi cer o lecţie de luptat, şi m-am gândit că poate, ai vrea să mă ajuţi.

Ea făcu ochii mari.

— N-aş şti cum să încep.

Femeia avea un cuţit la ea. Temple era dispus să parieze totul pe faptul că ştia exact cum să înceapă.

— Ai avea încă un motiv să înveţi.

Băieţii, care tăcuseră până în acel moment, începură să protesteze.

— Nu poate să înveţe, e fată! strigă unul dintre ei.

— Corect, interveni un altul, fetele învaţă lucruri ca dansul. Şi cusutul.

Ideea ca Mara să coasă orice în afara unei răni de cuţit era foarte amuzantă.

— Poate să înveţe, zise George. Dar nu are nevoie.

Fetele nu trebuie să se bată.

Nu îi plăcu amintirea care îi veni repede şi intensă, a Marei prinse pe o stradă din Mayfair de două brute de două ori mai puternice decât ca. Voia să fie în siguranţă. Ocrotită. Şi el putea să-i ofere mijloacele de a rămâne aşa.

— În primul rând, domnilor, nu vă referiţi la doamne ca fiind fete, preciză Temple. În al doilea rând, o să învăţaţi să dansaţi destul de curând, aşa cred. Ultima lui frază stârni un cor de mormăieli. În al treilea rând, trebuie să fim cu toţii pregătiţi să ne apărăm. Se întoarse spre Mara şi întinse o mână. Doamnă MacIntyre?

Ea ezită, fixându-l cu privirea înainte să ia o decizie, apoi se apropie şi îşi vâri degetele în mâna lui. Nici acum nu purta mănuşi, şi el îşi dori în acea clipă să nu fi purtat nici el.

Poate nu fusese o idee bună. Voise s-o tulbure, să-i distragă atenţia.

Nu se aşteptase ca *el* să fie cel tulburat.

Dar aşa se întâmpla mereu cu Mara Lowe.

Temple se întoarse cu faţa la băieţi, ţinându-i mâna, punându-i degetele în poziţia corectă până când ea strânse un pumn perfect. Îi vorbi în acest timp, încercând să ignore apropierea de ea.

— Încearcă să ţii toţi muşchii relaxaţi când strângi mâna pumn; nu încordarea pumnului îl doare pe adversar, ci forţa loviturii. Cu cât e mai încordat pumnul tău, cu atât te va durea mai tare după ce loveşti.

Băieţii încuviinţau din cap, se uitau atenţi, îşi făceau mâinile pumni, dădeau din braţe. Nu şi Mara. Îşi ţinea pumnii ca un luptător – aproape de faţă, de parcă putea fi atacată în orice clipă. Îi întâlni privirea şi se uită ţintă la el, încălzindu-l.

Se întoarse iar spre băieţi.

— Nu uitaţi asta, flăcăi. Cu cât sunteţi mai furioşi, cu atât este mai probabil să pierdeţi.

Daniel făcu o pauză de la antrenament, cu fruntea încreţită de nedumerire.

— Dacă nu te baţi pentru că eşti furios, atunci de ce?

O întrebare excelentă.

— Să te aperi.

— Dacă te loveşte cineva primul, zise alt băiat.

— Dar de ce te-ar lovi cineva primul? i-o întoarse George. Decât dacă nu cumva e furios şi încalcă regulile?

— Poate e prost-crescut, sugeră Daniel, şi toţi pufniră în râs.

— Sau nu are destul antrenament, adăugă Temple zâmbind.

— Sau loveşti pe cineva la care ţine, spuse Henry. Eu aş bate pe oricine care dă în Lavender.

Toţi băieţii încuviinţară din cap.

— Să protejezi pe cineva. Pe Temple încă îl mai dureau degetele după noaptea când Mara fusese atacată. Ăsta-i cel mai bun motiv pentru a sări la bătaie.

Obrajii ei se împurpurară, iar el descoperi că îi plăcea să o vadă aşa.

— Sau poate a făcut o greşeală, zise ea.

Asta ce mai însemna?

Era ceva în ochii aceia frumoşi şi ciudaţi. Să fie regret?

Era oare posibil?

— Ce vine la rând, Înălţimea Voastră?

Băieţii îi atraseră iar atenţia.

El îşi strânse pumnii, ţinându-i la nivelul feţei.

— Protejaţi-vă întotdeauna capul. Chiar şi când daţi o lovitură, îşi mişcă piciorul stâng înainte. Braţul şi piciorul drept să preia conducerea. Genunchii îndoiţi.

Băieţii luară poziţia descrisă, iar el se duse la ei, îi controlă, potrivind umărul unuia, pumnul altuia. Amintindu-le să îndoaie genunchii şi să se ţină bine pe picioare. Şi când termină cu ultimul băiat, se întoarse spre Mara, care era în picioare, cu pumnii în sus, aşteptându-l.

De parcă se aflau într-o luptă neîncetată.

Ceea ce era adevărat.

Veni înspre ea.

— E mai greu cu doamnele, remarcă el pe un ton blând, pentru că nu le poţi vedea picioarele. Ce n-ar da să i

le vadă! Se duse în spatele ei şi-i puse mâinile pe umeri. Îmi dai voie?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Erau cu ei o mulţime de băieţi vigilenţi, care făceau toţi pe protectorii. Faptul că o atingea nu trebuia să-i pară un lucru nefiresc, dar contactul cu pielea ei îl înfioră. O balansă înainte şi înapoi şi îi verifică lungimea pasului îndoind un genunchi, iar alunecarea materialului rochiei pe piciorul lui avu darul de a-i face gura să i se usuce. Era suficient de aproape să-i audă respiraţia rapidă. Să-i simtă mirosul – parfumul proaspăt de lămâi chiar şi acum, în decembrie, când doar cei mai bogaţi îl aveau.

Dacă ar fi a lui, ar umple casa cu arbori de lămâi.

Dacă ar fi a lui?

Ce aiureală! Era înaltă, mlădioasă şi frumoasă, şi ar dori orice femeie de felul ei dacă i-ar fi aşa aproape.

Minciună.

Se îndepărtă puţin.

— Ţine-ţi pumnii sus şi capul în jos. Nu uita că un bărbat luptă mişcându-şi umerii.

— Dar o femeie? întrebă ea. Se luptă mişcându-şi altceva?

El se uită la ea, găsind veselie şi umor în privirea ei. Oare îl tachina? Ideea era ciudată şi nepotrivită cu trecutul lor, dar nu – ochii ei albaştri-verzui scânteiau puternic. Chiar îl tachina.

— Din experienţa mea, doamnă MacIntyre, femeile se luptă necinstit.

Atunci ea zâmbi.

— Aiureli! Ne luptăm din toată inima.

În cazul ei, ăsta era adevărul. Fără nicio îndoială. Era o femeie care lupta pentru ce dorea şi pentru cei în care credea. S-ar lupta pentru băieţii aceştia şi – se pare pentru fratele ei, în ciuda faptului că era un tip cu totul detestabil.

Se lupta cu un scop, lucru ce părea onorabil.

Se întrebă cum ar fi ca ea să se bată pentru el.

Ar fi ca nimic altceva.

Îşi alungă acest gând din minte şi îşi îndreptă din nou atenţia spre băieţi, chiar dacă nu se putea abţine să n-o atingă.

Îi aranjă capul. Încercând să mimeze detaşarea, chiar dacă fiecare atingere îl înfiora.

Ţineţi-vă capetele aplecate în faţă. Fusese părul ei vreodată atât de moale? Nu vă ridicaţi bărbia, altfel riscaţi să fiţi pocniţi aici… îi trecu degetele sub bărbie, unde pielea ei delicată îl atrăgea ca o pungă cu dulciuri. Şi aici. Degetele lui îndoite alunecară pe gâtul ei, spre locul în care pulsul îi bătea tare, şi îl găsi încordat la atingerea lui.

Mara inspiră cu putere, iar el ştiu că şi ea simţea aceleaşi lucruri.

Plăcere.

Dorinţă.

Cine era femeia aceasta? Ce îşi făceau unul altuia?

Cu greutate, se trase de lângă ea. Ridică tonul. Le vorbi băieţilor:

— Lovitura nu vine din braţul vostru, ci din tot trupul. Din picioare. Braţele voastre sunt doar mesagerii.

Dădu un pumn în aer, şi băieţii icniră.

— Măiculiţă! Da’ rapid ai fost!

— Cred că eşti cel mai puternic bărbat din lume.

— Acum încercaţi şi voi.

Băieţii erau încântaţi să tragă pumni în aer, săltând înainte şi înapoi pe picioarele lor acum uşoare. El se uită la ei mult timp, privirea oprindu-i-se la cel mai mare – Daniel. Băiatul brunet şi serios se concentra asupra loviturilor, tânjind după aprobarea lui Temple… Ceva îi părea foarte familiar la băiat. Flăcăul era aproape ca el.

Păr negru. Ochi negri. Unsprezece ani.

Băiatul avea ochi albaştri, dar, în rest, coloritul lui Temple.

Ochi albaştri ca ai Marei.

Ea spusese că băiatul era cu ea de la început. El înţelesese că de la naştere. De când îi dăduse naştere?

Dumnezeule! Era oare fiul lui?

Şi, dacă era, de ce îl ţinuse ea ascuns de el atâta

timp? Nu ştia că i-ar fi luat pe amândoi la el în casă? Că i-ar fi ocrotit? S-ar fi însurat cu ea. Imediat.

Ar fi format o familie.

Acest gând avea mai multă putere decât îşi închipuise. Îşi imagină mesele luate împreună şi numeroase clipe de fericire pline de râsete şi de voie bună. Şi Daniel nu era singur. Avea fraţi şi surori, toţi bruneţi şi cu ochi luminoşi ca o zi de vară. Verzi şi albaştri. Şi toţi erau fericiţi.

Fericirea era un lucru ciudat, trecător.

Dar, în acel moment, familia lui avea parte de ea.

Familia lui misterioasă, absentă.

Zgomotul făcut de băieţii care boxau îl făcu să revină la situaţia din prezent. Avea să primească răspunsurile de la Mara Lowe. Însă acum nu era momentul potrivit.

— Faceţi o impresie foarte bună, domnilor.

El şi Mara rămaseră unul lângă altul câteva minute, urmărindu-i pe băieţi, apoi ea spuse cu mult calm:

— Nu-i de mirare că eşti de neînvins.

El ridică dintr-un umăr. Îl lăsă să cadă la loc.

— Asta fac eu. Acesta sunt eu: un luptător.

Era singurul lucru pe care îl făcuse de doisprezece ani.

— Nu cred asta, să ştii.

El se întoarse spre ea, întâlnindu-i imediat privirea, bucurându-se de felul în care se uita la el. Se concentra asupra lui. Dorind să fie singuri. Vrând să spună zeci de lucruri. Să întrebe tot atâtea. Hotărându-se până la urmă, zise doar:

— Încearcă asta.

Ea îşi ridică pumnii, îl imită, boxând fără vlagă în aerul dintre ei.

El scutură din cap.

— Nu. Se bătu în piept. Pe mine.

Ea făcu ochii mari.

— Vrei să te lovesc pe tine?

El încuviinţă din cap.

— E singurul mod de a afla dacă o faci corect.

Mara rândul ei să scuture din cap.

— Nu. Îşi coborî pumnii. Nu.

— De ce nu?

Îşi lăsă ochii în jos, iar el se miră de pistruii de pe obrajii ei. Cum de nu-i observase înainte? Încercă să glumească.

— Sunt sigur că te încântă ideea de a mă răni măcar puţin.

Ea tăcu, în vreme ce mâna lui tânjea să se întindă şi să-i încline faţa spre a lui. În loc de asta, se mulţumi să şoptească:

— Doamnă MacIntyre?

Ea scutură din cap, dar nu se uită la el când spuse:

— Nu-mi doresc să-ţi fac rău.

Din toate cuvintele pe care ar fi putut să le rostească, acestea erau cele mai şocante. Erau minciuni. Nu puteau fi altceva. La urma urmei, erau duşmani – uniţi de dragul interesului reciproc. Răzbunare în schimbul banilor. Sigur că voia să-i facă rău.

Atunci de ce îi ascundea atâtea?

Minciuna ei ar fi trebuit să-l înfurie.

Dar, nu se ştie de ce, porni un val de ceva înrudit cu speranţa.

Nu-i plăcea nici asta.

— Uită-te la mine!

Ea făcu întocmai. Şi el văzu că era sinceră.

Dacă nu voia să-i facă rău, ce Dumnezeu făceau acum? Ce joc jucau?

Păşi înspre ca, îi apucă pumnul şi îl trase spre el până ajunse pe pieptul lui, uşor ca pana, în stânga. Ea încercă să şi-l tragă înapoi, dar el nu o lăsă, aşa că, în schimb, îşi termină lovitura prefăcută în singurul fel în care putea, venind mai aproape, deschizând mâna şi întinzându-şi palma pe pieptul lui.

Mara scutură din cap.

— Nu, repetă ea.

Atingerea era scandaloasă în această încăpere, sub ochii băieţi lor, dar lui nu-i păsa. Nu se putea gândi decât la căldura palmei ei. La delicateţea atingerii ei. La sinceritatea

din ea. Oare cât trecuse de când o femeie îl atinsese cu atâta sinceritate?

Mara îl distrugea.

Mai avea puţin şi o trăgea în braţele lui pentru a o săruta până când ea avea să-i spună totul. Adevărul despre noaptea din urmă cu doisprezece ani şi despre consecinţele ei – şi cum ajunseseră să fie aici. Acum. Despre cum stăteau lucrurile între ei. Şi încotro se îndreptau.

Îşi lăsă capul în jos, la câţiva centimetri distanţă de ea. Chiar mai aproape.

Ea îşi drese glasul.

— Domnul meu. Sunt sigură că nu te deranjează dacă îi trimit pe băieţi să se aranjeze puţin. În curând ar trebui să meargă la masă.

El o eliberă de parcă era o văpaie. Doamne sfinte! Fusese cât pe ce… în faţa atâtor copii.

— Deloc. Am terminat pe ziua de azi, cred.

Ea se întoarse spre băieţi.

— Mă aştept să ţineţi toţi minte lecţia ducelui. Domnilor, nu vă luaţi la bătaie.

— Doar terminăm cu ei! anunţă George, iar băieţii plecară imediat, răspândindu-se care încotro, cu excepţia micului Henry, care se duse drept la Lavender, aflată la picioarele lui Temple. Recunoscător că i se distrăsese atenţia, Temple ridică purcelul.

— Mă tem că nu. Lavender rămâne cu mine.

Henry strânse din buze la auzul acestor cuvinte.

— Nu ni se îngăduie să emitem pretenţii asupra ei, preciză el. Doamnei MacIntyre nu-i place.

Temple întâlni privirea Marei peste căpşorul blond al lui Henry.

— Păi, atunci pe mine să mă dojenească doamna MacIntyre.

Lui Henry păru să-i surâdă ideea, şi o luă la fugă spre sala de mese. Temple se îndreptă de spate şi se întoarse cu faţa spre Mara. Care părea la fel de agitată pe cât se simţea el.

— Are dreptate, să ştii. Regula interzice folosirea lui

Lavender pe post de pradă!

— A cui regulă?

— A mea, zise Mara, întinzând mâna după purceluş.

Temple se dădu înapoi câţiva paşi, fiind imposibil de atins.

— Păi, după regulile mele, eu am salvat-o. Aşadar, este a mea.

— Ah, regulile netrebnicilor!

— Pari să joci cu uşurinţă după ele când îţi convine, sublinie el.

Ea zâmbi.

— Sunt cât se poate de cinstită când e vorba despre Lavender.

El se apropie şi coborî tonul:

— Atunci eşti cel mai josnic tip de netrebnică.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Cum aşa?

— Te porţi aşa numai când îţi convine. Îţi lipseşte convingerea.

Era foarte aproape de ea acum, dominând-o.

— Încerci să mă intimidezi ca să fiu de acord cu tine?

— Oare merge?

Ea îşi stăpâni emoţia, iar el rezistă impulsului de a-i atinge gâtul.

— Nu.

— Ştii, e de ajuns să fie pomenit numele meu, şi bărbaţii se fac mici de frică.

Ea râse.

— Dacă te-ar vedea acum legănând un purcel, nu le-ar mai fi aşa frică.

El se uită în jos la Lavender care adormise şi nu-şi reţinu un chicot slab. Mara înlemni la auzul acelui sunet, apoi îşi drese glasul. Temple se uită în ochii ei. Era conştientă de prezenţa lui. La fel de conştientă cum era şi el de a ei.

— Ai vorbit serios când ai spus că răzbunarea nu merită osteneala?

El ridică dintr-o sprânceană.

— Nu am spus asta.

— Ai zis că nu se desfăşoară întotdeauna aşa cum te aştepţi.

— Ceea ce e adevărat, zise el. Dar asta nu înseamnă că nu se termină ca atare. Trebuia să creadă asta.

Ea se uită drept înainte, însă apoi privirea i se opri pe gropiţa din bărbia lui.

— Unde se termină răzbunarea asta?

Nu ştiu.

El nu avea să recunoască asta. Spuse în schimb:

— Se termină cu mine ca duce, încă o dată. Cu tot ce mi s-a făgăduit în copilărie. Cu viaţa pentru care am fost crescut. Cu o soţie. Ignoră gândul la ochii ciudaţi. Un copil. Ignoră şi gândul la părul brunet. O moştenire.

Whitefawn Abbey.

— Şi pentru mine? întrebă ea.

El rămase pe gânduri. Îşi imagină că erau altfel. El era un alt bărbat, ea, o altă femeie. Îşi imagină că se întâlniseră în împrejurări diferite. Erau multe în favoarea ei – era curajoasă şi puternică, şi profund loială băieţilor de la orfelinat. Vieţii pe care şi-o făurise.

Nu avea de ce să-şi bată capul cu ea.

Îşi dori ca asta să nu devină atât de greu de crezut.

Mâna lui liberă îi înălţă capul până ajunseră să se privească, îi spuse adevărul.

— Nu ştiu. N-ar fi trebuit să vin aici astăzi.

— De ce ai făcut-o?

— Pentru că am vrut să te văd în elementul tău. Am vrut să-i cunosc pe băieţi.

— În ce scop?

La asta nu avea răspuns. Nu trebuia să vrea s-o cunoască mai bine. S-o înţeleagă. Dar nu se putea abţine. Pentru că erau legaţi pentru totdeauna. Pentru că ea îl făcuse să fie aşa, într-un fel. Poate pentru că dorea s-o înţeleagă.

Dar nu se aşteptase să înceapă s-o placă.

Şi categoric nu se aşteptase s-o dorească atât de mult.

Ştiind că nu îi putea spune niciunul din aceste lucruri, alese să-i distragă atenţia – se apropie de ea şi o sărută.

Ea se lăsă în voia sărutului, care părea atât de blând şi de dulce, încât ea se întrebă dacă se putea numi cu adevărat sărut. Era mai mult o tachinare. O ispită care îl învăluia şi-l uimea cu puterea ei. Cu dorinţa pe care o simţeau amândoi. Ea suspină lipită le el – exact ce aştepta el.

Îi lăsă liberă calea de acces. El profită.

Când buzele i se desfăcură, el le luă în posesie, sărutând-o mai adânc, iar mâna îi aluneca de pe obrazul ei pe gât şi apoi pe spate, i se încolăci de talie şi o trase mai aproape de el. Suspinele ei erau o satisfacţie pentru el. Un murmur adânc, primitiv care îl luă prin surprindere. Ea îi punea la încercare stăpânirea de sine iar şi iar.

Şi el savura asta.

Apoi îi mângâie cu limba buza de jos. Şi ea îşi înfipse mâinile în părul lui şi se lipi de el, de parcă nu dorea nimic pe lume în afară de apropierea lui. De parcă nu îi era frică de el.

El o strânse mai tare, vrând să se lase copleşit de neînfricarea ei. Vrând să respingă tot ce fusese între ei şi să trăiască din plin acea clipă. Cu această femeie care părea să dorească acelaşi lucru.

În acel moment, Lavender protestă.

Purceluşa scoase un guiţat revoltat şi începu să se foiască disperată între ei, vrând fie să i se dea drumul, fie să fie lăsată să-şi continue liniştită puiul de somn.

Mara se îndepărtă puţin de Temple, cu mâna la gât, în vreme ce el o ţinea pe Lavender să nu cadă. Puse apoi purcica jos, iar ea o zbughi, lăsându-i singuri în holul de la intrare, gâfâind şi holbându-se unul la altul, de parcă nu ştiau dacă să o ia la fugă ori să sară iarăşi unul în braţele celuilalt.

Însă el nu părea dornic să plece.

Ajunse din nou la ea din doi paşi mari. Ridicând-o în braţe – încântat să-i simtă greutatea, să-şi simtă muşchii încordându-se. Muşchi care slujeau acum un alt scop. Mult

mai important. Îi luă iar gura, brutal şi repede, gustă frustrarea de acolo – pe care o recunoscu uşor. Căci o oglindea pe a lui.

Doamne! Nu se putea abţine.

Îi dădu drumul la fel de repede cum o luase în braţe, lăsând-o nesigură pe picioare, cuprinzându-i faţa într-o mână, uitându-se fix în ochii ei şi spunând:

— Eşti o sursă de belele.

Şi îşi întări afirmaţia cu un ultim sărut ferm, după care se în depărtă de ea.

Ea îşi duse mâna la gură, şi el urmări disperat gestul, înnebunit de modul în care acele degete frumoase apăsau buzele umflate. Dorindu-şi să fie oricine, dar nu ei, oriunde, dar nu aici.

Dacă dorinţele ar fi cai înaripaţi…

Se întoarse şi dădu să plece. Ştia că trebuia să o facă. Nu avea îndeajuns de multă încredere în el să mai stea.

Ea îl strigă.

— Vii să iei prânzul cu noi?

— Nu, mulţumesc, zise el, pierdut. Mi-am terminat treaba de dimineaţă.

Cu prisosinţă. N-ar fi trebuit să o atingă. Ea îi adusese pierzania. Era motivul pentru care dorea să se răzbune.

De ce nu-şi amintea asta?

— Pari înfometat, îi spuse ea. Iar el aproape pufni în râs. Nu fusese niciodată în viaţa lui atât de flămând.

— Nu, mă simt foarte bine.

— Tot ţi-e frică să nu te otrăvesc?

El înclină din cap.

— Un bărbat trebuie să-şi ia toate măsurile de siguranţă.

Ea zâmbi. Lui îi plăcu zâmbetul ei. Prea mult.

Trebuia să pună capăt acestei situaţii.

Aşa că spuse singurul lucru care ştia că urma să aibă acest efect:

— Mara.

Ea îi întâlni privirea, încercând să nu observe cât de arătos era. Cât de atrăgător!

— Da?

— În noaptea aceea… am făcut dragoste?

Ea făcu ochii mari. O şocase. Se aşteptase la zeci de lucruri, dar nu la aşa ceva. Nu la amintirea trecutului. A învoielii lor.

Îşi reveni repede. Suficient de repede pentru ca el s-o admire.

— Te-ai hotărât să-l ierţi de datorie pe fratele meu?

Aşa, acum erau pe teren solid din nou. Din fericire.

— Nu.

Ea deschise uşa şi se dădu deoparte.

— Atunci mă tem că nu pot să-mi amintesc.

— Bine. Se întoarse spre uşă, luându-şi paltonul din cuierul de alături. Înţeleg foarte bine situaţia asta dificilă. El pusese deja mâna pe clanţă, dar ea adăugă: încă două lire, oricum.

Se uită în urma lui, fiind străbătut de un fior rece ca gheaţa.

— Pentru ce?

Ea stătea în hol. Înaltă şi mândră.

— Pentru sărut.

Nu se gândise la înţelegerea lor când o sărutase şi punea pariu pe orice că nici ea nu se gândise. Discuţia despre bani făcu momentul josnic şi neplăcut, iar el detesta că din cauza ei ajunseseră din nou la acest nivel.

Doar că nu fusese vina ei, ci a lui. Ea doar îi urmase exemplul.

— Două lire sună bine. Nu trebuia să ştie că el era dispus să plătească două sute pentru un alt moment ca acela. Ba chiar două mii. Ne vedem diseară. Deschise uşa şi adăugă: Să porţi ce îţi vine astăzi de la Madame Herbet.

Capitolul 9

— N-ar trebui să te baţi cu el.

Temple nu-şi ridică privirea de la şireturile cizmelor pe care le lega.

— E cam târziu pentru asta, nu crezi? Jumătate de club e deja în sala cu ringul.

Marchizul de Bourne, vechiul prieten al lui Temple şi coproprietar al Îngerului Căzut, se sprijinea de peretele dintr-o parte a uşii prin care se intra în ringul de box, uitându-se la Temple cum se pregătea de luptă.

— Nu asta vreau să spun, şi tu o ştii. Astă-seară poţi să te lupţi cu cine vrei – deşi, dacă ar fi să pariez, aş pune douăzeci de lire că Duke va cădea în primul minut. Indică masa joasă din mijlocul încăperii. Nu trebuia să accepţi provocarea lui Lowe.

Temple se uită la lista cu nume de acolo. *Christopher Lowe* era primul, cum fusese de săptămâni bune. Chemându-l. Ispitindu-l. Provocându-l să accepte. Părea evident că Mara nu-i spusese fratelui ei că făcuse o înţelegere cu Ducele Ucigaş şi că le câştiga înapoi banii. Fie asta, fie Lowe voia să-şi salveze sora de la distrugere – dar Temple îşi închipuia că reputaţia surorii lui nu avea nimic de-a face cu planurile tânărului.

— Va fi lupta anului, zise Temple. Îngerul va aduna sume imorale de bani.

— Nu-mi pasă nici dacă regele şi garda sa ar sta de o parte a ringului, cu bijuteriile coroanei la vedere. N-ar trebui să te lupţi cu el.

Temple se întinse pentru a apuca chinga de piele ce atârna din tavanul biroului său, lăsând greutatea să-i relaxeze umerii, pregătindu-se pentru ce urma. Peste o jumătate de oră, avea să intre în ring pentru a lupta, şi fiecare bărbat din public o să se bată acolo, odată cu el. Unii de partea lui, văzându-se pe ei înşişi în ducele decăzut, care, în pofida ruşinii, ruinei şi a aversiunii, putea fi rege acolo. Dar cei mai mulţi aveau să-i fie adversari, ca David lui Goliat Temple. Ştiau şi ei cum era să pierzi în faţa Îngerului. Şi, chiar dacă plăteau ce se cuvenea şi se lăsau învăluiţi în strălucirea meselor de deasupra, o mică parte din ei doreau ruinarea clubului.

— Aşa e jocul, zise el, prefăcându-se nepăsător. Pentru asta vin oamenii aici. Asta am convenit să le dăm.

— Prostii! exclamă Bourne. Am convenit să le luăm banii ticăloşilor şi să le arătăm o luptă. Nu am convenit să participăm la spectacol. Şi asta ar trebui să faci. Se dădu de la perete şi veni la Temple, ridicând dosarul lui Lowe de pe masă. Nu avea să fie o luptă. Mai degrabă o execuţie. Au să creadă că Lowe primeşte în sfârşit o şansă să-şi răzbune sora. Dacă te gândeşti să te lupţi cu el, aşteaptă măcar ca ticăloasa să fie demascată. Atunci lumea ar fi de partea ta.

Maxilarul lui Temple se încordă la auzul descrierii dezagreabile.

— Nu-mi pasă de ce parte este.

— Ce minciună! Bourne pufni într-un râs fără veselie şi îşi trecu o mână prin păr. Ştiu mai bine ca oricine ce vrei să gândească despre tine. Cum Temple nu-i răspunse, Bourne continuă: M am uitat astăzi pe dosarul lui Lowe. A pierdut tot ce nu avea prin naştere şi o sumă frumuşică de bani pe care a câştigat-o, cine ştie cum. Mă mir că Chase nu l-a trimis pe Bruno să-i ia şi hainele de pe el. Case, cai, trăsuri, afaceri. Un afurisit de serviciu pentru ceai din argint. De ce naiba avem nevoie de aşa ceva?

Temple zâmbi superior, înfăşurându-şi o altă fâşie lungă de piele în jurul mâinii libere.

— Unora le place să bea ceai.

Bourne ridică dintr-o sprânceană şi aruncă dosarul pe masă.

— Christopher Lowe e cel mai ghinionist om din Marea Britanie, şi fie nu-şi dă seama, fie nu-i pasă. Oricum, taică-său se răsuceşte în mormânt, dispus să facă un pact cu diavolul sau mai rău numai să se scoale de acolo şi să-şi omoare cu mâna lui fiul cretin.

— Te iei de un om care a pierdut totul la mesele de joc? Este cam ironic.

Ochii lui Bourne scânteiară de iritare.

— Poate că am pierdut şi eu totul, dar am câştigat după aceea.

— De zece ori mai mult. Mai mult.

— Răzbunarea ţi-a ieşit bine.

Bourne se uită urât la el.

— Zece ani am visat să mă răzbun, convingându-mă că nimic lume nu m-ar bucura mai mult decât să-l distrug pe omul care mi-a furat moştenirea.

Temple ridică dintr-o sprânceană.

— Şi asta ai şi făcut.

Celălalt bărbat se mai înmuie şi deveni serios.

— Şi era cât pe ce să pierd singurul lucru care conta.

Temple oftă şi se întinse după chinga de piele care atârna din tavanul camerei, folosind-o ca să facă o extindere.

— Dacă oamenii din încăperea de dincolo ar şti cum vă înmuiaţi tu şi Cross de câte ori vorbiţi despre nevestele voastre, Îngerul şi-ar pierde toată puterea.

— În timp ce noi vorbim aici, soţia mea mă aşteaptă, dornică. Bărbaţii din camera cealaltă n-au decât să se spânzure. Făcu o pauză, apoi adăugă: Răzbunarea e ţelul meu, Temple. Niciodată al tău.

Temple întâlni privirea prietenului său.

— Ţelurile se mai schimbă.

— Fără îndoială. Dar să fii pregătit. Răzbunarea presupune furie şi răceală. Face dintr-un om cumsecade un ticălos. O ştiu prea bine.

— Eu sunt deja un ticălos, zise Temple.

Unul din colţurile gurii lui Bourne se curbă într-un zâmbet strâmb.

— Eşti un papă lapte.

— Aşa crezi? Zi-mi asta când sunt în ring.

Bourne ignoră ameninţarea.

— N-o să se termine aşa cum crezi tu.

Avea să se termine exact cum credea Temple. Mara fusese probabil cea care îi pusese la cale distrugerea, dar şi fratele ei jucase un rol plângând, tânguindu-se şi făcând pe toată lumea, inclusiv pe Temple, să creadă că fusese îngrozitor de nedreptăţit.

Îşi aminti dintr-odată ceva. Temple pe stradă cu cinci ani în urmă, ziua în amiaza mare, toţi londonezii dându-se deoparte din calea lui. Nimeni nu voia să-l supere pe Ducele Ucigaş. Niciunul nu voia să-i stârnească furia. Christopher

Lowe ieşise dintr-o cârciumă cu prietenii săi destrăbălaţi şi dăduse nas în nas cu Temple, pe care rareori îl atingea cineva altundeva decât în ring, astfel că atunci se trăsese în lături.

Lowe se uitase în sus la el, beat, pronunţând greşit cuvintele şi făcând pe grozavul ca să fie aprobat de ceilalţi.

— Ucigaşul surorii mele ziua în amiaza mare. Ce surpriză!

Grupul de beţivi râsese, iar Temple se cutremurase, crezând în furia lui Lowe. Crezându-se vrednic de ea.

Crezând că era un ucigaş.

Se uită la Bourne.

— Ea mi-a furat doisprezece ani. Dar el m-a privat de ei în tot acest timp.

— Şi amândoi ar trebui să sufere. Numai Dumnezeu ştie ce bătaie bună merită el, şi da, te vei simţi de parcă ţi-ai fi împlinit răzbunarea, ai s-o fugăreşti pe femeie prin Londra ca a doua parte a planului tău genial, iar ea o să fie făcută de ruşine, iar tu o să fii primit cu braţele deschise de mamele care vor să-şi mărite fiicele. Dar furia tot n-o să-ţi treacă.

Răzbunarea nu se desfăşoară întotdeauna aşa cum te aştepţi.

Lecţia pe care le-o predase băieţilor ei de la orfelinat.

Cea pe care o ştia cât se poate de reală. Ştia că nu putea da înapoi înapoi. Că avea să-l marcheze pentru totdeauna. Că o să-l schimbe pentru totdeauna.

Bourne se rezemă în scaun.

— Nu spun decât că ai tot ce-ţi doreşti. Bani. Putere, un titlu care rugineşte pentru că nu e folosit, dar care totuşi îţi aparţine. Şi să nu uităm de Whitefawn. Poate că nu eşti acolo, dar locul ăla ţi-a adus o avere. Poţi să iei totul înapoi. Să te întorci în societate. Să-ţi găseşti o fată mai retrasă. Genul ăsta de femei sunt atrase de netrebnici.

Bourne avea dreptate. Temple putea să ia totul înapoi. Banii şi un titlu pătat erau mai mult decât aveau majoritatea oamenilor. Cineva l-ar putea vrea.

Dar furia era o amantă vicleană.

— Nu vreau o fată retrasă.

— Atunci ce?

Voia o viaţă.

Bourne ştia mai bine ca oricine la ce se referea. Temple întâlni privirea prietenului său.

— Îmi vreau numele.

— Lowe nu poate să ţi-l dea. Dacă pierde lupta în ring, nu face decât să ajungă un martir.

Temple rămase tăcut mai mult timp, după care încuviinţă din cap o dată. Voia să termine această conversaţie. Bourne adăugă:

— Şi fata?

În faţa ochilor îi apăru Mara, cu părul arămiu răvăşit şi cu ochii ei minunaţi scânteind. Nu purta niciodată mănuşi. De ce observase asta?

De ce îi păsa?

Nu, nu-i păsa.

— Avem o dispută de rezolvat.

— Nu mă îndoiesc.

— M-a drogat.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

— Cu mult timp în urmă.

Temple scutură din cap.

— În noaptea în care mi s-a arătat.

Trecu un moment până când Bourne asimila cuvintele. Temple scrâşni din dinţi, ştiind ce avea să urmeze. Dorindu-şi să nu fi spus nimic.

Bourne izbucni în râs.

— Nu!

Temple se legănă pe călcâie, sărind o dată, de două ori, balansându-se în aer. Pretinzând că adevărul nu-l înfuriase.

— Da!

Râsul îi deveni tunător.

— Aşteaptă numai să audă ceilalţi aşa ceva. Măreţul, neclintitul Temple… drogat de o guvernantă. Unde?

— În casa din capitală.

Unde îl sărutase. Unde aproape că reuşise să ia mai

mult.

Bourne jubilă:

— În propria lui casă!

Fir-ar!

Temple se uită urât la el.

— Ieşi afară!

Bourne îşi încrucişă mâinile pe piept.

— O, nu. Gata, nu mai fac haz de asta.

Se auziră bătăi insistente la uşă, şi cei doi bărbaţi se uitară la ceas. Era prea devreme să înceapă lupta. Temple strigă:

— Intră!

Uşa se deschise, şi apăru Asriel, omul lui Temple şi al doilea la comanda serviciului de pază de la Îngerul. Nu-l băgă în seamă pe Bourne, ci se uită drept la Temple.

— Doamna pe care ai invitat-o.

Mara.

Încântarea care îl cuprinse când se gândi la ea îl deranja.

— Pofteşte-o aici. Aşteptă să plece Asriel, apoi îşi îndreptă atenţia spre Bourne. Credeam că pleci.

Bourne stătea pe un scaun de alături, cu picioarele întinse şi încrucişate la glezne.

— Cred c-o să rămân să văd asta, spuse el. Foarte vesel. La urma urmei, n-aş vrea ca femeia să încerce din nou să te omoare. S-ar putea să ai nevoie de protecţie.

— Dacă nu ai destulă grijă, ai putea avea tu nevoie de protecţie.

Uşa se deschise înainte ca Bourne să apuce să-i dea replica, iar Mara trecu pragul sanctuarului. Purta o mantie neagră enormă, cu gluga trasă mult peste frunte, dar tot o recunoscu.

Era înaltă şi bine făcută – numai curbe armonioase şi carne tare –, o femeie care l-ar fi atras dacă nu era întruchiparea dracului. Şi gura… mare şi senzuală, făcută pentru a păcătui. N-ar fi trebuit s-o sărute. Nu făcuse decât să-i stârnească pofta de mai mult.

Ea îşi trase gluga pe spate, arătându-se, ochii ei mari

întâlnindu-i imediat pe ai lui. El observă nervozitatea din privirea ei – nesiguranţa – şi o detestă când se îndreptă spre locul unde stătea Bourne, la câţiva paşi mai încolo.

Şi deodată, din cauza surescitării provocate de lupta aprobată sau de ceva mult mai periculos, lui Temple îi veni să-l pocnească pe Bourne. Tare.

Lupta trebuia să fie de vină, pentru că nu putea să fie din cauza Marei. Puţin îi păsa la cine se uita ea. Cine se uita la ea. De fapt, întregul său plan se baza pe faptul că toată Londra avea să se uite la ea.

Bourne nu se ridică – o manifestare intenţionată a lipsei de respect care îl enervă la culme pe Temple.

— Sunt…

— Ştiu cine eşti, îl întrerupse ea, fără să folosească titlul sau formula de adresare ce i se cuveneau. O manifestare a lipsei de respect egală cu a lui. Toată Londra ştie cine eşti. Se întoarse spre Temple. Ce e asta? Îmi ceri să vin aici şi să mă uit la tine cum îl brutalizezi pe un biet om?

Vorbele ei nu îi picară bine. Ea revenise, tare ca oţelul, dar el rămase ferm pe poziţie, ştiind că femeia brava ca să-şi ascundă stânjeneala. Cunoştea bine tactica. O folosise şi el de multe ori.

— Şi iată-mă, sperând să-mi dai un cadou pe care să-l port în luptă.

Ea îşi miji ochii.

— Ar fi trebuit să-ţi modific paloşul.

Temple ridică o sprânceană.

— Aşa se spune, „modificarea paloşului”, la Căminul MacIntyre pentru Băieţi?

Bourne chicoti, şi Mara îl săgetă cu privirea.

— Eşti marchiz, nu-i aşa?

— Da.

— Spune-mi, aşa te porţi întotdeauna? Te întreb doar pentru ca prietenului tău nu pare să-i pese prea mult dacă se comportă ca un duce sau nu. M-am gândit că poate lipsa de maturitate e molipsitoare. Ca gripa.

Bourne o privi cu admiraţie. Apoi se întoarse spre

Temple.

— Încântătoare.

— Şi e înarmată cu laudanum.

Bourne încuviinţă din cap.

— Atunci eu n-aş bea nimic din ce îmi dă ea.

— Şi un cuţit, adăugă ea, pe un ton sec.

El ridică o sprânceană.

— Şi aş fi vigilent.

— E un plan inteligent, replică Temple.

Mara pufăi puţin de neplăcere, aşa cum făcea deseori cu băieţii de la orfelinat, îşi închipui Temple.

— Eşti pe cale să baţi măr un om, dar stai aici şi faci *glume*?

— E interesant că tot ea ne ţine lecţii de morală, nu crezi? comentă Bourne din scaunul lui.

Mara se întoarse spre marchiz.

— Aş vrea şi pleci, domnul meu.

Una din sprâncenele lui Bourne se ridică.

— În locul tău, aş fi mai atent la ton, drăguţo.

Ochii Marei scânteiară de furie.

— Ai vrea să-mi cer scuze?

Bourne se ridică, netezindu-şi cutele de pe haina lui perfectă, şi înclină din cap în direcţia lui Temple.

— Cere-i lui scuze. El nu e aşa îngăduitor ca mine. Îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită ce oră era înainte să se întoarcă spre Temple. Zece minute. Ai nevoie de ceva înainte de luptă?

Temple tăcu. Stătea cu ochii aţintiţi la Mara.

— Atunci, ne vedem după aceea.

Temple încuviinţă din cap.

— După aceea.

Marchizul plecă, închizând uşa după el. Mara se uită la Temple.

— Nu ţi-a urat noroc.

— Nu spunem „noroc”. Se duse la masa din mijlocul camerei şi deschise cutia de mahon de acolo, din care scoase nişte ceară.

— De ce nu?

Făcu două cocoloaşe mari şi le puse pe masă, pretinzând că nu era perfect conştient că ea stătea în colţul cel mai întunecat al camerei. Voia s-o vadă.

N-ar trebui.

— „Noroc” înseamnă ghinion.

— Asta-i ridicol.

— Aşa sunt luptele la Îngerul Căzut.

Nu spuse nimic, ci doar îşi încrucişă mâinile pe piept.

— De ce sunt aici?

El ridică de pe masa de lemn o fâşie lungă de pânză curată, apoi îşi trase un capăt peste palmă şi începu să înfăşoare fâşia în jurul mâinii, fiind atent să nu se răsucească şi să nu facă nicio cută. Ritualul nocturn nu era menit doar să protejeze muşchii şi oasele, căci, în vâltoarea luptei, degetele rupte nu erau ceva ieşit din comun.

Dar mişcarea lentă îi aminti lui Temple de ritmul sportului, de felul în care stăteau oamenii de secole la câteva minute înainte de luptă, încercând să-şi domolească mintea, inima şi nervii.

Dar nervii lui nu se linişteau deloc cu Mara Lowe în aceeaşi încăpere. Se uită la ea, încântat că privirea ei nu se dezlipea de la mişcarea lui.

— Vino!

Ea îi întâlni privirea.

— De ce?

El făcu semn din cap spre mâna lui.

— Cât mă costă să înfăşori tu asta în locul meu.

Ea urmări mişcarea.

— Douăzeci de lire.

— Mai încearcă o dată.

— Cinci.

O voia aproape de el, în ciuda faptului că nu trebuia să-şi dorească aşa ceva. Ea nu putea să-şi permită.

— S-a făcut.

Ea se apropie şi îşi scoase mantia lăsând la vedere rochia mov pe care i-o promisese Madame Herbet. Era frumoasă în ea, cu pielea ca porţelanul. Inima îi bătea tare când veni spre el, oprindu-se la mică distanţă şi scoţând

carneţelul negru pe care îl avea întotdeauna la ca.

— Cinci, repetă ea, notând suma în registru. Şi zece pentru seară. Ca întotdeauna.

Îi aminti astfel că avea motivele ei să fie aici.

Puse carnetul la loc şi îi luă mâna. Nu purta mânuşi nici acum. Piele pe piele de aceasta dată. Căldură pe căldură.

Plătea pentru asta.

Poate că, daca îşi amintea că o plăteşte, reuşea s-o uite. Să n-o mai simtă. Să-i uite mirosul de lămâi în plină iarnă. Gustul.

Ea reluă ritualul. Îi înfăşură bandajul la încheietura mâinii şi în jurul degetului mare, strângând fâşiile lungi pe pielea lui.

— Eşti foarte pricepută la asta, o lăudă el cu o voce măsurată care nu-i era cunoscută nici lui.

Ea îl făcuse să se simtă ciudat. Să nu se mai recunoască.

— Am bandajat oase rupte. Cred că e cam acelaşi lucru.

Din nou. Apărea o fărâmă din Mara, din locul unde fusese. Cine fusese. De-ajuns să vrea să-i pună zeci de întrebări la care ea nu avea să răspundă. Aşa că spuse doar:

— Da.

Degetele ei umblau cu delicateţe şi cu siguranţă pe mâinile lui, făcându-l să şi le dorească la nebunie în alte locuri. Capul ei se înclină pentru a vedea mai bine ce făcea, iar el i se uită în creştet, la buclele arămii pe care murea de dorinţă să le atingă. Se întrebă cum ar arăta părul ei răsfirat în şuviţe groase pe perna lui. Pe podeaua din camera lui. Pe pieptul lui. Pe al ei.

Apoi se uită la umerii ei. La felul în care se ridicau şi cădeau la fiecare răsuflare, de parcă se chinuia mai mult decât o făcea în realitate.

Recunoscu acea respiraţie. O simţi prin toţi porii.

Îl dorea.

Ea vârî cu blândeţe capătul fâşiei în bandaj, iar el

verifică legăturile, impresionat.

Alt lucru pe care îl făcea ca o expertă.

El se întoarse cu spatele la ea şi luă cealaltă fâşie de pânză. I-o dădu şi întinse mâna liberă. O urmări cum repeta operaţiunea în tăcere, cu muşchii dureros de încordaţi la atingerea ei. Dorindu-şi la nebunie mai mult. Dorindu-şi s-o atingă şi el.

Doamne, urma cealaltă mână.

Dar nu era singurul lucru de care avea nevoie.

Însă era tot ce primea. Scoase o mască dintr-un sertar din apropiere.

— Pune-ţi asta.

Ea şovăi.

— De ce?

— Vei avea primul tău moment de glorie diseară, în faţa întregii Londre.

Ea încremeni, iar lui îi displăcu felul în care îl făcea să se simtă.

— Mascată?

— Nu vreau să fii încă văzută.

Nu vreau să se termine.

— Diseară, repetă ea.

— După luptă.

— Dacă nu pierzi, vrei să spui.

— Chiar dacă pierd, Mari.

— Dacă nu eşti rupt în bătaie şi lăsat aproape mort. Ăsta-i ţelul. Nu-i aşa?

Nu ăsta era, dar el nu o corectă.

— Bine, dacă nu pierd. Înclină din cap. Dar nu o să pierd.

— Care-i planul tău? întrebă ea.

— Vei vedea Îngerul Căzut. Multe femei ar fi în stare să omoare pentru ocazia asta.

Ea îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Nu şi eu.

— O să-ţi placă.

— Mă îndoiesc.

Încăpăţânarea ei îl făcu să zâmbească şi, ca să îşi

ascundă amuzamentul, îşi scoase cămaşa, aruncându-şi-o pe umeri, dezgolindu-şi pieptul în faţa ei. Ea îşi feri imediat privirea, făcând-o de minune pe domnişoara pudică.

El râse.

— Nu sunt gol puşcă, zise el. Netezindu-şi betelia pantalonilor şi prefăcându-se că examinează o cicatrice lungă pe unul din braţe, în timp ce o urmărea pe Mara cu coada ochiului. Ai mai văzut-o, nu-i aşa?

Ea se uită la el, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre perete.

— Era altceva. Erai rănit!

Ochii lui se întunecară.

— Înainte de asta, spuse el. Ştiind că o prinsese când i se înroşiră obrajii.

Fir-ar! Şi-ar da toată averea să ştie ce se întâmplase în noaptea aceea. Dar nu avea să-i dea pur şi simplu ce voia. Din principiu.

Şi aici era provocarea.

Între ei. Încântătoare, deşi îl înnebunea.

— Conduci o casă pentru băieţi?

Ea expiră un pic frustrată şi se uită fix la tavan.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba e exact la fel.

— Au vârste cuprinse între trei şi treisprezece ani! stărui ea.

El zâmbi superior.

— Deci sunt mai mici.

Ea îşi ridică mâinile într-un gest caracteristic frustrării.

— Mult mai mici! Rămase tăcută o vreme, apoi spuse: Nu ţi-am mulţumit că le-ai acordat astăzi din timpul tău.

Temple fu străbătut de un fior de plăcere la auzul acestor cuvinte – ceva înrudit cu mândria. Îl ignoră.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti.

Cu toate astea – se uită la podea, cu umerii drepţi –, le-a plăcut mult timpul petrecut cu tine.

Această mică recunoaştere a meritelor lui era o concesie enormă în bătălia pe care o purtau. Nu rezistă tentaţiei şi se îndreptă spre ea, făcând-o să se retragă cu

spatele de-a lungul încăperii. Ştia că avea s-o tulbure, dar nu părea să-i pese. Când ajunse la un pas de ca, îşi coborî tonul.

— Dar ţie?

Ea, emoţionată de apropierea lor, se întoarse cu faţa la el.

— Ţie ţi-a plăcut?

Obrajii ei luară foc.

— Nu.

— El zâmbi ca reacţie la minciuna pe care o spusese Mara.

— Nici clipa în care te-am sărutat?

— Sigur că nu.

El veni mai aproape, împingând-o înapoi prin odaie, atras de căldura ei. În cele din urmă, o luă în braţe, încântat de icnetele scoase la atingerea lui. De modul cum mătasea rochiei, încălzită de trupul ei, se lipea de pieptul lui gol. Îşi trecu palma de-a lungul braţului ei. Îi prinse mâna şi i-o ridică spre chinga ce atârna din tavan.

Ea ştia exact ce să facă, aşa că înşfăcă fâşia de piele când el repetă mişcarea cu cealaltă mână, astfel că ajunse să stea în poziţie verticală, înaltă şi aţâţătoare, cu braţele ridicate deasupra capului, ca o jertfă. Ca o ofrandă.

Putea să dea drumul chingii în orice clipă. Să-i refuze momentul. Dar nu o făcu, ci se uită lung la el, provocându-l cu ochii ei inimoşi să se apropie. S-o mai atingă. S-o ispitească.

El acceptă provocarea, punându-i mâna pe obraz, cu degetul mare pe pometele înalt. Era încântat de pielea ei catifelată chiar când îşi spunea că nici măcar n-o remarcase.

— Nu, oftă ea. Iar sunetul respiraţiei Marei îl întări ca piatra.

Se uită în jos la ea. Cu rochia decoltată scandalos de adânc şi cu sânii încordaţi sub material din cauza poziţiei, şi dintr odată o preamări şi totodată o blestemă pe Madame Herbet că îi făcuse pe plac.

Mara Lowe era cel mai ispititor lucru pe care îl văzuse

vreodată.

Dar, ciudat, nu faţa sau trupul, sau sânii perfecţi ce se ridicau şi coborau într-un ritm agitat îl convinseră de acest fapt. Ci felul în care îl înfrunta fără ezitare. Faptul că nu se lăsa intimidată, felul în care refuza să-i fie frică de el. Felul în care îl întâlnea la jumătate de drum.

Felul în care îl vedea.

Nu era un ucigaş, şi ea era singura persoană din lume care nu se îndoise de asta. Singura care ştiuse adevărul.

El îi ridică bărbia, expunându-i gâtul lung ca o coloană, şi depuse o sărutare apăsată şi lentă pe locul unde îi simţea pulsul, apoi pe zona dintre gât şi umăr.

— Eşti sigură că nu ţi-a plăcut?

Cuvintele îi gâdilară plăcut pielea caldă, şi scuturâ din cap cu mişcări frânte, legănându-se în chingă, ţinându-se bine să lupte împotriva impactului pe care dezmierdarea lui îl avea asupra ei.

— Foarte sigură, răspunse ea, respiraţia ieşindu-i tremurată în vreme ce el continua, sărutându-i curba sânului, o dată. De două ori. De trei ori – până ajunse la marginea rochiei şi îşi strecură un deget între mătase şi piele, abia distingând-o pe una de alta, după care ajunse la carnea întărită care îl dorea nespus.

Pe care el o dorea din toată fiinţa lui.

El trase în jos mătasea şi o întrebă:

— Nici acum?

O mână îi ieşi din chingă, ajungând pe umerii lui. Pielea ei goală pe a lui. Simţea dorinţa din ei.

— Nici acum.

Era o tachinare. O provocare.

Una pe care el nu o refuză, îşi puse buzele pe pieptul ei, savurând ţipătul slab pe care îl scoase ea când îi dezmierdă pielea sacră, sugând cu blândeţe până când strigătul se prefăcu într-un geamăt ce se răspândi prin camera întunecată. Nu se putu reţine s-o tragă mai aproape, luând-o pe sus. Încolăcindu-i picioarele în jurul taliei lui. Adorând-o în acea încăpere ce rareori văzuse plăcerea şi prea des durerea.

Şi apoi ea dădu drumul la chingă, îşi lăsă greutatea în braţele lui şi îşi afundă degetele în părul lui, ţinându-l strâns lângă ea, încurajându-i mângâierile, cerşind mai multe, îndemnându-l să-i dea tot ce putea.

El era dureros de excitat, dar îi plăcea felul în care îl ghida ea. Felul în care îşi obţinea plăcerea prin abandon. Voia să-i dea tot ce îi cerea.

O lipi de peretele camerei, umblând peste tot cu mâinile, ridicându-le tot mai sus, vârfurile degetelor alunecând pe ciorap şi pe minunata piele netedă, urmând curba coapsei în sus... până îi simţi căldura. O căldură parşivă, plină de promisiuni, păzită de bucle moi. Perfecte. O promisiune pe care de-abia aştepta să o dezvăluie. S-o exploreze.

Se opri acolo şi îşi înălţă uşor capul pentru a-i vedea ochii.

— Da, icni ca.

Nu auzise niciodată în viaţa lui un cuvânt mai minunat. Nu i se făcuse niciodată o făgăduială atât de râvnită.

— Mai spune o dată, îi ceru el.

Să fie sigur.

— Da.

Cuvântul îşi făcu drum până în inima lui, în timp ce ea avea degetele afundate în părul său.

Ar da orice pentru o noapte cu această femeie.

Dar nu o făcuse deja?

Acest gând îi îngheţă sângele în vene şi îl smulse de lângă ea, lăsând distanţă între ei. O urî din nou, chiar dacă nu simţea ură pentru ea. Nimic atât de rece.

— Spune-mi, o rugă el, trecându-şi degetele prin păr, încercând să-şi alunge din cap amintirea ei. Am făcut asta? Am fost...

Amanţi.

Pentru o clipă, crezu că o să primească un răspuns. Crezu că avea să vadă în ochii ei compasiune. Mai rău, milă.

Fir-ar să fie!

Nu voia mila ei. Îi furase acea noapte şi refuza să i-o dea înapoi. Apoi sentimentul dispăru din privirea ei, şi el ştiu ce avea să spună Mara.

Ridică tonul înainte ca ea să vorbească.

— Spune-mi!

— Ştii cât costă acea informaţie.

Lui îi trecu vag prin minte că în alt loc, în altă dimensiune temporală, ar găsi-o pe această femeie perfectă în toate. Era ceva puternic, ferm şi neînfricat în ea. Acelaşi ceva nedefinit care îl zăpăcise la prima lor întâlnire. Şi la a doua. Acelaşi lucru care o determinase să fugă în noapte cu o seară înainte. Acelaşi lucru care făcuse din el un ucigaş cu doisprezece ani în urmă. Acelaşi lucru care încerca să-l înfrângă din nou. În acest loc. De această dată.

Şi nu fusese în toată viaţa lui atât de furios ca acum.

— Ascultă la mine, doamnă MacIntyre. Dacă orfelinatul se desfiinţează, ai în faţă o carieră extraordinară ca târfă.

Ea încremeni o fracţiune de secundă, ca o ciută hăituită la vânătoare, apoi se mişcă, mâna ei aterizând cu viteză pe obrazul lui, cu o precizie remarcabilă, accentuând furia ei şi ruşinea lui.

El nu se feri din calea ei. Primi palma de parcă i se cuvenea, simţindu-se cel mai mare ticălos. Nu ar fi trebuit să spună aşa ceva. Nu îi mai spusese niciodată unei femei ceva aşa de insultător. Tocmai voia să-şi ceară iertare, când clopoţelul sună deasupra uşii care dădea spre ring. Ea îşi lăsă mâna în jos, singurele urmări ale loviturii fiind respiraţia ei puţin mai accelerată şi vocea tremurată.

— Asta ce mai e?

Doamne! Ce făcuse?

Ce făceau amândoi?

El se îndepărtă, refuzând să atingă locul unde avea să-i apară negreşit un semn roşu.

— Adversarul meu e gata. Mai vorbim după luptă.

Ea inspiră, iar el detestă felul în care sunetul uşor umplea încăperea aproape la fel de mult pe cât îi urî cuvintele rostite:

— Sper să câştige.

Se întoarse la masă şi lua ceara, făcând din ea două fâşii lungi,

— Sunt sigur că aşa speri. Dar nu o să se întâmple. Îşi vâri în gură prima fâşie, apoi pe a doua, fără a ascunde felul în care modela ceara pe dinţi, sfidând-o să-şi ferească privirea.

Ea îi urmări mişcările nedelicate mai mult timp, înainte să rostească replica de despărţire:

— *Mult noroc,* domnul meu.

Capitolul 10

Ce impertinenţă fără seamăn!

Ce ticălos fără pereche!

O făcuse târfă.

Cu aroganţa perfidă ce venea din faptul că era un om bogat, fără obligaţii. *Un duce.* Sugerase că ideea de a-i da informaţia cerută contra cost făcea din ea o târfă.

Dacă ar fi fost un bărbat adevărat, cuvântul nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte. Dacă ar fi fost un bărbat cumsecade, n-ar fi spus niciodată aşa ceva.

Dacă mă tratezi ca pe o târfă, mă şi plăteşti ca atare.

Aşa că ea folosise prima cuvântul acela. Asta era diferit. O răscolise cu atingerile lui. O ispitise. O făcuse ca el.

Şi apoi o numise târfă.

Merita o pedeapsă cumplită. Marele, invincibilul Temple merita să fie bătut. De ea.

Clocotind de mânie, o Mara mascată îl urmă pe paznicul căruia Temple i-o lăsase în grijă dintr-un capăt al clubului în altul, printr-un pasaj şerpuit unde nu putea fi observată de membrii acestuia. Era prea furioasă ca să-i pese unde mergeau şi ce avea să se întâmple – prea cufundată în eviscerarea mentală a lui temple.

Până când garda ei îi făcu semn să intre în altă

încăpere. Închise uşa în urma lui, şi ea se trezi singură într-o mare de oameni. *De femei.* Asta o luă prin surprindere. Femeile nu aveau ce căuta într-un club pentru bărbaţi. Într-un cazinou.

Se uită de jur împrejurul încăperii, la femeile care sporovăiau. Recunoscu mai multe. O marchiză. Două contese. O ducesă din Italia, cunoscută pentru scandalurile iscate.

Surprinderea se lupta cu curiozitatea în timp ce Mara studia restul femeilor – care erau toate îmbrăcate în rochii sclipitoare de mătase şi satin, unele având şi măşti. Majoritatea însă flecăreau de parcă erau la un ceai pentru doamne.

Nu erau femei simple. Erau aristocrate.

Abia când îşi reveni de pe urma acelei descoperiri, observă ceea ce fi trebuit să remarce imediat ce fusese dusă în acea încăpere, ca un miel la tăiere.

Pe un întreg perete lung şi îngust al acelei camere foarte întunecoase era o fereastră – o fereastră mare şi închisă la culoare care dădea spre o cameră plină cu bărbaţi, îmbrăcaţi toţi în haine de seară, strânşi unul lângă altul într-o mulţime în formă de potcoavă, uneori neclintită, alteori fremătătoare – strigând, râzând şi amuzându-se, vibrând de energie ca frunzele unui stejar tânăr în căldura verii. Bărbaţii se înghesuiau în jurul unui mare spaţiu gol, înconjurat de o frânghie şi cu rumeguş pe jos, la care femeile aveau vedere perfectă, nestânjenită de nimic.

Ringul.

Mara se apropie de geam, neputându-se opri să întindă mâna ca să-l atingă, uimită de strălucirea încăperii.

Din fericire, îi trecu prin minte la timp că bărbaţii aveau s-o vadă dacă se apropia prea mult de fereastră. Se opri, retrăgându-şi mâna, chiar dacă nu înţelegea de ce niciunul dintre bărbaţii de dincolo nu părea deloc interesat de fereastră sau de femeile din mica încăpere întunecată.

Erau oare aşa obişnuiţi ca femeile să urmărească luptele, încât nu se scandalizau de prezenţa lor? Încât nu doreau să deţină controlul asupra lor? Să le ţină la distanţă?

Ce fel de loc era acesta?

Ce fel de loc perfect, nemaipomenit?

— N-o să te vadă, zise o doamnă din apropiere, atrăgându-i Marei atenţia cu ochii ei mari, albaştri, serioşi şi tulburători din spatele ochelarilor cu lentile groase. Nu e o fereastră, ci o oglindă.

— O oglindă? Geamul acela nu semăna deloc cu o oglindă Nedumerirea Marei era probabil vizibilă, căci femeia continuă: Noi îi putem vedea... dar ei nu se văd decât pe ei înşişi.

Parcă la un semn, un domn traversă sala până în faţa ringului, destul de aproape de fereastră ca s-o atingă, se opri o clipă, apoi se întoarse cu faţa la Mara. Ea se aplecă în faţă, cum făcu şi el de cealaltă parte a geamului, ridicându-şi bărbia să-şi înfoaie lavaliera.

Ea flutură o mână prin faţa chipului său lung şi palid.

El îşi arătă dinţii.

Ea îşi lăsă mâna în jos.

El ridică un deget înmănuşat. Îşi frecă faţa schimonosită, pătată de ceai şi de tutun, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

Femeile din apropiere râseră zgomotos.

— Bine, nu încape îndoială că Lord Houndswell ar fi foarte jenat să ştie că am fost toate martore la ce a rămas din cina lui. Femeia îi zâmbi Marei. Acum crezi?

Mara rânji.

— Cred că asta va oferi ceasuri bune de distracţie.

— Când nu ne amuză o luptă, răspunse altă femeie. Uite! Drake a intrat în ring!

Sporovăiala din cameră se potoli, căci femeile îşi îndreptară atenţia spre tânărul care sări printre corzi în arena cu rumeguş unde îl aşteptau alţi doi – marchizul de Bourne şi încă unul, aristocrat pursânge, palid şi speriat.

Mulţimea din capătul îndepărtat al ringului se despărţi şi dezvălui o uşă mare de oţel, iar atmosfera din încăpere păru să se schimbe, devenind mai încărcată de o aşteptare înfiorată.

— Din clipă-n clipă, oftă o femeie la câţiva metri mai

încolo şi toată lumea din încăpere – de ambele părţi ale ferestrei – păru să încremenească în aşteptare.

Îl aşteptau pe Temple.

Şi Mara se pomeni că îl aştepta şi ea.

Chiar dacă îl ura.

Şi apoi el intră, umplând cadrul uşii de parcă era făcut pe măsura lui. Înalt şi mare cât un munte, cu pieptul dezgolit, purtând toate tatuajele acelea scandaloase şi pantalonii din piele de berbec, strâmţi pe coapsele lui masive, precum şi fâşiile lungi de pânză cu care îşi înfăşurase articulaţiile, muşchii degetului mare şi ai încheieturii. Ea se străduia să nu-i bage în seamă mâinile. Să nu-şi amintească felul în care le simţise pe pielea ei. Să-şi aducă aminte că el era o armă.

Şi, când o sărutase, ea îşi amintise adevărul despre tot. El era o armă care răspândea prin trupul ei dorinţă, asemenea unor gloanţe. Rănind-o cu pofta trupească.

— E cel mai mare, mai frumos şi mai brutal bărbat, suspină altă femeie, şi Mara încremeni, făcând un efort să nu o privească.

Sa nu-i pese că în tonul femeii se ghicea ceva mai mult decât admiraţie – poate un semn că ştia din experienţă.

— Mare păcat că nu te-a băgat niciodată în seamă, Harriet, zise o alta, stârnind o simfonie de râsete în rândul celorlalte femei.

Se *strădui să nu-i pese pentru că insinuarea din tonul doamnei era o minciună.*

Şi apoi el veni spre ele… Poate mintea ei îi juca feste, dar i se păru că se îndreaptă direct spre ea, de parcă fereastra magică era o oglindă pentru toată lumea din cameră în afară de el.

De parcă el se cunoştea îndeajuns de bine cât să nu mai fie niciodată nevoit să-şi privească imaginea oglindită.

Apoi se vârî printre corzi, şi Bourne – acum un pitic pe lângă Temple – se duse la Drake şi-i spuse ceva ce Mara nu auzi. Drake îşi ridică braţele larg desfăcute, şi marchizul îşi trecu mâinile pe lângă el, bătând uşurel materialul

pantalonilor cu un gest profesional, chiar dacă şocant.

Mara nu reuşi să se abţină.

— Ce fac acolo?

O doamnă veni lângă ea.

— Îl controlează de arme. Luptătorii îşi pot aduce un ajutor care să se asigure că lupta e dreaptă.

— Temple n-ar trişa, zise Mara, cuvintele ei atrăgând atenţia femeilor din jur, înainte să şi le poată reţine. Obrajii i se înroşiră în vreme ce se uita de la o femeie la alta, fixându-şi în cele din urmă privirea asupra celei care vorbise, nefiresc de înaltă şi de blondă, cu ochii căprui strălucind aproape ca aurul în lumina ce se reflecta dinspre ring.

— Nu, spuse doamna. N-ar face-o.

Acolo. Acolo era acel semn că ştia din experienţă pe care Mara crezuse că-l identificase mai devreme. Femeia îl cunoştea.

Era destul de frumoasă pentru asta.

Formau un cuplu minunat, fără îndoială, potrivindu-se doar la înălţime – toate celelalte elemente contrastau perfect. Mara îşi imagină braţele lungi ale femeii încolăcite de gâtul lui, degetele ei lungi afundate în părul lui negru. Mâinile lui masive în jurul mijlocului ei. Posedând-o. Iubind-o.

Şi îl urî din nou, dar acum din alt motiv, mai derutant.

Din celălalt capăt al încăperii se auzi un fluierat lung.

— Ce n-aş da să fiu acum ajutorul lui Drake!

Atenţia Marei se îndreptă iar spre ring. Unde aristocratul bine îmbrăcat se apropia de Temple, făcându-i stânjenit semn că şi el ar trebui să-şi ridice braţele. Acesta se conformă, iar muşchii pieptului şi ai abdomenului ieşiră şi mai mult în evidenţă, şi Marei i se uscă gura la acea imagine, în vreme *ce* el aştepta ca omul să-l controleze de arme, zâmbind superior, ca şi cum diavolul însuşi era de partea lui, şi, prin urmare, nu avea nevoie de înşelăciune.

Ea îşi imagină braţele lui sus, deasupra capului, prinse în chinga revoltătoare ce atârna din tavan, unde stătuse şi ea nemişcată, cu pielea rece afundându-i-se în palme, în

contrast cu căldura degajată de el. Cu mângâierile lui. Cu sărutul lui.

Dar îl ura.

— Hai, măi omule! Atinge-l!

— Pune mâna pe el!

— Asigură-te că verifici peste tot!

Doamnele se întreceau acum în cele mai obscene încurajări, râzând şi strigând în timp ce aristocratul din ring îl verifica pe ducele de Lamont într-o viteză provocată de teamă sau de jenă – ori poate de ambele.

— Nu aşa repede!

— Nici cu atâta blândeţe!

— Aş paria pe averea mea că lui Temple îi place o mână mai fermă!

— Nu te referi la averea soţului tău? veni replica, şi capul roşcatei de la fereastră se întoarse spre cameră, cu un zâmbet larg pe faţa ei drăgălaşă.

— Ce nu ştie contele nu trebuie să-i facă rău. Uite ce mare e!

— Pe zece lire că e mare peste tot.

— Nimeni nu va accepta pariul, Flora, răspunse cineva, râzând. Niciuna dintre noi nu vrea să te înşeli.

— Aş risca să petrec o noapte cu Ducele Ucigaş pentru a afla!

Râsul zgudui încăperea, mai toate femeile făcând mare haz de aceste cuvinte – de completările lor la aluziile obscene. Mara se uită de jur împrejur, la lungul şir de mătăsuri şi satinuri, la bonetele şi machiajele perfecte şi la femeile care practic salivau după Temple, amintindu-şi porecla lui, dar nu şi faptul că era duce. Că merita respectul lor.

Chiar chiar de n-ar fi fost duce… nu era un animal.

Aşa cum îl tratau ele.

Cum le făcuseră acţiunile ei să-l trateze.

Conştientiză acest lucru cu o umbră de regret şi îşi dădu seama că, dacă s-ar putea întoarce în trecut… dacă ar putea să schimbe totul, ar găsi o altă soluţie de-a scăpa de acea viaţă. Ceva care să o elibereze din lanţurile unui tată

crud şi ale unui soţ indiferent şi să-l salveze pe omul acesta de o asemenea ruşine cumplită şi dezagreabilă.

Dar nu putea.

Aşa era viaţa lor. Dansul lor. Lupta lor.

Din fericire, controlul se termină în câteva secunde, lăsându-l pe Temple să traseze o linie cu piciorul gol în rumeguş, în centrul ringului. El execută cu graţie chiar şi acea mişcare ce se voia dură şi exagerată.

— Linia de pornire, îi explică noua ei tovarăşă. Bărbaţii stau de o parte şi de alta a acesteia. Se joacă oricâte runde sunt necesare până când unul din ei cade şi nu se mai ridică.

— Nu se mai poate paria, doamnelor, rosti pentru prima dată omul oacheş care o condusese în acea cameră, amintindu-i Marei că se afla într-un cazinou – că şi acel moment aducea bani pentru Îngerul Căzut.

Temple aştepta, nemişcat, ca Drake să se apropie.

Povestea continuă.

— Temple îşi lasă întotdeauna adversarul să facă prima mişcare.

— De ce? întrebă ea, detestând că rostise gâfâind acea întrebare scurtă. Fusese târâtă aici, împotriva voinţei sale. Să vadă această formă de exprimare deplină a brutalităţii.

Atunci de ce îi păsa deodată atât de mult de răspuns?

— E de neînfrânt, zise femeia cu simplitate. Îi place să-i dea adversarului o şansa.

Corectitudine. Exact ceea ce el nu dovedise niciodată. Era un om cumsecade. Chiar dacă nimeni nu-şi dădea seama. Chiar dacă nici ea nu voia să creadă asta. Chiar dacă…

Se uită la picioarele lui goale, la benzile late, negre de pe braţele lui puternice, la nenumăratele cicatrici de pe piept şi obraji şi la cea mai recentă de pe braţ. Rana de-abia cusută de ea.

Nu reuşi să-i întâlnească privirea întunecată, nu putu să-l vadă pe de-a-ntregul şi să se confrunte cu lucrurile pe care ea i le făcuse, determinându-l să ajungă aici în ring,

urmărit de jumătate din populaţia Londrei. Se puneau pariuri pe el. Oamenii se minunau de el, de parcă era o creatură ciudată pusă într-o casetă de sticlă, alături de alte curiozităţi.

Ea se uită în altă parte, întorcându-se cu faţa spre Drake, care era mai uşor de urmărit. Luptătorul trase adânc aer în piept şi se pregăti de încăierare.

Lupta începu, brutală şi necruţătoare.

Drake se repezi la Temple cu o forţă incontestabilă, iar Temple pară lovitura, aplecându-se pe spate şi folosind avântul bărbatului mai scund pentru a-l dezechilibra şi a-i trage un pumn într-o parte.

Lovitura fu puternică şi precisă, iar Drake se dădu înapoi împleticindu-se, prinzându-se în corzile ringului înainte să-şi revină şi să-l înfrunte iar pe Temple.

Ducele cel masiv stătea la linia de pornire, respirând anevoie. Aştepta.

— Vai, nu va fi o luptă reuşită astă-seară, fetelor, zise una dintre doamne. Drake o să cadă ca un bolovan.

— Aşa fac mereu, replică o alta.

— Măcar să fi avut un adversar care să-l ţină mai mult în ring, oftă o a treia, iar Mara îşi dori ca toate acele femei să se oprească din trăncănit.

Drake se repezi iar la Temple, ca un copil tânjind după o îmbrăţişare. Nu avea nicio şansă. Temple se feri iute ca fulgerul, de braţele cele lungi şi îi dădu lui Drake o lovitură puternică în falcă şi imediat după aceea o alta în bust.

Drake căzu în genunchi, iar Temple se retrase pe dată.

Mara îi privi chipul, pe care nu se vedea nimic din triumful sau mândria la care te-ai fi aşteptat. Nu se citea nicio emoţie acolo – nimic din care să reiasă ce simţea el în privinţa luptei. Nimic care să indice că el câştigase cu uşurinţă.

În mai puţin de treizeci de secunde, Drake căzu pe spate, şi mulţimea de pe ambele părţi ale ferestrei izbucni în strigate şi-n urale.

Veniseră cu toţii să-l vadă pe Ducele Ucigaş luptând şi

câştigând, şi aşa se întâmplase.

— Acum urmează lupta adevărată, spuse doamna de lângă Mara în timp ce bărbaţii din sală aruncau confetti, strigau şi făceau glume răutăcioase, fluturând prin aer bucăţi de hârtie.

Ceva nu era în regulă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mara.

Oamenii ăia fac pariuri cu mize imense – niciodată nu pariază pe adversarul lui Temple, ci pe numărul de runde şi de lovituri date. S-a pariat chiar şi pe felul în care are să cadă Drake. Doamna făcu o pauză, apoi reluă: Nu-i interesează luptele scurte.

— Anna, o strigă omul din colţ, şi femeia se întoarse spre el.

El încuviinţă din cap o dată, şi ea îşi îndreptă din nou atenţia spre Mara.

Îmi pare rău. Mă tem că am ceva urgent de făcut. Fruntea Marei se încreţi, iar doamna înclină din cap. Clienţii supăraţi trebuie… liniştiţi.

Şi Mara înţelese. Femeia era prostituată. Una foarte bine plătită. Din câte îşi dădea Mara seama.

— Desigur.

Femeia înclină iar din cap.

— Doamna mea…

— O, nu sunt…

Anna zâmbi.

— Poate nu prin naştere, dar în spirit.

Apoi plecă, lăsând-o pe Mara să vadă urmările luptei, pe deplin conştientă că nu merita o formulă de adresare aşa politicoasă, având în vedere consecinţele acţiunilor ei de odinioară.

Lui Temple nu părea să-i pese de ţipetele şi de încăierările din jurul lui – oamenii erau înnebuniţi să-şi recupereze banii pariaţi. În schimb, se întoarse cu faţa la oglindă, scrutând-o cu ochii lui negri.

— Iată-l! strigă o femeie din apropiere.

El încuviinţă o dată din cap, stârnind chicote şi suspine prin încăpere, lăsând-o pe Mara cu răsuflarea

întretăiată, ştiind că acum, când lupta se terminase, el avea să vină după ea.

Şi, conştientă fiind de acest lucru, îşi aminti de ultima lor discuţie. De cuvintele pe care le rostise el. De lovitura pe care o dăduse.

De patul pe care îl pregătise pentru ei. Pe când erau inamici. Când ea făcuse tot ce putea pentru a-şi recupera fondurile şi el făcuse tot posibilul să-şi împlinească răzbunarea.

Se înfurie din nou.

Măcar de-ar fi şi ea bărbat! Măcar de-ar putea să-l provoace pe faţă, să se lupte cu el pentru banii care erau de drept ai ei. Măcar de-ar putea să se confrunte cu el şi să îl bată.

Măcar de-ar fi aşa uşor!

Cuvintele îi răsunau în cap. Şi îşi dădu seama pe dată că acel loc era răspunsul la problema ei. Marchizul de Bourne urcase în ring lângă el. Şi cei doi stăteau acum de vorbă.

Mara gândi cu viteză.

Ar putea fi aşa uşor.

Un bărbat cu ochelari, subţire ca o trestie, apăru deodată lângă ca.

— Temple a cerut să vii la el. Sunt aici să te duc în apartamentul lui.

Excelent.

— Şi eu vreau să-l văd pe duce.

Intenţiona să-l potolească. Să-i demonstreze că se înşela. Să-i arate că era mai tare, mai deşteaptă şi mai puternică decât credea el. Să-l facă să-şi regrete vorbele. Să şi le retragă.

Sărutările lui o zăpăciseră de-a binelea. Bunăvoinţa lui stranie, neaşteptată o îndepărtase de războiul pe care îi purtau. Dar îşi aminti care era scopul lui. Al ei.

El voia răzbunare; ea dorea să ocrotească orfelinatul.

Şi avea să obţină ce dorea.

Hotărârea ei era de nezdruncinat. Ea şi ghidul ei ieşiră din pasajul liniştit în înghesuiala de corpuri de dincolo, şi

Mara fu recunoscătoare cerului că purta mască, fiindcă aceasta îi îngusta câmpul vizual – bărbaţii intrau şi ieşeau din cadru –, ţinta şi scopul drumului lor devenind nerelevante din cauza vizibilităţii ei limitate.

Masca preschimba întreaga seară într-un fel de spectacol – bărbaţii se mişcau pe scenă numai pentru ea. Se costumau pentru o scenă mai mare, mai importantă. Pentru protagonist.

Temple.

Se lăsă condusă înapoi spre apartamentul lui Temple, unde fu lăsată să aştepte într-o încăpere slab luminată. Închise uşa în urma ei şi puse zăvorul fără să ezite.

Dar Mara umbla deja prin odaie, îndreptându-se spre uşa de oţel pe care o văzuse din cealaltă parte a ringului. Ştiind unde ducea.

O deschise, cu un plan clar în minte – la fel de clar ca acela din urmă cu doisprezece ani, cel care o pusese pe această cale. Care o adusese aici. În acest moment. La omul acesta.

Îi ignoră pe bărbaţii aflaţi de fiecare parte a culoarului către ring, mulţumită de masca ei, căci, în timp ce făcea acei cincizeci de paşi mărunţi, nu îl văzu decât pe omul cât un munte care nu ieşise din ring, ci stătea cu spatele la ea, întinzându-se să strângă mâinile celor care îl felicitau.

Bietul de el habar nu avea ce îl aştepta.

Era concentrată asupra lui Temple, aşa că nu îl văzu pe marchizul de Bourne înainte ca acesta să-i taie calea, apucând-o de braţe.

— Nu cred că e bine ce faci.

Ea îi întâlni privirea.

— Nimeni nu mă va opri.

— Nu cred c-ai vrea să mă pui la încercare.

Ea râse la auzul vorbelor lui.

— Spune-mi, Lord Bourne, zise ea, gândindu-se ce opţiuni avea. Chiar crezi că ai vreun loc în toată treaba asta? Întreaga mea viaţă m-a adus în acest moment.

— N-o să te las să-i strici răzbunarea, spuse el. Dacă mă întrebi pe mine, o meriţi cu prisosinţă, pentru că i-ai

distrus viaţa.

Poate că de vină era aluzia că înţelegea legătura îndelungată dintre Mara şi Temple. Sau poate mândria ridicolă din acele cuvinte, ca şi cum marchizul de Bourne ar fi putut opri mişcarea de rotaţie a Pământului în jurul axei sale dacă ar fi vrut. Sau poate era expresia infatuată de pe faţa lui…

Nu avea să ştie niciodată.

Dar nu ezită, ci se folosi de toată puterea, îndemânarea şi lecţiile învăţate în cei doisprezece ani de trăit pe cont propriu, fără să îi poarte nimeni de grijă – lecţii pe care bărbatul din ring i le împrospătase în minte.

Bourne nu văzu pumnul venind spre el.

Arogantul aristocrat se trase îndărăt, slobozind un sunet şocat şi surprins, însoţit de un şuvoi roşu din nas. Dar Mara nu avu timp să se minuneze de realizările ei.

În câteva secunde, ajunse la ring şi trecu printre corzi, iar în clipa când urcă acolo, pe rumeguşul denivelat, întreaga sala amuţi. Oamenii care îşi strigau nemulţumirea în legătură cu pariurile lor şi cereau o a doua luptă se întoarseră cu faţa la ea, ca foile unei cepe date deoparte pentru o tocană.

Lui îi luă o clipă să conştientizeze tăcerea ce se aşternuse. Să priceapă că avea legătură cu el. Cu ceea ce se petrecea în ring.

Ea simţi un fior de nesiguranţă întâi la ceafă, dar apoi acesta coborî de-a lungul şirei spinării. Făcu un efort să-l alunge.

Asta era alegerea ei.

Era următorul ei pas.

Îi întâlni ochii negri chiar când el pornea spre ea şi citi surprinderea în ei. Iritarea. Frustrarea. Şi ceva mai mult. Ceva ce nu reuşi să identifice înainte ca el să ascundă totul în spatele acelei priviri neînduplecate.

Mara trase adânc aer în piept. Lăsându-şi vocea să răsune tare şi limpede în sala enormă:

— Am şi eu o datorie la Îngerul Căzut, duce.

El ridică dintr-o sprânceană neagră, dar nu spuse

nimic.

— Aşa că, spune-mi, îmi accepţi provocarea?

Capitolul 11

Nici dacă i s-ar fi oferit zece mii de lire să ghicească cine va fi cel care va păşi pe urmă în ring, nu şi-ar fi închipuit că va fi ea.

Dar, când se lăsă tăcerea în sală şi el se întoarse cu spatele la grupul de oameni din partea cealaltă a corzilor, să vadă ce le distrăsese atenţia, *ştiu* că era ca. Chiar dacă era sigur că n-avea cum să fie.

Dar era acolo, înaltă, mândră şi puternică, stând în mijlocul ringului. Senină, în ciuda sângelui lui Drake împroşcat la picioarele ei, de parcă ar fi fost într-o ceainărie. Sau într-o prăvălie cu de toate. De parcă n-ar fi fost deloc neobişnuit ca o femeie mascată să intre într-un ring de box aflat în mijlocul unui club pentru bărbaţi.

Răcnea ca o nebună.

Apoi vorbi calm şi limpede ca de obicei, provocându-l la luptă, că şi cum ar fi fost dreptul ei să o facă. De parcă scandalul nu avea să izbucnească şi zvonul să se răspândească în tot clubul.

Ceea ce se şi întâmplă, se iscă o hărmălaie de mormăieli, hohote de râs şi murmure jignite, care se prefăcu repede într-o sporovăială tipic masculină. La adăpostul larmei, Temple se adună şi se apropie de ea, adversarul lui în toate felurile şi, de fapt, în niciunul.

Ridică dintr-o sprânceană.

Ea nu se clinti, iar el vru să-i scoată masca pentru a-i vedea expresia feţei.

Putea să dispară. Imediat, dacă el îşi dorea asta. Putea s-o acuze de înşelăciune, să o demaşte în faţa celor mai puternici oameni din Londra şi să-şi reia viaţa care se oprise-n loc timp de doisprezece ani.

Şi pe aceea care rămăsese încremenită vreme de mai

puţin de o săptămână. Dar atunci nu ar mai fi putut vedea cât de departe voia ea să meargă.

Îşi înclină capul şi vorbi încet, să-l audă numai ea:

— O mişcare îndrăzneaţă.

Ea făcu aceeaşi mişcare din cap şi buzele i se arcuiră încet. Tachinându-l. Ispitindu-l.

— Târfele trebuie să fie îndrăzneţe, aşa am auzit.

Iar el înţelese în sfârşit. Era furioasă.

Şi era îndreptăţită să fie. O numise târfă. Sentimentul de vinovăţie îl străbătu ca un junghi, cumva distinct, bine delimitat de frustrare şi de fascinaţie.

Nu-l lăsă să găsească răspunsul potrivit. Şi era mai bine, căci nu era sigur că ar fi putut.

— O mişcare de deschidere trebuie să fie îndrăzneaţă, nu crezi? adăugă ca.

Vinovăţia fu alungată de aceste cuvinte. De provocarea din ele. La excitarea care isca o furtună în el de fiecare dată când se înfruntau. Aceasta era cea mai grea luptă la care trebuise să ia parte.

— Crezi c-o să te las să câştigi?

Arcuirea buzelor ei se prefăcu într-un zâmbet.

— Cred că n-ai de ales.

— Ai calculat greşit.

— Cum aşa?

O prinsese.

— Ringul meu, regulile mele. Ridică o mână înspre sală şi mulţimea de bărbaţi – două sute, poate şi mai mulţi – tăcu. Ea făcu ochii mari în spatele măştii, mirându-se de controlul pe care el îl exercita asupra spaţiului şi a ocupanţilor săi.

— Domnilor! strigă el publicului. Se pare că distracţia din seara asta nu s-a terminat. Veni mai aproape de ea şi se simţi învăluit de parfumul de lămâi – curat şi proaspăt în locul acela murdar. Puritatea, în sălaşul păcatului. Ea nu avea ce căuta aici. Şi totuşi era.

Poate că pur şi simplu nu-şi dorea ca ea să plece, chiar dacă ştia că ar trebui.

Ea era atât de aproape că putea s-o atingă, aşa că o

trase lângă el, vârându-şi un picior între ale ei, plăcându-i la nebunie cum i se agăţau fustele de pantalonii lui. Plăcându-i la fel de mult s-o simtă în braţe, tare şi dreaptă. Dar detestând felul în care îi acapara gândurile când se afla lângă el. Felul în care îl distrăgea de la scopul lui.

Răzbunarea.

O trase şi mai aproape, iar ea icni, lipindu-şi palmele de pieptul lui gol, atingerea ei fiind blândă şi răcoroasă pe pielea lui asudată. El coborî tonul, să-l audă doar ea:

— Ţi-ai făcut patul.

Ea încremeni pentru o clipă la auzul acelor cuvinte, de parcă ar fi însemnat ceva pentru ea. Poate chiar mai puţin.

— Atunci, negreşit a sosit timpul să mă culc în el, domnul meu.

Vorbele ei îl luară prin surprindere, din cauza sfidării şi a spiritului de competiţie din ele. Şi a altceva în plus. Se întrebă dacă imaginea care i se năpusti în minte îşi făcuse loc şi în imaginaţia ei – ei doi în pat. Goi. Îmbrăţişaţi.

Magnifici.

Egali.

Se întoarse spre mulţime, urând privirile lacome aţintite asupra ei, chiar dacă ştia că sunt necesare.

— Să verific dacă poartă arme?

Un murmur aprobator ieşi din piepturile bărbaţilor, iar el întinse mâna spre fustele ei, ştiind că pe acolo trebuia să fie cuţitul pe care îl ţinea cu sfinţenie asupra ei. Ea icni când mâinile lui o atinseră pe trunchi şi pe şolduri, şi sunetul scos părea de plăcere.

El îi întâlni privirea.

— N-am crezut niciodată că eşti exhibiţionistă.

Ea strânse din buze.

— N-o să încep acum.

— Hmm. Rosti el şi lăsă sunetul să o învăluie. Acţiunile tale sugerează contrariul. În buzunarul de la fustele ei, el găsi carnetul care le detalia povestea în lire, şilingi şi bănuţi.

Ea-i simţi atingerea şi-i întâlni privirea.

— Ai grijă, domnul meu, sau la noapte te va costa mai

mult decât crezi.

El nu-şi putu reţine un zâmbet când găsi mânerul cuţitului. Omniprezent.

— Madame Herbet ţi-a confecţionat un buzunar?

Ea îşi miji ochii la el prin orificiile măştii.

— Credeam că ai înţeles că mă pricep destul de bine la cusut.

El nu-şi putu reţine râsul. Femeia aceasta era remarcabilă. Primise o rochie care costa mai mult decât salariul ei pe un an şi îi ataşase imediat un buzunar unde să-şi ţină arma aproape.

El scoase cuţitul şi îl ridică deasupra capului, să-l vadă toată lumea.

— Doamna are o armă albă.

De fapt, dispune de tot felul de arme.

Bărbaţii din public izbucniră şi ei într-un hohot asemenea unui vuiet pe când Temple aruncă iute cuţitul în ring, fără să mai fie atent la felul în care alunecă prin rumeguş. Era prea concentrat asupra ei.

— O femeie nu îşi ia niciodată prea multe măsuri de siguranţă, Înălţimea Voastră. Era rândul ei să ridice tonul. Să-şi joace rolul în faţa mulţimii. Să o distreze. Îi zâmbi, luminos şi strălucitor, iar el îşi dori să fie oriunde, dar nu aici. Dar cu provocarea mea cum rămâne? Nu suntem egali acum că mi-ai luat cuţitul?

Mulţimea izbucni în hohote şi se auzi un cor de exclamaţii admirative, iar Temple îşi dădu seama ce făcea Mara.

— Nu în ring, iubito. Dar poate găsim alt loc în care să… vorbim de asta.

Bărbaţii râseră pe înfundate şi ea se încordă în braţele lui, cuvintele ei răsunând în toată încăperea.

— Nu prea cred. Am o datorie la Domnia Ta. Sunt aici s-o acopăr. Aşa se procedează la Îngerul Căzut, nu-i aşa?

„Ehei”, se auzi din mulţime.

El scuturã încet din cap, jucând în faţa publicului chiar în timp ce-i spunea liniştit şi serios.

— Nu mă lupt cu femei.

Îşi aminti momentul în care i-o spusese prima oară. De bărbatul care era pe-atunci. Nesigur pe sine. Şovăitor în a acţiona. Dar nu mai era aşa.

Ea îşi strânse un pumn pe pieptul lui.

— Şi spuneţi-mi, Înălţimea Voastră, v-a provocat vreodată una aici? În ring?

— Are dreptate, Temple! strigă unul dintre bărbaţi.

— Îţi dau o sută de lire dacă mă laşi să accept provocarea în locul tău, Temple!

— Numai o sută? Am cinci pentru o fetişcană ca asta! Pun rămăşag că e grozavă la pat!

El îi dădu drumul şi se întoarse spre locul de unde veneau acele cuvinte, unde îl văzu pe Oliver Densmore, cel mai mare ticălos din Londra, ţinându-se de corzi, cu limba atârnându-i uşor din gură.

Temple rezistă tentaţiei de a-i zbura dinţii cu un pumn.

— Ei bine, Înălţimea Voastră? îi distrase Mara atenţia. V-a provocat vreodată la luptă vreuna de sexul meu?

Cuvântul „sex” îl izbi asemenea unei lovituri, şi îşi dădu seama că ea era cel mai dibace adversar pe care îl întâlnise în acest ring.

— Nu.

Ea se întoarse rotindu-se încet ca să-şi arate faţa mascată publicului, oprindu-se în cele din urmă în faţa oglinzii în spatele căreia femeile chicoteau, bârfeau şi se minunau fără îndoială de curajul ei.

Îi întâlni privirea în oglindă şi zâmbi, cu o expresie deschisă şi primitoare, şi, pentru prima oară de când se întâlniseră pe strada întunecoasă din Londra, el se întreba cum ar fi ca acel zâmbet să facă parte din viaţa lui de zi cu zi. Să îl cunoască bine.

— Ah! făcu ea, exclamaţia ei răsunând prin încăpere. Deci te dai bătut.

El şovăi, detestând senzaţia de disconfort pe care i-o creastă cuvintele.

— Nu.

Ea se întoarse spre arbitrul luptei precedente, ai cărui

ochi erau cât pe ce să-i iasă din orbite.

— Nu aşa au loc luptele? Lupta are loc. Sau luptătorul se dă bătut?

Bărbatul mai în vârstă deschise gura şi o închise la loc, uitându-se La Temple pentru îndrumare. „Deştept tip."

Temple îşi încrucişă braţele pe piept şi îl salvă pe amărât.

— Mai sunt şi alte feluri de a lupta. Alte feluri în care să câştig.

Ea se întoarse atunci, uitându-se peste umăr, arcuindu-şi buzele, calmă şi încrezătoare. Şi insuportabil de ademenitoare.

— Alte feluri în care să câştig *eu,* vreţi să spuneţi.

Mulţimea se dezlănţui. Bărbaţii o adorau pe femeia aceasta misterioasă care părea să-i aibă pe Temple şi restul lumii la degetul ei mic.

Şi, cumva, aşa simţi şi el în acel moment.

Ajunse lângă ea într-o clipă, o luă în braţe, o strânse la pieptul lui şi îi captură buzele. Revendicând-o în faţa lui Dumnezeu şi a Londrei. Gustându-i dulceaţa. Aroma uşor picantă. Larma făcută de public se potoli în urechile sale pe când el o mistuia cu sărutul lui prea brutal, prea arzător, până îşi dădu seama că ea îi răspundea la fel de pasional. La fel de înflăcărat.

O simţise şi ea. Îl dorea pe cât o dorea şi el.

Ce dezastru! Dar unul de care să se îngrijoreze mai târziu.

O sărută iar şi iar, cuprinzându-i faţa în mâini şi ţinând-o nemişcată în timp ce o revendica folosindu-şi buzele, limba şi dinţii, până când întreaga lume dispăru şi nu mai rămase decât ea. Şi el. În acest moment. Şi felul în care se potriveau.

Felul în care îl vedea Mara.

Felul în care o vedea el.

Dar nu erau singuri, bineînţeles. Şi el aproape o seducea în faţa întregii Londre.

Doamne! O săruta în faţa *întregii Londre.*

O compromitea.

Se opri, ridicându-şi gura de pe a ei, plăcându-i felul în care ea îi urma buzele, încântându-l felul în care îl dorea tot atât cât o dorea şi el.

Nu.

Era compromisă. De parcă ar fi fost o târfă, aşa cum o numise el. Numai că acum planul lui nu mai părea aşa bun.

Dumnezeule! Ce făcuse?

Acesta fusese scopul lui, nu? Răzbunarea? Dar, cumva, totul devenise o greşeală. Planul nu inclusese şi dorinţa. Sau pasiunea. Sau emoţia.

Oare ce-i făcuse ea?

Mara ridică dintr-o sprânceană arămie.

— Aşadar, luptaţi, Înălţimea Voastră? Sau vă daţi bătut.

— Niciuna, nici alta.

Nu aşteptă ca ea să-i mai răspundă, ci o ridică în braţe, recunoscător că masca îi era bine fixată pe faţă, şi se întoarse s-o scoată din ring, ovaţiile întregii Londre răsunându-i în urechi.

Ar fi fost un plan excelent, dacă nu ar fi fost omul care îi bloca trecerea.

Christopher Lowe.

*

Cu inima bubuindu-i în piept. Mara era prinsă în braţele lui Temple, prea zăpăcită de puterea lui. De surescitarea încăierării lor verbale şi de euforia tulburării pe care i-o prilejuise, ca să-şi dea seama că el se oprise. Nu observă până când el nu o lăsă în picioare, corpul alunecându-i pe al lui până când tălpile ei atinseră rumeguşul de pe podea.

— Lowe, zise el încet şi sumbru, iar ea se răsuci spre el la auzul acelui cuvânt.

Voia s-o demaşte acum? Presupunea că ar fi o mişcare bună. Şah mat în jocul lor. Dar o cuprinse curând dezamăgirea.

Până îşi dădu seama că el nu o privea. Se uita dincolo

de ea, peste umărul ei drept, în ochii fratelui ei, care stătea la câţiva paşi distanţă, la marginea ringului, cu frustrare şi ceva mai rău în privire. Ceva tulburător. Ceva greu de descifrat.

— Crezi că ai câştigat? Crezi că-mi poţi lua totul… Făcu o pauză. Chiar şi pe sora mea?

Se făcu tăcere în sală, fiecare om din public aplecându-se în faţa să audă discuţia.

Ea păşi înspre fratele ei, ştiind că era furios. Dornică să-l calmeze. Să-l ţină departe de Temple. Să-l oprească să-i strice planurile. Să strice tot ce construise ea.

Binele şi răul.

Temple o opri punându-i o mână pe braţ, interpunându-se imediat între ea şi fratele ei. Kit scutura deja din cap, înaintând, mânat de prostie, vorbind tare şi nervos:

— Toată Londra te crede câştigător. Un erou. Dar Ducele Ucigaş nu e decât un laş. Se uită la Mara şi ea văzu dezgustul din ochii lui, al tatălui ei şi al lui Kit totodată. Un laş şi un codoş.

În încăpere răsună icnetul Marei, dar şi al celorlalţi. Cuvintele constituiau o lovitură, dată de singurul om care ar fi trebuit să-şi facă griji pentru reputaţia ei. Temple era nevoit să se lupte cu el acum. Nu avea încotro, iar Kit o ştia. În 1831, nimeni nu putea face laş pe cineva fără să fie provocat la luptă. Mara se îndreptă spre el. Dorind să-l oprească. Dorind să-l poată lovi ea însăşi.

Braţul lui Temple o opri. Se întoarse spre ea. Îi şopti, să-l audă numai ea:

— Nu. Asta-i lupta mea.

Era furie şi în privirea lui. Dar era oarecum diferită.

Era pentru ea.

Cine era omul acesta?

Kit nu văzu furia din ochii lui Temple, prea orbit de propria izbucnire.

— N-ai să te lupţi cu singurul om care are un motiv întemeiat pentru bătaie. Îşi ridică pumnii. Dar acum sunt aici şi nu poţi să mă ignori. Te vei lupta cu mine.

Vorbele lui îi scoaseră din amorţeală pe bărbaţii din public. Se mişcară într-un val uman, asaltându-i pe cei care făceau pariurile. Fiecare fiind dornic să parieze.

— E lupta secolului! strigă cineva.

— Două sute pe Temple, că va câştiga imediat!

— O singură rundă – repetată! strigă altul.

Pe cincizeci că Temple îi rupe trei coaste lui Lowe! se auzi o voce pătrunzătoare.

— Pe şaptezeci şi cinci că Ducele Ucigaş nu-şi va face renumele de râs.

Londra aştepta aceasta luptă de zece ani. De mai multă vreme, Ducele Ucigaş împotriva fratelui victimei sale. David şi Goliat în varianta supremă.

Vorbele pe care le spusese el la întâlnirea lor din urmă cu câteva zile îi răsunau încă în urechi. Nu *am scăpat de asta. Şi, din câte se pare, nici tu.*

Kit avea să strice totul. Să piardă totul din nou. Să distrugă tot ce făcuse ea. Şi Temple o să-şi obţină răzbunarea; iar ea nu se va alege cu nimic.

Acest gând ar fi trebuit să-i aducă un sentiment de resemnare De suferinţă. Să-i trezească dorinţa de a fugi. Dar în schimb, nu-i provoca decât tristeţe, căci fusese un moment când se gândise cum ar fi să câştige totul. Banii, orfelinatul… pe acest bărbat.

Alungă acel gând.

El nu era de câştigat, cu siguranţă nu de către ea.

Ea nu-l merita.

Acum, după asta, se va descotorosi de ea.

Temple se întoarse spre ea, împingând-o înapoi în corzi.

— Temple, spuse ea încet, fără să ştie cum îşi va termina fraza.

Nu acesta a fost planul meu.

N-am ştiut că e aici.

Câştigă.

El nu se uită la ea. De parcă nici n-ar fi existat. Şi, în acel moment, nimic altceva nu conta. Şi tot ce-şi dorea era s-o vadă el. Să se întoarcă. La croitoreasă. La noaptea când

fusese pe stradă. Aproape de casa lui. Cu doisprezece ani în urmă.

Tot ce voia era să schimbe trecutul.

— Temple, zise ea din nou. Dorindu-şi ca numele să spună totul.

El nu o băgă în seamă, ridicând-o peste corzi şi trecându-i-o marchizului de Bourne care stătea de partea cealaltă a ringului. Bourne o prinse şi o feri de mulţimea din jur.

— Ar trebui să te omoare că i-ai întins cursa asta.

Doamne sfinte! Nu era posibil să creadă cu toţii că ea planificase aşa ceva.

Era imposibil ca *el* să creadă asta.

Doar că la asta s-ar fi gândit şi ea dacă situaţia ar fi stat invers.

Ea şi Temple erau două feţe ale aceleiaşi monede.

Mara avea să-i spună totul după ce câştiga. Absolut totul. De la început. O să-i spună că banii erau pentru orfelinat. Că luptase pentru băieţi, nimic altceva. Că nu-i dorea răul.

Că îi dorea să câştige.

Dar, pentru moment, ea nu avea de ales. Trebuia să urmărească lupta. Temple îl înfruntă pe Kit – o înfruntă pe ea – şi Mara văzu că lupta nu semăna câtuşi de puţin cu cea dinainte. De această dată, emoţia se citea în ochii ducelui. Supărarea. Furia.

Mai mult.

Îşi târî piciorul prin rumeguş, vrând să înceapă în forţă.

Hotărât.

Sau acesta era poate sfârşitul.

Lupta începu, iar Temple se conduse şi acum după regulile lui. Îl lăsă pe Kit să facă prima mişcare. Acesta îl înhăţă pe Temple cu răutate, trăgându-i un pumn în ochi.

Ea nu se aşteptase să audă sunetul cărnii izbite de os, felul în care cădeau pumnii, bufnind sec. Felul în care degetele plesneau oasele. Sunetul îi întoarse stomacul pe dos când văzu că Temple primeşte prima lovitură, apoi încă

una, pe urmă a treia. Şi apoi, de parcă număra loviturile, înainte să-l facă pe fratele ei să plătească pentru ele, se repezi la Kit în felul în care auzise că lupta el întotdeauna.

Pumnii lui loviră ca trăsnetul în abdomenul şi în coastele lui Kit, până ce fratele ei se întoarse cu spatele la atacatorul său să-şi tragă sufletul. Să-şi regăsească puterea. Şi se năpusti din nou asupra lui Temple.

Poate că era numit astfel pentru că era clădit parcă din piatră.

Nepătruns. De neînvins. Ca şi cum, dacă lumea s-ar fi năruit Temple ar fi fost unicul supravieţuitor. Pumnii lui cădeau ca o ploaie asupra fratelui ei. Îl loviră şi îi zdreliră pielea până când lui Kit îi slăbiră forţele şi ajunse în corzi la câţiva centimetri de ea, cu un ochi umflat şi aproape închis.

Poate că îl ura câteodată. Poate că nu mai era băiatul pe care îl ştiuse – cel pe care îl părăsise – dar tot era fratele ei. Şi nu voia să-l vadă mort. Se rugă de el:

— Kit! Opreşte lupta! O să te omoare!

Îi întâlni privirea, şi ea se aşteptă să găsească în ochii lui suferinţă sau regret, sau surprindere… în schimb, văzu ceva neaşteptat. Ură.

— L-ai ales pe el.

Mara scutură din cap, instinctiv.

— Nu.

Nu era adevărat. Oare? Îi alesese pe băieţi. Alesese siguranţa. Şi apoi… într-un fel, îl alesese pe Temple.

Acest gând o şocă. Doamne. Dumnezeule! Îl alesese oare pe el? Ochii îi scăpărată în direcţia lui, care venea ei să-l lovească pe Kit. În schimb, ochii lui Temple îi găsiri pe ai ei. Reci. Duri.

Trădaţi.

Ea detestă acea privire. Nu putea s-o susţină. Se întoarse la fratele ei, care zâmbea ca atunci când erau copii şi era pe cale să facă un lucru ce avea să-i bucure pe amândoi, dar pentru care urma să încaseze o bătaie de la tatăl lor.

Şi atunci întinse mâna spre podeaua ringului.

După cuţitul ei.

Văzu sclipirea argintie înaintea tuturor.

Ea icni şi ţipă:

— Nu.

Dar era prea târziu. Kit se repezi la Temple fără reţinere – cu forţă pură, neîmblânzită.

Ea se uită la Temple, care nu îl privea pe Kit.

Se uita la ea.

Doamne sfinte!

— O să te omoare! Aceleaşi cuvinte, acum cu un sens foarte clar. Nu!

Înnebunită, scăpă din strânsoarea lui Bourne şi îşi croi drum în ring, apucând frânghiile şi încercând să ajungă la Temple.

Încercând să-l salveze.

Cuvintele i se pierdură în gălăgia făcută public, care se agita şi urla asemenea unor lupi însetaţi de sânge.

Kit satisfăcu publicul surescitat.

Cuţitul se implântă adânc în pieptul lui Temple, sângele înflorind ca o floare ciudată.

Ea îngheţă când văzu ce se petrecuse, ajunsese la jumătatea ringului, când o luă cineva de talie şi o trase înapoi cu o forţă uriaşă. Ea nu-şi dădu seama că ţipa până când sunetul nu deveni asurzitor.

Şi, pentru prima oară de când lupta în ring, de doisprezece ani, Ducele Ucigaş căzu la podea.

Nu se putu abţine să se uite, să-şi dezlipească ochii de la unghiul ciudat al picioarelor lui şi de la şuvoiul de sânge ce se scurgea din el întunecat şi prevestitor de rău pe rumeguş. Un bărbat înalt, roşcovan se sui apoi în ring, îngenunche lângă Temple, îşi scoase haina şi se aplecă să examineze rana.

Şi apoi Mara nu mai văzu nimic, căci câmpul vizual îi era blocat de duzina de oameni din ring care încercau să-l ia pe Temple de acolo. Fiecare din ei era dornic să anunţe el primul:

— A murit!

— Nu, şopti ea, refuzând să creadă.

Ce făcuse?

Temple era prea puternic, prea voinic, prea plin de viaţă, ca să fie adevărat. Se chinui să scape din braţele care o strângeau tare, disperată să fie liberă. Disperată să se ducă la el. Să dovedească greşeala din cuvintele omului respectiv.

— Nu. Nu poate fi adevărat.

Braţele omului o strângeau atât de tare, că aproape o durea. Vocea lui Bourne îi şopti la ureche o promisiune maliţioasă:

— O să plăteşti scump dacă a murit.

Capitolul 12

Bărbaţii de la Îngerul Căzut rămaseră în picioare să-l păzească pe prietenul lor întins pe jos.

Fusese nevoie de trei oameni să-l ia pe Temple din ring – Bourne, Cross, finanţatorul clubului, şi Asriel – şi tot îşi pierduseră suflul până să ajungă în viteză la marea uşă de oţel şi să intre în apartamentul privat al lui Temple – locul pe care îl concepuse el pentru linişte şi pace.

Dădură deoparte totul de pe masa mare, joasă, şi îl puseră acolo, după care aprinseră toate lumânările din cameră. Fără să i se ceară, Asriel se duse să caute apă caldă, bandaje şi un medic, cu toate că nu erau siguri că doctorul l-ar putea ajuta. Nu se ştia dacă îl poate ajuta cineva în afară de Dumnezeu. Şi Dumnezeu fusese rareori binevoitor cu proprietarii Îngerului Căzut.

Cross examină rana cu mişcări precise şi rapide.

— Să nu leşini, ticălos greu ce eşti. Eşti prea mare ca să cazi.

Temple se chinui să răspundă:

— N-ar trebui să fiu aici, zise el, cu mintea înceţoşată şi limba împleticită. Am o luptă de dus.

Cross îi îndoi lui Temple un braţ în afară să vadă unde pătrunsese cuţitul, iar luptătorul se aplecă de durere din

patul improvizat, împotrivindu-se mişcării.

— Ai avut de dus o luptă, spuse calm Justin, majordomul clubului, de la câţiva paşi distanţă. Ai avut chiar două.

Temple scutură din cap, cu o mişcare şovăielnică precum a unei păpuşi dezmembrate, un semn de delir.

— Nu. A aruncat zarurile prea departe de data asta. Prea lung. Sunt prea multe.

Bourne veni să-l ţină în jos, înjurând cu asprime.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, Temple. Ani întregi. Nu mai aruncăm zarurile pe stradă.

Uşa camerei se deschise, dar niciunul dintre bărbaţi nu se uită în direcţia zgomotului. Încăperea aceasta era la fel de sigură ca şi cum însuşi regele ar fi fost acolo, luptându-se să rămână în viaţă. Dacă intra cineva, era pentru că avea acces la cele mai întunecate secrete ale clubului.

— Justin, du-te înapoi la cazinou. Sosise Chase. Nu te opri din jecmănitul aristocraţilor doar pentru că Temple a fost rănit.

Bourne îi aruncă lui Chase o privire răutăcioasă.

— Da’ mult ţi-a trebuit să ajungi aici!

Am fost singurul care şi-a amintit că avem un club de condus. Ce-ar face Temple dacă am da faliment cât e el în convalescenţă?

Cross nu-şi ridică privirea de la cuţit.

— Lama a tăiat mai mult decât carnea.

Temple se zbătu să scape din strânsoarea partenerilor lui.

— Trebuie să mă întorc la luptă! Bourne nu poate să-i bată!

— Îi batem împreună! spuse Bourne calm, dar palid de frustrare şi îngrijorare. Ne-am luptat împreună cu ei.

Ochii lui Temple se deschiseră şi întâlniră privirea lui Bourne.

— Vom pierde.

Bourne scutură din cap.

— Nu cu diavolul de partea noastră. A venit Chase.

— Ţi-am salvat fundul atunci, zise Chase, aplecându-se. În tonul lui se citea o nuanţă surprinzătoare – ceva ce fondatorul Îngerului n-ar fi visat să recunoască vreodată. Ţi l-am salvat atunci, aşa cum o să-l salvăm şi acum.

Temple clătină din cap.

— Trebuie să lupt… Cuvintele i se stinseră pe buze şi căzu fără vlagă pe patul improvizat.

Bourne se întoarse imediat spre Cross şi spuse cu o voce aspră:

— Doar nu…

Cross scutură din cap.

— Nu. A leşinat. Examină locul unde era implantat adânc cuţitul în pieptul lui Temple. Între umăr şi torace. Poate să nu fie o rană fatală.

Dar nu o spuse convingător.

— Cum niciunul din noi nu e doctor, zise Bourne, să mă ierţi dacă diagnosticul tău nu prea mă consolează.

— Poate e atins muşchiul. Nervul.

— Scoate-l.

Cross scutură din cap.

— Nu ştim ce-o să se întâmple în cazul ăsta. Nu ştim dacă nu l-ar… se opri şi cuvintele nespuse îi răsunară în cameră. Omorî mai *repede.*

Chase înjură încet şi furios.

— Justin? strigă Cross şi omul îşi puse ochelarii sus pe nas, aşteptând ordinul. Cheamă doctorul. Şi pe soţia mea. Cunoştinţele de anatomie ale contesei de Harlow erau impresionante, aproape ca ale unui doctor de care aveau atâta nevoie acum.

Posomorât, Chase vorbi încet:

— Şi află tot ce se poate despre Christopher Lowe.

Bourne se uită la Chase.

— Presupun că s-a cărat.

— S-a pierdut în hărmălaia de după luptă, în seara asta.

— Cum?

Bourne înjură, furios şi cu asprime.

— Gărzile erau aşa preocupate de Temple, încât au

uitat că treaba lor era să supravegheze ieşirile. Le arăt eu! Tuturor.

— Ţin la Temple, zise Cross.

O sprânceană aurie se ridică.

— Interesantă chestie! Ar fi putut să-l prindă pe ucigaşul lui dacă nu se văitau toţi ca nişte babe. O să răspundă în faţa mea că s-au purtat ca nişte copii care şi-au pierdut dulciurile.

— Eşti un ticălos fără inimă, îl apostrofă Cross.

Chase nu-i băgă în scamă cuvintele şi se întoarse spre Bourne.

— Tu ce-ai păţit?

Pe faţa lui Bourne se vedea o vânătaie care se înnegrise sub ochiul drept. Bourne se uită urât la Chase.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta.

Lui Chase nu păru să-i pese.

— Unde-i fata?

— Încuiată în odaia cu Prometeu. Unde îi e locul.

Chase dădu din cap, încuviinţând.

— Bine. Las-o să se gândească la ce-a făcut.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

Fondatorul Îngerului stătea aplecat peste Temple, urmărindu-i respiraţia superficială, mişcarea abia vizibilă a pieptului masiv, pielea de obicei oacheşă care devenise pământie sub ameninţarea morţii.

— O omor cu mâna mea dacă moare Temple. Cu multă plăcere.

— Lowe credea că sora lui îl trădase, zise Bourne.

— Ne-a păcălit pe toţi. Chase nu-şi ridică privirea. Nu o credeam în stare de aşa ceva.

Cross ridică o sprânceană.

— Şi-a înscenat moartea şi a dat vina pe el pentru crimă.

Uşa se deschise din nou şi intră Philippa (Pippa), Lady Harlow, cu sufletul la gură şi ochelarii aşezaţi strâmb; Asriel venea după ea cu apă caldă şi bandaje.

Pippa îi ignoră pe ceilalţi din cameră, luând-o drept spre Cross, punând o mână pe umărul soţului ei într-un

scurt gest de încurajare. După ce Cross îi luă mâna şi o sărută, ea îşi îndreptă atenţia spre Temple, trecându-şi degetele peste umărul lui şi mai jos, spre locul de unde ieşea mânerul cuţitului lui Lowe, într-un mod ciudat şi nefiresc.

Apăsă pe carne şi Temple gemu.

— Îi faci rău, spuse Chase, pe un ton de avertizare.

Pippa nu se uită în spatele ei.

— E bine că simte durerea şi protestează. Asta dovedeşte că e conştient. Se întoarse spre soţul ei. Medicul a plecat după prima luptă. Au fost trimişi mai mulţi oameni să-l caute. Dar nu avem timp să aşteptăm. Trebuie să-l scoatem. Drept şi de tot. Trebuie să tratăm rana asta înainte…

Se opri din vorbit. Nimeni din cameră nu avea nevoie să audă restul.

— Şi dacă îi opreşte într-un fel sângele să curgă? întrebă Chase.

— Dacă e aşa, spuse Pippa, pe un ton amabil acum, nu facem decât să amânăm inevitabilul.

— Lady Harlow, sunt sigur ca eşti extrem de competentă în toate domeniile ştiinţei, zise Chase, aşa că să mă ierţi dacă pun sub semnul îndoielii priceperea dumitale ca doctor.

Pippa făcu o pauză, uitându-se la Cross. Aşteptând.

— În împrejurările actuale, voi ignora tonul pe care i-ai vorbit soţiei mele, spuse Cross. Nu-l putem aştepta pe medic. Ar putea să dureze ore întregi până vine.

Chase înjură, iar manifestarea emoţiei din partea cuiva atât de stoic şi de dur îi tulbură pe ceilalţi din încăpere.

— N-o să moară, zise Bourne, cuvintele lui fiind pe jumătate jurământ, pe jumătate rugăciune. Doar e Temple. Mai puternic decât noi toţi împreună. Mai sănătos, la naiba! E mare ca un bivol. De neînfrânt.

Doar că fusese înfrânt.

— Aduceţi-mi fata, zise Chase.

Cross îi răspunse simplu şi direct.

— Nu.

Bourne dădu un răspuns mai elaborat:

— Doar peste cadavrul meu va intra târfa asta aici în cameră.

Chase nu se înfurie.

— O să vadă ce i-a făcut.

— Aş prefera *să treacă* prin ce i-a făcut lui.

Chase se uită la Asriel.

— Adu-mi fata!

Asriel nu şovăi. Avea să-i facă pe plac lui Chase.

— Stai cu ochii pe ea. Ar putea, ca şi frate-su, să ia un cuţit de la oricare dintre noi. Îşi duse o mână la ochi. Şi are un croşeu de dreapta surprinzător.

Pippa se uită la el. Ochii ei mari clipiră de nedumerire în spatele ochelarilor, iar Bourne rezistă cu greu tentaţiei de a se foi.

— Te-a lovit.

— M-a luat prin surprindere.

Cross nu rezistă şi spuse:

— Nici nu mi-am închipuit altceva.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre trupul masiv al lui Temple, urmărind-o pe Pippa care curăţa pielea în jurul cuţitului – o muncă de Sisif – căci sângele curgea din nou la fiecare atingere a ei.

După mai mult timp, ea spuse fără să-şi ridice ochii:

— Sper că nu ai de gând să-i arăţi cine eşti.

Chase se uită la ea.

— Nu m-am gândit la asta.

— Nu trebuie să afle cine eşti, fu de acord Cross cu soţia lui. Nu poţi avea încredere în ea.

Pippa puse o cârpă curată pe fruntea lui Temple, în timp ce toţi se uitau la ea, ştergând sudoarea şi rumeguşul care se lipise de el în ring.

Bourne spuse:

— Dacă ar şti… Cuvintele i se pierdură, dar nu mai era necesar să-şi termine fraza.

Dacă Mara – dacă vreo persoană în afară de câţiva oameni de încredere – ar fi ştiut cine era de fapt Chase –

Îngerul ar fi fost în pericol.

Şi pericolul în care s-ar fi aflat Îngerul îi interesa pe toţi.

Era o pictură oribilă a lui Prometeu pe peretele odăii unde era închisă Mara. O scenă de tortură.

Eroul stătea întins. Înlănţuit pe spate de o stâncă, chipul lui fiind o întruchipare a suferinţei, iar Zeul, prefăcut într-un vultur negru, crud, îi sfâşia carnea. Îl pedepsea pentru insolenţa lui. Pentru că furase focul de la zei. Pentru că se gândise că putea să-i întreacă.

Era un tablou înspăimântător, enorm şi ameninţător, fără îndoială conceput să-i facă pe cei care sfidau Îngerul conştienţi de consecinţele acţiunilor lor şi să-l înduplece să mărturisească.

O viziune îi apăru în faţa ochilor, Temple prăbuşit pe podeaua ringului. Cu viaţa scurgându-se din el, iar ea ţipând.

Kit îl înjunghiase. Cu cuţitul ei.

Foc de la zei.

Uşa se deschise şi ea se întoarse, vorbele ieşindu-i din gură înainte să le poată opri:

— Ducele. Trăieşte?

Mâna dreaptă a lui Temple, omul care stătuse de pază în faţa orfelinatului, înalt şi solid, cu pielea întunecată ca noaptea, nu răspunse, indicându-i în tăcere s-o ia înaintea lui pe coridorul întunecos, cu o seriozitate care sugera că ar fi o greşeală să stăruie să-i dea un răspuns sau să nu-i îndeplinească instrucţiunile.

Era clar că fusese antrenat de Temple.

Cu inima bubuindu-i în piept, Mara făcu ce i se ceruse şi, când trecu de el, omul grăi cu o voce joasă şi răguşită:

— Să nu încerci nimic!

Voia să-i spună că nici nu se gândea la aşa ceva. Că detesta ce se întâmplase. Că, dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple, ar fi făcut tot ce-i stătea în putinţă să oprească lucrurile. Că, nici când fusese în culmea furiei, nu avusese intenţia să-i facă rău lui Temple. Dar ştia că spusele ei ar fi fost inutile, fiind considerate o minciună şi chiar mai rău.

Aşa că, în schimb, se ţinu dreaptă şi demnă şi trecu pe lângă el în holul slab luminat.

Pe coridor erau înşiruiţi bărbaţi şi femei în diferite uniforme – de la livrele la haine de prostituate – toţi cu chipuri palide, posomorâte şi îngrijorate. În fiecare privire se citea ura.

Îi era dor de masca ei, care îi fusese luată după luptă.

O priveau cu mânie în ochi pe când trecea prin pasajele deja tulburătoare, concepute să copleşească prin mărimea şi forma lor, să comunice tuturor celor care treceau pe acolo cine deţinea puterea. Concepute să-l descurajeze pe Prometeu, făcându-l să-şi piardă nădejdea că-i va merge bine în expediţia lui.

— Sper că o duci la Chase, zise una dintre femei, blondă şi frumoasă, însă plină de răutate. Sper că o să se ocupe el de ea.

Un murmur aprobator la acea sugestie se auzi în spaţiul îngust, şi un bărbat din apropiere adăugă:

— Merită tot ce i s-a făcut lui Temple.

— Ba mai mult, veni un strigăt răutăcios din spatele ei, iar Mara îşi încrucişă strâns braţele, mergând mai repede, disperată să scape de ei – de ura lor.

Şi apoi însoţitorul ei deschise o uşă şi o aruncă de pe coridor într-o încăpere, iar ea se miră când îşi dădu seama unde era.

Îşi dori să fi rămas pe coridor.

Era în apartamentul lui Temple, unde îl văzuse cum îşi scotea cămaşa mai devreme în acea seară. Unde se ciorovăiseră. Unde o sărutase pe buze şi mai mult. Făcând-o să simtă câtă plăcere putea dărui el. Unde încercase să stea neclintită şi să nu-i observe muşchii, tendoanele şi mădularul tare. Căldura lui. Vitalitatea.

Vitalitate care dispăruse acum. O femeie şi doi bărbaţi erau aplecaţi deasupra lui, iar lumina lumânărilor îl învăluia în strălucirea ei caldă, subliniindu-i paloarea pielii, ca de mort. Ea închise ochii la acest gând, dorindu-şi să nu-i fi trecut prin minte. Alungă din minte cuvântul „mort”.

Păşi spre el. Cu un nod în gât.

— O, Doamne! exclamă, cu sufletul greu de frică şi necaz, incapabilă să nu întindă mâna spre el, înainte ca ghidul ei să-i pună o mână puternică pe braţ şi s-o oprească să înainteze.

Marchizul de Bourne se întoarse când îi auzi vocea, iar ea remarcă vânătaia din colţul interior al ochiului său, simţind o împunsătură geamănă în mâna ei dreaptă. El o arătă cu degetul.

— Să nu te apropii de el!

Era ură în vorbele lui. Iar o altă femeie poate n-ar fi răspuns. Dar ea nu mai suporta încă o clipă de chin şi nesiguranţă.

— A murit?

— Ţi-ar plăcea asta, nu?

— Nu, spuse ca. Adevărul aducându-i o uşurare imensă, dar ştiind că acea negare scurtă nu însenina nimic pentru cei din cameră, însă voind, totuşi, s-o rostească. Vrând să-şi amintească ei însăşi că nu intenţionase niciodată să-i facă rău lui Temple. Nici măcar la început. Şi cu siguranţă nici acum Nu.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

— Nu te cred.

Ea îi întâlni privirea.

— Nici nu mă aşteptam.

— De-ajuns, Bourne! Femeia de la masă îşi ridică ochii şi Mara recunoscu pe blonda cu ochelari din odaia misterioasă de unde urmăriseră lupta mai devreme. Nu mai putem aştepta. Trebuie să scoatem cuţitul.

Trecuse… mai bine de un ceas.

Mara nu putu să tacă.

— Drept şi hotărât, aşa cum a intrat.

Sigur că ştie cum a intrat, pentru că ea l-a înfipt acolo, comentă Bourne. Uite ce-ai făcut, scorpie afurisită!

De parcă Mara nu vedea. De parcă nu-şi văzuse fratele înfigându-l adânc în pieptul lui Temple.

De parcă n-ar fi vrut să-l scoată de acolo.

Întâlni privirea ochilor căprui, plini de ură ai lui Bourne.

— Nu eu am făcut-o.

— Ba da, îi spuse celălalt nobil din odaie – înalt şi roşcovan. Când se uită la el, acesta adăugă: Ai făcut-o în clipa în care i-ai înscenat o crimă pe care nu a comis-o. Doisprezece ani se termină acum, cu asta.

— A fost o…

Vocea Marei se pierdu şi ea scutură din cap. Ei nu înţelegeau. Puţini pricepeau.

Fusese o greşeala.

Nu o spuse pentru că ei nu voiau să audă povestea, şi nici nu meritau. Cu Temple era altceva. El merita să audă adevărul.

Dacă trăia, avea să i-l spună. Tot.

Va îngenunchea la picioarele lui şi îi va da şansa să o pedepsească. Să se răzbune. Şi îi va spune adevărul.

Dacă măcar ar trăi.

Se îndreptă spre trupul lui inert, dar fu iar oprită de braţele puternice ale aghiotantului său. Se uită la grămada de bandaje de pe măsuţa joasă, de lângă capul lui Temple.

— Trebuie să-l scoateţi şi să aplicaţi imediat presiune, zise ea, evitând intenţionat privirile bărbaţilor din odaie, uitându-se doar la contesa cea surprinsă. Veţi avea nevoie de mai multe bandaje. Privirea i se îndreptă spre cuţit. Rana e adâncă.

— Acum eşti şi doctoriţă? Cuvintele erau spuse cu o superioritate indolentă.

Ea se îmbărbătă şi îi întâlni privirea marchizului.

— Am mai scos cuţite.

— Din cine?

Ea se uită din nou la Temple.

— Nu contează.

Contesa nu mai putea să aştepte.

— Asriel, va trebui să-i dai drumul domnişoarei Lowe. Vom avea nevoie de forţa ta să-l ţii jos.

— E inconştient, zise Bourne.

— Dacă avem noroc, nu va mai fi când facem asta. O să-l doară tare, aşa cred.

Mara închise ochii la auzul acestor cuvinte, dorindu-şi

să fie adevărate. Dorindu-şi ca el să se trezească, să nu fi murit. Se uită la bărbaţii care se duseră la Temple să-l ţină jos – erau trei să-i ţină corpul masiv nemişcat – şi încercă să nu-i observe pielea pământie, viaţa care se scurgea din el odată cu şuvoiul de sânge.

Atât de multă viaţă.

I se strânse stomacul la acest gând.

Ce îi făcuse acestui bărbat? Ce făcuse el s-o merite în viaţa lui? Dacă trăia… se tocmi din nou cu Dumnezeu. Dacă trăia, avea să-i dea tot ce îşi dorea şi să-l lase fericit.

Alături de o femeie frumoasă şi de copiii lor frumoşi, pe moşia lui frumoasă.

Avea să-i dea înapoi tot ce îi luase.

Dacă măcar ar trăi.

Acesta era gestul cel mai aproape de un târg cu Dumnezeu pe care-l făcuse în zece ani. Mai mult de-atât.

Contesa îi privi pe rând pe bărbaţi, apoi pe Mara.

— Ai mai făcut aşa ceva?

Mara încuviinţă din cap, gândindu-se la alt cuţit. La alt moment. La o piele şi mai lividă.

— Da.

— Atunci ar trebui să o faci şi acum.

Mara nu şovăi, luând-o spre el. Dorind să-l atingă. Bourne o opri.

— Dacă îi faci rău, te omor.

Ea dădu din cap, încuviinţând.

— Mi se pare rezonabil.

Ar fi făcut tot posibilul să-l salveze. Voia să trăiască. Voia să-i dea tot ce îi cerea. Întreg adevărul.

Poate avea s-o ierte.

Poate vor lua totul de la început.

Şi dacă nu, măcar o să-i dea tot ce avea. Tot ce merita.

Bourne îi dădu drumul şi se duse la teancul de bandaje. Împăturindu-le la întâmplare şi aducând mai aproape găleata cu apă fierbinte. În timp ce contele şi marchizul o străfulgerau cu priviri răutăcioase, Mara se uita la ei în acelaşi fel, refuzând să se lase intimidată. La naiba

cu ei! Îi dădu contesei teancul de bandaje înainte să-şi ridice fusta şi să îngenuncheze pe masă la capul lui Temple, punându-şi hotărâtă ambele mâini pe mânerul însângerat al cuţitului.

— Pe cinstea mea! Cei din încăpere rămaseră încremeniţi. Ea se uită la faţa palidă a lui Temple. Să nu îndrăzneşti să mori, şopti ea. Am multe lucruri să-ţi spun.

El nu se mişcă, iar ea nu luă în seamă durerea din piept provocată de neclintirea lui.

— Unu… numără ea. Doi… nu mai aşteptă până la trei şi scoase cuţitul din piept, drept şi cu hotărâre.

El ţipă de durere, încovoindu-se pe masă, iar Mara aproape plânse de uşurare când îl auzi, iar contesa se aplecă peste el, turnând apă opărită din abundenţă pe rană să cureţe sângele, şi nutrind speranţa că va găsi o incizie mai mică, mai puţin periculoasă.

Speranţa era emoţia proştilor.

Temple ţipă din nou, căci apa fierbinte îi ardea pielea şi îi producea un alt şuvoi de sânge. Nevrând să tresară la auzul ţipătului, Mara luă bandaje, acoperi rana şi se lăsă cu toată greutatea pe pânză ca să oprească scurgerea, chiar dacă sângele îmbiba iute compresa. Chiar dacă nu se oprea din curs.

Chiar dacă murea din cauza ei.

— N-o să mori, şopti ea fără încetare. N-o să mori!

Trebuia să oprească sângerarea.

Nu se gândea decât la aceste cuvinte când se sui pe el şi apăsă cu toată puterea ei. Încercă să nu ia în scamă că el se zvârcolea sub apăsare, încercând să-i dea jos pe toţi. Şi acum mai era şocată de puterea şi de constituţia lui. De voinţa lui când urla de furie şi durere cu ochii deschişi, întunecat la chip ca noaptea şi plin de demoni.

Se uită drept la ca şi înjură, furios şi neclintit, iar muşchii gâtului i se încordară.

— Îi faci rău, zise marchizul de Bourne când văzu cum arătă Temple. Şi-ţi face plăcere.

— Nu, îi murmură ea doar lui, măreţului ei duce. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău. Apăsă mai tare pe umărul lui,

vag recunoscătoare că roşcovanul cel înalt din faţa ei era suficient de puternic să-i ţină în jos braţul lui Temple, căci nu se îndoia câtuşi de puţin că ar fi vrut s-o lovească. Vreau să te faci bine

Temple se împotrivi atingerii ei, iar ea schimbă tactica.

— Nu te mai opune, spuse cu voce tare. Cu aceeaşi fermitate cu care îl apăsa. Cu cât te zbaţi mai mult, cu atât vei sângera mai mult, şi ai pierdut deja prea mult sânge.

El nu-şi feri privirea de ea şi dinţii îi rămaseră încleştaţi, dar încetă să se zbată.

Din fericire, o ascultase.

Bandajele erau îmbibate de sânge, aşa cum se aşteptase ea. Sângera din abundenţă şi ea avea nevoie de mai multe comprese.

Se întoarse spre contesă.

— Milady… n-aţi vrea…

Femeia cu ochelari răspunse fără ezitare, ştiind din instinct ce voia Mara să-i spună. Luă bandajul în timp ce Mara întinse mâna după cuţitul însângerat de pe masă.

— Nu! Roşcovanul văzu primul mişcarea ei.

Bourne îi dădu imediat drumul lui Temple.

— Pune-l jos.

Ea nu-şi ascunse enervarea.

— Crezi că o să-i tai gâtul cu voi toţi de faţă? Crezi că sunt aşa plină de ură încât am înnebunit?

— Cred că nu trebuie să risc, zise Bourne, dar Mara se întorsese deja, ridicându-şi fusta – chiar atunci când contesa se îndrepta spre ea – şi tăind o bucată din frumosul jupon mov. Bourne se întinse după ea şi Marei i-ar fi plăcut expresia şocată de pe faţa lui dacă nu ar fi fost atât de ocupată să îndrepte mânerul cuţitului în direcţia lui.

— Fă-te folositor. Probabil că vom avea nevoie şi de cămăşile voastre.

Mai târziu, se miră de viteza cu care bărbaţii răspunseră solicitării ei. Dându-şi jos hainele şi scoţându-şi cămăşile pe cap. Dar, pe moment, adăugă:

— E şi a lui pe undeva prin cameră. Căutaţi-o.

Şi apoi o îmbrânci pe contesă din drumul ei şi apăsă cu bucata de jupon pe pieptul gol al lui Temple, detestând faptul că răcnetele lui se potoliră şi fură înlocuite de un protest bolborosit la atingerea ei fermă. Detestând faptul că nu putea opri viaţa să se scurgă din el.

— M-ai făcut să-mi stric rochia cea nouă, zise ea, întâlnindu-i privirea, încercând să-l ţină treaz, atent. Îmi datorezi alta.

El nu îi răspunse, pleoapele i se îngreunară. Ea simţi ci el nu mai lupta pentru viaţă. *Nu.* Spuse singurele cuvinte la care se putea gândi.

— Să nu îndrăzneşti să mori!

Ochii lui negri fură acoperiţi de pleoape, şi genele lungi şi negre se odihniră pe obrajii palizi.

Şi Mara rămase singură încă o dată, însoţită numai de durerea din piept. Închise ochii şi încercă să-şi reţină lacrimile.

— Dacă moare, ai să te duci după el în iad.

Trecu un moment până să-şi dea seama că nu marchizul vorbise – omul care îi devenise atât de repede duşman. Era celălalt bărbat, roşcovanul, un aristocrat circumspect, cu faţa prelungă. Slabă şi fălci pătrăţoase. Îi întâlni privirea, remarcând cum îi străluceau ochii cenuşii de emoţie abia reţinută, şi îşi dădu seama, fără umbră de îndoială, că ameninţarea din vorbele lui era adevărată.

Aveau s-o omoare dacă murea Temple. Fără să se gândească prea mult.

Şi poate că asta şi merita.

Dar nu era aşa.

Aşa că avea să-l ţină în viaţă cu orice preţ.

Trase adânc aer în piept şi puse în locul juponului ei cămaşa bărbatului.

— Atunci nu va muri

*

El nu muri în acea noapte.

În schimb, căzu într-un somn agitat, care dură până

veni medicul şi se ocupă imediat de rană.

— Ar fi trebuit să aşteptaţi întoarcerea mea înainte de a scoate cuţitul, spuse el, examinând rana şi refuzând să se uite la femeile din odaie.

— Dar nu mai veneai, zise Bourne pe un ton furios, iar Mara se bucură că furia lui se îndrepta spre cineva care o merita.

— Trebuia să stăm şi să nu facem nimic?

— Am avut alte treburi, răspunse doctorul, lipsit de remuşcări, ridicând compresa de pe umărul lui Temple şi examinând rana acum uscată.

— Ar fi fost mai bine. Puteaţi să-i faceţi mai mult rău. Să-l lăsaţi pe mâna unei femei a fost cu siguranţă o decizie discutabilă.

Contesa de Harlow ridică o sprânceană la auzul acestor cuvinte, uitându-se la aristocratul roşcovan despre care Mara aflase că este soţul ei. Dar nu spuse nimic, nevoind să-l alunge pe doctorul atât de ocupat, acum că sosise.

Mara nu simţea acelaşi lucru. Văzuse prea mulţi doctori venind, cu instrumentele lor şi cu diverse poţiuni magice la dispoziţie, şi apoi plecând fără să facă altceva decât să înrăutăţească starea suferindului. Temple avusese un noroc chior că doctorul întârziase opt ceasuri.

— Eu prefer o doctoriţă, decât niciun medic.

Atunci bărbatul se uită la ea.

— Dar *dumneata* nu eşti doctoriţă.

Înfruntase adversari mai puternici şi mai vrednici decât acest doctoraş. Printre care se afla şi bărbatul leşinat de pe masă.

— Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre dumneata, după ce ţi-am văzut priceperea în ale medicinii astă-seară.

Contesa de Harlow clipi în spatele ochelarilor, buzele arcuindu-i-se într-un colţ. Când Mara îşi încrucişă privirea cu a ei, cealaltă femeie îşi feri ochii, dar nu înainte ca Mara să surprindă admiraţia din ei.

Poate că era o aliată, într-o odaie plină cu duşmani.

Medicul se întorsese şi vorbea deja cu contele de

Harlow.

— Ar trebui să i se ia sânge.

Mara tresări, căci îi apăru repede în faţa ochilor o viziune tulburătoare: lipitori pe mama ei. Umflate cu sângele ei.

— Nu.

Nimeni nu se uită la ea. Nimeni nu păru să o audă.

— E chiar necesar?

Contele nu părea convins. Doctorul se uită iar la rană.

— Da.

— Nu! repetă ea, mai tare acum. Luarea de sânge ucidea. Şi avea să-i ia viaţa lui Temple cum o luase şi pe a mamei ei.

Doctorul continuă:

— Şi cine ştie ce i-a mai făcut femeia. Trebuie îndreptat. Să i se ia sânge e soluţia.

— Nu asta e soluţia, spuse Mara. Punându-se lângă Temple, între el şi chirurg, care scotea acum o cutie mare din servietă.

Dar nimeni nu asculta. Nimeni în afară de contesa de Harlow.

— Nu sunt sigură că acesta e tratamentul de care are nevoie, spuse ea, foarte serioasă, venind lângă Mara.

— Nici dumneata nu eşti doctor, milady.

— Poate că nu suntem doctoriţe, domnule, dar l-am ajutat destul de mult până acum, nu?

Chirurgul strânse din buze.

— Nu voi îngădui să mi se vorbească aşa. Şi de către… le arătă cu mâna pe cele două femei.

Cross făcu un pas în faţă, gata să apere onoarea soţiei lui.

— De către cine, mai exact?

Doctorul observă că greşise.

— Bineînţeles că nu m-am referit la Lady Harlow, milord. Mă refer – o indică pe Mara – la *femeia* asta.

Spuse „femeia” de parcă ar fi fost un cuvânt murdar.

Marei poate i-ar fi păsat dacă n-ar fi fost în joc viaţa lui Temple. Nu băgă în seamă insulta.

— I-ai mai luat sânge?

Se aşternu tăcerea şi ea se gândi că doctorul ar putea să nu răspundă, dar îi veni contesa în ajutor, adăugând:

— Bună întrebare!

Chirurgul ezită până îl îndemnă Cross să răspundă.

— Ei, doctore?

— Nu, nu n-a avut nevoie niciodată.

Mara se uită la Temple, întins pe masă, la fel de palid ca moartea. Sigur că nu. Omul acesta era de neînvins. Nu părea să fi avut nevoie de niciun tratament. Până acum.

Până ajunsese atât de aproape de moarte.

Mara se uită la contesă.

— Milady? întrebă ea, cu emoţie în glas. Lăsându-şi sentimentele să i se vadă pe faţă. *Nu îngădui aşa ceva. Te rog, lasă-l să trăiască.*

Contesa dădu o dată din cap şi se întoarse spre soţul ei.

— Ar trebui să aşteptăm. E sănătos şi puternic. Aş prefera să se refacă singur decât să piardă şi mai mult sânge.

Mara dădu drumul aerului pe care nu-şi dăduse seama că-l ţinuse-n ea, emoţia strălucindu-i în privire.

— Femeile nu pot înţelege cunoştinţele fundamentale ale medicinei. Minţile lor nu sunt înzestrate pentru a pricepe aşa ceva, spuse medicul, fluturând o mână prin aer.

— Poftim?

Contesa de Harlow era vizibil supărată.

Mara nu voia să cheltuie energie cu această jignire. Nu când viaţa lui Temple atârna de un fir de păr. Rămase pe poziţie.

— Până şi femeile înţeleg că sângele nu părăseşte de obicei corpul şi nu văd de ce ar trebui să cred că nu avem nevoie de tot sângele pe care-l avem la dispoziţie.

Era o teorie puţin răspândită. Şi nu prea populară.

Dar majoritatea oamenilor nu-şi văzuseră mamele murind, din ce în ce mai palide şi mai bolnave, acoperite de lipitori şi tăiate de bisturiu. Ea văzuse dovada că luarea de sânge nu era niciodată o soluţie bună.

Medicul oftă. Dându-şi seama fără îndoială că va trebui să ajungă la o înţelegere cu femeile din cameră. Le vorbi ca unor copii, şi Mara observă că maxilarul contelui se încleştă de iritare.

— Trebuie să echilibrăm balanţa. Ce a pierdut din umăr trebuie să-i luăm din picior.

— Asta pare o tâmpenie perfecta. Mara se întoarse spre contesă, singura ei aliată. Dacă apa curge prin acoperiş, nu trebuie să mai facem o gaură în tavan.

Doctorul se săturase. Pufni dispreţuitor şi se întoarse spre Bourne.

— N-o să-mi dea mie lecţii femeile în domeniul meu. Ori pleacă ele, ori cu.

— Atunci o să pleci dumneata şi noi vom găsi alt medic, spuse contesa.

— Pippa, zise Cross, pe un ton blând, dar ferm, iar Mara simţi enervarea din vocea lui.

Nu voia să-i moară prietenul. Măcar de şi-ar fi dat seama că nici Mara nu dorea asta.

— Să-l lăsăm în pace pe Temple noaptea asta, poate îşi revine, se rugă ea. Douăsprezece ore, dacă face febră – sau apare o infecţie – atunci lăsaţi-l pe felcerul vostru să facă ce ştie.

Ochii doctorului se măriră la auzul insultei, iar Mara ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de disperată să-l ţină pe Temple departe de omul acela şi de metodele lui barbare.

— Nu l-aş mai trata acum nici dacă mi-aţi tripla onorariul.

Mara îl urî în acel moment, atât de mult semăna cu doctorii din Londra care îi examinaseră mama şi o declaraseră intratabilă.

O lăsaseră să moară, chiar dacă Mara îşi implorase tatăl să i dea afară. Să găsească pe cineva care s-o trateze cu altceva decât laudanum şi lipitori.

Chiar dacă el n-o băgase în seamă, şi ea îşi pierduse stăpânirea de sine.

Bourne interveni, şi ei nu-i scăpă ironia că marchizul încerca să-l calmeze pe doctor.

— Doctore, vă rog, douăsprezece ore nu sunt atât de mult.

— În douăsprezece ceasuri ar putea să moară. Dacă moare, mâinile femeilor vor fi pătate cu sângele lui.

— Mâinile mele, zise Mara, întâlnind privirea marchizului, remarcând inelul de la mâna lui dreaptă, acum strălucitor şi negru, care n-o atrăgea deloc spre el. Se miră că el nu-şi feri privirea. Sângele lui e pe mâinile mele. Daţi-mi voie să-l curăţ.

Acesta era modul ei de a-l implora.

Mai departe de-atât n-avea să meargă.

El se uită la partenerul lui de afaceri, apoi din nou la ea.

— Douăsprezece ore.

Mara se simţi uşurată şi fu tentată să-şi ceară scuze de la marchizul cel arogant. Aproape.

— Nu mă mai întorc, spuse doctorul pe un ton înţepat.

Ea storcea deja apa fierbinte dintr-o cârpă curată.

— Nu vom avea nevoie de dumneavoastră.

Uşa se închise după el şi marchizul scoase un ceas din buzunar.

— Cele douăsprezece ore încep acum. Se uită apoi la Cross. Chase o să ne ia capetele că l-am lăsat să plece.

Cuvintele nu aveau niciun sens pentru Mara. Dar era prea concentrată asupra lui Temple ca să-i pese că nu le înţelegea, aşa că i se adresă contesei:

— Trebuie să facem tot posibilul să prevenim febra.

Pippa dădu o dată din cap şi se duse la uşă să mai ceară bandaje şi apă.

Mara se uită în jos la faţa liniştită a lui Temple, contemplându-i linia neagră a sprâncenelor, linia frântă a nasului, cândva de patrician, cicatricile de pe frunte şi de pe buză, tăietura de la cealaltă luptă din acea seară care acum era neagră de-a lungul obrazului, şi o copleşi regretul, aproape împiedicând-o să respire.

Ea îi făcuse toate astea, se gândi, punând cârpa pe fruntea lui, urând din tot sufletul neclintirea lui.

Acum avea să-l salveze.

Capitolul 13

Minţeau toţi cei care spuneau poveşti vechi despre moarte şi le umpleau cu coruri de îngeri şi cu o senzaţie de pace desăvârşită, irezistibilă.

Nu existau îngeri. Nu era pace.

Cel puţin nu pentru Temple.

Nu era nimic care să-l tenteze spre lumina strălucitoare, alinătoare, nimic care să-i ofere consolare acum când durerea îi străbătea trupul ca un fier înroşit, ameninţându-i gândirea şi respiraţia.

Şi dogoarea. Îl ardea ca focul în piept şi în braţ, ajungând până la mână, de parcă braţul îi era pus pe un rug. Nu se putea lupta cu ea. Îl ţineau jos şi îl sileau s-o primească. De parcă se bucurau de suferinţa lui.

Arşiţa îl făcu să creadă că se afla la marginea iadului.

Îngerii lui nu veneau din ceruri; veneau de jos şi îl ispiteau să li se alăture. Îngerii lui erau unii căzuţi. Şi nu îi vorbeau în imnuri melodioase.

În schimb blestemau, ademenindu-l spre ei cu ispite şi ameninţări. Îi promiteau tot ce îndrăgise în viaţă – femei, mâncare bună şi distracţie şi mai bună. Îi promiteau că va domni din nou. Doar dacă venea la ei. Aveau mii de voci – cu accent cockney aspru, profunde, aristocratice, chiar şi de femei. Femeile îi şopteau, făgăduindu-i plăceri imense dacă le urma.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce ispitit era!

Şi apoi era ea.

Cea care părea să murmure cel mai tare. Cea care aproape că îl dojenea cu asprime. Cea care îi spunea cuvinte ce îl atrăgeau mai mult decât orice alte promisiuni frumoase.

Cuvinte ca „răzbunare”. Şi „putere”. Şi „forţă”.

Şi „duce”.

Desigur, nu mai fusese duce de multă vreme.

De când o omorâse pe mireasa tatălui său.

Ceva îl deranja în asta la limita conştiinţei, ceva care creştea şi scădea pe când auzea vocile şuşotind în jurul lui, chemându-l.

„E doar o chestiune de timp.”

„Nu ne poate auzi. Nu se poate lupta cu noi.”

„A pierdut prea mult…”

Şi pierduse atâtea. Îşi pierduse numele, familia, trecutul şi viaţa. Pierduse lumea în care se născuse… lumea care îi plăcuse atât de mult.

Dar, de câte ori era atras de întuneric, o auzea pe ea.

„Vei lupta. Va trăi.”

Vocea ei nu era blândă sau angelică. Era tare ca oţelul şi făcea promisiuni mai frumoase decât celelalte. Nu putea fi ignorată.

La naiba cu *ele!*

Eşti de două ori mai puternic decât oricare din ele.

Nu ţi-ai făcut încă treaba. Viaţa ta nu s-a terminat.

Dar se terminase, nu? Nu se întâmplase aşa de-a lungul anilor? Nu se terminase din ziua în care se trezise în patul mânjit cu sânge, cu logodnica tatălui său omorâtă de mâna lui?

El o ucisese.

O omorâse cu pumnii lui enormi şi puterea lui nefirească, şi Dumnezeu mai ştie ce. O omorâse, ucigând tot ce-ar fi putut să fie viaţa lui. O ucisese şi acum era aici, pe moarte – primind în sfârşit ce merita.

Se spunea că, înainte de moarte, îţi revezi viaţa într-o clipă. Lui Temple îi plăcuse întotdeauna ideea, dar nu pentru a-şi aminti copilăria petrecută pe marele domeniu din Devonshire, ci pentru a retrăi acea noapte. Cea care schimbase totul.

Undeva, în cele mai întunecate unghere ale minţii sale, se gândise mereu că în acest moment, când era în pragul morţii, i se va arăta acea noapte. Noaptea care îi pecetluise soarta. Noaptea în care i se promisese că va merge în iad.

Dar nici acum nu şi-o putea aminti şi îi venea să urle de frustrare. *De ce?*

Nu-şi auzi ecoul şoaptei în cameră.

Tot ce auzi fu vocea îngerului său căzut şi furios, bătându-şi joc de el cu minciuni neruşinate, chiar când intră în delir.

„Pentru că vei trăi, Temple.”

„Vei trăi şi o să-ţi spun totul.”

Ea era acolo, fata din acea noapte – fata frumoasă, care dansa râzând tot mai departe de el în grădina şi se ridica peste el în aşternutul de pânză scrobită, cu părul ca mătasea, pielea catifelată şi ochi care îl bântuiau.

Era acolo, împreună cu şirul de băieţi oacheşi, cu ochi ca diamantele.

Era acolo, iar atingerea ei era răcoroasă în întuneric, şi promisiunile ei îl atrăgeau departe de lumină. Înapoi la ea.

Înapoi la viaţă.

Ea îl salva.

*

Trecură ceasuri întregi şi el tot nu se trezi, deşi dormea din ce în ce mai agitat – încordându-se împotriva tratamentului de câte ori i se spăla rana cu apă fierbinte.

Mara intra şi ieşea din cameră, căci i se îngăduia să stea lângă el doar când se făcea timpul să îi cureţe rana sau să-i schimbe bandajele. De câte ori intra în odaie, vedea alţi oameni veghindu-l. Doar Bourne, Cross şi Pippa rămâneau acolo, cărora li se alătură o dată ultimul jucător lăsat de oamenii care lucrau la mesele din Îngerul Căzut, apoi pariori şi crupieri, urmaţi de femeile care lucrau la cazinou – un şir constant de servitoare care plângeau, tovarăşi îndureraţi şi Dumnezeu mai ştie ce.

Blonda numită Anna, pe care Mara o întâlnise în încăperea cu fereastra ciudată, veni după ce îşi termină treaba, iar Mara o urmări pe prostituată cu coada ochiului cum îl veghea pe Temple mai multe minute, atingându-i cu degetele braţele tatuate, urmărindu-i tendoanele muşchilor, ţinându-l de o mână puternică în timp ce îi şoptea ceva la

ureche.

Marei îi trecu prin minte că putea fi iubita lui Temple, după felul în care vorbise despre el în camera cu oglinda întunecată.

După felul în care femeile gâfâiau şi îi aruncau priviri pofticioase, Temple le atrăgea fără îndoială. Iar aceasta era îndeajuns de frumoasă ca să fie generalul armatei lui în jupoane.

Degete lungi, fine umblau pe pielea lui, unghii cu manichiură perfectă îi zburleau părul de pe braţe într-un gest inconfundabil. Femeia aceasta îl cunoştea pe Temple. Ţinea la el. Îi atingea fără jenă trupul gol şi nemişcat ce zăcea în întuneric.

Mara se uită în altă parte, urând-o. Urându-se pe ea însăşi pentru gelozia pe care o simţea. Pentru că nu-i spusese nimic când avusese ocazia. Pentru că nu avusese încredere în el.

Pentru că îl chinuise, cu toate că el nu făcuse nimic pentru a merita aşa ceva.

Îşi ţinu capul în jos în timp ce se îngrijea de el, îi spăla şi îi curăţa rana, i-o bandaja şi îi ştergea fruntea, ştiind ce binecuvântată era că el respira atât de tare şi de regulat. Cineva îl acoperise cu o pătură şi îi pusese o pernă sub cap – o concesie făcută comodităţii, chiar dacă se temeau să-l mute de pe masă, de parcă lemnul zgâriat de stejar ar fi fost dătător de viaţă.

Mara era din ce în ce mai îngrijorată când se lăsă amurgul în lumea de dincolo de cazinou, şi el tot nu se mişca. Bourne ameninţa să cheme alt doctor, dar, în timp ce ea era alungată din cameră, Chase cel schimbător îi luase partea Pippei şi le dădu răgaz toată noaptea pentru a-l trezi pe Temple din leşin.

Chase ieşise înainte să se întoarcă Mara pentru a se îngriji de rană, dar vorbele lui erau literă de evanghelie pentru ceilalţi.

Când se afla lângă Temple, Mara îi vorbea, disperată să-l trezească, să fie din nou conştient. Disperată ca el să deschidă iar ochii şi să vadă.

„Uneori, cred că mă vezi.”

Cuvinte şoptite în întunericul unei străzi din Londra.

Atunci nu-l văzuse. Nu aşa cum era. Dar acum îl vedea. Şi voia. O vadă şi el. Trebuia să-i explice totul. Trebuia să 1 facă să vadă adevărul.

Adevărul ei.

Dar el nu se trezi, cu toată zbaterea şi foiala lui când spălau rana cu apă aproape fierbinte, neplăcerea făcându-l să fie semi-conştient şi incapabil de altceva decât să întrebe mereu „De ce?

Ea îi răspundea încet, nevrând să audă alţii ce îi spunea – ce îi promitea – răspunsuri, adevărul şi chiar răzbunarea, sperând că vorbele ei îi vor trezi conştiinţa oriunde i-ar fi rătăcit mintea atunci. Înainte ca ea şi contesa să fie declarate nebune de ceilalţi şi să fie adus omul crud care îşi spunea doctor.

Contesa devenise singura ei aliată, părând să înţeleagă, după mai multe ceasuri de îngrijire, că Mara avea acelaşi ţel ca şi ea

Toate ţelurile lor.

Mai mult de-atât.

Uşa camerei se deschise şi intrară două femei, una dichisită, dar decentă, în mod evident o lady, iar cealaltă grasă, cu un şorţ, care aducea un ceainic. Privirea doamnei îl găsi pe Bourne în odaie şi se repezi direct în braţele lui puternice. El o strivi în îmbrăţişare, apropiindu-şi faţa de gâtul ei, în timp ce ca îi cuprinse capul în palme, înfigându-şi degetele în buclele lui negre şi şoptindu-i ceva.

Mara nu ştia ce să facă – să admire priveliştea – care nu se potrivea deloc cu bărbatul cu care interacţionase ea mai devreme – sau să-şi ferească privirea de emoţia profundă a celor doi

Când el se smulse în cele din urmă din îmbrăţişare, îşi făcu din nou apariţia personalitatea lui dezagreabilă.

— Ce naiba cauţi aici?

Doamna nu păru să-i bage în seamă tonul.

— Ar fi trebuit să mă chemi chiar tu. Şi nu să primesc un bilet de la Pippa. Apoi se opri din vorbit şi îl mângâie pe

obraz. Ce-ai păţit la ochi?

— Nimic. El se uită în altă parte, la fel şi Mara, privirea căzându-i pe Pippa, care stătea de partea cealaltă a lui Temple, urmărind-o.

— Nu-i chiar nimic, Michael.

— Sunt foarte bine.

Îi luă mâna şi îi sărută vârful degetelor.

— Cine te-a lovit?

Buzele contesei se arcuiră uşor. Mara îi făcu semn să tacă. Dar norocul nu era de partea ei.

— Domnişoara Lowe l-a lovit.

Femeia cea ştearsă se îndreptă de spate şi se uită la Pippa.

— Cine e domnişoara Lowe?

Pippa o indică pe Mara, care îşi dori să poată dispărea de acolo.

— Ea este.

Cealaltă femeie o înfruntă, privindu-i rochia murdară de sânge, părul răvăşit şi chipul descompus. Înainte să se oprească deasupra mâinii ei drepte, care dăduse lovitura.

O sprânceană blondă se ridică.

— Presupun că a meritat-o, nu?

Când întâlni privirea doamnei. Mara fu şocată.

— Cred că da.

Doamna dădu din cap afirmativ.

— Se mai întâmplă.

Se întoarse din nou spre Bourne.

— Sunt cât se poate de sigur că nu am meritat-o.

Femeia ridică din sprânceană.

— Ţi-ai cerut scuze?

— Să-mi cer scuze? izbucni el. Ea m-a lovit. Chiar înainte să-l omoare pe Temple.

Mara deschise gura să protesteze, dar femeia nu-i dădu ocazia să spună nimic.

— Domnişoară Lowe, ai de gând să-l omori pe Temple?

Era prima dată când se gândise cineva să-i pună această întrebare.

Mara spuse adevărul:

— Nu.

Femeia dădu din cap, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Bourne.

— Atunci nu încape îndoială că soţul meu a meritat-o.

Bourne îşi miji ochii spre Mara pe când ea prindea sensul cuvintelor. Femeia aceasta era marchiza de Bourne, gata să-l înfrunte pe acest om teribil fără şovăiala. Trebuia cu siguranţă sanctificată.

— N-ar trebui să fii aici, bombăni Bourne.

— De ce nu? Sunt o membră a clubului şi sunt căsătorită cu unul dintre proprietari.

— Nu e un loc potrivit pentru o femeie în starea ta.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Doar mi se îngroaşă talia, Michael, nu sunt infirmă. Şi e şi Pippa aici.

Marchiza o indică pe contesă, care era în mod vizibil însărcinată.

— Nu e vina mea că Cross nu-şi iubeşte soţia cum te iubesc eu.

Cross ridică o sprânceană la auzul acelor cuvinte, apoi îi zâmbi Pippei.

— Te iubesc din tot sufletul.

— Ştiu, zise Pippa, şi Mara se miră de simplitatea răspunsului ei.

Înţelegea perfect că era iubită.

Îşi imagină cum ar fi să fie atât de sigură că e iubită. Îl privi pe bărbatul de pe masă. Maxilarul lui prea puternic, braţele lungi şi mâna aşezată pe lemn, cu palma îndoită şi goală. Se întrebă cum ar fi să-şi strecoare mâna în acel spaţiu. Să-l umple.

Să iubească şi să fie iubită.

Îşi îndreptă din nou atenţia spre marchiza de Bourne, a cărei privire rămăsese fixată asupra soţului ei.

— Michael, spuse ea încetişor, Temple este la fel de mult al meu, pe cât e şi al tău.

Femeia se întoarse spre forma nemişcată a lui Temple şi îngrijorarea îi încreţi fruntea când întinse mâna spre el, degetele atingându-i uşor umărul sănătos înainte să-i dea

deoparte părul negru de pe frunte. Bourne veni şi el lângă Temple, alături de soţia lui, trăgând-o lângă el, cu faţa lui frumoasă întunecată de furie şi durere.

— Doamne sfinte, şopti ea, aplecându-se în îmbrăţişarea soţului ei.

— Va trăi.

Vorbele erau aspre şi parcă erau smulse din gâtlejul lui Bourne, exprimând voinţa, la fel de mult ca şi îngrijorarea.

Ceva se încordă în pieptul Marei pe când privea scena. Pe acest bărbat – cu a cărui viaţă se jucase – nu îl distrusese. Avea mulţi oameni care ţineau la el, prieteni care ar fi făcut orice să-l salveze.

Câtă vreme era de când se îngrijorase cineva pentru ea? Cât trecuse de când visase asta?

Cât era de când o meritase?

Nu-i plăcea deloc răspunsul care i se prefigura ameninţător în minte.

Se întoarse spre femeia cu ceainicul.

— E ceai călduţ acolo?

Femeia încuviinţă repede din cap, privind spre Temple cu ochi sticloşi.

— *Oui.* L-am făcut cu mâna mea.

— Mulţumesc, Didier, zise Pippa, iar Mara luă ceainicul şi turnă lichidul cafeniu într-un pahar pe care îl trase de lângă sticla cu scotch.

— Sper că e ceva magic în băutura asta. Dumnezeu ştie că are nevoie, spuse marchiza.

— Scoarţă de salcie, răspunse contesa. Se spune că ar combate febra.

— Pe care nu pare să o aibă, să dea Dumnezeu să rămână aşa, adăugă Mara, uitându-se la Cross. Am nevoie de ajutor să-i ridic capul. Trebuie să-i dăm să bea.

Cross veni la masă şi ridică împreună cu Asriel trupul fără vlagă al lui Temple în capul oaselor. Mara îi îndreptă capul ce îi atârna, încercând să-i administreze lichidul cu o linguriţă.

— Trebuie să bei ca să te faci bine, spuse ea cu

fermitate după câteva încercări nereuşite.

Mai încercă o dată. Dar ceaiul se scurse pe bărbie şi pe piept, şi ea îşi pierdu răbdarea. Avea să-l bea doar dacă i-l turna pe gât. Înclină ceaşca şi făcu întocmai.

— Hai, înghite, lua-te-ar naiba!

El deschise ochii, vioi şi strălucitori, şi se înecă, stropindu-i Marei faţa şi gâtul cu ceai călduţ, iar ea ţipă surprinsă, în timp ce partenerii lui înjurară neîncrezători.

Temple tuşi, privirea lui întunecată întâlnind-o pe a ei când împinse paharul.

— Doamne, Dumnezeule! spuse el gâtuit. N-ai încercat destul să mă omori?

Aceste cuvinte îi aduseră lui Bourne pe buze un blestem plin de respect, iar lui Cross un zâmbet larg. Mara se simţi aproape copleşită de uşurare… şi închise ochii o clipă, plângând şi râzând în acelaşi timp, adunându-se înainte să-i mai ducă o dată paharul la buze.

El scutură din cap, ţinându-i mâna la distanţă de el.

— Cine a făcut poşirca asta? Se uită la femeia care adusese ceainicul. Didier?

Franţuzoaica veni spre el, cu lacrimi de uşurare în ochi.

— *Oui, Temple. Je lai fait.* Dădu iar din cap. Apoi traduse singură. Da, eu l-am făcut.

El se uită circumspect la Mara.

— Şi tu nu te-ai atins de el?

Ea scutură din cap. Apoi îi reveni glasul:

— Doar l-am turnat.

Împinse paharul spre ea.

— Bea!

Încruntă din sprâncene.

— Nu…

— Tu bei prima.

Ea înţelese atunci, apoi râse tare, iar sunetul sună străin şi extrem de plăcut. La fel de plăcut ca şi ochii lui întunecaţi, neînceţoşaţi de halucinaţii şi febră.

Ceva se aprinse în privirea lui frumoasă, şi Temple împinse din nou paharul spre ea.

— Bea-l, Mara.

— Ce na… Marchiza de Bourne păşi în faţă şi rămase în picioare lângă Temple. Se întoarse spre soţul ei. E ridicol.

— Aşa vrea Temple.

Nu avea încredere în ea.

Era suficient de conştient încât să nu aibă încredere în ea.

Mara duse paharul la buze şi bău tot dintr-o înghiţitură, apoi deschise gura şi scoase limba la el.

— Azi n-am chef să te otrăvesc.

El o studie cu atenţie.

— Bine.

Ea ignoră plăcerea care o învălui la auzul acelui cuvânt, întorcându-se să umple din nou paharul.

— Asta nu înseamnă că nu determini o femeie să se gândească la asta.

Mâinile lui le găsiră pe ale ei, ducându-i ceaiul la buze.

— În altă zi, atunci.

Ei îi veni să zâmbească. Ar fi vrut să-i spună zece lucruri diferite. Lucruri pe care el nu ar fi vrut să le audă. Pe care nu ar fi vrut să le creadă.

Lucruri pe care ea nu le putea spune.

Aşa că se linişti.

— Bea. Namilă ce eşti!

Iar el făcu întocmai, dând pe gât tot paharul. Când ea dădu să se îndepărteze, el îi prinse mâna într-o strânsoare de fier, pielea simţindu-i-se destul de caldă în ciuda pierderii masive de sânge. Ea îşi încrucişă privirea cu a lui.

— Mi-ai făcut o promisiune.

Mara încremeni la auzul acelor cuvinte.

— Da. Am spus că mă voi întoarce în înalta societate. Că voi dovedi că nu eşti un ucigaş.

— Nu vorbesc despre acea promisiune.

Ea se uită curioasă la el.

— Atunci, despre care?

— Mi-ai promis răspunsuri. Mi-ai promis adevărul.

Sângele îi vuia în urechi. Nu îşi închipuise că el îşi va aminti.

— Îţi aduci aminte.

Memoria mea e excelentă când este vorba de tine. Bău din nou. Iar tu ai să-mi spui adevărul despre acea noapte. O să-ţi ţii promisiunile.

Promisiunea răzbunării. A adevărului. Atâta timp cât el avea să trăiască.

Şi iată-l aici. Viu.

Ea încuviinţă din cap.

— Mi le voi onora.

— Ştiu, zise el.

Şi apoi adormi.

*

Într-o dimineaţă, trei zile mai târziu, Temple se cufundă în apa foarte fierbinte din cada mare din alamă, făcută la comandă pentru băile de după luptele de la Îngerul Căzut.

Şuieră din pricina durerii din braţul stâng când îl ridică, atent să ţină afară din baie rana bandajată. Nu voia să aibă vreo problemă cu leziunea încă nevindecată, s-ajungă, Doamne-fereşte, la febră sau pe mâna vreunui felcer. Îşi mişcă uşor umărul, testând, dar se opri şi făcu o grimasă de durere, lipindu-se cu spatele de cadă şi rezemându-şi capul pe margine.

Scoase un oftat lung şi închise ochii, lăsând aburul şi căldura să-l învăluie şi să-i ia gândurile cu ele.

Majoritatea gândurilor.

Gânduri care nu erau despre *ea,* cu părul ei moale, frumos şi ochii ciudaţi, copleşitori, cu puterea ei nemaivăzută. Gânduri care nu-l făceau să se întrebe de ce înfăptuise acele lucruri cu atâţia ani în urmă. Să se întrebe ce făcuse în acea seară în ring. Dacă îşi ajutase fratele în misiunea lui. Dacă îi dăduse cuţitul care sfârşise implântat în pieptul lui Temple. Gânduri care nu-i aminteau de delicateţea cu care îi spălase ea rana în dimineaţa în care îşi recăpătase cunoştinţa. Felul în care îi administrase ceaiul. Felul în care îl vindecase. Gânduri care nu-l făceau

să se întrebe cum ar fi să aibă parte din nou de acea blândeţe. Mai des.

Sau mai rău, ce însemna blândeţea aceea.

El înjură zdravăn în camera plină de aburi, în care se aşternuse liniştea.

Nu avea nevoie de blândeţea ei. Voia ca ea să aibă remuşcări. Să se căiască. Nu-i aşa?

Îşi mişcă braţul cu grijă, detestând junghiul care însoţi gestul. Detestând că braţul i se părea prins în nisip când îl folosea. Nu suporta teama care venea odată cu gândurile că nu se putea mişca.

Avea să-şi recupereze simţurile şi puterea.

Trebuia neapărat.

O imagine îi răsări în minte, una din timpul luptei recente. Mara la marginea ringului, întâlnindu-i privirea, groaza citindu-se în ochii ei mari. „O să te omoare!” îi strigase. Îl avertizase, dar el fusese atât de hipnotizat de îngrijorarea din ochii ei – de gândul că ea ar fi putut ţine la el, încât nu îi înţelesese cuvintele până când cuţitul nu-i pătrunsese în piept.

Până mai târziu.

Până nu intrase şi ieşise din starea de inconştienţă şi vocea ei îi şoptise promisiuni la ureche.

„Vei trăi”

„Vei trăi şi o să-ţi spun totul”

Şi trăise.

Iar ea avea să-i spună, în sfârşit, adevărul despre acea noapte şi despre hotărârea ei de a fugi. Avea să-i spună de ce-l alesese pe el. De ce îl pedepsise. De ce îi furase viaţa. Şi cum avea să i-o dea înapoi.

— Ştii ce eşti pe cale să faci?

Nu-şi arătă surprinderea că intrase cineva în baia lui, chiar dacă inima îi bătu un pic mai tare când îşi dădu seama că cineva pătrunsese acolo fără ca el să remarce asta.

— Nu mă îndoiesc că o să-mi spui tu, zise el, deschizând ochii şi văzându-l pe Chase în faţa căzii de alamă. De cât timp te uiţi la mine cum fac baie?

— De suficientă vreme cât să stârnesc gelozia unei jumătăţi din populaţia feminină a Londrei. Chase se trânti pe un scăunel din apropiere, cu picioarele larg desfăcute şi coatele pe genunchi. Cum mai e braţul?

— Mă doare, spuse Temple, făcând pumn mâna de la braţul rănit şi încercând să dea un upercut lent prin aer. Ţeapăn.

Omise celelalte cuvinte. «Amorţit. Slab. Inutil.”

— N-a trecut nicio săptămână; mai dă-i timp, zise Chase. Ar trebui să stai la pat.

Temple îşi schimbă poziţia în apă, tresărind de durere la mişcare.

— N-am nevoie de un îngrijitor.

— Cu toate astea, în fiecare noapte când nu intri în ring pierdem bani.

— Trebuia să-mi dau seama că nu eşti îngrijorat de starea mea de sănătate.

Amândoi ştiau că nu era adevărat şi că Chase ar fi dărâmat Londra dacă asta l-ar fi ajutat pe Temple să se facă bine. Dar se prefăcură în continuare.

— Mă îngrijorează sănătatea ta în măsura în care este legată de profitul meu.

Temple râse.

— Tot om de afaceri ai rămas!

Tăcură o vreme, până când Chase vorbi din nou:

— Trebuie să vorbim despre fată.

Temple nu pretinse că nu înţelege.

— Care fată?

Chase ignoră întrebarea prostească.

— A cerut să se întoarcă la postul ei.

N-o mai văzuse de zile întregi – îşi dorise să se facă bine înainte s-o vadă din nou. Voise să-i revină puterea înainte să se lupte iarăşi cu ea. Înainte să o înfrunte.

Dar n-o voia departe de el. Şi nu dorea să analizeze motivele.

— Şi fratele?

Chase oftă adânc şi se uită în altă parte.

Încă nu a fost găsit.

— Nu poate să rămână ascuns pentru totdeauna. Nu are bani.

— E posibil ca fata să fi finanţat planul. Chase îşi trecu o mână prin buclele blonde. La urma urmei, e aproape expertă în a se ascunde la vedere.

Nu era posibil. Era prea preocupată de bani.

— Nu ea l-a ajutat.

— N-ai de unde să ştii.

Doar că ştia. Derulase în minte de nenumărate ori acea luptă.

— Am văzut-o în timpul luptei. Am văzut-o încercând să-l oprească. Făcu o pauză, cu promisiunile ei şoptite în minte. M-a salvat. M-a vindecat.

— N-a prea avut de ales.

Chase era mereu sceptic.

Temple scuturã din cap. Ea nu încercase să-l omoare. Nu putea să creadă asta. Refuza s-o creadă.

Chase ridică din sprâncene.

— O aperi pe fată?

— Nu. *Mincinosule.* Doar vreau să clarific faptul că nu va fi pedepsită pentru fratele ei.

— Şi care va fi pedeapsa ei?

— Am nevoie de West.

Duncan West era unul dintre cei mai bogaţi membri ai clubului şi deţinea vreo şase jurnale din Londra.

Chase dădu din cap aprobator şi se ridică, înţelegând planul lui Temple, fără să i se spună mai mult.

— Destul de uşor.

Şi aşa începu.

Oare asta voia? Fusese atât de sigur. Noapte de noapte îşi imaginase acest moment în care avea s-o demaşte în faţa întregii Londre şi să-şi facă dreptate. Şi-o imaginase distrusă. Neavând altceva de făcut decât să plece din nou. S-o ia de la început. Să afla pe pielea ei ce îi făcuse lui.

Dar acum…

— Va fi cum vreau eu, Chase.

Ochii căprui se măriră, exprimând o inocenţă

prefăcută.

— Dar cum altfel?

— Ştiu că-ţi place să te bagi.

— Aiurea! Chase îşi îndreptă o mânecă, curăţând o scamă de pe manşetă. Atâta ţi-aş aminti, Temple, femeile sunt actriţe grozave. Nici a ta nu-i altfel.

Temple se opuse fiorului de plăcere care îi traversă la auzul nuanţei posesive.

— A scandalizat Londra şi a iscat cea mai mare distracţie de la Îngerul, cu câteva minute înainte să te înjunghie frate-su. Întreaga situaţie miroase de la o poştă a complicitate.

— Atunci, de ce nu a fugit şi ea? De ce a rămas? Aceste întrebări îl frământau de zile bune, de când se trezise din somnul adânc indus de rană şi o găsise lângă el, părând recunoscătoare cerului. Mulţumită să-l vadă în viaţă.

Frumoasă.

A *lui.*

Nu. Nu a lui. Niciodată a lui.

— Cine poate şti ce îşi doreşte fata asta? îi răspunse Chase. Problema e că nu poţi avea încredere în ea. Rana nu ţi s-a vindecat şi eşti încă doar jumătate din bărbatul care erai acum o săptămână. Las-o să plece. Asriel va sta cu ochii pe ea.

Temple se încordă la auzul acestor cuvinte, căci conţineau un adevăr care nu-i plăcea deloc. Şi nu-i plăcea slăbiciunea lui. Faptul că îl tulbura gândul ca altcineva să o supravegheze pe Mara. Ea era responsabilitatea lui. Calea lui spre adevăr.

Nu pot să risc ca el să-i piardă urma.

Chase îl săgetă cu o privire neîncrezătoare.

— Asriel n-a pierdut niciodată ceva în viaţa lui. Cum Temple nu răspunse, fondatorul Îngerului Căzut se aplecă spre el. Doamne! Să nu-mi spui că nu vrei s-o pierzi din ochi!

— Nu. Temple se ridică şi apa se revărsă peste marginea căzii, formând băltoace mari pe pardoseală.

Nu voia.

Nu putea.

Chase îi aruncă un prosop din cuier şi altul într-una din bălţi.

— Ţi-a răpit viaţa – la figurat mai întâi, apoi la propriu. Şi acum a ajuns să te zăpăcească fetişcana asta.

Temple se şterse la nimereală, căci nu-şi putea folosi braţul rănit.

— Ea îşi aduce aminte tot ce s-a întâmplat în acea noapte. Eu nu-mi amintesc nimic.

— Ce ar trebui să-ţi aminteşti? Te-a drogat, apoi a fugit, lăsându-te să fii învinuit de o crimă pe care nu ai comis-o.

Era mai mult. Motivele. Metodele.

Repercusiunile. Băiatul care avea părul lui şi ochii ei.

Îşi prinse prosopul peste şold şi trecu repede pe lângă Chase, întorcându-se în camera lui.

— O să-mi spună totul despre acea noapte şi va dovedi lumii întregi nevinovăţia mea. De aceea sunt – aşa cum spui – zăpăcit de ea. De aceea îmi fac griji să nu-i piardă Asriel urma.

Dar asta nu e totul.

Alungă acel gând. Care ar fi trebuit să sune ca şi cum ar fi fost al lui Chase, dar de fapt suna ca şi cum ar fi fost al lui. Nu fusese zăpăcit de ea. Nici de forţa, voinţa şi curajul ei. Nici de gâtul lung sau buzele ei pline. În Londra erau mii de femei mai frumoase şi mai disponibile decât ea.

O nu, nu îl zăpăcise domnişoara Mara Lowe. Era un cuvânt prea slab pentru ce simţea în privinţa ei.

Era mistuit de dor.

Chase rămase tăcut câtva timp, privindu-l pe Temple care se îmbrăca, punându-şi o pereche de pantaloni, apoi un tricou alb şi bandajul care îi susţinea braţul rănit.

Făcea totul cu un singur braţ. Poate credea că prietenul lui nu va observa.

Dar Chase observa totul.

— Cum îl simţi?

Nu-l simt.

— Tot aş putea să te dobor.

O sprânceană aurie se ridică.

— Vorbe goale. Chase o porni spre uşă, puse mâna pe clanţă înainte să-i treacă prin minte un gând. Am supravegheat orfelinatul de când te-a atacat Lowe.

Temple nu era surprins – Lowe nu avea bani şi nici aliaţi de când călcase pragul Îngerului. Nu se putea arăta nicăieri în Londra fără să fie în pericol. Nu o avea decât pe sora lui.

Pe Temple îl cuprinse furia la acest gând.

— Şi?

— I-a trimis un mesaj. L-am interceptat.

Prost băiat!

— Ce zicea?

Chase zâmbi superior.

— Ce crezi? Are nevoie de bani.

Amintirile îl asaltară: sugestia femeii care o ajuta pe Mara că orfelinatului i-ar fi de folos o donaţie caritabilă; rochiile vechi pe care le purta Mara când nu-l aştepta pe el; mâinile ei fără mănuşi înroşite de la frig.

— Ea nu are ce-i trebuie lui.

— Ea nu are nimic.

— Ai luat biletul?

— Nu. L-am citit şi l-am lăsat să se ducă la destinatar.

Au păcălit-o să-şi ajute fratele. Să-l trădeze pe Temple.

Din nou.

— Vreau să vorbesc cu ea, zise Temple.

Vreau s-o văd.

O doresc.

Chase tăcu un timp. Apoi spuse:

— Trimite-o înapoi la căminul MacIntyre, Temple. Asriel va pune jumătate de duzină de oameni să păzească clădirea fără oprire.

Temple îl străfulgera pe Chase cu privirea.

— Căminul MacIntyre.

Chase ezită. Chase nu ezita *niciodată.*

Temple stărui:

— Căminul MacIntyre. Tu nu eşti tipul căruia să-i pese de numele unei case, întâmplător pline de copii din flori cu sânge nobil.

— Nu în mod obişnuit, dar eşti mirat că ştiu de existenţa ei? Sigur că ştiu unde îşi trimit membrii noştri bastarzii.

Era o informaţie pe care Chase trebuia s-o ştie. O informaţie care îi menţinea pe Îngerul Căzut la putere. Era o informaţie pe care Temple nu se putea opri să n-o dorească. Doamne! Voia oare să strige în gura mare aceste întrebări:

E vreunul dintre băieţi al meu?

E vreunul dintre băieţi al ei?

Al nostru?

În cele din urmă, se hotărî să rostească:

— Ai ştiut că ea *era* acolo?

— Nu.

Temple căută adevărul în ochii prietenului său. Nu-l găsi.

— Minţi.

Chase oftă.

— Doamna Margaret MacIntyre. Născută şi crescută în docurile din Bristol, măritată cu un soldat care şi-a pierdut viaţa în bătălia din Nsamankow.

Furiei îi luă locul sentimentul trădării.

— *Ai ştiut că e acolo şi nu mi-ai spus.*

— *Ce* folos aveai s-o găseşti? Te-a drogat şi te-a înjunghiat.

Şi apoi ajunse în culmea furiei.

— Ieşi de aici!

Chase oftă.

— Temple…

— Să nu îndrăzneşti să mă linişteşti. Temple înaintă, ameninţându-l cu pumnii, abia aşteptând să şteargă expresia de superioritate de pe faţa lui Chase. Te-ai jucat cu noi prea mult timp.

Ochii lui Chase scăpărară.

— Ţi-am salvat fundul de zeci de oameni însetaţi de

sânge.

Privirea lui Temple se îngustă.

— Şi mi-ai fost patron *ani* întregi. Lui Bourne şi Cross, de asemenea. Făcând pe păzitorul, duhovnicul şi afurisita de *mamă* fiecăruia dintre noi. Şi acum vrei să-mi iei şi dreptul la răzbunare? Ai cunoscut-o. Ştiai că renumele meu depindea de existenţa ei.

Îşi aminti brusc. Chase în apartamentul lui Temple de la Îngerul Căzut. „Nu e nicio dovadă că ai omorât-o tu.” Se aprinse de mânie.

— Ai ştiut de la bun început. Din momentul în care m-ai cules de pe străzi şi m-ai adus la Îngerul Căzut.

Chase nu se clinti.

— La naiba. *Ai ştiut. Şi nu mi-ai spus niciodată.*

Chase ridică ambele mâini, încercând să-şi calmeze prietenul.

— Temple…

Dar Temple nu voia să se calmeze. Voia să se lupte. Când îşi încordă muşchii din jurul rănii, simţi un junghi în piept care coborî în braţ şi se risipi pe la mijlocul antebraţului.

Durerea prilejuită de amorţeala braţului nu era nimic în comparaţie cu trădarea prietenului său.

— Ieşi! spuse el. Înainte să fac un lucru pe care îl vei regreta.

Cuvintele erau atât de blânde, atât de ameninţătoare, încât Chase ştiu că nu trebuia să mai zăbovească şi se duse la uşă.

— Ce-ai fi făcut dacă ai fi ştiut?

Întrebarea veni ca o lovitură.

— Aş fi pus capăt întregii poveşti.

Chase ridică dintr-o sprânceană blondă.

— Încă poţi s-o faci.

Dar Chase se înşela. Nu exista sfârşit. Nu acum. Merseseră prea departe.

— Ieşi odată!

Capitolul 14

Mara se pregătise pentru bătălie în acea dimineaţă. Era gata să se opună întemniţării şi să-şi negocieze eliberarea.

Stătuse trei zile închisă la Îngerul Căzut, unde fusese lăsată să mişune pe holurile nesfârşite şi prin odăile secrete, dar mereu însoţită. Uneori era Asriel, paznicul ei solemn şi tăcut, alteori contesa de Harlow, când venea să vadă cum se vindeca rana lui Temple. Iar alteori era Anna cea misterioasă şi frumoasă, care părea plină de vorbe, însă tăcea mâlc.

Anna fusese trimisă după ea în acea după amiază. Abia bătu înainte să deschidă uşa odăii unde era Mara şi intră scuturându-şi fustele.

— Temple vrea să te vadă, îi zise ea pur şi simplu.

Pe Mara cuvintele o uimiră. Nu-l văzuse din dimineaţa când se trezise şi scuipase ceaiul, neîncrezător. Se gândise că o uitase.

Îşi dorise să-l fi uitat şi ea – cum stătuse nemişcat şi palid înainte să-şi recapete cunoştinţa şi stăpânirea de sine. Cum se temuse pentru viaţa lui, cum îi dorise tot binele din lume.

Cum îşi dăduse atunci seama că acel moment… că întreaga situaţie… îi scăpase de sub control.

Cum îi ducea dorul.

Trimisese vorbă celorlalţi bărbaţi – lui Bourne, lui Cross şi misteriosului Chase – că voia să plece. Trebuia să se întoarcă la căminul MacIntyre, căci trebuia să se îngrijească de băieţi.

Avea o viaţă de trăit.

Nu primise nicio veste până acum, când venise Anna, care îi tăiase răsuflarea şi îi făcuse inima să tresară doar la auzul acelor vorbe cum nu se poate mai simple. „Temple vrea să te vadă.”

Avea să-l vadă din nou.

Avea să-l vadă acum.

Era atât entuziasmată, cât şi îngrijorată, aşa că încuviinţă. Se ridică în picioare şi îşi netezi fustele. Agitată. Se îndreptă de spate.

Anna zâmbi maliţios.

— Regina Angliei, nu alta.

Mara ridică din umeri.

— E un vis frumos.

O porniră pe holul lung şi întortocheat, mergând în tăcere câteva clipe până când Anna îi zise:

— Să ştii că nu e un om rău.

Mara nu ezită.

— N-am crezut asta nicio secundă.

Era adevărat.

— Nimeni n-are încredere în el, zise Anna. Nimeni care nu e apropiat de el, căci nu ştie că el nu ar putea…

Glasul i se stinse, dar Mara îi termină propoziţia:

— Să mă omoare.

Anna o săgetă cu privirea.

— Întocmai.

— Dar tu îl cunoşti destul de bine?

Frumoasa blondă se uită în jos la mâinile ei.

— Da, îl ştiu.

Mara îşi dădu seama că vorbise la timpul prezent. Ce groaznic! Femeia asta era amanta lui Temple. Era convinsă. Şi, până la urmă, de ce nu? Se potriveau perfect. Ea blondă, el brunet, ea perfectă, el cu cicatrici şi atât de frumos. Aveau să aducă pe lume copii frumoşi, nesuferiţi.

Dar Temple avea planuri mai mari decât să se însoare cu amanta.

„Se termină… cu viaţa pentru care am fost crescut.” îi promisese asta odată. „Cu o soţie. Un copil. O moştenire.”

Trebuiau să fie de viţă nobilă, perfecţi, potriviţi pentru un duce.

Cu siguranţă o soţie tânără şi frumoasă, în stare să aducă pe lume copii perfecţi. Gelozia o împungea. Nu o încânta ideea ca această femeie să-i poarte copiii.

Sau oricare alta.

Mai puţin…

Alungă gândul. Ţinea astfel nebunia la distanţă. Se apăra.

— Ce noroc să aibă aşa prieteni de nădejde, zise ea.

Anna se uită la ea.

— Şi tu?

— Eu?

— Cine sunt prietenii tăi?

Mara râse, dar fără veselie.

— Mă ascund de doisprezece ani. Prietenii sunt un lux pe care nu mi-i permit.

— Dar fratele tău?

Mara scuturǎ din cap. Kit era rudă. Nu prieten. Acum nu avea să mai fie nimic. Oftă prelung.

— Aproape l-a ucis pe Temple. Ce prieten mai e şi ăsta?

Anna se întoarse şi puse mâna pe clanţa unei uşi din apropiere. O apăsă. Uşa se deschise larg şi femeia spuse:

— Trebuie să te asiguri că Temple înţelege asta.

Mara nu avu vreme să se lămurească. În schimb, intră în odaia lui Temple, iar uşa se închise peste afirmaţia misterioasă a Annei. Acum se uita la uşa deschisă care ducea spre ring. Se îndreptă în acea direcţie.

Temple stătea în mijlocul odăii goale, adică al ringului. Era puternic, tăcut şi mai arătos ca niciodată, chiar şi în cămaşă şi cu braţul prins cu o pânză albă, aproape de piept. Sau poate *datorită* acestor lucruri. Pantalonii negri îi erau perfect călcaţi, iar Mara urmări cuta până la podeaua acoperită cu rumeguş, unde i se zăreau picioarele goale de sub tivul din lână.

Era complet absorbită de acele picioare goale, de forţa lor. De acele culmi şi văi formate de muşchi şi oase. De acele degete drepte şi perfecte, cu unghiile curate şi albe.

Avea până şi picioare frumoase.

Era mirată de acel gând ridicol şi văzu că el zâmbea ciudat. Se întrebă dacă nu cumva o auzise, dacă nu îi citise gândurile.

Îl credea în stare.

Fără public, odaia părea rece, iar Mara îşi încrucişă braţele la piept când se apropie de el, care stătea la câţiva centimetri deasupra ei şi, totuşi, mult mai departe. Se uita la ea, făcând-o conştientă la fiecare pas de modul în care o privea. Mara simţi nevoia să-şi netezească părul, să-şi aranjeze fustele, dar reuşi să reziste ispitei.

Ajunse la ring şi se uită la el, care o privea circumspect, de parcă nu era sigur de ceea ce urma ea să facă. De ce avea să se întâmple.

Nici că nu era sigură.

Dar ştia că el avea să aştepte o veşnicie să vorbească ea, aşa că zise:

— Îmi pare rău.

Nu era prima dată când se gândise la acele cuvinte, dar era întâia oară când i le rostea. Lui.

El ridică mirat din sprâncenele negre.

— Pentru ce?

Ea se întinse şi apucă una dintre corzile din pânză aspră.

— Pentru tot. Ridică privirea şi se uită în ochii lui negri care vedeau totul, dar nu dezvăluiau nimic. Pentru ce a făcut fratele meu. Se opri. Trase aer în piept. Îşi mărturisea păcatele. Pentru ce-am făcut eu.

El veni atunci spre ea, se aplecă şi o ajută să se strecoare printre frânghii, trăgând-o cu o mână aspră, caldă şi puternică. După ce intră ea în ring, el se dădu înapoi, iar ea tânji după el.

— Îţi pare rău?

Îi mai pusese aceeaşi întrebare cu foarte multă vreme în urmă, în noaptea când se apropiase de el, în faţa casei lui din oraş.

— Îmi pare foarte rău că ai fost bătut. Răspunsul ei era acelaşi, însă diferit, cumva mai plin de adevăr. Nu regreta că fugise, însă îi părea rău de rolul lui în şarada ei prostească şi nesăbuită. Şi regret ce a făcut fratele meu mai mult decât vei şti vreodată. Făcu o pauză. El aşteptă. Da, spunea adevărul. Îmi pare foarte rău că ţi-am luat viaţa şi m-am jucat cu ea. Aş schimba totul dacă aş putea.

El se sprijini de corzile din partea cealaltă a ringului.

— Aşadar, ai ştiut ce pune la cale?

Ea făcu ochii mari. Mirată de întrebare.

— Nu!

Cum putea să creadă că ea…

Cum putea să se gândească la aşa ceva?

Mara scutură din cap.

— Nu ţi-aş face rău.

Buzele lui se răsfrânseră într-un zâmbet palid.

— Te-am numit târfă, iar tu erai furioasă.

Vorbele o mai dureau şi acum. Nu se uită în altă parte.

— Într-adevăr. Şi eram stăpână pe situaţie.

El chicoti, iar sunetul era cald şi plăcut.

— Da, aşa e.

Temple nu mai scoase o vorbă ceva vreme, până când Mara nu se putu abţine să nu se uite la el. Şi el o privea, cu ochii lui negri care păreau să vadă totul. Poate că din cauza acelor ochi îi zise:

— Mă bucur că ţi-ai revenit, Înălţimea Ta.

Era adevărul adevărat.

Sau poate o minciună sfruntată. Dacă ar fi trebuit să descrie şuvoiul de sentimente ce o cuprinseseră când se uita la el, care îşi revenise în puteri, „fericire” era un cuvânt prea slab. Era din nou în putere şi sănătos.

Era uşurată, recunoscătoare.

Exaltată.

Ea respiră adânc, iar el se dezlipi de corzi şi se apropie, trimiţându-i fiori pe şira spinării.

Întinse mâna după ea, iar Mara nu ezită, se lăsă îmbrăţişată, îi îngădui să o mângâie cu degetul lui mare pe obraz. Îşi ridică palma, ţinându-i mâna acolo, piele pe piele, şi îi şopti:

— Trăieşti.

Ceva îi scânteie în priviri.

— Ca şi tine.

Pentru prima oară în zece ani. Se simţea vie. Bărbatul acesta o făcea să simtă asta cumva. Cel care ar fi trebuit să

fie duşmanul ei. Care cel mai probabil rămăsese duşmanul ei. Care cu siguranţă voia să o distrugă pentru tot ce făcuse, pentru toate păcatele săvârşite. Şi care, cumva, o vedea aşa cum era de fapt.

— Credeam că o să mori.

El zâmbi.

— N-ai vrut să accepţi una ca asta. N-am vrut să te dezamăgesc sub nicio formă.

Ea încercă să zâmbească la fel ca el, însă nu reuşi. În schimb, se gândi la alt pacient. La altă moarte.

El citi asta pe chipul ei. Cu siguranţă.

— Spune-mi.

Şi, dintr-odată, Mara vru ca Temple să ştie.

— Nu am putut s-o salvez, îi şopti ea.

El nu se clinti.

— Pe cine?

— Pe mama mea.

El se încruntă.

— Maică-ta a murit când erai copilă.

— Aveam 12 ani.

— Erai o copilă, repetă el.

Ea se uită între ei, la pantofii ei caraghioşi din mătase care ieşeau de sub rochia simplă, împrumutată, la degetele ei care aproape atingeau piciorul lui gol

Era *atât de aproape.*

— Eram îndeajuns de mare să ştiu că avea să moară.

— A făcut febră, îi zise, şi ea percepu consolarea din vocea lui.

„Nu aveai cum să ştii. Nu era nimic de făcut”. O mulţime de oameni îi spuseseră asta. O sută. Şi toţi fuseseră convinşi.

Numai că nu făcuse febră.

Sau făcuse… dar nu cum spusese tatăl ei. Nu fusese bolnavă, nu avusese vreo boală, ci se infectase. Avusese o rană care nu se mai vindeca. Şi avusese dureri groaznice.

Temple mişcă mâna, îi ridică bărbia şi o făcu să se uite în ochii lui. Era cald şi puternic, uriaş şi dur. Şi sincer.

Ea se uită în ochii lui negri ca noaptea care o priveau

fix.

— A ucis-o, îi şopti ea.

— Cine?

— Tatăl meu. Chiar şi acum, după mulţi ani, tot mi-e greu şi spun că e un criminal. Mi-e greu să mă gândesc aşa la el.

Temple scuturǎ din cap, iar ea ştia la ce se gândeşte. Era imposibil. Un soţ nu-şi omora soţia.

— Nu i-a convenit că eu şi Kit ne-am împotrivit dorinţelor lui, iar mama a făcut tot ce i-a stat în puteri să ne apere. În acea zi... Mara ezită, nevrând să mai spună ceva, dar incapabilă să se oprească. Era pierdută în amintiri. Tata cumpărase un bust nou din Grecia, Roma sau Persia – nu-mi mai aduc aminte. Eu şi Kit alergam prin casă, şi eu m-am împiedicat în fuste. Ea râse fără bună dispoziţie, pierdută în amintiri. Tocmai începusem să port fuste lungi. Eram aşa mândră de mine. Mă simţeam matură. M-am lovit de statuia care era pusă pe o masă pe holul de la etaj, zise ea.

Temple trase aer adânc în piept, de parcă ar fi ştiut ce urma. Ce nu putuse ea să vadă, fiind copilă.

Ea ridică din umeri.

A căzut peste balustradă două etaje şi s-a izbit de podeaua de la intrare.

O şi vedea acum spartă şi de nerecunoscut, de parcă ar fi fost la un kilometru depărtare.

— S-a înfuriat la culme. A urcat în grabă scările şi a ajuns pe palier.

— N-ai fugit?

Cuvintele lui Temple o făcură să revină în prezent.

— Dacă o rupeam la fugă, ar fi fost mai rău.

— Te-ar fi bătut mai rău.

— Puteam să suport, nu era prima oară când ne pedepsea. Nu avea să fie nici ultima. Ezită. Dar mama a hotărât că-i ajunsese.

— Ce-a făcut?

— S-a dus spre el, înarmată cu un cuţit.

Temple trase adânc aer în piept.

— Dumnezeule!

Mara revăzuse cu ochii minţii acel episod din nou şi din în nou, aproape în fiecare zi de când se întâmplase incidentul. Frumoasa ei mamă, o regină răzbunătoare, care se aşeza între copii şi tatăl lor. Refuzând cu obstinaţie să-l lase să-i atingă.

— Tata a râs de ea, spuse Mara, displăcându-i blândeţea vocii ei, dispreţuind cuvintele care o făceau să pară o copilă. Înghiţi în sec, îi întâlni din nou privirea. Era prea puternic pentru ea.

— A întors cuţitul asupra ei.

O altă rană din care mustea sângele. De data aceasta, avusese ghinion.

— Au venit doctori, dar nu mai aveau ce face. A murit la puţină vreme după ce a înjunghiat-o. A fost doar o chestiune de timp.

— Dumnezeule! exclamă el. De data aceasta întinzându-se către ea şi trăgând-o la pieptul lui lat şi puternic. Vorbi în părul ei. Şi a trebuit să locuieşti cu el.

Până m-a oferit altui bărbat şi n-am avut altă soluţie decât fug.

Nu rosti cu voce tare aceste vorbe pentru că, într-un fel, nu voia să-i aducă aminte că o dispreţuia, că ea era motivul pentru care viaţa lui luase o asemenea întorsătură. Marei îi plăcea prea mult alinarea şi puterea pe care i le aducea Temple.

O *minciună prin omisiune.*

Ea îşi afundă faţa în pielea lui caldă şi moale, mirosi parfumul lui de cimbru şi cuişoare, bucurându-se de acest moment, oricât de trecător, înainte să dea din nou piept cu lumea. Şi rosti vorbele pe care nu le spusese niciodată.

— Dacă nu spărgeam statuia…

El îi atinse bărbia şi, cu degetele lui butucănoase, îi întoarse faţa în lumină, înspre privirea lui.

— Mara, îi zise el, numele fiindu-i încă străin Marei, căci nu-l mai auzise de peste zece ani, nu e vina ta.

Ea ştia asta, chiar dacă nu era convinsă în adâncul sufletului

— Oricum, am plătit scump. Temple aproape zâmbi cu un colţ al gurii, iar ea îşi dădu seama de ironie. Să plăteşti datorii care nu-ţi aparţin. Cunoşti sentimentul mai bine decât mine.

— Nu atât cât ai crede, îi zise el, trecându-şi degetul mare ca o mătase caldă pe obrazul ei, înainte şi înapoi, mângâierea fiind deopotrivă liniştitoare şi tulburătoare.

El urmări mişcarea, iar Mara profită de ocazie ca să se uite cu luare-aminte la nasul lui rupt. La cicatricea de sub un ochi şi la alta care îi despicase buza de jos. Preţ de o clipă lungă, uită de discuţia lor, pierdută în mângâierea lui ca o promisiune fermă.

Când Temple vorbi, Mara văzu cuvintele înflorindu-i pe buze.

— Credeam că e datoria mea.

Nu-i întâlni privirea nici când ea îi şopti numele – cel pe care îl luase când devenise un alt bărbat, făurit din surghiun şi îndoială.

— Credeam că te-am ucis, îi spuse el pur şi simplu. De parcă discutau despre ceva total lipsit de importanţă, despre ziarul de dimineaţă, despre vreme. El îşi drese glasul şi îşi trase mâna. Însă nu am făcut-o.

O durea cumplit lipsa atingerii lui.

„Îmi pare rău”, ar fi vrut să spună.

Însă îşi duse mâna la obrazul lui, iar tuleiele din barbă îi gâdilară palma. O ispiteau. El îi întâlni atunci privirea, iar ea văzu regretul din ochii lui, amestecat cu frustrare şi confuzie, şi da… furie, emoţii atât de bine disimulate, că i-ar fi scăpat dacă nu s-ar fi uitat cu luare-aminte.

— N-am vrut niciodată să te rănesc. Mara se opri, privind peste umărul lui Temple la oglinda prin care se uitaseră femeile la luptă. Nu mi-a trecut prin minte că vei suferi.

El nu zise nimic. Nici nu trebuia. Ideea că acţiunile ei nu ar fi putut avea urmări era curată idioţenie. Mara continua să vorbească, de parcă asta putea ţine trecutul la distanţă.

— Dar, când i-am auzit… când se uitau la tine…

— Cine? o întrebă el.

Ea dădu din cap în direcţia oglinzii.

— Femeile. Îmi displăcea modul în care vorbeau despre tine, recunoscu ea, pe când degetele îi coborau de pe bărbie pe piept, trasând conturul muşchilor lui ascunşi sub haine. Uram felul în care se uitau la tine.

— Eşti geloasă?

Da. Era. Dar nu la asta se referea.

— Îmi repugna când te priveau lacome – de parcă erai un animal, o trufanda, ceva care trebuia consumat. Ceva mai puţin… decât eşti.

El îi luă mâna, iar ea regretă acea pierdere.

— N-am nevoie de mila ta.

Ea făcu ochii mari.

— Milă? Cum putea să creadă că acel sentiment malefic şi tulburător care o învăluia şi îi dădea peste cap toate credinţele era *milă?*

Nu era ceva atât de simplu.

— Mi-aş dori să fie milă, recunoscu ea. Trăgându-şi mâna din strânsoarea lui. O puse pe abdomenul lui. Unde muşchii se contractau şi se întăreau, ispitind-o să-i atingă. Dacă ar fi milă, aş putea să evit emoţia asta.

— Atunci ce e? o întrebă el pe un ton atât de grav şi de sumbru, încât o făcu să se simtă de parcă această sală imensă ar fi fost cea mai mică încăpere în care se aflase vreodată. Tăcută şi izolată.

Ea scutură din cap, fiind conştientă de el cu fiecare părticică a trupului. Tânjea cu toată fiinţa să o atingă. Să o ierte. Îl dorea.

— Nu ştiu. Mă faci să mă simt…

Se opri, incapabilă să-şi exprime sentimentele.

El îşi duse mâna la gâtul ei, atingându-i uşor pulsul cu degetele, atât de delicat de parcă ar fi putut fugi dacă nu avea grijă.

— Cum?

Degetele ei se mişcau singure prin părul lui. Bucurându-se de moliciune. El încetă să o mângâie cu mâna sănătoasă, împingând-o spre corzi şi îi lipi degetele

de o funie groasă – mai întâi o mână, apoi cealaltă. După ce termină, îi întoarse faţa spre el.

— Cum te fac să te simţi, Mara?

După schimbul lor de replici din ring, toată Londra credea că e amanta lui misterioasă. Oare nu acel gând făcea ca totul să fie aievea? Conta că era doar un zvon? Conta că îl dorea mai mult decât atât? Că tânjea după tot ce era al lui? După mâini, buze, trup şi…

Mara nu isprăvi gândul. Reflectă la înţelesul acestuia, la cum ar distruge-o mai abitir decât orice pedeapsă pusă la cale de Temple.

Dar meciul începuse, iar ca ştia că era inutil să lupte.

Mai ales când îşi dorea ca el să câştige.

Apucă frânghiile, ancora ei pe timp de furtună.

— Mă faci să mă simt… Se opri, iar buzele lui le găsiră pe ale ei, sărutul fiind mai blând ca oricând înainte, limba lui dezmierdând-o cu o forţă delicată şi devastatoare.

Se trase înapoi înainte ca ea să fie satisfăcută.

— Continuă, îi şopti el.

Faptul că nu o atingea i se părea devastator. O ţinea deasupra unei prăpăstii adânci şi doar frânghiile ringului o ancorau în realitate.

— Mă înfierbânţi, dar mă şi răceşti.

Ca să îi răsplătească vorbele, el o sărută lung şi pasional la baza gâtului, parcă venerând-o.

— Acum ce simţi?

— Mi-e cald, răspunse ca, chiar în clipa în care o străbătu un fior de gheaţă. Sau rece, nu mai ştiu.

El zâmbi cu faţa pe pielea ei, iar Marei îi plăcea cum buzele lui Temple se arcuiau pe pielea ei.

— Ce altceva?

— Când te uiţi la mine, mă faci să simt că sunt singura femeie din lume.

Temple se uita la decolteul rochiei sale împrumutate, acolo unde corsajul părea foarte strâmt. Urmări cu un deget croiala simplă a materialului, abia atingându-i pielea, făcând-o să-şi dorească şi dea totul jos de pe ea. Apoi Temple trase uşor de şnurul alb legat în faţă până când îi

oferi ce-şi dorea, iar rochia se lărgi. Ea dădu drumul instinctiv frânghiilor şi se grăbi s-o prindă. S-o ţină lipită de ea.

Dar Temple era acolo şi îi îndepărtă o mână de pe rochia din lână, apoi pe cealaltă.

Iar ea îl lăsă. După ce isprăvi, spuse doar:

— Corzile.

Mara se lăsă pradă lui şi apucă din nou de frânghii.

Rochia abia îi mai acoperea sânii, stând să cadă. El se uită cum stătea aninată, iar Mara se întrebă dacă nu era cumva capabil s-o îndepărteze cu privirea.

El îşi vâri uşor un deget pe sub material, iar rochia căzu la pământ. Ea icni.

— Ţi-e frig? o întrebă el.

— Nu.

Era cald ca într-un cuptor.

El îşi înclină capul, apucând un sfârc, cu cămăşuţă cu tot, reuşind să-l întărească şi să-l umezească. Ea îşi dorea mai mult. Pe el. Îi întâlni privirea.

— Şi mai ce, Mara? o întrebă el. Cum te mai fac să te simţi?

— Mă faci să-mi doresc să fi fost totul altfel, recunoscu ea.

El îi răsplăti sinceritatea lăsând cămăşuţa să cadă. Mara rămase doar în ciorapii de lână şi în pantofii ridicoli de mătase care se asortaseră cu rochia purtată în noaptea când ajunsese acolo, dar erau nepotriviţi aici. Acum, Temple se uită la ea o clipă, sorbind-o din priviri, făcând-o să se înfierbânte chiar în vreme ce sufla aer rece peste sfârcul ei.

Ea oftă de plăcere, iar el ridică privirea şi o găsi. O văzu. La fel cum îl văzu şi ea. O dorea şi el. Tânjea după ea. Şi când îşi trecu dosul palmei peste buze ca un om flămând, Mara simţi că i se înmoaie genunchii, recunoscătoare pentru corzile rezistente din spatele ei.

— Mă faci să-mi doresc să fi fost diferită, mărturisi ea. *Îmi doresc să fiu mai mult decât sunt.*

El scutură din cap.

— E ciudat, dar eu nu-mi doresc asta deloc.

Cuvintele lui atraseră un vălmăşag de gânduri prea complicate pentru a le pătrunde cu mintea. Mara nu voia decât să spună ce trebuia – ceva ce l-ar fi adus mai aproape de ea. Ceva ce i-ar fi oferit ce-şi dorea. Lucrul după care tânjea.

Lucrul care avea să-l facă al ei.

— Totul, îi şopti ea în cele din urmă. Mă faci să simt totul.

Şi acolo, în ringul care era castelul şi regatul lui, Temple îngenunche în faţa ei, o cuprinse de talie cu un braţ şi îi sărută burta puţin umflată înainte să-i răspundă:

— Nu totul, nu încă.

El o acoperi cu sărutări, pe care ea le simţi de la buric până în miezul ei, ajungând la marginea periculoasă unde erau cârlionţii catifelaţi, şi se opri. Zăbovi.

— Dar o voi face, îi promise el, trecându-şi limba peste pielea moale şi insuportabil de sensibilă.

Ea oftă, ducând o mână la capul lui şi strecurându-şi degetele prin părul cârlionţat.

El îngheţă, trezit la realitate de atingere, şi se întoarse imediat să prindă între dinţi carnea de la baza degetului ei mare.

— Corzile.

Ea se opri.

— De ce?

Temple îi întâlni privirea, iar ea văzu promisiunea păcătoasă.

— Corzile, repetă el.

Ea făcu întocmai iar el o răsplăti mângâind-o de la gleznă spre gambă, pe lângă genunchi, apoi în sus pe pielea catifelată şi neatinsă a coapselor interioare, deasupra ciorapilor. Îi ridică un picior cu o mână, şi-i aşeză genunchiul peste umărul sănătos, de parcă n-ar fi cântărit nimic.

Marei i se înroşiseră obrajii de ruşine, dar restul fiinţei ei fremăta de dorinţă. Era deopotrivă îngrozită şi disperată. O contradicţie, aşa cum se întâmpla mereu cu el.

— Priveşte!

De parcă putea să mai facă şi altceva în loc să se uite la el.

Să-l vadă cum se uită la ea.

— În oglindă, îi zise el, iar ea îşi îndreptă privirea spre oglinda imensă din faţa lor.

Fusese atât de absorbită, încât uitase că se putea bucura de o privelişte nemaivăzută. Cum nu visase vreodată.

Era goală, dezgolită în faţa lui. În faţa ringului şi a oglinzii, cu mâinile prinse de corzi. Arăta scandalos, ca o ofrandă pe altarul lui cel ciudat. Dar el era în genunchi, cu umerii lui laţi între coapsele ei, cu un picior de-al ei aruncat pe umăr, cuprins de un abandon sălbatic şi depravat.

Oricine putea să-i vadă.

Ar fi trebuit să fie devastată de faptul că ştia ce se află în spatele oglinzii. Ar fi trebuit să fie înspăimântată sau scandalizată. În schimb, dorinţa ei creştea ştiind toate acestea.

Oare ce-i făcuse el?

— Temple, îi rosti ca numele încetişor, închizând ochii în faţa viziunii. A puterii lui. Îngrozită de ce urma să facă el în continuare.

Iar apoi Temple începu, îi depărtă picioarele, uitându-se la ea, privind-o ca nimeni altul, într-un fel care nu ar fi trebuit să fie îngăduit.

Şi Marei îi plăcea la nebunie.

Acea mână – acea mână fantastică şi miraculoasă – se mişcă din nou, un deget alunecând de-a lungul celei mai intime părţi ale ei, explorând cute, văi şi culmi, umplând-o de plăcere. Mara închise ochii, căzând pradă senzaţiei. Se dădu în spate, corzile trozniră, iar firele aspre îi zgâriară spatele, în timp ce el era blând. Dure, în vreme ce el era delicat.

— Doamne, şopti el. Vorbele lui erau deopotrivă sacrilegiu şi binecuvântare, pe când degetul lui se învârtea şi o mângâia, tăindu-i respiraţia şi învălmăşindu-i gândurile. Nu ştiu cum am crezut că aş putea să-ţi rezist.

La fel gândea şi ea. Fusese inevitabil de când îl abordase pe stradă. Ba chiar dinainte.

Apoi gura lui se lipi de a ei şi Mara nu mai putu gândi. Limba lui o gusta lung şi încet, o aţâţa, o ispitea şi o tortura, dăruindu-i o plăcere nebănuită.

— Temple, strigă ea. Ridicându-se încet şi oferindu-se lui. Predându-i-se.

Având încredere în el.

Având încredere în cineva după atât de multă vreme, încât părea o viaţă de om.

Iar el o răsplăti cu gura lui minunată, petrecându-şi un braţ în jirul mijlocului ei. O strânse tare. Punându-şi buzele într-un loc sensibil şi gustând, mângâind cu putere, deşi fără a folosi multă forţă, făcând-o să-i strige numele.

— William, gemu ea numele la care se gândise de o sută de ori în toiul nopţii. De o mie de ori. Fără să creadă vreodată că el putea dezlănţui o plăcere atât de minunată.

Când îşi auzi numele pe buzele ei, el încremeni, iar Mara se uită în jos la el, găsindu-i privirea întunecată aţintită spre trupul ei gol, ştiind pe dată că era deopotrivă foarte greşit, dar şi foarte bine.

El o atinse cu limba în cel mai frumos mod cu putinţă, iar ea închise ochii, nemaisuportând acea tortură plăcută. Atunci el îşi ridică gura suficient cât să spună:

— Priveşte!

Mara scutură din cap, îmbujorată.

— Nu pot.

— Ba poţi, îi promise el. Întorcându-se să-i sărute linia frumos rotunjită a coapsei. Uită-te cum îţi dau totul.

Buzele lui o atinseră din nou. Iar Mara se uită la reflexia lor, apoi la faţa lui frumoasă, ştiind că era un gest scandalos şi lipsit de modestie, dar nereuşind să-şi dezlipească ochii de ai lui. Nu se putu abţine să nu dea drumul corzilor şi să-şi treacă mâna prin părul lui negru minunat. Să nu se lipească de el. Şi nu reuşi să facă abstracţie de şuvoiul de plăcere care o traversa când acea mişcare îl făcea să geamă.

Îl făcea să-şi înteţească efortul, limba şi buzele

mişcându-se în perfectă armonie, înălţând-o pe un val din ce în ce mai intens de plăcere insuportabilă, până când se dezlănţui şi îi strigă numele, apucându-l de păr şi simţind totul prin el.

Fără să-şi dezlipească privirea de pe chipul lui, nici măcar când se mişca împreună cu el, iar corzile gemeau, întinse.

El o ţinu bine când Mara se întoarse la el, pe când picioarele ei atinseră din nou pământul şi, incapabilă să-şi menţină echilibrul, se lăsă în genunchi lângă el.

Temple o trase în poala lui şi stătură aşa parcă o veşnicie, cu inimile bătând să spargă pieptul şi respirând cu greutate. Niciunul din ei nu vorbi, dar amândoi ştiau că totul se schimbase.

Pentru totdeauna.

Mara nu mai simţise niciodată aşa ceva. Nici măcar în acea noapte de demult, atunci când stătuse deasupra lui, când fuseseră în pat, când se sărutaseră şi se mângâiaseră. Când el îi şoptise cuvinte ispititoare la ureche, se jucase cu părul ei şi îi făcuse promisiuni pe care nu intenţionase niciodată să le ţină.

Când ea îi răpise lumea.

Nu se mai putea ascunde de el. Nu-l mai putea minţi. Avea să găsească o altă cale prin care să salveze orfelinatul. Să ţină băieţii în siguranţă. Trebuia să fie o cale.

O cale care nu-l implica pe acest bărbat.

Măcar atâta alinare să-i aducă.

Tristeţea o cuprinse când se uită în sus la el şi îi întâlni privirea care n-o mai scruta. Mara îşi dorea să-i audă gândurile, să-i spună totul, să fie complet sinceră cu el.

Îşi dorea ca viitorul lor să nu fi fost scris într-o piatră atât de dură.

— Am promis că-ţi voi spune… începu ea.

El scutură din cap şi o întrerupse.

— Nu acum. Nu pentru ce am făcut. Nu strica totul. E prima oară după multă vreme când pare real…

Vocea i se pierdu, cuvintele lui o încântau, aducându-i speranţa şi promisiune – două lucruri pe care nu putea să le

accepte. Două lucruri despre care ştia de mult că o vor distruge dacă se lăsa în voia lor.

Nu le lăsă să prindă rădăcină.

— Noi niciodată… i se stinse glasul. A început, dar nu s-a ajuns aici… El închise ochii la auzul cuvintelor, trase adânc aer în piept, iar ea continuă curajoasă, deşi îşi dorea foarte mult să se oprească. N-ar fi trebuit să te las să crezi asta.

El îi întâlni privirea.

— Aşadar, e o altă minciună.

Ea dădu din cap. Voia să-i spună totul, că în acea noapte, cu mult timp în urmă, când făcuse acel lucru regretabil, se întâmplase şi un lucru pe care nu-l regreta.

O făcuse să râdă şi să zâmbească. O făcuse să se simtă frumoasă.

Pentru prima oară în viaţă.

Pentru singura dată în viaţă.

Mara deschise gura ca să-i spună asta, să-i explice, dar el deja vorbea.

— Daniel.

Numele băiatului o induse în eroare.

— Daniel?

— Nu e al meu.

Rămase înmărmurită la auzul cuvintelor. La înţelesul lor scutură din cap.

— Nu înţeleg…

— Mi-ai zis că a fost mereu lângă tine.

Daniel, cu părul său negru, ochii albaştri şi vârsta potrivită dacă ar fi făcut asta. Dacă ar fi făcut mai multe.

Preţ de o clipă, se lăsă pradă acelei închipuiri. Temple, puternic, sigur pe el, arătos şi al ei. Şi un fiu brunet, serios şi drăgălaş.

Al lor.

El îşi dorea viaţa aceea. O soţie. Un fiu. O moştenire.

Dar nu era aievea. Mara scutură din cap. Îi întâlni privirea şi citi emoţia din ochii lui. Regret. Furie. Tristeţe.

Îl rănise din nou. Fără ca măcar să şi-o dorească. Scutură din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— De când am înfiinţat orfelinatul. Nu e…

Vocea i se stinse, iar Mara îşi dori ca adevărul să fie altul.

Temple râse atunci. Doar zgomot şi niciun pic de veselie.

— Fireşte că nu e. Normal că n-am făcut-o.

Cuvintele o străpunseră, dureroase.

Se ridică dintr-o singură mişcare şi se duse în partea opusă a ringului cu mişcări armonioase, dar nu prea largi, chiar şi cu braţul bandajat. Chiar şi cu o rană care ar fi ucis pe unul mai slab.

Îşi trecu mâna prin păr cu spatele la ea.

— O dată voiam să aflu şi eu adevărul de la tine. Se uită peste umăr la ea. O dată am vrut să cred că eşti mai mult decât pari. Mai mult decât o femeie care vrea sânge şi bani. Temple râse şi întoarse din nou. Şi apoi mi-ai servit-o.

Trebuia să-i spună totul.

Toată povestea.

Banii, datoria, motivul pentru care fugise. Trebuia să i se pună la picioare şi să-i lase prilejul să o ierte. Să o creadă. Să creadă în ea.

Poate că atunci ar putea să o ia de la capăt. Poate că ar fi ceva mai mult între ei decât sentimentul acesta straniu, neliniştitor şi extraordinar dintre ei.

Doamne, voia asta mai mult decât să trăiască.

— Nu am vrut sânge, zise ea, ridicându-se în picioare, cu rochia în mână, ascunzându-şi goliciunea de el. Şi nici bani. Făcu un pas spre el. Te rog. Lasă-mă să te lămuresc…

— Nu!

Se întoarse spre ea, cu mâna care parcă şfichiuia aerul.

Mara se opri.

— Nu, repetă el. M-am săturat de asta. De minciunile tale. De jocurile tale. M-am săturat să-mi doresc să te cred. Gata.

Îşi trase rochia În jurul trupului, căci ştia că o merita. Timp de doisprezece ani, viaţa ei se îndreptase în acea direcţie. Din ziua când dăduse cu ochii de acest bărbat şi îi

spusese adevărul, suferise consecinţele.

Dar nu-i trecuse niciodată prin minte cât avea să o afecteze pierderea lui. Faptul că îl rănise. Că era posibil să ţină la el.

Să ţină la el.

O propoziţie stupidă şi romantică în comparaţie cu emoţiile care o răvăşeau acum, când se uita cum bărbatul acesta extraordinar se lupta cu propriii demoni. Demonii pe care ea îi trimisese după el.

— Nu-mi pasă ce motive ai sau cât de bine le-ai inventat. M-am săturat. Cât a valorat asta? După-amiaza?

Cuvintele lui o izbiră în plin. Doar nu putea crede că ar cere să fie plătită pentru… *Bineînţeles că putea.* Aşa se înţeleseseră.

Ea scutură din cap.

— Şi acum eşti prea doamnă pentru înţelegerea noastră?

Nu mai voia asta acum. Nu mai voia nimic, îl voia doar pe el.

Şi gândul o izbi ca o lovitură puternică şi perfidă.

Îl iubea.

Şi, ca şi cum n-ar fi fost suficient de rău, el nu avea să o creadă niciodată.

Dar ea tot încercă.

— William, te rog. Dacă m-ai ascul…

— Te rog să nu începi iar! Cuvintele lui străpunseră aerul, reci şi înfricoşătoare. Şi îşi dădu seama că acum îl înfrunta pe Temple, cel mai bun luptător din Londra. Să nu-mi mai spui niciodată aşa! Nu ai niciun drept!

Fireşte că nu avea. Îi luase şi numele atunci când îi furase viaţa. Era cât pe ce să izbucnească în plâns, dar îşi reţinu lacrimile. Pentru ca nu cumva să creadă că se prefăcea. Dădu din cap.

— Ai dreptate.

Temple era rece şi neclintit, iar ea nu se mai putea uita la el. Îşi cuprinse trupul cu braţele, în timp ce el îi dădu ultima lovitură. Când termină.

— Mâine isprăvim. Tu te arăţi în societate şi îmi speli

onoarea. Eu te voi plăti. Şi pe urmă pleci dracului din viaţa mea!

O lăsă acolo, în mijlocul ringului, în inima clubului.

Mara se îmbrăcă şi rupse zăgazul lacrimilor care începură să curgă şiroaie, însă doar după ce el închise uşa de la apartamentele lui şi puse zăvorul.

Capitolul 15

O lăsase goală în ring.

În toată cariera lui de boxer fără mănuşi nu lăsase vreun adversar fără nicio fărâmă de onoare.

Nu lăsase niciodată un adversar să-i răpească toate visurile

Ce prostie! Temple se aplecă peste masa de biliard dintr-una din odăile de sus de la Îngerul Căzut şi aruncă toate bilele în aer.

— Dumnezeule, Temple! exclamă Bourne, care văzu două bila intrând în găurile din partea opusă a mesei. Să plecăm şi să te lăsăm să joci de unul singur? Dădu pe gât restul de scotch. Şi cu un singur braţ!

Se înfurie când auzi de braţul lui slăbit în urma luptei, pe care încă nu-l simţea. Fratele ei îi luase forţa. Puterea lui. Dar Mara îi făcuse şi mai rău. Îi răpise speranţa.

Îşi îngăduise să creadă că lucrurile aveau să fie altfel. Că ea ar fi putut fi ceea ce-şi dorea. Soţie. Familie. *Mai mult.*

Dragoste.

Cuvântul îi dădu fiori reci pe şira spinării, un amestec de şoc, frustrare şi dorinţă.

Făcu abstracţie de el şi mai ochi o dată cu o precizie furioasă. Şi a treia oară.

Cross se aplecă în spate pe călcâie, cu braţul lui lung atârnând peste vârful tacului.

— E limpede că nu te interesează jocul, ci să câştigi, îi zise el. Dar ce te frământă?

— Femeia aia, zise Bourne traversând încăperea până în celălalt capăt al odăii ca să-şi toarne un pahar de scotch.

Bineînţeles că era femeia. Temple nu băgă în seamă gândul şi vârî altă bilă în gaură.

Cross se uită la Bourne.

— Asta crezi că e?

Bourne îi întinse un pahar lui Cross.

— Întotdeauna e femeia.

Cross încuviinţă.

— Ai dreptate.

— Ba n-are dreptate, îl contrazise Temple.

Bourne ridică dintr-o sprânceană.

— Am dreptate.

Bineînţeles că avea dreptate.

Temple se uită urât la el.

— Puteţi să vă duceţi dracului amândoi.

— Ţi-ar fi dor de noi dac-am pleca, i-o întoarse Cross, primind în sfârşit şansa de a-şi folosi tacul. Plus că-mi place femeia. Nu mă deranjează dacă ea e problema ta.

Bourne îl săgetă pe Cross cu privirea.

— Îţi *place* de ea?

— Pippei îi place de ea. Crede că ţine la Temple. O cred.

Îşi aminti: ochii Marei plini de lacrimi pe când stătea goală în ring. Când el o tratase îngrozitor. Temple scrâşni din dinţi.

Îi furase viaţa, iar pe urmă îl minţise. Din nou şi din nou. Nu ţinea la el. Era imposibil.

Cross încă mai vorbea cu Bourne:

— Şi ţi-a tras un pumn în faţă.

N-ar trebui să o spui cu aşa o încântare, i-o întoarse Bourne.

— Ba da. Ai fost bătut. De o femeie.

— Ce ticălos eşti! mormăi Bourne. Şi de unde era să ştiu că loveşte ca Temple?

O altă amintire – Mara în holul Căminului MacIntyre pentru băieţi, cu mâna ei puternică şi caldă lipită de pieptul lui. „Nu-mi doresc să-ţi fac rău”

O altă minciună.

Cross îi întrerupse gândurile.

— Aşadar, Temple, cu ce ai greşit?

O văzu din nou cu ochii minţii pe Mara în mijlocul ringului, implorând-o să o asculte. Oare ce i-ar fi spus?

Îşi alungă acea amintire. Când îi spusese ca vreodată adevărul?

„Cu câteva minute înainte.”

— Cu nimic.

— Atunci clar ai făcut ceva.

Bourne se trânti pe un scaun din apropiere.

— Când naiba v-aţi transformat toţi în caţe?

Cross se sprijini de masa de biliard.

— Tu de când ţi-ai pierdut simţul umorului?

Întrebarea nu era deplasată. Dacă Bourne sau Cross erau prost dispuşi, Temple ar fi fost primul care să pună întrebări.

Într-adevăr. În ultimul an Temple avusese marea plăcere de a-i vedea pe amândoi cochetând cu nebunia, apoi curtându-şi nevestele. Răsese de ei de multe ori şi fusese încântat să-i facă şi mai nefericiţi decât erau.

Dar, deşi acum era la mijloc tot o femeie, nu era vorba de neveste. Ci despre iertarea păcatelor. Un scop mult mai important.

— Am lăsat-o să plece, le spuse el simplu.

— Unde? îl întrebă Bourne.

— Acasă.

— Ah, zise Cross, de parcă acel cuvânt explica totul – ceea ce nu era adevărat.

Temple se uită urât la roşcovanul enervant.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

— Doar că atunci când pleacă acasă, nu e niciodată atât de plăcut cum crezi.

— Aşa e, adăugă Bourne. Crezi c-o să fii liniştit şi în schimb, te gândeşti mereu la ele.

Se uită de la unul la altul.

— Parcă sunteţi două femei. Aş uita-o imediat dacă n-ar fi…

Şovăi.

Dacă n-ar fi atât de enervantă.

Dacă n-ar fi atât de solicitantă.

Dacă n-ar fi fost atât de frumoasă pe când stătea înaltă şi mândră în ring şi încasa loviturile lui de campion. De parcă le-ar fi meritat.

Dar chiar aşa şi era.

Dar dacă nu le meritase?

— Dacă n-ar fi…? insistă Cross.

Temple îşi turnă un pahar de scotch. Bău imediat. Spera ca băutura tare să-i şteargă amintirile legate de ea.

— Dacă n-ar fi legătura mea.

— Cu ce?

Cu Lowe. Cu trecutul. Cu adevărul. Cu viaţa pe care şi-o dorise cu disperare de atâta amar de vreme.

Mai mult de-atât. *Era legătura lui cu tot ce există.*

Făcu abstracţie de acel gând şi se aplecă pentru a mai da o bilă, ignorând junghiul care îi străbătu braţul, dar care dispăru că prin farmec.

Rata. Bourne şi Cross se uitară surprinşi unul la altul. El le aruncă cea mai groaznică privire.

— Ia încercaţi voi cu un braţ.

Se auzi o bătaie în uşă şi se întoarseră toţi ca unul, Temple fiind recunoscător că se trecuse la alt subiect.

— Intră, zise Bourne.

Justin păşi înăuntru, urmat de Duncan West, proprietarul a nu mai puţin de opt ziare şi reviste din Londra, cu siguranţă cel mai influent om din Anglia, cel care avea să-l introducă din nou pe Temple în rândul nobilimii.

West se uită prin încăpere.

— E loc şi pentru al patrulea jucător?

Temple îi dădu tacul nou-venitului.

— Ţi-l dau pe al meu.

Se duse la bufet şi îşi umplu din nou paharul, apoi îşi mai turnă unul, pe când West îşi dădu jos haina de pe el şi o aruncă pe un scaun din apropiere.

— Cine câştigă?

— Temple, răspunse Bourne, care lovi bilele, dar rată.

West îi aruncă o privire lui Temple şi acceptă băutura care i-o întinsese.

— Şi nu vrei să continui să câştigi?

Temple se sprijini de spătarul unui scaun din încăpere şi bău.

— Prefer să vorbesc nestânjenit.

West se opri.

— Ar trebui să fiu şi eu nestânjenit?

Temple arătă cu paharul în direcţia mesei de biliard.

— Joacă până când spun ceva interesant.

West înţelese sugestia şi se duse să supravegheze jocul.

— Mi se pare corect. Ce-ţi mai face braţul?

— E încă la locul lui, îi răspunse Temple.

West dădu din cap. Îşi puse paharul pe marginea mesei, se aplecă şi se pregăti să lovească bilele. Când dădu un pic tacul în spate, Temple îi spuse:

— Mara Lowe e în viaţă.

West rată, pentru că nu mai fusese atent. Se întorsese spre Temple, fixându-l cu ochi mari.

— Cred că tocmai ai zis ceva important.

— Mă gândeam eu că o să fii de acord.

West puse tacul jos.

— Am o mulţime de întrebări, aşa cum îţi poţi imagina. Foarte multe.

— Şi o să-ţi răspund la toate. Şi dacă nu ştiu eu, o s-o facă ea.

— Poţi vorbi în numele ei? West lăsă să-i scape un fluierat. Asta chiar *e* o poveste interesantă. Unde e?

— Nu contează, zise Temple, brusc dezinteresat să-i spună unde se afla exact Mara. Bău din nou. *Curaj în formă lichidă.* De unde naiba îi venise gândul ăsta? Plănuieşti să participi la Balul Mascat de Crăciun de la Leighton?

West îşi dădea scama când era rost de o poveste bună şi nu avea de gând să refuze.

— Bănuiesc că va veni şi domnişoara Lowe?

— Da.

— Şi ai să mi-o prezinţi? Temple dădu din cap că da.

West era isteţ şi ştia să pună totul cap la cap. Dar nu-i vorba de asta.

— Oare e vreodată? interveni Cross, de la masa de biliard.

— Vrei să o distrugi? întrebă West.

Oare asta voia?

— Nu te învinovăţesc, continuă West, dar n-o să fiu marioneta ta. Am venit pentru că m-a chemat Chase şi îi sunt dator. O să aud ce ai de zis. Versiunea ta. Dar am s-o ascult şi pe ea, iar, dacă n-o să fiu de părere că merită oprobriul, n-am să-l arunc asupra ei.

— De când eşti atât de nobil? interveni Bourne. Povestea ar vinde câteva ziare, nu-i aşa?

West se întunecă la faţă preţ de o clipă, iar Temple nu şi-ar fi dat seama dacă nu s-ar fi uitat cu atenţie.

— Cred că am distrus suficient de mulţi oameni cu ziarele mele, încât nu mai trebuie să ajut vreun aristocrat să se răzbune. Îi întâlni privirea lui Temple. O merită?

Temple spera să nu fie întrebat niciodată de asta.

Era o întrebare la care spera că nu trebuia să răspundă vreodată.

Pentru că, în urma cu o săptămână, ar fi zis sigur da. În urmă cu o săptămână ar fi spus răspicat că fata merita ce era mai rău – să se facă dreptate atâta cât reuşea el cu puterea şi influenţa lui.

Dar acum îi era greu să fie aşa hotărât. Şi nu se putea gândi la ea în termeni simpli. Deodată se gândi la cum îl tachina când uita că ei doi sunt duşmani. Cum îl înfrunta ca pe egalul ei. Cum se descurca de minune cu elevii şi cu bărbaţii de la club. Cum se lăsa să fie sărutată. Atinsă de el. Cum lua în braţe porcul ăla idiot de parcă ar fi fost cel mai bun tovarăş pentru o femeie.

Aceste gânduri viclene îi intraseră în minte, făcându-l să se întrebe dacă nu putea fi mai bun decât porcul ăla blestemat. Dădu pe gât restul de scotch şi se întoarse să-şi mai toarne.

Dumnezeule, acum se compara cu un porc.

Merita oare să se răzbune pe ea? Nu mai ştia. Dar,

când se gândi la trecut – la viaţa pe care putea să o aibă, la plăcerea pe care i-i aducea titlul nobiliar, rolul, potenţialul său –, nu putea să nu se înfurie.

Dacă n-ar fi fost ea, el ar fi mult mai puţin furios. Şi ar fi suferit mult mai puţin.

Îi pecetluise soarta cu mulţi ani în urmă. Nu avea să găsească milă tocmai acum.

Îl minţise. Din nou şi din nou.

Şi, când îi spusese în cele din urmă adevărul, îi furase şi ultima brumă de speranţă. Ultima promisiune a unei vieţi pe care şi-o dorise în adâncul sufletului său. O soţie frumoasă. Un copil fericit şi puternic. O familie. Numele lui.

Moştenirea.

Ea o furase, de parcă nu ar fi fost a lui de la început.

Mocnea şi clocotea de o furie binevenită când Temple întâlni privirea lui Duncan West.

— O merită.

West se întoarse la masă şi lovi bilele. Una intră. Se îndreptă de spate şi ridică paharul în cinstea lui Temple.

— Dacă e aşa, te voi ajuta cu plăcere, îl asigură el. Ne vedem la balul lui Leighton. Luă o înghiţitură zdravănă, după care îi aruncă tacul lui Temple şi se îndreptă spre uşă. Odată ajuns acolo, se întoarse. Dar cu Chase cum rămâne?

Temple nu mai vorbise cu tovarăşul lui de când se certaseră, în urmă cu câteva seri.

— Ce-i cu el?

— Unde-i în seara asta?

— Are treabă, răspunse Bourne într-un fel care nu admitea replică.

West se prefăcu că nu observă iritarea din vocea lui Bourne.

— Fără îndoială. Dar oare când o să-şi dea seama că sunt un prieten de nădejde şi poate să-mi împărtăşească toate secretele?

Cross ridică din sprâncene.

— Când viaţa ta nu va mai depinde de ele.

West zâmbi larg şi dădu pe gât restul de scotch înainte să se îndrepte spre uşă.

— Mi se pare corect. Vreau să joc douăzeci şi unu. Dădu din cap spre Temple. Mâine?

Temple înclină din cap spre West.

— Prea bine, mâine.

— Şi întrebările mele vor primi răspuns.

— Cu asupra de măsură, îi promise Temple.

West dădu din cap şi se făcu nevăzut cât ai zice peşte, căci mesele de la cazinou exercitau o atracţie irezistibilă. Acordul lui ar fi trebuit să-l entuziasmeze pe Temple. Să se simtă răzbunat.

În schimb, rămase cu un sentiment nu prea plăcut. Ceva ce nu voia şi nu putea să definească.

Se întoarse la prietenii lui, care se uitau la el cu luare-aminte.

— Odată ce o demască, reputaţia ei s-a dus pe apa sâmbetei. Şi orfelinatul o să fie în pericol, sublinie Bourne.

— Un orfelinat condus de o femeie care a iscat un scandal nu e văzut prea bine, îl lămuri Cross, de parcă Temple n-ar fi înţeles.

Înţelegea foarte bine. Şi nu-i plăcea senzaţia pe care i-o lăsa să audă acele cuvinte. Şi nici sugestia că planul lui punea în pericol un orfelinat cu mulţi copii nevinovaţi. Nici că Bourne o considerase pe Mara aşa iute o sursă de scandal.

Nici nu ştia care dintre lucrurile astea îl enerva cel mai tare.

— Dacă are acces la dosarele orfelinatului, o să afle în câteva minute cine sunt băieţii, spuse Bourne. Şi cine sunt taţii.

— Fata n-o să supravieţuiască scandalului. N-o să-şi mai poată arăta vreodată chipul în Londra, adăugă Cross. Dacă nu e alungată de cei care şi-au trimis băieţii acolo, o să fie distrusă de femeile din înalta societate. Şi ea o să dea vina pe tine. Eşti pregătit pentru asta? Să o pierzi? De tot?

Temple îşi miji ochii la Bourne.

— De ce mi-ar păsa dacă o pierd? Drum bun şi cale bătută.

Minciuna îl mânia, deşi refuza să o numească astfel.

— West mi-e prieten, adăugă Cross, dar e şi ziarist. Unul al naibii de bun.

— Îmi dau seama, făcu Temple.

Nu era deloc un monstru. După ce Mara va fi distrusă, avea să protejeze băieţii. O să construiască un palat pentru ei în afara oraşului. Avea să-l umple cu dulciuri şi ogari, fir-ar să fie. Şi cu porci.

O şi vedea cu purceluşa aia în braţe, cu zâmbetul pe buze, şi se simţi aproape vinovat.

La naiba!

Încordă braţul rănit şi îi displăcu cât de amorţit era.

— Am să-l ţin pe West departe de orfelinat, promise el. E un tip decent. N-o să facă rău atâtor copii.

Cross se uită la pumnul lui, care se deschidea şi se închidea ritmic.

— Te doare?

— De abia aştepţi să mă duci înapoi în ring. Nu-i aşa? glumi Temple, care nu se simţea deloc într-o dispoziţie veselă.

Cross nu zâmbi.

— De abia aştept să fii iar în formă. Şi atât.

Temple se uită la braţul rănit. Îl întoarse şi îl mai privi o dată Se întrebă dacă să le spună ce bănuia în toiul nopţii, când îi pulsa, îl furnica şi simţea o arsură puternică în acel loc.

Ce-ar spune dacă le-ar zice că nu-şi simţea o parte din braţ? Ce ar însemna pentru ei dacă nu avea să mai fie Temple cel invincibil? Ce ar spune el însuşi?

N-ar mai fi prietenul de nădejde, bărbatul cu care intraseră în afaceri. N-ar mai fi legendarul boxer cu mâinile goale al Marii Britanii. N-ar mai fi bărbatul care îşi petrecea zilele în Mayfair şi nopţile lângă Temple Bar. Ar fi altceva. O identitate pervertită, născut aristocrat şi crescut pe străzi. Ducele de Lamont, care nu-şi văzuse familia sau domeniile de doisprezece ani.

N-ar mai fi Ducele Ucigaş.

Oricum nu fusese niciodată.

O văzu cu ochii minţii pe Mara în ring, mândră şi

neclintită. Mai puternică decât oricare alt duşman al lui de dinainte. Mult mai convingătoare.

Ce ar fi pentru ea?

Îţi atinse faţa cu mâna sănătoasă.

Ce-i făcuse femeia aia? Ce-şi făcuse el cu mâna lui?

— Nu trebuie să faci asta neapărat, îi spuse Bourne încetişor.

Se uită înspre prietenul său.

— Acum o aperi? Să-ţi aduc o oglindă ca să-ţi admiri vânătaia galbenă din jurul ochiului?

Bourne rânji.

— Nu e prima care să-mi tragă una. Şi nici ultima. Acesta era adevărul. Nu-ţi spun decât că poţi opri asta. Te poţi răzgândi.

— Şi de când eşti tu aşa iertător?

Marchizul ridică din umeri.

— E limpede că ţii la fată, altfel nu ai fi aşa de distrus. Ştiu cum e, şi mai ştiu şi ce înseamnă să renunţi la răzbunare.

Preţ de o clipă reflectă la această posibilitate. Se gândi cum ar fi dacă ar renunţa la răzbunare. Îşi închipuia ce viaţă ar duce dacă ar avea această şansă. Vedea un şir de fii bruneţi şi fiice cu păr castaniu, cu ochi frumoşi şi spinări drepte.

O vedea pe mama lor în frunte.

Dar totul era în imaginaţia lui.

Realitatea era cu totul altceva.

*

Ducele şi ducesa de Leighton organizaseră balul mascat de Crăciun în fiecare an. De când se căsătoriseră, iar petrecerea devenise atât de legendară, că toată Londra se întorcea în oraş, în ciuda vremii friguroase şi mohorâte din acea perioadă.

Lydia (care era mai bârfitoare decât crezuse Mara vreodată) pretindea că ducesa de Leighton se mândrea că lista invitaţilor era plină de foarte mulţi oameni de vază

impresionanţi, dacă nu chiar aristocraţi. Lydia spusese chiar că veneau „numai somităţi”, cu entuziasmul pricinuit de invitaţia primită de Mara de la Temple – dacă un singur rând mâzgălit cu ora şi rochia pe care ar fi preferat el ca ea să o poarte putea fi numit invitaţie –, iar Mara presupunea că nu era o coincidenţă faptul că acesta era evenimentul la care Mara urma să fie demascată în faţa întregii Londre. La propriu. Dar şi la figurat.

Dacă nu ar fi fost ziua de ieri, când totul se dusese de râpă, lucrurile ar fi stat altfel. Ieri, înainte să-i reamintească lui Temple trecutul lor – de nenumăratele motive pentru care erau duşmani. Ar fi putut fi prieteni.

Şi el ar fi putut să se răzgândească.

Vise!

Pufni în râs la acest gând. Era un vis frumos. Dar nimic nu avea să şteargă trecutul, ce făcuse ea. Nu putea să o ierte îndeajuns încât să se schimbe ceva. Cum o să se sfârşească noaptea asta?

Avea să fie distrusă.

Ca să fie sinceră, Mara era destul de fericită că sosise în sfârşit şi seara aceea. Odată ce totul avea să se termine, o să se întoarcă la viaţă ei obişnuită şi o să fie uitată de restul Angliei.

Uitată de el.

Poate că era mai bine aşa. Poate era un pas înainte.

Cel puţin aşa îşi spusese.

Îşi spusese asta pe când lăsa orfelinatul pe mâna Lydiei în acea azi. În timp ce-i explica totul – istoricul băieţilor, dosarele fiecăruia, unde erau îngropate rămăşiţele trecutului. Dovada naşterii lor.

Îşi spusese asta pe când îi promitea Lydiei banii pe care îi câştigase de la Temple, deşi pe Mara o deranja că trebuia să ia banii de la el. Nu avea de ales. Băieţii aveau nevoie de cărbuni, iar Lydia, de bani, dacă urma să conducă orfelinatul.

Îşi spusese asta pe când îşi pregătea valijoara şi îşi lua suficienţi bani cât să ajungă la Yorkshire, acolo unde se dusese cu doisprezece ani în urmă. Acolo unde devenise

altcineva. Acolo unde devenise Margaret MacIntyre.

Îşi spusese asta când ajunsese rochia, într-o cutie frumoasă şi albă, cu un H auriu în relief şi o mască elaborată aurie cu filigran pe care se abţinuse cu greu să o atingă.

Mai era acolo şi lenjerie – din mătase, satin şi dantelă – ciorapi din mătase imprimată şi cămăşuţe brodate superbe şi complet inutile. Trecuseră mai mult de zece ani de când purtase materiale atât de fine şi se bucurase de ele. Chiar dacă scopul lor nu-i ieşea din minte.

Era o lenjerie menită şi fie văzută. De bărbaţi.

De *Temple.*

Iar mantia – de un verde strălucitor cu fire aurii ca să se asorteze cu restul, bordată cu hermină, care valora cât facturile orfelinatului pe un an. Mara fusese surprinsă să o vadă în cutie, căci nu se discutase despre asta când fusese la Madame Herbet pentru proba aceea cel puţin stânjenitoare.

Obrajii i se îmbujorară când îşi aminti cum se uitase el la ea în acea încăpere slab luminată. Apoi se gândi la ce se întâmplase mai târziu în acea seară, buzele lui lipite de ale ei. Obrajii înfierbântaţi. Şi îşi spuse că era încântată să-şi vadă călăul, aşa cum aştepta în holul căminului MacIntyre, cu Lydia cocoţată pe scările care duceau sus, cu valiza Marei la picioare, iar Lavender în poala ei.

Acum, când stătea în holul orfelinatului pe care îl construise cu muncă, lacrimi şi dăruire, îşi dădu seama că nu mai era nici Margaret MacIntyre. Şi nici Mara Lowe. Nu mai era directoare, nici soră, nici îngrijitoare sau prietenă.

Iar nu mai avea niciun rost pe lume.

Inima i se făcu cât un purice. Şi cumva, nimic nu mai conta, în afara unui adevăr zguduitor: Nu mai însemna nimic nici pentru Temple.

Se întoarse spre Lydia:

— Dacă vine fratele meu, îi spui că am plecat? Îi dai scrisoarea de la mine?

Când se întorsese de la Îngerul Căzut, mesajul de la Kit o aştepta, cerându-i bani să fugă din ţară. Şi-i promitea

că era ultimul lucru pe care avea să-l mai ceară de la ea.

Mara îi scrisese o scrisoare în care îi dezvăluia adevărul – că nu avea bani şi că trebuiau amândoi să fugă, date fiind împrejurările. Îi mulţumise pentru anii în care îi păstrase toate secretele şi îşi luase la revedere.

Lydia strânse din buze.

— O s-o fac, deşi nu-mi place deloc. Dacă vine după tine?

— Dacă vine, asta e. Mai bine să vină după mine decât după tine. Decât aici, zise Mara, adăugând încetişor: decât după Temple.

Spusele îi aduseră aminte de acea noapte, de cuţitul implântat în pieptul lui Temple, de faptul că fratele ei fugise şi se făcuse nevăzut în mulţime, în timp ce Mara intra în panică. Asta era soluţia. Totul o să se sfârşească. Temple avea să fie liber.

Kit nu-l va mai deranja niciodată.

Şi nici ea, după această noapte.

Oftă, căci se străduia din răsputeri să-şi ţină în frâu emoţiile care o copleşeau când se gândea la el.

— Şi toate celelalte…

Lydia dădu din cap şi o puse jos pe Lavender, venind spre Mara, şi luând-o de mâini.

— Şi toate celelalte. Statură aşa preţ de câteva clipe. Prietene. Nu trebuie să faci asta. Am putea să luptăm.

Mara clipi ca să-şi reţină lacrimile.

— Dar eu lupt, Lydia. Pentru tine, pentru băieţi. Îşi puse mâinile pe mătasea fină a fustelor, chinuindu-se să-şi aducă aminte că în noaptea asta el se va ţine de promisiune. Şi ea de a ei. În cele din urmă.

În noaptea asta se va sfârşi totul.

Lydia ştia că nu avea rost să insiste.

— E o rochie frumoasă!

— Mă face să arăt de parcă aş fi de vânzare, zise Mara.

— Ba nu!

Lydia avea dreptate. Da, decolteul era adânc, dar Madame Herbet ţinuse cont de dorinţa lui Temple fără a o

face totuşi pe Mara să arate indecent. Însă ea nu voia să admită că rochia era superbă.

— Arăţi ca o prinţesă.

Îşi trase mantia pe lângă corp. Era rândul ei să nege:

— Ba nu!

Lydia zâmbi larg.

— Atunci ca o ducesă. Mara o sfredeli cu privirea, dar femeia continuă să vorbească, ridicând-o în braţe pe Lavender, care se juca la picioarele ci.

— Vai, închipuie-ţi! Tu, căsătorită cu tatăl lui.

— Mai bine nu, replică Mara.

— Mama lui vitregă.

Ea închise ochii.

— Nu spune aşa ceva!

— Închipuie-ţi ce viaţă – plină de gânduri necurate legate de fiul vitreg al cuiva.

— Lydia! protestă Mara, recunoscătoare că-i abătuse gândurile.

— Prostii, făcu Lydia. Tipul e mai bătrân ca tine.

— Asta nu înseamnă…

Lydia flutură din mână.

— Ba contează. Uită-te la el. E uriaş. Şi arătos ca un zeu. Chiar nu ai avut nici măcar un gând necurat?

— Nu.

— Mincinoaso!

Fireşte că minţea. Avusese mai mult decât gânduri necurate legate de el. Făcuseră lucruri necurate împreună. Ba chiar mai rău.

Îl iubea, într-un fel.

Ce întorsătură nefericită de situaţie.

Apoi, obiectul gândurilor sale îşi făcu apariţia, scutind-o să se mai gândească prea mult.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul când îl cercetă cu privirea, pantalonii lui negri, vesta şi haina lui perfect croită în ciuda braţului susţinut de bandajul tot negru. Doamne sfinte, ce umeri laţi avea!

Negrul era întrerupt doar de albul scrobit al cămăşii şi al lavalierei, apretată şi parcă legată de cel mai bun valet

din Londra.

Nu şi-l putea închipui având un valet. Nu părea genul de bărbat care să aibă nevoie de ajutorul cuiva, mai ales pentru ceva atât de frivol ca legarea unei eşarfe.

Însă era perfect legată, oricum.

— Înălţimea Voastră, îi spuse Lydia zâmbind radios, tocmai vorbeam de dumneavoastră.

Ei înclină din cap.

— Da? Ce anume ziceaţi? Se aplecă peste mâna Lydiei şi nu văzu licărul din ochii ei pe când Mara o străfulgera cu privirea peste spatele lui impunător, dându-i de înţeles să tacă din gură.

— Vorbeam despre cât de capricioasă e soarta.

Temple mângâie boticul păros al lui Lavender. Iar purceluşa le trădă, fornăi şi se lăsă mângâiată, înainte ca el să se concentreze asupra Marei.

— Chiar că e capricioasă.

O privi mângâind-o cu privirea, iar Mara simţi că-i e şi cald, şi frig totodată. Îşi strânse agitată gulerul de hermină în jurul gâtului, simţindu-se de parcă el ar fi putut vedea prin material. El se uită la mâna ei şi şovăi îndelung, înainte să întrebe:

— Eşti gata?

— Mai mult de-atât n-aş putea fi vreodată, îi zise ea încetişor, dar el se îndrepta deja spre uşă, cu siguranţă nerăbdător să pornească la distrugerea ei. Se săturase negreşit de ea, se săturase să-şi trăiască viaţa fără privilegiile cu care se născuse.

Ea îl urmă, ştiind că existenţa ei se schimba, cu fiecare pas făcut în această noapte. Nu mai putea fugi de trecutul ei. Trebuia să-l revendice. Şi astfel, avea să piardă totul.

Din cauza lui.

Lydia o opri la uşă, o luă în braţe şi îi şopti la ureche:

— Să fii curajoasă!

Mara dădu din cap, deşi avea un nod în gât, o ridică pe Lavender în braţe şi o sărută pe cap înainte să dea purceluşa noii directoare a Căminului MacIntyre pentru

Băieţi.

Vizitiul păstra o tăcere mormântală, iar Mara încercă să nu-l bage în seamă.

Încercă să nu observe cum pieptul lui Temple se ridica şi coborî sub cămaşa din pânză scrobită şi stofa moale a hainei. Inspira şi expira adânc şi încet. Coapsele lui puternice se încordau când trăsura se zdruncina pe drumul pietruit. Mirosea a cuişoare, cimbru şi a Temple.

Încercă să nu-l observe până când se aplecă în întuneric, peste linia imaginară ce despărţea partea lui de a ei, şi îi zise cu glas răguşit:

— Ţi-am adus un cadou.

Până la urmă, ar fi fost nepoliticos să nu bage în seamă pe cineva cu un cadou.

Iar el îşi accentuă spusele, întinzându-i o cutiuţă lungă şi subţire. Ea recunoscu imediat literele alb cu auriu în relief, marca lui Madame Herbet, iar ea scutură din cap confuză pe când accepta pachetul.

— Port tot ce mi-ai poruncit. Ba chiar mai mult.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte să şi le poată reţine – înainte să se poată opri să amintească atât lui, cât şi ei că îi purta hainele pe care le alesese când stătea pe jumătate goală în faţa lui într-o cameră întunecată.

Temple ar fi putut profita de moment ca să insiste pe acest subiect. Ca să o forţeze să spună că fiecare haină fusese a lui înainte Dar nu o făcu. În schimb, se rezemă şi spuse:

— Nu totul.

Mara deschise cutia, dădu la o parte hârtia subţire şi văzu o pereche superbă de mânuşi din satin care se asortau perfect cu rochia ei. Erau brodate superb şi aveau o mulţime de năsturei. Ea le luă cu grijă din cutie, de parcă s-ar fi putut sfărâma.

— Nu porţi niciodată mănuşi, îi zise Temple. M-am gândit că o să ai nevoie.

Însă nu erau mănuşi de lucru, ci pentru o noapte, pentru o singură ţinută. *Pentru un singur bărbat.*

Îşi puse o mânuşă înainte să-şi dea seama că nu

putea să le încheie cu o singură mână. Înainte să spună ceva, el se aplecă, scoase o copcă din buzunar, de parcă era cel mai obişnuit lucru pe care putea un bărbat să-l aibă asupra lui. O înghesui în spaţiul restrâns şi îngust, şi se întinse după mâna ei. Îşi eliberase braţul şi îi suflecase mâneca mantiei, folosindu-se de braţul rănit ca să o ţină locului pe când se chinuia să încheie rândul nesfârşit de nasturi verzi.

Mara voia să-l urască pentru că o controla şi în privinţa mănuşilor.

Însă îl iubi şi mai mult pentru asta, simţindu-şi inima grea, ştiind că era ultima lor seară. Poate ultima oară când aveau să mai fie singuri împreună.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea încetişor, neştiind ce să facă pe când stătea şi aştepta, cu degetele libere frecând hârtia din cutie.

El tăcea, concentrându-se asupra a ceea ce avea de făcut, iar ea se uita la capul lui cu păr închis la culoare, incapabilă să tragă aer adânc în piept pentru că el se afla atât de aproape. Dorindu-şi ca el să nu fie aşa de aproape de mâinile ci muncite, pline de cicatrici. Era recunoscătoare cerului că ascunsese istoria care-i fusese scrisă în palmă până să-i ofere lui degetele.

O nelinişitea atingerea lui blândă şi abilă.

Îi simţea respiraţia uşoară pe pielea încheieturii, deşi el o ascundea vederii, atingerea delicată a degetelor pe pielea sensibilă a braţului acoperit acum de mătase.

Nu, nu acoperit, ci întemniţat.

Pentru că se simţea de parcă mănuşa îi ţinea acolo mâna. Pentru ca el s-o poată mângâia în voie.

El termină de încheiat primul şir de nasturi după o veşnicie, iar ea expiră adânc, căci ţinuse multă vreme aerul în plămâni şi îşi dădu seama că îşi pusese cealaltă mână într-a lui. Încercă să şi-o tragă, dar strânsoarea lui era puternică.

— Mulţumesc, dar pot…

— Lasă-mă pe mine, îi zise el, luând cea de-a doua mănuşă din poala ei.

Nu. Ar fi vrut ea să protesteze, nu *te uita la ea.*

I se împurpurară obrajii, şi fu recunoscătoare pentru întunericul din trăsură.

El îşi dădu însă seama.

— Ţi-e ruşine cu ele, îi zise el, atingându-i uşor palma cu degetul mare, într-un gest înnebunitor.

Ea încercă să-şi tragă din nou mâna. Fără succes.

— N-ar trebui, îi zise el. Iar mângâierea uşoară era o tortură pentru ea. Mâinile astea te-au ajutat să supravieţuieşti timp de doisprezece ani. Au lucrat pentru tine. Ai câştigat bani, adăpost şi siguranţă timp de peste un deceniu.

Ea îi aruncă o privire şi îi văzu ochii negri în lumina slabă.

— Femeile nu trebuie…

El continuă, aproape în şoaptă:

— Mara, dar nu înţeleg de ce le-ai cerut atât.

Frică. Destin.

Nebunie.

— Mi-aş dori să nu fie muncite. Să fie catifelate. Cum ar trebui să fie mâinile unei femei.

Aşa cum ţi-ar plăcea, fără îndoială.

Nu. Nu-i păsa de cum ar fi vrut el să-i fie mâinile. Mâinile ei.

Îi trase mănuşa de mătase peste degete, trecându-şi degetele lui printre ale ei. Cine ar fi ştiut că pielea din acele locuri era atât de sensibilă?

— Sunt mâinile tale, îi zise el. Ridicându-i mâna, coborându-şi privirea şi şoptind în pielea dezgolită a palmei ei. Sunt perfecte.

— Nu spune asta, îi şopti ea.

Nu fi drăguţ cu mine.

Nu mă face să te iubesc chiar mai mult decât o fac deja.

Nu mă răni mai mult decât intenţionezi deja.

El îi sărută pielea de la baza degetului mare înainte să-i încheie nasturii şi să-şi croiască drum spre încheietura ei, unde mai depuse o sărutare şi mai încheie nişte nasturi.

Şi tot aşa, o sărută delicat pe partea interioară a braţului, săruturile blânde trimiţându-i valuri de căldură prin mătase. Fiecare dintre ele distrugând-o, căci o făceau să-şi dorească să se aşeze în poala lui şi să-i facă pe plac, fără nicio întrebare.

Când Temple ajunse la ultimul şir de nasturi, cel care avea să-i ascundă cotul, zăbovi pe pielea descoperită, apăsându-şi buzele calde pe acel loc sensibil pe care nu-l ştiuse Mara, zăbovind acolo când ea icni, înnebunită de plăcerea mângâierii. Desfăcându-şi buzele. Trecându-şi limba cu mişcări circulare şi languroase pe pielea fină, făcând-o să se înfierbânte.

Mara nu se putu abţine să nu-şi treacă mâna liberă prin părul lui. Ţinându-l acolo, în locul acela minunat şi ticălos. Detestând mănuşa aia blestemată care o împiedica să-i atingă pielea.

Blestemând cu voce tare.

Simţi cum buzele lui se arcuiesc pe pielea ei, îi văzu zâmbetul alungat de o atingere insuportabilă, dar nedureroasă, a dinţilor lui, înainte să termine tortura, şi pe urmă să-şi ducă sarcina la bun sfârşit.

În acel moment, el ar fi putut primi orice îşi dorea.

I-ar fi dăruit tot, cu o plăcere profundă şi stăruitoare. Ceea ce îl făcea pe acest bărbat mai periculos decât ar fi putut crede oricine din Londra.

Putea să o controleze cu o atingere, iar influenţa lui era mai puternică şi mai periculoasă decât a oricărui alt bărbat care o dominase până atunci.

Şi era înspăimântător.

— Temple, îi şopti ea în întuneric. Eu…

Se opri, căci ar fi dorit să-i spună o mie de lucruri.

Îmi pare rău.

Aş vrea sa fie altfel.

Aş vrea să fiu femeia perfectă pe care ţi-o doreşti. Cea care va şterge trecutul.

Te iubesc

Dar Temple nu o lăsă să spună nimic.

— E timpul să-ţi pui masca. Se rezemă de bancheta

trăsurii, complot neatins de întreaga experienţă. Am ajuns.

Capitolul 16

Mănuşile fuseseră o greşeală.

Temple îşi dădu scama de asta de când începu să îi încheie blestematele alea de mănuşi. Nu că nu şi-ar fi închipuit că i le va pune imediat ce ajungeau acasă la el. Nu că nu şi-ar fi închipuit că o va descheia peste tot şi o va lăsa doar în acele mânuşi lungi de mătase.

Însă imaginaţia pălea în faţa realităţii, cel puţin când era vorba de Mara Lowe, şi nu se putuse abţine să nu o atingă. Să o sărute. Să îi guste pielea. Să se lase distras şi insuportabil de stârnit în acelaşi timp.

În toată viaţa lui nu fusese mai entuziasmat şi mai furios să ajungă undeva. Însă, după ce coborî din trăsură şi se întoarse s-o ajute să se dea şi ea jos, simţi mănuşa de mătase alunecându-i printre mâini şi îşi dădu seama că făcuse o greşeală imensă. Până la urmă, avea să fie nevoit să o atingă toată seara, şi fiecare atingere a mătăsii pe pielea lui avea să fie ca o limbă de foc.

O amintire a ceea ce atinsese.

A ceea ce nu va mai atinge niciodată.

O conduse pe treptele decorate extravagant spre reşedinţa Leighton şi înăuntru, unde văzu cum un valet îi scoate mantia bordată cu blană de pe umeri, dând la iveală un petic de piele albă şi catifelată.

Un petic cam prea descoperit.

Fir-ar să fie!

Nu ar fi trebuit să insiste ca Madame Herbet să îi facă o rochie atât de decoltată. Ce naiba fusese în mintea lui? Toţi bărbaţii aveau să se uite la ea.

Aşa cum fusese planul lui dintotdeauna.

Mai puţin acum, pe când Mara îşi potrivea minunata mască galbenă, care îi punea în evidenţă ochii ciudaţi şi frumoşi, şi se uita la el zâmbind, când nu-i mai plăcea deloc

planul.

Dar era prea târziu. Înmânase deja invitaţia şi erau deja în sala de bal. Parte din marea masă de petrecăreţi care veniseră special în oraş ca să participe la acest eveniment. De aceea alesese acest pretext pentru demascare.

Pentru întoarcerea sa.

O atinse pe mijloc şi o conduse printre oamenii strânşi ca un ciorchine în jurul uşii, abţinându-se să nu-i strângă de gât pe bărbaţii care se uitau cu poftă la sânii plini ai Marei.

Aruncă şi el o privire spre pieptul ei, văzu pielea trandafirie, cei trei pistrui mici ce stăteau de strajă la marginea mătăsii de un verde ca jadul. Gura i se uscă.

Apoi i se umezi.

Îşi drese glasul, iar ea se uită la el cu ochii mari şi întrebători din spatele măştii.

— Ei bine, Înălţimea Ta? Sunt aici... ce vrei să faci cu mine?

Temple ar fi vrut să o ducă acasă, să o întindă goală pe pat şi să facă tot ceea ce nu se întâmplase în acea seară, cu doisprezece ani în urmă. Dar ea nu aştepta un asemenea răspuns. Aşa că o prinse de mâna înmănuşată şi o duse în mulţime.

— Vreau să dansez cu tine.

Ea era în braţele lui de câteva secunde când îşi dădu seama că ideea era la fel de proastă ca şi aceea de a-l dărui mănuşi. Acum era caldă, mirosea a moliciune şi a lămâi, se potrivea perfect la braţul lui sănătos pe când făcea paşii pe care nu trebuia să şi-i amintească. Şi, gândindu-se la paşi, şovăi.

Îşi reveni, dar ea observase pasul greşit şi gestul său tandru de dinainte. Îi întâlni privirea, iar ochii ei erau strălucitori înconjuraţi de filigranul auriu.

— Când ai fost ultima oară într-un asemenea loc?

— Adică la un bal cu aristocraţi adevăraţi, la un eveniment aristocratic?

Ea dădu din cap, în timp ce el făcu o piruetă elaborată ca să evite alt cuplu.

— În urmă cu peste zece ani.

Ea încuviinţă.

— Mai precis, doisprezece.

Lui Temple îi displăcu exactitatea răspunsului, dar fără să-şi dea seama de ce. Când se învârtea printre oamenii de vază, o făcea adesea la cazinou după o luptă, după ce îşi dovedise valoarea prin muşchi şi forţă. Era cel mai puternic dintre toţi. Cel mai viguros.

Dar de fapt nu *mai era.*

Încercă să-şi încordeze braţul rănit în bandaj. Nu-l simţea, şi asta îl neliniştea. Detesta sentimentul parţial şi din pricina femeii aflate în braţele sale. Pentru că era posibil să nu-i simtă vreodată pielea cu mâna aceea. Să-i mângâie părul. Şi dacă îi descoperea defectul, poate că nu avea să mai fie îndeajuns de bărbat pentru ea.

Dar nu trebuia să-i pese; până la urmă, nu o s-o mai vadă niciodată după noaptea aceasta.

Asta-şi dorea.

O minciună.

— Mie-mi spui, zise ea, şi el îşi dori ca Mara să nu fie aşa interesată de el, să nu-i atragă aşa uşor atenţia. Privirea.

Să nu se simtă atât de afurisit de lipsit de control.

— Acum nu prea e timp de discuţii.

Frumuseţea ei se înăspri în timp ce se uita prin încăpere la cuplurile care dansau în jurul lor.

— Trebuie să fii undeva?

Mara era la cheremul lui cu totul. Putea să-i spună în orice clipă să-şi dea jos masca. El avea toate atuurile, iar ea nimic. Şi tot găsea ceva cu care să-l tachineze. Chiar şi acum rămânea fermă pe poziţie, la câteva minute distanţă de distrugerea vieţii sale.

Era remarcabilă.

— Am fost obligat să particip la petrecerea de intrare în societate a unui vecin.

Buzele ei trandafirii se răsfrânseră în spatele măştii, punându-i în umbră ţinuta provocatoare.

— Cred că ţi-a plăcut la nebunie să dansezi în paşi

mici de cadril pentru a echilibra balanţa între femei şi bărbaţi la balul respectiv.

— Tata mi-a pus în vedere că nu aveam de ales, i-a zis el. Aşa făceau viitorii duci.

— Şi te-ai dus.

— Da.

— Şi nu ţi-a plăcut? Toate domnişoarele îşi aruncau batistele la picioarele tale ca să te opreşti şi să le înapoiezi?

El râse.

— De asta o făceau?

— E un şiretlic vechi, Înălţimea Ta.

— Credeam că sunt doar neîndemânatice.

Mara îşi dezveli dinţii albi.

— Ţi-a displăcut profund.

— De fapt, nu, recunoscu el şi văzu cum zâmbetul larg devenise unul curios. A fost suportabil.

Minţea. Îi plăcuse la nebunie. Îi plăcuse la nebunie fiecare secundă cât fusese aristocrat. Fusese încântat de gesturile afectate, de plăcerea şi onoarea de care se bucurase pe când cele mai tinere şi mai drăguţe fete din Londra se ţinuseră scai după el, măcar să le dea atenţie.

Fusese bogat, inteligent, avusese un titlu – privilegii şi putere

Ce să nu-i placă?

— Şi sunt sigură că domnişoarele din ţinut au fost recunoscătoare că ţi-ai făcut datoria.

Datoria.

Cuvântul avu un ecou în el la fel de slab ca amintirea, ce se pierduse odată cu titlul atunci când se trezise în patul mânjit de sânge. Îi întâlni privirea.

— De ce sânge?

Se uită confuză la el. Apoi înţelese. Şovăi.

Nu era locul potrivit să discute asta, în casa unuia dintre cei mai puternici oameni din Londra, înconjuraţi de sute de petrecăreţi. Dar discutaseră despre asta fără să vrea. Iar el nu se putea abţine să nu stăruie.

— De ce ai fugit? De ce ţi-ai înscenat moartea?

Nu era sigur că Mara va răspunde. Apoi o făcu.

— Nu am plănuit ca tu să fii acuzat de moartea mea.

Se aşteptase la o sumedenie de răspunsuri, dar nu şi ca ea să mintă.

— Nici acum nu-mi spui adevărul.

— Înţeleg de ce nu mă crezi, dar e adevărul, îi zise ea calm. Nu trebuiau să creadă că am murit, ci că eram doar compromisă.

Nu se putu abţine să nu râdă când auzi asta.

— La ce fel de perversiuni crezi că s-ar fi gândit că am pus în practică?

— Auzisem că trebuia să fie şi sânge, zise ea deloc amuzată.

El ridică din sprâncene din spatele dominoului.

— Nu atât demult.

— Da, mi-am dat seama de asta când ai fost acuzat de crimă, mormăi ea.

— Trebuie să fi fost…

Se gândi la acea dimineaţă.

— O jumătate de litru.

El râse, cu adevărat amuzat.

— O jumătate de litru de sânge de porc.

Mara zâmbi atunci palid şi neaşteptat.

— M-am revanşat şi am tratat-o pe Lavender foarte bine.

— Aşadar, trebuia să te compromit. Se aplecă spre ea. Dar n-am făcut-o.

Ea nu băgă în seamă întrebarea.

— Nu m-am aşteptat să dormi atâta. Te-am drogat ca să te ţin în odaie suficient de mult timp ca să observe slujnicele. Am avut grijă să mă asigur că ne văd două din ele. Îi întâlni privirea. Dar îţi jur că speram să te trezeşti şi să fugi înainte să te găsească cineva.

— Te-ai gândit la toate.

— Prea bine.

El simţi regretul din vorbele ei, se opri când orchestra încetă să mai cânte şi îi dădu drumul instinctiv. Se întrebă dacă îi părea rău pentru ce făcuse, pentru consecinţe, sau pentru acum – pentru răzbunarea pe care i-o jurase.

Se întrebă dacă regretul era pentru ea însăşi sau pentru el.

Nu avu timp să mai întrebe, căci ea se dădu în spate şi se ciocni de un alt bărbat mascat, care profită de moment ca să se uite cu luare aminte la ea.

Eşti chiar luptătorul de la Îngerul Căzut, zise el şi se uită cu lăcomie la Mara.

— Găseşte pe altcineva să admiri, îi zise Temple cu furie mocnită.

— Temple, fii serios, te rog. Bărbatul îşi ridică masca. Era Oliver Densmore, regele filfizonilor idioţi, bărbatul care se oferise Marei când stătuse în ring la Înger. Sunt sigur că putem să ne înţelegem. Nu poate fi a ta pentru totdeauna. Se întoarse spre Mara. Plătesc dublu. Triplu.

Temple îşi făcu mâna sănătoasă pumn, dar ea vorbi înainte ca el să lovească.

— Domnule, nu vă puteţi permite.

Densmore scoase un râs înfundat şi îşi puse din nou masca pe faţă.

— Cred c-ai merita osteneala.

Apucă unul dintre cârlionţii castanii ai Marei, lăsându-l pe Temple mocnind de furie. Femeia se apărase.

Pentru că nu putea avea încredere în el să o apere.

Pentru că el jurase să facă exact contrariul.

De parcă schimbul de replici nici n-ar fi avut loc, Mara reluă discuţia cu Temple.

— Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar cred că merită să-ţi spun oricum ar fi. Îmi pare tare rău.

— Îl ignori.

Ea se opri.

— Pe cine, pe bărbatul ăla? Nu crezi că e mai bine?

— Nu. Credea că lui Densmore i-ar sta mai bine cu faţa într-un şanţ pe undeva. Voia să-l alerge prin mulţime chiar atunci şi să-l arunce acolo.

Ea îl privi cu luare-aminte. Prin mască i se vedeau ochii superbi, limpezi şi sinceri.

— M-a tratat ca pe o femeie uşoară.

— Exact.

Ea clătină din cap.

— Nu ăsta e scopul?

Dumnezeule, se simţea ca un dobitoc. Nu putea să-i facă una ca asta.

— Oricum, continuă ea, fără să ştie de gândurile sale necontrolate. Îmi pare rău.

Iar acum îşi cerea scuze, de parcă nu-i dăduse atât de multe motive să-l urască. O sută chiar.

— Nu e deloc o scuză decentă, continuă ea. Dar eram o copilă şi am făcut greşeli. Dacă aş fi ştiut atunci…

Glasul îi pieri. *N-aş fi făcut-o.*

Nu. Poate nu voia să-i audă scuzele, dar îşi dorea să audă că n-ar fi făcut-o. Că i-ar reda viaţa. Nu se putea abţine.

— Dacă ai fi ştiut atunci…?

Vocea ei era blândă, de parcă ar fi fost doar ei doi în sala de bal, nicidecum înconjuraţi de jumătate din Londra.

— Nu te-aş fi folosit, dar tot te-aş fi abordat în acea noapte. Şi tot aş fi fugit.

Ar fi trebuit ca Temple să se înfurie. Să se simtă răzbunat. Vorbele ei ar fi trebuit să-i alunge toate îndoielile în legătură cu planurile ei pentru acea seară. Dar nu o făcură.

— De ce?

Se uită la uşile care se deschideau spre grădinile reşedinţei Leighton. Câteva erau întredeschise ca să intre aer proaspăt în sala de bal.

— De ce?

O urmări, de parcă ar fi fost legat cu o sfoară de ea.

— De ce m-ai fi abordat?

Ea zâmbi uşor şi delicat.

— Erai arătos. Şi în grădină ai fost nepoliticos. Şi mi-a plăcut de tine. Şi, cumva, încă mai simt la fel, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

Cel mai nevinovat lucru era să spui că-ţi place de cineva. Nu descria nici pe departe ce simţea Mara pentru el. Şi în niciun fel ce simţea el pentru ea.

Nu se putu abţine.

— De ce ai fugit?

Spune-mi adevărul, îşi dori el. *Ai încredere în mine.*

Nu că ar trebui să o facă.

— Pentru că m-am temut că tatăl tău era ca al meu.

Cuvintele îl loviră ca un pumn, repede şi pe neaşteptate.

Era genul de lovitură care te făcea să vezi stele verzi. Dureroasă şi reală, ca adevărul.

Ea avea 16 ani şi trebuia să se mărite cu un bărbat de trei ori mai în vârstă. Un bărbat ale cărui ultime trei neveste avuseseră parte de o soartă nefericită. Un bărbat pe care-l considera nenorocitul de tată al ei un prieten apropiat.

Un bărbat al cărui fiu era un afemeiat notoriu, chiar şi la optsprezece ani.

— Nu l-aş fi lăsat niciodată să-ţi facă rău, zise el.

Ea se întoarse la auzul cuvintelor, cu ochii umezi.

Ar fi apărat-o din momentul în care o întâlnise. L-ar fi urât pe taică-su dacă ea ar fi fost a lui.

— Nu ştiam asta, îi zise ea încetişor, cu vorbe pline de regret.

Fusese îngrozită. Dar, mai mult decât atât, fusese puternică.

Alesese o viaţă într-o lume necunoscută în locul uneia cu un bărbat care semăna cu tatăl ei.

Temple fusese o victimă colaterală.

Îngheţase, stând graţioasă, cu mâinile ei lungi la marginea sălii de bal şi uitându-se la uşile care duceau în beznă, iar el înţelesese metafora. Se întâmplase demult. Era vorba de altă ameninţare. Un alt moment care o dezvăluise prea mult pe Mara Lowe. Nu-i mai era teamă de întunericul ce se aşternea în faţa ei.

Trăise doisprezece ani în întuneric.

Ca şi el.

Dumnezeule! Nu mai conta cum ajunseseră aici. Cât de diferite le fuseseră căile.

Erau la fel.

El întinse mâna, cu numele ei pe buze, fără să ştie ce

avea să urmeze. Ce o să spună sau să facă. Voia doar să o atingă. Degetele lui îi atinseră încheietura acoperită de mătase chiar atunci când ea se îndepărtă, cu o mişcare plină de graţie.

Se îndrepta deja spre uşi.

Temple îi dădu drumul.

Era tare frig şi Mara ar fi vrut să-şi fi luat mantia înainte să iasă din sufocanta sală de bal. Dar nu putea să se mai întoarcă acolo.

Se cuprinse cu braţele, spunându-şi că îi fusese mult mai frig şi că se aflase în situaţii mai disperate altă dată. Aşa era. Se simţea bine în frig. Îl înţelegea. Putea să lupte împotriva lui.

Dar nu putea lupta cu acea căldură emanată de Temple.

Nu l-aş fi lăsat niciodată să-ţi facă rău.

Trase adânc aer în piept şi coborî grăbită treptele de piatră ca să ajungă la grădinile întunecate ale reşedinţei Leighton. Se făcu nevăzută în peisaj, mulţumind cerului pentru întuneric. Se sprijini de un stejar masiv şi se uită la stele, întrebându-se cum ajunsese aici, în acest loc, cu această rochie pe ea, cu acest bărbat.

Un om de care o legase soarta.

A cărui soarta se împletea cu a ei.

Pe vecie.

Lacrimile ameninţau să-i inunde ochii pe când respira cu greu în lumina slabă ce venea din sala de bal, întrebându-se ce avea să se întâmple. Îşi dorea ca el să continue, s-o demaşte şi să termine odată, ca să-l poată urî şi învinovăţi, iar apoi să-şi vadă de viaţa ei.

Aşa că nu putea să meargă mai departe fără el.

Cum de ajunsese atât de important pentru ea în atât de puţin timp? Cum se schimbase atât de mult? Cum de ajunsese să-i spună asemenea lucruri, să fie atât de blând şi de amabil când, imediat ce se revăzuseră, el îi jurase că o va distruge? Cum de ajunsese să aibă încredere în el?

Cum de rămăsese el singura persoană pe care ea avea s-o trădeze? Parcă chemat de un gând mârşav, fratele

ei se ivi din întuneric.

— Asta e o pură întâmplare.

Mara făcu un pas înapoi.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Te-am urmărit de la orfelinat. L-am văzut când te-a luat de acolo, zise Kit, cu ochi sălbatici şi faţa nebărbierită. Eraţi un cuplu frumos.

— Nu suntem deloc aşa.

El rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

— Şi dacă ai fi fost logodită cu el, şi nu cu taică-său? Atunci poate n-am fi fost toţi în încurcătura asta. Întrebarea o duru. *Şi dacă?*

Dacă ar fi avut un şiling pentru fiecare dată când îi veniseră în minte acele cuvinte, acum ar fi fost cea mai bogată femeie din Londra.

Cuvintele nu ajutau. Nu făceau decât să-i impuie capul cu visuri deşarte.

Şi totuşi, îi răsunau în minte. *Şi dacă?*

Dacă s-ar fi măritat cu el. Cu acel tânăr marchiz cu zâmbet viclean, care o sărutase de parcă ar fi fost singura femeie din lume? Dacă s-ar fi căsătorit şi şi-ar fi făcut o viaţă împreună, cu animale de companie, copii şi sărutări pe braţele ei şi răsfăţuri intime care dovedeau că-şi aparţin? *Dacă s-ar fi iubit?*

Iubire.

Se tot gândi la asta, întorcând-o pe toate părţile.

Nici acum nu o înţelegea ca alţii. Aşa cum o visase când era o copilă. Aşa cum o jelise în acea luna tristă până la căsătoria ei, când plânsese în pernă şi regretase lipsa de iubire între ea şi bătrânul ei logodnic.

Dar acum… ei bine, acum iubea. Şi era greu. Era dureros.

Şi îşi dorea să dispară iubirea.

Îşi dorea şi nu o mai tenteze cu o altfel de viaţă. Să-şi închipuie o viaţă diferită era foarte periculos – cel mai scurt drum spre durere, suferinţă şi dezamăgire. Trăia în realitate. Niciodată în vise.

Şi totuşi, gândul la băiatul acela din urmă cu

doisprezece ani… la bărbatul de acum…

La viaţa pe care ar fi putut s-o aibă… dacă totul ar fi fost altfel.

— Ai primit scrisoarea mea?

Ea încuviinţă din cap, simţindu-se năpădită de un val fierbinte de vinovăţie. Kit era acolo. Iar Temple – la doar câţiva paşi distanţă. Chiar şi să-i vorbească fratelui ei părea o trădare a bărbatului care ajunsese să însemne atât de mult pentru ea.

— Înţelegi de ce am nevoie de ajutorul tău, spuse Kit, apropiindu-se de ea, pe un ton cât se poate de blând, lipsit de furia ce clocotea fără îndoială în el. Trebuie să plec din Londra. Dacă mă găsesc ticăloşii ăia…

Dar nu erau nişte ticăloşi. Erau cei mai loiali oameni pe care îi cunoscuse vreodată. Şi Temple… avea tot dreptul să fie atât de furios. Îi furase viaţa cu toţi acei ani în urmă, iar Kit aproape că i-o luase din nou.

— Mara, zise Kit, cu vocea tatălui lor. Am făcut-o pentru tine.

Îl urâse atunci pe fratele mai mic pe care îl iubise atâta. Îl urâse pentru impulsivitatea, nesăbuinţa şi prostia lui. Îl urâse pentru furia sa. Răceala lui. Pentru alegerile pe care le făcuse, şi care aveau impact asupra amândurora. Că îi făcuse viaţa atât de complicată, o porcărie insuportabilă.

— Nu-ţi dai seama că el ţi-a făcut asta? spuse Kit cu o voce moale ca mătasea. Ducele Ucigaş. Te-a prefăcut într-o târfă şi te-a întors împotriva mea.

Ar fi putut accepta acele cuvinte ca pe un fapt la început, dar acum ştia mai bine. Acum ştia că Temple o eliberase.

În timp ce îi învăţase pe băieţi că răzbunarea nu era întotdeauna soluţia şi o salvase pe Lavender de la o moarte sigură, o apărase pe Mara de atacatorii ei, o făcuse să-l iubească.

Şi astfel o eliberase.

— Crezi că nu-mi dau scama? De felul în care gândeşti despre el? Kit veni înspre ea, vorbindu-i dezgustat. Văd

felul în care le uiţi la el. Felul în care te controlează, ca pe o marionetă. Nu-ţi pasă că mi-a luat totul.

Nu, aşa era. Nu-i păsa decât ca Temple să fie răzbunat. Să aibă în sfârşit viaţa pentru care fusese sortit – soţia perfectă, acei copii condamnaţi, lumea perfectă pe care o merita de la naştere şi pe care ea i-o furase.

Singurul lucru pe care trebuia să i-l dea.

Lacrimile îi înţepau ochii.

— Pleacă, Christopher! Alese intenţionat acel nume. Pentru că nu mai era copil. Şi ea nu voia să se mai lase învinovăţită. Dacă eşti prins, te vor pedepsi.

— Şi tu nu ai să-i opreşti.

Nici dacă ar putea.

— Nu.

Fratele ei o ura; o vedea în ochii lui. Am nevoie de bani.

Întotdeauna bani. Erau mereu lucrul cel mai important. Ea scutură din cap.

— Nu am nimic pentru tine.

— Asta-i o minciună, zise el, îndreptându-se spre ea. Îi ascunzi de mine.

Ea scutură iar din cap şi îi spuse adevărul.

— N-am nimic pentru tine. Tot ce avea era pentru orfelinat, şi restul… pentru Temple.

Nu mai era loc pentru acest bărbat.

— Mi-o datorezi. Pentru cât am suferit. Pentru ce sufăr încă.

Ea scutură din cap.

— Nu. Doisprezece ani am încercat să mă conving că am făcut ce trebuia, să mă gândesc că ţi-am făcut rău. Că eu te-am împins. Clătină iar din cap. Dar nu am făcut nimic din toate astea. Băieţii cresc. Bărbaţii fac alegeri. Ar trebui să te consideri norocos că nu ţip să aduc aici, într-un suflet, jumătate din Londra, să te găsească.

El încremeni.

— N-ai îndrăzni.

Mara se gândi la Temple, cum zăcea nemişcat şi rănit pe masa din dormitorul său de la Îngerul Căzut. Se gândi

cum o duruse în piept şi cum inima îi bătea în urechi, pe când era îngrozită că nu se va trezi.

Dacă nimerea un centimetru mai la stânga sau mai la dreapta, el l-ar fi ucis pe bărbatul pe care ea îl iubea.

— N-aş ezita.

Îl cuprinse furia.

— Aşadar, eşti curva lui până la urmă.

De-ar fi aşa uşor! Stătu neclintită, refuzând să se dea bătută.

Când Kit văzu cât era de puternică, vocea lui deveni o văicăreală răstită.

— Să ştii că şi tu ai făcut greşeli.

— Şi plătesc pentru ele în fiecare zi.

— Văd. Ai o rochie drăguţă din mătase, o mantie bordată cu blană şi mască din aur, remarcă el. Ce greu trebuie să-ţi fie!

Părea să fi uitat ce urma să i se întâmple ei. Cum avea să ia toată vina asupra ei pentru fărădelegile comise de el.

— Am plătit din ziua în care am plecat. Şi mai mult de când m-am întors. Eşti norocos că am luat asupra mea pedeapsa pentru păcatele tale. Şi doar ale tale.

— N-am nevoie de protecţia ta.

— Aşa e, izbucni ea. Ai nevoie de banii mei. El încremeni la auzul acelor vorbe. Mara ştia că trebuie să se facă înţeleasă. Ar trebui să te dau pe mâna lui. Aproape l-ai ucis.

— Ce păcat că nu l-am ucis!

Ea scutură din cap.

— De ce? Nu ne-a făcut rău niciodată. N-a avut nicio vină. A fost singurul…

— Nevinovat, scuipă Kit cuvântul. Te-a adus la ruină.

— Noi l-am ruinat pe el! strigă ea.

— A meritat-o! Kit ridică tonul, înfierbântat. Iar ceilalţi mi-au luat fiecare bănuţ!

Avea 26 de ani şi tot copil era.

— Şi banii mei, frăţioare! Kit încremeni. Nu te-au forţat să pui rămăşag.

— Dar nici nu m-au oprit. Au meritat ce-au primit.

— Ba nu, nici ei, nici el.

— Te-a întors împotriva mea – eu ţi-am păstrat secretul în toţi anii ăştia. Iar acum îl alegi pe el.

Chiar aşa era. Îl alegea pe Temple.

Dar nu însemna că-l şi putea avea.

Îi părea rău de Kit atunci pentru că trăise aşa o viaţă – pentru că nu reuşiseră să se apere unul pe altul, să se sprijine. Îi era tare dor de acel băiat surâzător şi iubitor care îi găsise jumătate de litru de sânge de porc şi trimisese slujnicele pe pământurile abaţiei Whitefawn ca să se asigure că ea şi Temple aveau să fie văzuţi înainte ca ea să-şi însceneze compromiterea.

Înainte să distrugă un bărbat care nu meritase niciodată acest lucru.

Tremura de frig, trăgându-şi mânuşile de mătase pe braţe, dar nereuşind să ţină răceala nopţii la distanţă, poate pentru că venea dinăuntrul ei. Iar acolo, cuprinsă de durere, căută în poşetă şi scoase singurii bani pe care-i mai avea. Ultimele ei economii ca să ajungă în Yorkshire. Să o ia de la capăt.

Îi dădu fratelui ei monedele.

— Ia-le. E suficient ca să pleci din Anglia.

Kit râse batjocoritor când văzu suma modestă şi Mara îl urî şi mai mult.

— Nu trebuie să iei banii.

Kit tăcu preţ de câteva secunde şi spuse:

— Aşadar, ne luăm rămas-bun?

Ea îşi reţinu cu greu lacrimile. Se săturase de viaţa pe care o ducea. De cum trebuise să fugă şi să se ascundă atâta amar de vreme. De cum trăise în umbra trecutului.

O parte din ea credea că banii pot cumpăra libertatea. Poate Kit pleca şi avea o şansă la altceva. Ceva mai mult.

La Temple.

— Da.

Fratele ei se făcu nevăzut în întuneric, de unde şi venise.

O rodea vina, dar nu din cauza lui Kit. Nu de viitorul

lui. Îi dăduse bani şi o şansă să ducă o viaţă nouă. Şi în acelaşi timp, nu-l lăsase pe Temple să se răzbune.

Era mai groaznică decât ceilalţi într-un fel.

Îi trădase.

Şi o simţea ca pe o trădare, chiar şi când stătea în faţa palatului unde Temple plănuia să se răzbune. Deşi Mara ştia că îl va urî şi îi va dori tot răul din lume că îşi ducea răzbunarea la îndeplinire. Temple o trata cu o bunătate nemaivăzută la alţii.

Dacă aşa era dragostea, nu o mai voia.

La multă vreme după plecarea lui Kit, Mara se aşeză pe o băncuţă joasă din lemn, simţindu-se cumplit de singură. În această seară îşi pierduse fratele, orfelinatul şi viaţa pe care şi-o făurise.

Margaret MacIntyre avea să i se alăture Marei Lowe. Amândouă ostracizate din societate. De lumea pe care o ştia.

Dar nimic nu părea să conteze. În schimb, nu se gândea decât la noaptea aceasta când îl va pierde pe Temple.

Avea să-i dăruiască viaţa pentru care se născuse – o nevastă din înalta societate, copii nobili, o moştenire perfectă. O să-i dea înapoi viaţa pe care şi-o dorise dintotdeauna. La care visase.

Dar avea să-l piardă.

Şi era suficient.

*

Era frumoasă.

Temple stătea în întuneric şi se uita la ea cum şedea dreaptă pe o bancă joasă din lemn, făcută dintr-un singur trunchi de copac, arătând de parcă îşi pierduse cel mai drag prieten.

Poate că aşa şi era.

Până la urmă, după ce îi dăduse lui Christopher Lowe restul de bani din poşetă şi îl trimisese din Anglia, pierduse fratele la care ţinuse şi singura persoană care îi ştia

povestea. O povestire pentru care Temple ar fi ras Londra de pe faţa pământului.

Ar trebui s-o urască. Ar trebui să fie furios că îl lăsase pe Lowe să scape. Îl trimisese în noapte în loc să-l dea pe mâna lui. Fratele ei încercase să-l ucidă.

Şi totuşi, uitându-se la ea, singură şi înfrigurată în grădinile Leighton, nu o putea urî. Pentru că îi înţelegea motivele, în ciuda nebuniei din jurul lor.

Îşi dădea seama din felul cum stătea, ţeapănă şi nemişcată, pierdută în gânduri şi în trecut. De cum era stăpână pe toate faptele ei. De cum nu se speriase niciodată de el din acea noapte întunecată care le schimbase amândurora vieţile.

Mara credea că merită să fie tristă. Singură. Se considera vinovată.

Ca şi el.

Dumnezeule! Nu numai că o înţelegea. O iubea. Cuvintele erau ca o lovitură surprinzătoare şi puternică, dar plină de adevăr. O iubea.

Cumva, tot ce reprezenta ea – fata care îl adusese la ruină şi care în acelaşi timp îl eliberase, dar şi femeia care era în faţa lui acum, puternică – era tot ce îşi putea dori.

În toţi acei ani, îşi închipuise viaţa pe care ar fi putut să o aibă. O soţie. Copii. O moştenire. În toţi acei ani, se văzuse făcând parte din aristocraţie, puternic, cu titluri nobiliare şi necontestat de nimeni.

Şi nu-şi închipuia că totul avea să pălească în comparaţie cu femeia asta şi cu viaţa pe care ar putea să o aibă cu ca.

Ar fi salvat-o de tatăl lui. Ar fi iubit-o mai mult. Mai tare. Cu mai multă pasiune. Ar fi apărat-o. Şi ar fi aşteptat-o.

Ştia că era greşit. Şi şocant. Dar ar fi aşteptat să moară tatăl lui şi apoi ar fi luat-o el! Şi i-ar fi oferit viaţa pe care o merita. Pe care o meritau amândoi.

Ea oftă în întuneric, iar el auzi durerea din suspinul ei. Regretul profund şi dăinuitor.

Îi părea oare rău că nu plecase cu Kit? Că nu profitase

de prilejul de a fugi înainte ca viaţa să-i fie distrusă?

Distrusă. Cumva, scopul se risipise în întuneric.

Aşteptase prea mult. Ajunsese s-o cunoască. O înţelegea foarte bine. O vedea.

Şi acum, voia doar să o ducă acasă şi să facă dragoste cu ea până uitau amândoi de trecut. Până nu avea să se gândească decât la viitor. Până când ea avea suficientă încredere în el, încât să-i împărtăşească gândurile, zâmbetele, lumea ei. Până era a lui.

Era timpul să înceapă din nou.

Ieşi din întuneric. În lumina ei.

— Ai îngheţat cu siguranţă.

Ea icni, îşi ridică bărbia şi îi întâlni privirea în lumină. Se ridică brusc în picioare.

— De cât timp stai acolo?

— De suficientă vreme.

Ca să văd cum mă trădezi.

Şi să-mi dau seama că te iubesc.

Ea dădu din cap, cu braţele pe lângă trup. Îi era frig. El îşi dădu jos haina de pe umeri şi i-o întinse. Mara clătină din cap.

— Nu. Mulţumesc.

— Ia-o. M-am săturat să stau lângă tine şi să văd cum tremuri.

Ea scutură din cap.

Temple o aruncă pe bancă.

— Atunci n-o s-o poarte nimeni.

Preţ de o clipă, crezu că Mara nu avea să o ia. Dar îi era frig. Şi nu era proastă. O puse pe ea, iar el profită de mişcare ca să să apropie şi s-o învelească în haina uriaşă, plăcându-i cum se ghemuise la căldura ei. Căldura lui. Voia să o învăluie pentru totdeauna în căldură.

Stătură în tăcere câteva secunde, iar Temple fu înconjurat de mirosul ispititor de lămâie.

— Aş vrea să isprăveşti odată, îi zise ca, spărgând tăcerea cu furie şi frustrare.

El clătină din cap.

— Cu ce?

— Cu demascarea mea. De aia sunt aici, nu-i aşa?

Desigur. Dar acum…

— Nu e încă miezul nopţii.

Ea râse puţin.

— Cu siguranţă nu trebuie să te ţii de program. Dacă mă demaşti mai devreme, atunci pot pleca şi te poţi întoarce la titlul tău iubit de duce. Ai aşteptat atât de mult pentru el.

— Doisprezece ani, zise el, uitându-se la ea cu atenţie şi văzându-i disperarea din privire. Încă o oră e o nimica toată.

— Dacă ţi-aş spune că e important pentru mine?

El îi cercetă chipul.

— Aş vrea să te întreb de ce ţii cu tot dinadinsul să fii demascată.

— M-am săturat să aştept, să stau ca pe ace până îmi decizi soarta. M-am săturat să fiu controlată.

Voia să râdă de asta. Ideea că el o controla era nebunie curată De fapt, ea îi acaparase gândurile. Ea îi ameninţa viaţa tihnită şi raţională. Ea îl zăpăcea.

— Te-am controlat?

— Bineînţeles că da. M-ai urmărit. Mi-ai cumpărat haine. Ai intrat în viaţa mea. În viaţa băieţilor de la orfelinat. A personalului. Şi m-ai făcut… se opri brusc.

— Te-am făcut… o îndemnă el.

Preţ de o clipă, el crezu că Mara va spune că îl iubea. Şi îşi dădu seama că îşi dorea cu disperare să audă acele cuvinte din gura ei.

Ea rămase tăcută. Bineînţeles. Pentru că nu-l iubea. Temple reprezenta un scop. La fel şi ea pentru el. De fapt, aşa fusese Mara la început.

Clocotea de mânie. De frustrare. Cum de lăsase să se întâmple aşa ceva? Cum de ajunsese să ţină la ea, deşi i se punea împotrivă? Cum de uitase adevărul din timpul lor petrecut împreună? Ce făcuse ea?

Cum de nu-i mai păsa de toate astea?

Luptătorul din el îşi făcu simţită prezenţa.

— Mara, ştiu că a fost aici, spuse el, citindu-i surpriza

de pe chip. După o clipă, continuă: N-ai de gând să negi?

— Nu.

— Foarte bine. Măcar atât.

Spune-mi adevărul, îşi dori el. *Măcar o dată în blestemata asta de viaţă*. *Spune-mi ceva ce pot crede.*

Şi ea o făcu, de parcă l-ar fi auzit.

— În noaptea în care te-am căutat, zise ea, am venit la tine din cauza lui Kit.

El se uită spre cer, cuprins de frustrare.

— Ştiu asta, zise el, pentru a-i da banii înapoi.

Ea scutură din cap.

— Nu cum crezi. Când am deschis orfelinatul, mi se părea cel mai uşor lucru să pretind că sunt Margaret MacIntyre. Văduva unui soldat era ceva respectabil, oamenii nu aveau să pună întrebări. Se opri o clipă. Dar banca nu a vrut să mă lase să-mi administrez banii fără să fiu căsătorită.

— Mai sunt femei care au acces la bani.

Ea zâmbi firav şi amar.

— Nu femei cu identităţi false. Nu puteam risca să fiu luată la întrebări.

Lui îi pică fisa.

— Kit era bancherul tău.

El deţinea toate fondurile, inclusiv donaţiile iniţiale şi banii îmi veneau de la taţii aristocraţi care-şi lăsau copiii din flori la noi. Totul.

Temple expiră cuprins de frustrare.

— Şi i-a pariat pe toţi.

Ea dădu din cap.

— Până la ultimul bănuţ.

Mara ridică din umeri.

— Băieţii aveau nevoie de bani.

De ce oare nu-i spusese?

— Crezi că i-aş fi lăsat să moară de foame?

— Nu ştiu. Mara ezită. Erai foarte furios.

El făcu câţiva paşi şi, în cele din urmă, îşi puse o mână pe un trunchi de copac, cu spatele la ea. Avea dreptate, bineînţeles, dar cuvintele tot îl dureau.

— Nu sunt un monstru, fir-ar să fie!

— Nu ştiam asta! încercă ea să se justifice, dar el se întoarse să o privească.

— Chiar şi tu credeai că sunt Ducele Ucigaş. Chiar şi atunci.

Era teribil de dezamăgit. Mara trebuia să ştie că nu era capabil de aşa ceva. Trebuia să-l înţeleagă. Mai bine decât oricine Trebuia să ştie că nu era ucigaş. Trebuia să-şi dea seama că erau numai minciuni.

Dar şi ea se îndoise de el.

Voia să-şi urle frustrarea în gura mare.

Ea îşi dădu seama. Ridică o mână să-l oprească.

— Nu, Temple.

Şi mai multe minciuni. Dar nu se putu abţine să n-o întrebe:

— Atunci de ce?

Ea deschise braţele.

— Mi-ai spus că nimic din ce-aş zice…

Îşi aminti cum se certaseră în cabina de probă din magazinul lui Madame Herbet. Fusese furios pe ea.

— Dumnezeule! Ţi-am spus că nu te-aş ierta, orice mi-ai zice.

Ea dădu o dată din cap.

— Te-am crezut.

El expiră lung, făcând un norişor de abur în aerul rece.

— Şi eu.

— Şi credeam cumva că trebuie să plătesc pentru păcatele lui. A fost numai vina mea şi în cazul lui, şi în al tău, zise ea. V-am părăsit pe amândoi în acea noapte, şi cu siguranţă tata l-a pedepsit mai aspru decât te-a pedepsit Londra pe tine. Amuţi. Greşelile parcă nu mi se mai termină.

El tăcu o vreme.

— Ce prostii!

Rămase complet şocată.

— Poftim?!

— Nu a fost vina ta. Te-ai salvat. Băiatul a ales singur.

Ea scutură din cap.

— Tatăl meu…

— Tatăl tău e cel mai mare ticălos în viaţă şi, dacă n-ar fi mort, tare mi-ar plicea să-i fac eu felul, recunoscu el. Dar omul n-a fost zeu. Nu l-a făcut din lut şi nu i-a insuflat viaţi. Păcatele lui Kit sunt numai ale lui. Se opri, iar cuvintele reverberară în întuneric. Adaugă cu blândeţe: La fel şi în cazul meu.

Ea scutură din cap şi veni spre el.

— Nu-i aşa! Dacă nu te-aş fi drogat. Dacă nu te-aş fi părăsit… Dacă aş fi venit…

— Nu m-ai obligat tu, Mara. Nici tu nu eşti vreo zeiţă, ci doar o femeie, iar eu sunt doar un bărbat. Expiră în întunericul răcoros. Şi am greşit foarte mult.

Marei i se umeziseră ochii în întuneric, iar el voia şi o strângă în braţe. Să o atingă. Şi o ducă acasă şi şi o facă a lui.

Dar se abţinu.

— Aş vrea doar să se termine totul, zise el în schimb.

Ea încuviinţă din cap.

— Se poate, zise ea. A sosit vremea.

Se referea la demascare. Poate chiar venise vremea. Dumnezeu ştia că aşteptase suficient ca să revină la viaţa de dinainte – cea promisă. Cea pe care o îndrăgise şi căreia îi simţea lipsa într-un mod surprinzător şi dureros.

Dar, pe când se uita în jos la ea, totul se risipea. Era pierdut în faţa acelei femei care îl fascina într-un mod remarcabil şi insuportabil. Ridică mâna să-i atingă obrazul într-o mângâiere lungă şi lentă. Ea nu-l opri, iar degetul lui mare zăbovi pe buzele ci.

Ceva se petrecuse.

Temple îi şopti numele, iar în întuneric sună ca o rugăciune.

— Nu pot.

Ochii ei se umplură de lacrimi, trădându-i confuzia. Frustrarea.

— De ce nu?

Pentru că te iubesc.

El scutură din cap.

— Pentru că nu mai vreau să mă răzbun. Dacă asta te va răni.

Ea încremeni la atingerea lui, iar Temple văzu şuvoiul de sentimente care o străbăteau înainte să se întindă după mâna lui. El se trase înapoi şi căută în buzunarul de la haină.

Scoase extrasul bancar – cel pe care dorise să i-l dea după ce ar fi demascat-o în acea seară. Cel pe care trebuia să i-l dea acum.

Cel care avea să-i scoată pe amândoi din această lume ciudată şi plină de durere. I-l dădu.

Mara se încruntă când luă hârtia şi o citi.

— Ce e?

— Datoria fratelui tău. E plătită la zi.

Ea scutură din cap.

— Nu aşa ne-am înţeles.

— Oricum, eu asta îţi ofer.

Ea se uită atunci la el cu tristeţe, dar şi cu altceva în privire Ceva la care nu se aşteptase. Era mândrie. Scutură din cap.

— Nu!

— Acceptă, Mara, insistă el. E a ta.

Ea scutură din nou din cap şi repetă:

— Nu! împături extrasul cu grijă şi rupse hârtia în două, apoi din nou şi din nou.

Ce naiba făcea? Cu banii aceia putea salva orfelinatul de zeci de ori. De sute de ori. El se uita pe când ea tot rupea hârtia, până când nu rămase decât cu câteva bucăţele pe care le împrăştie pe pământul înzăpezit.

Inima îi bătea tare în piept pe când se uita la pătrăţelele albe de lângă cizmele lui.

— De ce-ai făcut aşa ceva?

Ea zâmbi cu tristeţe în întuneric.

— Nu-ţi dai seama? Nu mai iau nimic de la tine.

Inima îi bătea să-i spargă pieptul la auzul cuvintelor şi se întinse după ea, dorind să o strângă în braţe. Dorea să o iubească aşa cum merita. Cum meritau amândoi.

Ea se lăsă prinsă şi îşi lipi buzele de ale lui într-un

sărut lung şi pasional. Lui Temple i se tăie respiraţia şi dorinţa îl năpădi ca un val. Voia să o ia în braţe şi să o ducă de-aici. Se blestemă că avea braţul rănit şi nu putea să-şi împlinească dorinţa.

Însă o ţinu aproape şi se desfătă cu senzaţia buzelor ei, cu mirosul de lămâi care îl îmbăta şi cu degetele ei care i se strecurau în păr. Temple îi luă gura în stăpânire până când ea oftă şi se topi de plăcere. Doar atunci îi dădu drumul, plăcându-i cum îşi duse buricele degetelor la buze. De parcă n-ar mai fi fost vreodată sărutată aşa. De parcă nu ştia că el avea să o sărute aşa mereu.

Se întinse din nou după ca, cu numele ei deja pe buze, dorind să-i spună ce ar putea aştepta de la sărutările lui pe viitor, dar ea se trase înapoi, departe de el.

— Nu, rosti ea.

Temple aşteptase timp de doisprezece ani. Nu mai voia să aştepte.

— Vino acasă cu mine, îi zise el, întinzându-se iar după ea. O dorea. A sosit vremea să vorbim.

Sosise vremea să facă mai mult decât să vorbească. Se săturase de vorbărie.

Ea evită atingerea lui şi scutură din cap.

— Nu.

Simţi ceva ferm în tonul ei. Ceva de neclintit. Ceva ce nu-i plăcea.

— Mara, o rugă el.

Dar ea se întorcea deja cu spatele.

— Nu.

Cuvântul se auzi ca o şoaptă în întuneric, căci Mara dispăru pentru a doua oară în acea noapte.

Îl lăsase singur, copleşit de durere.

Capitolul 17

— Se pare că ţi-ai pierdut haina.

Temple goli al treilea pahar de şampanie, pe care îl

schimbă cu altul plin de pe tava unui valet şi nu băgă în seamă tovarăşul nepoftit. În schimb, se uită la mulţimea de petrecăreţi care se învârteau şi se roteau în sala de bal. Entuziasmul ridicându-se la cote înalte pe când vinul curgea, iar timpul trecea.

— Şi mai ştiu, de asemenea, că ţi-ai pierdut partenera, adăugă Chase.

Temple bău din nou.

— Ştiu că nu eşti aici.

— Mă tem că nu sunt o plăsmuire a minţii tale.

— Ţi-am spus să nu te mai bagi în viaţa mea.

Chase făcu ochii mari din spatele dominoului negru, identic cu al lui Temple.

— Am fost invitat.

— Niciodată n-ai participat la toate evenimentele la care erai invitat. Ce naiba faci aici?

— Nu puteam să ratez momentul tău de glorie.

Temple se întoarse cu spatele şi se uită prin încăpere.

— Oamenii o să pună întrebări dacă te vor vedea cu mine.

Chase ridică din umeri.

— Purtăm măşti. Oricum, în câteva minute nu vei mai avea aşa sămânţă de scandal. Noaptea asta e noaptea cea mare, nu? Întoarcerea ducelui de Lamont?

Ar fi trebuit să fie. Dar ceva nu mersese şi se trezise în grădină, uitându-se la femeia pe care fusese furios doisprezece ani… şi descoperise că nu mai voia să se răzbune.

Şi de-ar fi fost asta totul?

De nu s-ar fi uitat la ea şi n-ar fi văzut pe cineva complet diferit! Pe cineva la care ţinea foarte mult. Atât de mult. Încât nu părea să-l deranjeze că ea îşi lăsase fratele să plece în întuneric, îi păsa doar că plecase şi ea.

Pentru că o voia înapoi.

O voia. Şi atât.

Dumnezeule!

— Ţi-am spus să mă laşi în pace.

— Ce dramatic! exclamă Chase sarcastic. Nu poţi să

mă eviţi la nesfârşit, să ştii.

— Pot încerca.

— Dacă mi-aş cere scuze, te-ai înmuia?

Era surprins. Chase nu prea îşi cerea scuze.

— Şi vrei?

— Să fiu sincer, nu prea mă omor.

— Nici mie nu prea-mi pasă.

Chase oftă.

— În regulă, îmi cer scuze.

— Pentru ce, mai exact?

Chase îşi ţuguie buzele.

— Chiar eşti măgar.

— Prefer să lupt cu aceleaşi arme.

— Trebuia să-ţi fi spus că e în Londra.

— Să fii sigur, ce mama mă-sii! Dacă aş fi ştiut... se opri.

Dacă ar fi ştiut, s-ar fi dus după ea.

Ar fi găsit-o. Mai devreme.

Poate ar fi fost altfel.

Cum?

— Dacă aş fi ştiut, aş fi putut evita dezastrul ăsta.

— Dacă ai fi ştiut, ar fi fost un dezastru şi mai mare.

Îl pironi pe Chase cu privirea.

— Parcă îţi cereai scuze.

Chase zâmbi larg.

— Încă învăţ cum se face. Zâmbetul îi pieri. Unde-i fata?

Îşi închipuia că Mara era la jumătatea drumului spre orfelinat, dornică să-şi recapete libertatea. Ba mai rău, se gândi că nu mai avea niciun motiv s-o vadă din nou. Ceea ce n-ar fi trebuit să-l sâcâie aşa de mult.

— Am lăsat-o să plece.

Chase nu era deloc surprins.

— Înţeleg. Cu siguranţă, şi lui West îi va părea rău.

Temple uitase de ziarist. Uitase totul când îl privise cu ochii ei albaştri-verzi şi îi mărturisise că teama fusese la baza acestui joc.

— Nimeni nu merită umilinţa pe care o pusesem la

cale.

Mara cu atât mai puţin.

Nu merita ce plănuise el.

— Aşadar, Ducele Ucigaş rămâne.

Trăise cu acel nume timp de doisprezece ani. Se dovedise mai puternic decât restul Londrei. Făcuse o avere care să rivalizeze cu a ducatului de care nu avea să se mai atingă vreodată. Şi poate că, ştiind că Mara e în viaţă, nu se va mai considera un ucigaş şi numele nu-l va mai supăra.

Era în viaţă.

Dacă ar fi venit la el în acea noapte şi i-ar fi spus adevărul. Ar fi ajutat-o. Ar fi apărat o de pericole.

Ar fi considerat-o a lui.

Acel gând nu-i dădea pace. Pe lângă amintirile pe care i le evoca. Mara în braţele lui, Mara în patul lui, Mara la masa lui. O droaie de copii cu părul arămiu şi ochi verzi-albaştri. Ai ei.

Ai lor.

Dumnezeule!

Îşi trecu mâna sănătoasă prin păr, încercând să alunge gândul nesăbuit. Gândul *imposibil.* Îi întâlni privarea lui Chase.

— Ducele Ucigaş rămâne.

Clătinând din cap aproape imperceptibil. Chase se uită peste umărul lui Temple, atras de ceva din sala de bal.

— Aşa să fie?

Pe Temple îl trecu un fior de nesiguranţă şi se întoarse să vadă unde se uita prietenul lui.

Ea nu plecase.

Stătea în capătul celălalt al sălii de bal, în capul scărilor care duceau spre petrecăreţi, cu haina atârnându-i în mână. Era înaltă şi frumoasă în acea rochie surprinzătoare. Îi scăpaseră din pieptănătură câteva bucle mari care acum erau lungi şi adorabile în contrast cu pielea palidă. Voia să-i ia buclele în palmă şi să-şi lipească buzele de ele.

Dar întâi…

Făcu un pas spre ea.

— Ce naiba face aici?

Chase îl opri, punându-i o mână pe braţ.

— Aşteaptă, e minunată.

Da. Era. Chiar mai mult decât atât.

Era a lui.

Temple se întoarse.

— Ce-ai făcut?

— Jur că nu-i lucrătura mea. E numai ideea fetei. Chase se uită din nou concentrat la Mara, cu un surâs surprins pe chip. Sincer, mi-aş fi dorit să fi fost ideea mea. Mara va schimba totul.

— Nu vreau să schimbe nimic.

— Nu cred că o putem opri.

Orchestra se opri din cântat, iar Temple se uită înspre pendula enormă de pe peretele sălii de bal. Era miezul nopţii. Ducesa de Leighton urca treptele către Mara, cu siguranţă pentru a convinge petrecăreţii să-şi dea jos măştile. Mara o întâlni la jumătatea drumului, îi şopti ceva ducesei la ureche şi îi lăsă puţin timp să înţeleagă.

Ducesa de Leighton se dădu înapoi surprinsă şi îi puse o întrebare. Mara îi răspunse, iar ducesa o întrebă altceva. Era serioasă şi mirată. Toată Londra se uita la acel schimb de replici. În cele din urmă, gazda încuviinţă din cap satisfăcută şi se întoarse cu faţa spre mulţime, zâmbind.

Şi Temple ştia ce urma să se întâmple.

Cred că e cea mai puternică femeie pe care o cunosc, spuse Chase, plin de admiraţie

— I-am spus că nu voiam să o facă. I-am spus că nici eu n-am s-o fac, zise Temple furios – uimit.

— Se pare că nu ascultă.

Temple nu-i răspunse. Era prea ocupat să-şi dea jos masca, făcându-şi loc prin mulţime, ştiind că e prea departe de ea.

Ştiind că nu o poate opri.

— Doamnelor şi domnilor! se adresă ducesa celor de jos când îşi luă de mână soţul şi începu prezentările. După cum ştiţi, mă dau în vânt după scandaluri!

Râseră cu toţii, încântaţi de evenimentele

misterioase, iar Temple continua să înainteze, chitit să ajungă la Mara. Să oprească gestul nesăbuit.

— Aşa că am fost asigurată că vom afla ceva cu adevărat scandalos în această seară, continuă ducesa. Înainte să ne dăm jos măştile… se opri, bucurându-se neîndoielnic de entuziasmul generat, şi îi făcu semn Marei. Vă prezint… un oaspete pe care nu-l cunosc nici măcar eu!

Temple voi să se mişte mai repede, dar se părea că toată Londra era acolo, aşa că nimeni nu voia să renunţe la un loc atât de aproape de vestea scandaloasă promisă. Ridică o femeie cu braţul sănătos, ignorându-i icnetul surprins.

Cel care o însoţea veni spre el, roşu de furie, dar Temple era deja în faţă, iar în spatele lui se auzeau şuşoteli cum că ar fi *Ducele Ucigaş.*

Foarte bine! Poate atunci se dădeau odată naibii cu toţii din calea lui!

Mara veni în faţă şi vorbi limpede, cu o voce convingătoare.

— M-am ascuns de voi pentru prea multă vreme. Aţi crezut că am dispărut din lumea asta. V-am lăsat să învinovăţiţi un om nevinovat pentru prea multă vreme.

Pendula bătu miezul nopţii, iar Temple se mişcă mai repede. *Nu o face,* îşi zise el. *Nu-ţi face asta.*

— Am lăsat să credeţi pentru prea multă vreme că William Harrow, duce de Lamont, este un ucigaş.

El se opri la auzul cuvintelor, al numelui său şi al titlului pe buzele ei. Mulţimea era şocată de parcă fusese lovită de trăsnet.

Şi pendula tot bătea.

Ea îşi duse mâinile la mască şi desfăcu şireturile. Îşi termină anunţul:

— Dar, vedeţi dumneavoastră, nu e un ucigaş. Căci eu sunt în viaţă.

Temple nu reuşi să ajungă la ea.

Îşi scoase masca şi făcu o plecăciune până în pământ, la picioarele ducesei de Leighton:

— Doamna mea, iertaţi-mă că nu m-am prezentat.

Sunt Mara Lowe, fiica lui Marcus Lowe şi sora lui Christopher Lowe. Toată lumea credea că am murit în urmă cu doisprezece ani.

De ce voia s-o facă?

Îi întâlni privirea prin mulţime. Îl văzu.

Nu-l văzuse mereu?

— N-am murit, zise ea cu tristeţe în priviri. Da, am fost personajul negativ din această înşelătorie.

Ultima bătaie ce anunţa miezul nopţii străbătu tăcerea care se lăsase în urma anunţului şi apoi, de parcă fusese eliberată, mulţimea izbucni încântată, scandalizată, înnebunită.

Mara se întoarse şi fugi, iar el nu ajunse la ea.

Bârfele şi speculaţiile îl împresurară. Auzea frânturi din discuţii.

— L-a distrus…

— Cum a îndrăznit…?!

— S-a folosit de unul de-al nostru!

— L-a distrus pe unul de-al nostru!

Asta era… ce crezuse că-şi dorea pentru ea. Asta îşi dorise în toiul nopţii pe drumul din faţa casei lui, în urmă cu câteva seri. Înainte să-şi dea seama că nu voia să o distrugă câtuşi de puţin, înainte să-şi dea seama că o dorea. O iubea.

— Sărmanul bărbat…

— Prea arătos să fi făcut aşa ceva…

— … e diavolul în persoană.

— N-o să-şi mai poată arăta faţa în public.

Îşi distrusese viaţa. Pentru el.

Însă acum fusese răzbunat şi detesta ura din vocile lor. Şi îi ura. Şi ar fi putut să se războiască cu toţi din încăpere.

Dacă era nevoie, s-ar fi război cu toată Anglia pentru ea.

Simţi o mână pe umăr.

— Înălţimea Voastră. Se întoarse şi văzu un bărbat necunoscut, cu o ţinută şi un aer aristocratic. Detesta formula de adresare de pe buzele lui. Ştiam că n-aţi făcut-o.

Vreţi să veniţi la noi să jucăm ceva? Îi arătă un grup de bărbaţi strânşi în jurul lui şi făcu semn spre mesele unde se jucau cărţi din afara sălii de bal.

Ăsta era… scopul pe care îl aşteptase.

Era acceptat.

De parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Nu mai era Ducele Ucigaş.

Dar Mara nu mai era acolo. Totul era greşit.

Refuză titlul. Trecutul. Renunţă la singurul lucru pe care şi-l dorise.

Şi se duse după singurul lucru de care avusese vreodată cu adevărat nevoie.

*

Mara ar fi trebuit să plece imediat.

Temple era prins acolo în sala de bal. Sperând să intre în graţiile londonezilor, dar ea l-ar fi putut depăşi cu uşurinţă. Asta îşi şi dorise. Dar nu suporta gândul de a nu-l mai vedea niciodată.

Aşa că stătu în întuneric în faţa casei lui din Temple Bar, contopindu-se cu bezna, promiţându-şi că avea doar să se uite. Că nu se va apropia de el.

Că-l va părăsi. Izbăvit.

Îi dăduse tot ce fusese în stare.

Îl iubise.

Şi asta avea să fie suficient: să-l mai vadă fie şi cu coada ochiului în toiul nopţii, pe caldarâmul scăldat de lumină.

Numai că nu era.

Trăsura lui se mişca hurducăind pe stradă cu o viteză ameţitoare, iar el ieşi repede şi îi dădu instrucţiuni vizitiului înainte ca aceasta să se oprească.

— Du-te la Înger. Spune-le ce s-a întâmplat. Şi găseşte-o!

Trăsura dispăru înainte ca el să intre în casă, iar ea îşi ţinu respiraţia în întuneric, jurându-şi că nu va deschide gura. Îl sorbi din priviri – cât era de înalt şi de lat în umeri,

cum îi cădea părul pe frunte într-o claie dezordonată, cum stătea nemişcat pe când scotea cheia şi descuia uşa.

Dar nu intră. În schimb, se opri.

Şi se întoarse spre ea, uitându-se cu luare-aminte în beznă. Nu avea cum să o vadă. Era sigură. Însă părea să ştie că e acolo Păşi pe stradă.

— Ieşi de acolo!

Nu putea să-l refuze. Păşi înspre lumină.

El expiră, iar aerul ieşi într-un vălătuc gros şi alb din cauza frigului.

— Mara!

Ea scutură din cap.

— N-am vrut să vin. N-ar fi trebuit.

El se apropie de ea.

— De ce ai făcut-o?

Ca să-ţi dau viaţa înapoi. Tot ce ţi-ai dorit.

Ura cuvintele, deşi erau purul adevăr. Ura că reprezentau ceva ce ea nu era. Perfecţiunea.

Aşa că se hotărî şi spuse:

— Sosise vremea.

El era acum în faţa ei, înalt, frumos şi bine clădit. Iar ea închise ochii când el ridică braţul sănătos spre faţa ei şi îi atinse obrazul cu degetele.

— Hai înăuntru, îi şopti el.

Invitaţia era prea ispititoare ca să poată refuza.

Când uşa se închisese după ei şi Mara era la baza scării, Temple vorbi din nou:

— M-ai drogat ultima oară când ai fost aici.

Acum o veşnicie. Când credea că putea face un aranjament stupid fără nicio consecinţă. Când credea că putea petrece săptămâni întregi cu el fără să-l cunoască. Fără să ţină la el.

— M-ai speriat ultima oară când am fost aici.

El începu să urce scările spre bibliotecă, unde ea îl lăsase inconştient.

— Ţi-e teamă şi acum?

Da.

— Nu cred că are vreo relevanţă, căci n-am laudanum

la mine. Se opri. Se întoarse să se uite la ea.

— Ba contează!

— Vrei să fiu speriată?

— Nu.

Cuvântul fusese rostit pe un ton atât de ferm şi de onest, că nu se putu abţine. Îl urmă în sus pe scări, de parcă era pe ace. Temple nu se opri în faţa bibliotecii, ci urcă următoarele trepte, învăluit în întuneric. Ea şovăi în spatele lui, căci îşi dăduse seama că, dacă îl urma, se putea întâmpla orice.

Apoi descoperi că nu-i păsa.

Sau mai degrabă că îşi dorea să se întâmple asta.

Cum de ajunsese să se gândească la bărbatul acesta ca la duşmanul ei şi, în doar câteva săptămâni, el să devină ceva mult mai îngrozitor?

Cum de ajunsese să-l iubească?

Nu se putea abţine. Îl urmă în beznă. În necunoscut. În capul scărilor, el aprinse o lumânare şi se îndreptă spre o uşă impunătoare din mahon.

Ar fi trebuit să spună ceva.

Mă gândesc că ar fi mai bine să vorbesc eu cu ziaristul, începu ea. Să-i spun toată tărăşenia, cum ne-am şi înţeles, apoi să te las în pace şi iertat de păcate. De fapt, turui ea, ar trebui să plec acum. N-am ce căuta aici.

El apucă mânerul uşii şi se întoarse spre ea, cu faţa lui frumoasă scăldată în lumina lumânării.

— Nu pleci nicăieri până nu vorbim. Deschise uşa şi o invită pe ea să intre mai întâi.

Ea intră şovăind.

— E un dormitor.

El puse sfeşnicul jos.

— Într-adevăr.

Şi ce dormitor cu aer masculin, cu mobila din stejar masiv, tapet închis la culoare şi cărţi pretutindeni – unele puse pe masă, lângă focul care ardea în cămin, altele lăsate în teancuri şi înşirate în jurul stâlpilor patului…

Patul uriaş.

— Ăsta e dormitorul *tău.*

— Da.

Bineînţeles că avea un pat uriaş. Trebuia să încapă în el. Dar acesta rivaliza cu un baldachin regesc.

Nu-şi putea lua ochii de la el, de la stâlpii masivi din lemn, de la modelul de şipci care alcătuiau tăblia foarte masculină a palului din stejar frumos lucrat şi de la cuvertura somptuoasă, care promitea raiul pe pământ, deşi fusese cu siguranţă cusută în iad.

— Aici vom vorbi?

Cuvintele îi ieşiră ca un chiţăit.

— Da.

Putea să facă asta. Fusese singură vreme de doisprezece ani. Avusese parte de clipe mult mai îngrozitoare decât aceasta. Dar nu era sigură dacă se mai confruntase cu un moment mai ispititor.

Se întoarse spre el.

— De ce aici?

El se apropiase, căci lăsase sfeşnicul pe o masă din apropiere, iar chipul îi era în umbră. Inima începu să-i bată gata să-i spargă pieptul şi poate că ar fi trebuit să se teamă. Dar nu îi era frică. Mişcarea lui nu era ameninţătoare, ci arăta ca o promisiune.

— Pentru că, odată ce isprăvim cu vorba, o să fac dragoste cu tine.

Cuvintele sincere o făcură să se cutremure, iar pulsul i se acceleră atât de tare, încât era sigură că el îl putea auzi.

— O să faci? îl întrebă ea.

El dădu o dată din cap. Foarte serios.

— Da.

Doamne, Dumnezeule! Cum putea o femeie să mai gândească auzind asta?

— Şi apoi o să mă însor cu tine, continuă el.

Clar nu mai auzea bine.

— Nu poţi.

Era imposibil. Reputaţia îi era distrusă. Şi el era duce.

Ducii nu se însurau cu femei căzute în dizgraţie.

— Ba pot.

Ea scutură din cap.

— De ce?

— Pentru că vreau, zise el pur şi simplu, ducându-se să aprindă focul. Şi cred că asta vrei şi tu.

Era nebun.

Se uită la el cum se ghemuia în lumina flăcărilor, scăldat în strălucirea portocalie. Era asemenea lui Prometeu, care furase focul de la zeii din Olimp. Era magnific.

Se ridică şi îşi scoase braţul rănit din bandaj înainte să se aşeze în fotoliul mare şi gol de lângă şemineu. Înainte să-şi întindă braţul sănătos după ea, scoase bucata neagră din material care îi ţinea braţul rănit imobilizat.

— Vino aici! Cuvintele ar fi trebuit să sune ca o poruncă, dar erau de fapt o rugăminte.

Ar fi putut refuza.

Dar îşi dădu seama că nu voia.

Mara se apropie, îndreptându-se spre scaunul cu teancuri de cărţi, pregătită să le mute şi să-şi facă loc, dar el o luă de mână.

— Nu acolo, aici.

Voia să se aşeze pe fotoliul lui. Să stea în poala lui.

— Nu pot… bâigui ea.

Dinţii lui albi scânteiară în lumina flăcărilor.

— N-o să spun nimănui.

Voia cu disperare să facă întocmai, dar ştia ce avea să se întâmple. Ştia că, dacă se aşeza în poala lui şi îl atingea, nu avea să-i reziste. Şovăi, încercând înnebunită să gândească limpede.

— Credeam că eşti furios pe mine.

— Sunt. Destul de mânios. Ba chiar tare mult.

— De ce? Am făcut ce-ai vrut. Ţi-am spălat onoarea.

Se uită la ea câteva clipe cu ochii lui negri care vedeau totul.

— Mara, îi zise el cu blândeţe, întorcându-i palma spre el. Trecându-şi degetele peste pielea mătăsoasă, făcând-o să se înfierbânte de parcă ar fi fost goală. De parcă ar fi stat lipiţi. Dacă n-am purta mantia trecutului? Dacă n-am fi Ducele Ucigaş şi Mara Lowe?

— Nu-ţi mai spune aşa! izbucni ea.

El o trase mai aproape.

— Bănuiesc că nu mai pot. Mi-ai distrus reputaţia.

Ea încremeni.

— Asta credeam că-ţi doreşti.

El o trase din nou, îşi depărtă coapsele şi o trase aproape. Uitându-se la ea cu acea privire întunecată care parcă promitea tot ce şi-ar fi dorit ea, dacă doar ar fi cedat.

— Şi eu credeam asta.

Mara era confuză.

— Dar nu-ţi doreai?

O captură cu braţul sănătos, îngropându-şi faţa în fustele ei, mângâindu-i picioarele, lăsând în urma lui căldură şi confuzie. Mara nu se putu abţine să nu-şi treacă degetele prin părul lui. Dar detestă faptul că, din cauza mănuşilor, nu putea simţi moliciunea lui. Nu-l putea atinge.

Îşi legănă faţa pe pieptul ei şi îi şopti:

— Ai renunţat la prea multe.

Ea scutură din cap.

— Am îndreptat un păcat. Erai nevinovat.

El râse cu faţa în mătasea rochiei, iar sunetul se prefăcu într-o respiraţie caldă care îi trimise fiori de plăcere prin tot trupul.

— Nu sunt un înger. Am făcut şi eu rele…

— Tot ce ai făcut a fost din cauza a ce ţi-am făcut eu, zise ea, plăcându-i atingerea mâinilor lui, a feţei lui sprijinite de ea – a lui.

— Nu, o contrazise el. Să sfârşim cu minciuna aia! Am spus-o eu suficient pentru amândoi. Doar eu sunt responsabil pentru ce am făcut. Faptele mă reprezintă. Pe mine. Omul din trecut. Se uită la ea. Nu eram un Înger oricum.

Evident că nu era adevărat.

— Prostii, erai…

— Eram un măgar nesimţit şi arogant când ne-am întâlnit în seara aia. Mai ţii minte prima oară?

Ea se gândi la el atunci, la chipul lui tânăr, cu un zâmbet cuceritor.

— Da.

— Te-am urmărit până în dormitor. Te asigur că nu m-am gândit că vom făuri o dragoste pentru totdeauna.

Ea zâmbi.

— Înălţimea Ta, te asigur că nici eu mă gândeam la asta.

— Am fost nepoliticos cu tine?

— Nu, scutură ea din cap.

El nu-i întâlni privirea, nedezlipindu-şi chipul de torsul ei.

— Mi-ai spune dacă aş fi?

Ea îi mângâie obrazul cu mâinile şi îi întoarse capul spre ea.

— Cred că puţini bărbaţi ar avea aceste dileme, zise ea, fără a reuşi să-şi ascundă surprinderea. Nu multor bărbaţi le-ar păsa, dat fiind că rămăseseşi inconştient după noaptea aia şi crezuseşi că ai comis o crimă, deşi erai nevinovat. O crimă care nu se întâmplase.

El nu zise o vorbă preţ de o clipă, gândindu-se la spusele ei. Iar Mara se abţinu să-l preseze să vorbească.

— Sunt foarte fericit că nu s-a întâmplat, zise el în final. Temple o trase din nou spre el, iar ea căzu în poala lui. Ar fi trebuit să protesteze în braţele lui. Dar amândoi păreau să-şi fi pierdut minţile şi ea îşi dădu seama că nu-i pasa.

El îşi petrecu braţele în jurul ei, iar ea nu se putu abţine să nu zică:

— Nu înţeleg de ce ai renunţat la răzbunare.

Îşi strecură mâna în părul ei, începând să desprindă acele care îl ţineau prins.

— Nu înţeleg de ce totuşi mi-ai oferit-o.

Mâna lui se mişca minunat prin părul ei. Îi masa capul, trimiţându-i valuri de plăcere prin corp, în timp ce părul i se revărsa pe umeri.

Poate că acea mângâiere minunată o făcu să spună adevărul.

— M-ai eliberat, dar de fapt nu eram liberă.

El se opri din mângâiat pe când cântărea cuvintele,

apoi continuă:

— Ce înseamnă asta?

Ea închise ochii. Se lăsă pradă mângâierii lui, şi spuse un adevăr pe jumătate:

— M-ai lăsat legată de acţiunile mele. De lucrurile pe care ţi le-am făcut. Se opri, dar el o tot dezmierda. Ceea ce o îndemnă să continue. Nu doar în urmă cu doisprezece ani. Noaptea în care Kit s-a bătut cu tine în ring. În seara asta. Expiră profund, detestând vina care o chinuia pentru ce făcuse în acea noapte. Îl apucă strâns de mâna rănită. În seara asta te-am trădat şi tu m-ai eliberat.

Şi te iubesc.

Şi ţi-aş putea da singurul lucru pe care îl vrei.

Dar nu spuse nimic. Nu putea, îi era teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă o făcea. Îi era teamă ca el să nu râdă. Îi era teamă că nu o va face.

Deschise ochii, îi întâlni privirea, fierbinte şi concentrată asupra ei.

— Te gândeşti prea mult la mine.

— Mara, când s-a gândit cineva la tine ultima oară? o întrebă el. Acum îşi plimba degetele pe pomeţii ei, pe gât, pe umeri. Când a ţinut cineva la tine ultima oară? Când ai permis să se întâmpla una ca asta?

Era fascinant. Atingerea aproape imperceptibilă pe pielea ei, respiraţia lui ca o boare pe când vorbea. Scutură din cap.

— Când ai avut încredere în cineva?

Nu l-aş fi lăsat niciodată să te rănească.

Cuvintele care aproape o distruseseră în sala de bal în acea seară o învăluiră ca o şoaptă. Promisiunea că şi atunci, cu doisprezece ani în urmă, fără să ştie nimic despre ea, ar fi protejat-o.

Gândul o făcu să se cutremure de dorinţă.

Scutură din cap.

— Nu-mi amintesc.

El oftă. O trase mai aproape, o sărută pe frunte şi pe obraz, pe linia maxilarului, pe gât şi în colţul gurii. Se întoarse spre el, dorind să-l sărute cu adevărat. Voia să uite

de gândurile copleşitoare care o nelinişteau acum. Voia să se ascundă de el.

În el.

Dar el nu-l îngădui.

— Odată m-ai întrebat de ce mi-am luat numele de Temple.

Ea încremeni, nesigură că voia să audă adevărul acum. Nesigură că îl putea auzi.

— Da.

— Acolo am dormit în noaptea când am ajuns la Londra. După exil.

Ea se încruntă.

— Nu înţeleg. Ai dormit într-un templu?

El scutură din cap.

— Sub unul. Am dormit sub Temple Bar.

Ştia acest monument, aflat nu departe, în partea de est a oraşului, unde nefericiţii Londrei trăiau şi lucrau cu sudoarea frunţii, iar ea se gândi la tânărul acela cu chip luminos – cel care fusese bun şi plăcut cu ea – cum stătea acolo singur. Nefericit. *Îngrozit.*

— Ai fost… încerca să găsească cuvintele pentru a termina întrebarea fără să-l jignească.

Buzele i se răsfrânseră într-un surâs fără umor.

— Orice ţi-ar trece prin cap… răspunsul este, cel mai probabil, da.

Era un miracol că se putea uita la ea.

Era un miracol că putea sta lângă ea.

Nu îl merita.

— Ce s-a întâmplat după prima noapte? îl întrebă ea.

— Au mai urmat a doua şi a treia, zise el, descheind nasturii de la mănuşa ei cu o mână, şi o scoase cu aceeaşi iscusinţă cu care o pusese. Şi apoi am învăţat să mă descurc.

Îi scoase mănuşa de mătase de pe degete, iar ea îşi puse imediat mâna pe braţul lui, simţind muşchii încordându-se sub atingerea ei.

— Ai învăţat să te lupţi.

El se uită la cealaltă mănuşă.

— Eram mare. Puternic. Trebuia doar să uit ce învăţasem despre box la şcoală.

Ea încuviinţă din cap.

Şi ea uitase toate regulile pe care le învăţase de mică pentru a supravieţui în anonimat.

Regulile nu se mai aplicau.

El îi întâlni privirea pe când îi scotea a doua mănuşă.

— Mi-a prins bine. Eram furios, iar regulile după care se conducea un gentleman nu prea mă potoleau. Am luptat pe străzi timp de doi ani, acceptând orice luptă din care ieşeau bani. Se opri, apoi zâmbi. Dar şi multe lupte pentru care n-am primit un sfanţ.

— Cum de ai ajuns la Îngerul Căzut?

Temple se încruntă.

— Eu şi Bourne eram prieteni la şcoală. Când a pierdut aproape tot, norocul l-a părăsit şi ne-am hotărât să facem o alianţă. El se ocupa de jocuri cu zaruri. Eu mă asiguram că aceia care pierdeau plăteau. Mara era surprinsă de întorsătura evenimentelor, iar el îşi dădu seama. Vezi? Nu era deloc ceva onorabil.

— Apoi? întrebă ea, dornică să afle toată povestea.

— Într-o noapte am depăşit măsura. Am exagerat. Şi am încolţit un grup întreg de bărbaţi.

Îşi putea închipui.

— Câţi?

El ridică din umărul sănătos, iar cu mâna îi mângâia coapsa, distrăgându-i atenţia.

— Cam doisprezece. Poate mai mulţi.

Ea era din nou atentă.

— Împotriva ta?

— Şi a lui Bourne.

— Imposibil!

— Nu prea ai încredere în mine, îi zâmbi el.

Ea se încruntă.

— Greşesc?

— Nu.

— Apoi?

— Chase.

Misteriosul Chase.

— Era acolo?

— Într-un fel. Parcă ne luptam de o veşnicie şi tot mai veneau – credeam că s-a sfârşit cu noi. Arătă spre cicatricea din colţul ochiului. Nu mai vedeam nimic din cauza sângelui.

Ea se cutremură, iar el se opri brusc.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit…

— Nu, zise ea, ridicând mâna spre linia subţire şi albă, urmărind-o cu degetele, întrebându-se ce ar face dacă ar săruta-o. Nu-mi place să te ştiu rănit.

El zâmbi, luând-o de mână şi ducându-i-o la buze, sărutându-i vârfurile degetelor.

— Dar drogat?

Zâmbiră amândoi.

— E altceva când o fac cu mâna mea.

— Înţeleg, încuviinţă el, şi Marei îi merse la suflet râsul din vocea lui. Ei bine… oricum credeam că ne-a sosit sfârşitul. Apoi o trăsură a tras lângă noi şi din ea au coborât mai mulţi bărbaţi – şi apoi am crezut că s-a zis cu noi, adăugă el. Dar erau de partea noastră. Şi nu-mi păsa pentru cine lucrau, atâta timp cât eu şi cu Bourne eram în viaţă.

— Lucrau pentru Chase.

Temple dădu din cap.

— Da, aşa era.

— Apoi ai lucrat pentru el

Temple scutură din cap.

— Cu el, niciodată pentru el. Oferta era clară de la început, Chase voia un cazinou care să schimbe ideea de jocuri aristocratice pentru totdeauna. Dar pentru asta îi trebuia un luptător. Şi un jucător. Iar eu şi Bourne eram exact ce căuta.

Ea expiră prelung.

— Te-a salvat.

— Cu siguranţă. Se opri, pierdut în gânduri. Şi n-a crezut niciodată că sunt ucigaş.

— Pentru că nu erai, zise ea. Iar acum nu mai avu de

ales, se aplecă şi îl sărută pe tâmplă. Zăbovi, iar el o trase mai aproape. Când încercă să se îndepărteze, el se mişcă iute şi-i captură buzele.

Rămaseră acolo, lipiţi pentru o clipă nesfârşită, înainte ca Mira să se retragă.

— Vreau să aud restul poveştii. Deveniseşi invincibil.

Mâna lui rănită pulsa pe şoldul ei.

— Mereu am fost priceput la violenţă.

Mâinile ei se mişcau singure pe pieptul lui mare şi cald. Trupul lui era magnific, după atâţia ani de lupte, se gândi Mara. Şi nu doar se luptase, ci se şi apărase.

— Era scopul meu.

— Nu, scutură ea din cap, n-a fost.

El fusese inteligent şi bun la suflet. Şi arătos. Dar nu violent. O apucă ferm de bărbie.

— Mara, ascultă-mă. Nu m-ai făcut tu bărbat. Dacă n-aveam nuanţa violenţei în mine… n-aş fi reuşit. Îngerul n-ar fi avut succes.

Ea refuza să creadă.

— Când cineva e forţat să aibă un rol, şi-l asumă. Ai fost constrâns. De Împrejurări. Se opri. *Eu* te-am forţat.

— Dar pe tine cine te-a forţat? o întrebă el, strecurându-şi degetele într-ale ei, ţinându-i mâna la piept ca să-i simtă bătaia puternică a inimii. Cine te-a furat lumii?

Întreaga lor conversaţie ajunsese în acest punct. El îşi istorisise povestea cu claritate şi cu un scop, aducând-o pe nesimţite în acest moment, când era rândul ei. Trebuia să-i spună adevărul sau nimic.

Dintr-un punct de vedere, era în siguranţă.

Din alt punct de vedere, era într-un mare pericol.

În pericol de a deveni a lui.

Tentaţia era ceva crud şi minunat.

Ea îşi fixă privirea pe nodul perfect al lavalierei lui.

— Ai valet?

— Nu.

Dădu din cap.

— Nici nu m-aş fi gândit.

El se întinse şi îşi desfăcu eşarfa, dezvăluind un

triunghi perfect de piele caldă şi cafenie cu păr negru cârlionţat.

Era frumos.

Era ciudat să descrii aşa pe cineva ca el – lat în umeri, puternic şi bine făcut. Majoritatea ar fi spus că e arătos sau impresionant, cu o forţă care emana masculinitate.

Dar era frumos. Totul numai cicatrici şi muşchi, dar blând la suflet, lucru de care se simţea atrasă ca un magnet.

Cuvintele îi veniră uşor pe buze.

— Mereu mi-a fost frică. De când eram mică. Frică de tatăl meu, apoi de al tău. Apoi să nu fiu descoperită. Apoi, auzind despre greşeala pe care o făcusem – despre ce-ţi făcusem când am plecat – ca să nu fiu găsită. Se uită la el, întâlnindu-i ochii frumoşi şi negri. Ar fi trebuit să mă întorc în clipa când ai fost acuzat de crimă. Dar zarurile fuseseră aruncate şi nu ştiam ce să fac ca să îndrept situaţia.

El scutură din cap.

— Conduc un cazinou. Ştiu mai bine decât oricine că aruncarea se ia în considerare odată ce nu mai ai zarurile în mână.

— Luni întregi nu am ştiut ce s-a întâmplat cu tine. M-am dus la Yorkshire. Iar acolo veştile erau neclare. Nici n-am ştiut că eşti poreclit Ducele Ucigaş până când…

El încuviinţă.

— A fost prea târziu.

— Nu îţi dai seama? Nu era prea târziu. N-a fost niciodată prea târziu. Dar eram îngrozită că, dacă mă întorceam… se opri. Se adună. Tatăl meu ar fi fost furios la culme. Şi încă eram logodită cu al tău. Şi mi-a fost teamă.

— Erai tânără.

Îi întâlni privirea înţelegătoare.

— Nu m-am întors nici când au murit. Se gândise la asta. Îşi dorise. Ştiuse că asta trebuia să facă. Dar nu o făcuse. Şi atunci mi-era frică.

— Eşti cea mai curajoasă persoană pe care o ştiu, îi zise el.

Ea se împotrivi acelei caracterizări.

— Te înşeli. Toată viaţa mi-a fost groază să nu fiu controlată. Sau să pierd controlul în favoarea cuiva. A tatei. A tatălui tău. A lui Kit. A ta.

El se uită în ochii ei.

— Nu vreau să te controlez.

— Nu ştiu de ce, mărturisi ca.

— Pentru că ştiu ce înseamnă să fii controlat. Şi nu-ţi doresc asta.

— Opreşte-te, zise ea încetişor, nu mai fi aşa bun cu mine!

— Ai vrea să fiu dur? Nu am fost destul aşa? Temple se mişcă sub ea, cuprinzându-i faţa cu o mână. De ce ai făcut-o, Mara? De ce în seara asta?

Ea nu se prefăcu că nu înţelege. O întreba de ce îşi dăduse jos masca în faţa întregii Londre. De ce se întorsese când el îi spusese răspicat că nu trebuia.

— Pentru că mi-era teamă de ce aş putea deveni dacă n-aş face o.

El încuviinţă.

— Mai e şi alt motiv?

— Mi-a fost teamă că, dacă stăteam ascunsă, m-ar fi găsit sigur cineva la un moment dat.

— Altceva? o întrebă el din nou.

— Pentru că m-am săturat să trăiesc în umbră. În seara asta nu mă mai ascund, indiferent că viaţa mea e distrusă sau nu.

El o sărută atunci, îi captură buzele într-o mângâiere nesfârşită, îşi trecu palmele pe trupul ei, trăgând-o mai aproape şi trezind căldura în pântecele lor.

Când se opri, îşi sprijini fruntea de a ei şi spuse într-o şoaptă, aproape neauzită:

— Altceva?

Mara închise ochii, plăcându-i să-l simtă aşa aproape de ea, dorindu-şi să rămână acolo, în braţele lui, pentru totdeauna.

— Pentru că n-ai meritat una ca asta.

El scutură din cap.

— Dar ăsta nu-i un motiv.

Ea trase aer adânc în piept.

— Pentru că n-am vrut să te pierd.

El dădu din cap.

— Şi altceva?

Temple ştia. Vedea adevărul ce se căsca sub ei ca o prăpastie adâncă. Tot ce-i cerea era să-i dea glas. Să sară.

Iar în ultima lor noapte împreună – *singura* lor noapte împreună, ea sări. Cu privirea pierdută într-a lui, cu trupul împletit cu al lui.

— Pentru că…

Ea rezistă, cu greu, şi nu rosti adevărul, ştiind că, dacă îl spunea, avea să schimbe absolut totul, să facă lucrurile mult mai dificile.

— … tu… fericirea ta… dorinţele tale… înseamnă totul pentru mine.

Dar în mintea ei spunea: *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.*

Şi poate că o auzea, căci se ridică, şi într-o mişcare plină de gingăşie, o luă în braţe şi o duse în patul său.

Capitolul 18

Mara nu se simţise niciodată mai preţuită decât era acolo. În patul lui, înfăşurată în mătase, încă fierbinte de la atingerea lui şi promisiunea a ce avea să vină. El îşi trecu degetele peste obrazul şi maxilarul ei. Apoi şi le cobori pe gât şi pe locul unde pulsul îi bătea nebuneşte.

El îi atinse clavicula, apoi conturul sânului, zăbovind acolo pe când ea trăgea cu greutate aer în piept. Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei.

— Vrei să mă opresc?

— Nu, spuse ea imediat.

Îşi dorea ca Temple să înceapă din nou. Să continue. Pentru totdeauna.

— N-o să-ţi fac rău.

Ea rămase mută la auzul cuvintelor, la felul în care

promisiunea venea din adâncul sufletului său. Se întrebă de câte ori făgăduise asta altor femei. Să le liniştească pe când stăteau la mică distanţă – mai aproape – de Ducele Ucigaş.

— Ştiu, zise ca, luându-i mâna rănită într-a ei, apăsându-i d getele cu ale ei, ţinând-o acolo. Mara îşi ridică şi cealaltă mână, trecându-şi degetele prin părul lui, făcându-l să-şi coboare buzele. Nu mă vei răni niciodată, îi şopti ea pe buze.

El îşi gemu dorinţa, încolăcindu-şi braţul liber în jurul taliei sale şi strângând-o mai tare lângă trupul lui. Îi şopti numele şi o sărută apăsat, mai puternic decât oricând. Cele de dinainte fuseseră doar şuvoaiele fierbinţi ale tentaţiei, care doar îi provocau plăcere, acum sărutul acesta era o mare întinsă, plină de promisiune păcătoasă. Era *neruşinat.*

Era minunat.

Mâna lui era peste tot – un păcat mângâietor şi incitant – urmată de a ei, care se strecura în sus pe lâna moale a hainei lui şi apoi în păr, ţinându-l aproape, sărutându-l la fel, neoprindu-se până când el nu gemu de plăcere şi se smulse din îmbrăţişare, lăsând-o cu respiraţia întretăiată şi înnebunită de dorinţă.

— Nu, îi şopti el îndepărtând-o şi îndreptând-o spre patul masiv, irezistibil şi prevestitor de rău în acelaşi timp. Mâinile lui ajunseră pe rochia ei, descheindu-i nasturii şi panglicile.

— Mai repede, oftă ea pe când Temple întârzie gestul. Grăbeşte-te!

Nasturii nu voiau să se descheie. Sau poate că el alegea să se mişte atât de încet.

— N-o să-ţi îngădui să mă ispiteşti cu graba, îi şopti el la ureche, iar răsuflarea lui îi trimise fiori de plăcere prin tot corpul. Vreau să fiu cu tine toată noaptea.

O sărută pe umăr, mângâindu-i pielea cu limba, acolo unde corsetul se desfăcuse, iar ea îl ţinea cu mâna pe piept.

Îi ridică una din mâini şi îi sărută palma, apoi o muşcă în joacă de arătător. Rochia ei căzu la pământ, iar privirea

lui coborî spre cămăşuţa ei fină şi corset, dorinţa năpădindu-l fierbinte şi minunată.

— Şi mai mult de-atât.

Ea oftă la auzul cuvintelor. Ştia că nu puteau avea mai mult. Dar aveau noaptea aceasta la dispoziţie, iar el era de-ajuns pentru a o face să uite orice altceva.

Mâine urmau să se întoarcă la vieţile lor – el, la cea care îi lipsise prea mult. Iar ea. La aceea pe care o merita de mult.

O întoarse spre pat, punându-i mâinile pe stâlpi, şi o lăsă acolo în timp ce îi dezlega şireturile de la corset. Trase de ele până când acesta îi căzu la picioare, iar atingerea lui puternică trimise după el şi cămăşuţa de mătase.

Era goală în ciorapii imprimaţi, pe care el îi cumpărase, şi despre care ea îşi închipuise de când şi-i pusese că Temple îi va scoate la un moment dat – deşi încercase cu disperare să alunge acel gând.

Iar mâinile lui puternice şi minunate, pe care ajunsese să le îndrăgească pentru blândeţea şi forţa lor, o mângâiau pe pielea goală în timp ce buzele lui o sărutau pe umăr.

Nu mâinile. Mâna.

Mereu o mână. Mereu cea sănătoasă.

Se întoarse spre el.

— Aşteaptă.

El aşteptă. Pentru că Mara îi spusese. Iar ea îl iubi şi mai mult pentru asta. Îi duse mâna amorţită la buze, îi sărută degetele, lăsându-şi limba să se strecoare printre spaţiile dintre ele. El se uită cu ochii întunecaţi de pasiune, dar ceva lipsea. Ceva ce ea ar fi trecut cu vederea dacă nu s-ar fi uitat cu atenţie.

Nu o putea simţi.

Ea îi întoarse mâna şi îi sărută palma.

— Ce ţi-am făcut? îi şopti ea acolo.

El îşi trase mâna, dar ea nu voia să-i dea drumul.

În schimb, îi luă cealaltă mână şi repetă dezmierdările până când lui i se tăie respiraţia şi fu cutremurat de dorinţă, pasiune şi poftă trupească.

Şocul o străbătu din cap până-n picioare. Mâna lui. Ei

îl văduviseră de ea.

— Temple, îi zise ea încetişor, întinzându-se după mâna lui. Iubindu-l mai mult pentru asta.

— Nu, se împotrivi el. întorcând-o din nou spre pat şi punându-i iar mâinile pe stâlp. Sărutând-o după ureche, pe gât. Acolo unde umărul se întâlnea cu gâtul. Pe şira spinării.

O zăpăci cu plăcere şi viclenie.

— Tremuri.

Aşa era – prea afectată de atingerea şi apropierea lui ca să se oprească. Ca să mai vorbească despre mâna lui.

— Nu pot… începu ea… e prea mult.

El gemu în urechea ei încet, sumbru şi promiţător.

— Nu e suficient nici pe departe.

O sărută pe şira spinării din ce în ce mai jos, croindu-şi drum cu vârful limbii. Făcea asta cu grijă, de parcă ar fi folosit un ac şi cerneală.

Şi, când ajunse în locul unde se termina spatele şi începea posteriorul, îi mângâie pielea catifelată şi neatinsă, până când ea gemu de plăcere. Doar atunci o întoarse cu faţa la el, când ea se abandonase sărutului şi mângâierilor lui.

N-ar fi trebuit să se mire că el era acolo în genunchi, uitându-se în sus la ea încă o dată, dar rămase ţintuită locului, străbătută de un fior de panică şi disperare. Simţea o nevoie stringentă să repete ce se întâmplase în ring în dimineaţa precedentă. Dar în acelaşi timp dorea cu disperare să nu se mai repete.

— Temple, îi şopti ea, întinzându-se după el, lăsându-l să-i ia mâna şi să şi-o pună pe obraz.

— William, o corectă el.

Ea îi aruncă o privire.

— Dar tu…

— Numai tu te gândeşti aşa la mine. Tu eşti singura care m-a văzut cum sunt de fapt.

Adevărul durea. Îi amintea de tot ce făcuse. De tot ce putea însemna noaptea aceasta. De tot ce nu putea să fie.

— Îmi pare tare rău, şopti ea cu lacrimi în ochi. Niciodată…

El se ridică în picioare cu o graţie uimitoare şi o trase lângă el.

— Nu, nu trebuie să regreţi. Faptul că mă ştii aşa cum sunt a schimbat totul. Mi-a schimbat viaţa. M-a schimbat pe mine. O sărută lung şi apăsat şi adăugă: Dumnezeule, Mara, sigur că tu eşti. Mereu ai fost tu. Şi aşa va fi întotdeauna.

Cuvintele o cutremurară.

— Nu mai pot sta în picioare.

— Atunci nu o face. Te ţin eu.

Ea cedă puterii lui, iar el o întinse pe spate în pat, îi desfăcu larg picioarele şi se aşeză între ele, punându-şi-le pe umeri, depunând sărutări lungi, pasionale pe pielea fină din interiorul coapselor ei, fiind din ce în ce mai aproape să-şi îndeplinească promisiunea pe când ea se zvârcolea în aşternutul de mătase şi se întreba cum de ajunsese aici. Cum de ajunsese să-l merite.

Nu-l merita.

Nu-l merita, iar acesta avea să fie cel mai mare păcat al ei – noaptea aceasta. Pe care o fura uneia care o merita. Care ar fi însemnat mai mult pentru el. Care ar fi fost mai bună pentru el

O luase fără urmă de regret.

O luase ca să-şi aducă mereu aminte.

Pentru o viaţă.

Pentru viaţa lui.

Şi apoi gura lui se puse pe moliciunea ei fierbinte, iar ea îţi înfipse degetele în părul lui, iar el îi dărui tot ce dorea şi ea nu se putu abţine să nu se frece de el, să se ridice pentru a-l întâlni, ca să-l implore să…

El se opri şi îşi ridică privirea.

— Ce , iubito?

Cuvântul fu suficient să-i trimită fiori de plăcere în tot corpul, sau poate era alunecarea lentă a degetelor lui. Sau felul în care o necăjeau şi o mângâiau, dar nu destul de adânc pentru a-i oferi tot ce voia. Îşi ridică şoldurile înspre el.

— Vai, ce privelişte frumoasă, zise el şi Mara se uită la

el fără să vrea, văzându-l cum o privea, în timp ce-şi lingea frumoasa buză de jos, de parcă de abia aştepta să o savureze din nou. E trandafirie şi perfectă. Li se întâlniră privirile. Spune-mi, când am făcut asta în ring… ai văzut? Cât de mult te-ai înfierbântat? Cât de roz erai, cât de umedă?

Mara închise ochii la auzul cuvintelor păcătoase. Încuviinţă din cap.

— Şi ţi-a plăcut.

Dădu iar din cap.

— Într-o zi, când o să am mai multă răbdare, o să încercăm din nou cu o oglindă mai mică. Mai aproape. Mai intim. O să te las să-mi spui ce să fac. O să te las să te priveşti ajungând la extaz.

Cuvintele o înfiorară, chiar în timp ce se opunea ideii de a accepta ceva atât de neaşteptat. De neclar. Atât de ciudat şi de perfect.

El văzu ezitarea din ochii ei şi ridică o sprânceană să o provoace înainte să sufle aer rece peste miezul ei fierbinte.

— Nu crezi că ţi-ar plăcea?

Ea scoase un suspin tremurat.

— Eu…

— Eşti aşa perfectă. O atinse cu limba în miezul fiinţei sale, producându-i o senzaţie şocantă, simţindu-şi corpul de parcă nu ar fi fost al ei când o mângâia el. Atât de umedă. Ea gemea pe când o lingea şi gusta, cu o plăcere de nesuportat, făcând-o să se ridice din ce în ce mai sus până când degetele lui se împletiră cu limba într-o simfonie, explorând şi unduindu-se în cercuri minunate, atingând şi necăjind. Te vreau aşa. Deschisă ca o floare, dorindu-mă mereu.

Ca să accentueze cuvântul „mereu” şi toată tentaţia din el, îşi vârî un deget mai adânc, iar ea nu îşi putu reţine un geamăt

— Acum *ăsta,* rosti el cu o voce la fel de sumbră ca şi privirea sa, cred că e cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată. Acel deget păcătos se retrase şi ea îşi muşcă buza de jos, cu faţa îmbujorată de ruşine, voind să-l

ţină în ea şi să-i ceară să repete ce făcuse. Dar nu fu nevoie. Să vedem dacă mai pot să-ţi smulg un geamăt.

Un al doilea deget se alătură primului într-o mişcare lungă, irezistibilă.

Doamne, nu mai ştia de ea!

Cânta la ea ca un virtuoz, de parcă ar fi fost instrumentul pe care îl studiase toată viaţa. Ea gemu din nou, mai mult şi mai tare, iar el răsplăti sunetul cu gura lui, mişcând-o în locul tainic şi întunecat care devenise deodată miezul fiinţei sale. Nu avea să mai simtă vreodată plăcerea în acelaşi fel.

Căci aceasta va fi mereu legată de el.

Se topi încă o dată în braţele lui. Pierdută în sărutul, atingerea, parfumul lui, ştiind prea bine că bărbatul acesta era tot ce îşi dorise şi tot ce visase şi îşi imaginase vreodată. Se lăsă în voia plăcerii. În voia lui.

Şi se regăsi.

Reveni pe pământ în braţele lui puternice şi vânjoase care o ţineau la piept, acolo unde îşi sprijinea capul de umărul lui sănătos, şi se pierdu cu uşurinţă în căldura şi parfumul lui. Degetele lui se jucau în părul ei, răsfirându-l pe patul masiv şi apoi o săruta pe tâmplă, şoptindu-i pe piele cuvinte de veneraţie:

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea tremură la auzul cuvintelor şi se ghemui în trupul său cald, cu mâna întinsă pe cămaşa lui albă. Vorbi cu buzele lipite de pânza cămăşii:

— Mă sperii.

El nu o mai atinse.

— În ce fel?

Degetele ei se jucau cu cămaşa lui.

— Nu am crezut niciodată că voi fi atât de atrasă de tine. Atât de legată. Nu credeam că mă vei stăpâni atât de bine. Că vei avea aşa un… control asupra mea, ezită ea în alegerea cuvântului.

El îi luă mâna într-a lui, ieşind de sub ea ca să o privească. Să o vadă mai bine.

Ea se ridică în capul oaselor, încercând să-i explice.

— Chiar şi acum… când eşti la câţiva centimetri de mine… Nu pot să nu plâng că te-am pierdut.

El se întinse după ea la auzul mărturisirii cu mâna aproape de ea, dar neatingând-o, de parcă nu ştia cum să continue.

— Mara, îi zise el încetişor, de parcă ar speria-o. Nu vreau să crezi că îmi place să…

Ea îşi duse degetele la buzele lui, oprind şuvoiul de cuvinte.

— Nu, rosti ea cu lacrimi în ochi. Nu înţelegi. Mi-e dureros de dor de tine când nu eşti lângă mine.

Ochii lui se întunecară de dorinţă, iar respiraţia ei se întretăie la vederea lui. A promisiunii sale.

— Sunt sclava ta, zise ea. A atingerilor tale, a sărutărilor şi a ochilor tăi frumoşi. Cu disperare.

Şi totul va fi mult mai greu aşa.

Nu dădu glas gândului.

— Mă controlezi, zise ea în schimb.

Se uită la ea câteva clipe, şi ea îşi dori să fie atinsă. Numai că el se dădu jos din pat. Iar ea crezu că distrusese totul. Dar reveni în câteva minute, fără cămaşă şi cizme în picioare, doar cu pantalonii negri din stofă, cu tatuajele negre de pe braţe şi cu bandajul alb pe umăr.

Îl sorbi din priviri aşa cum era scăldat în lumina aurie a lumânărilor şi se minună. Cum de fusese zămislit acest zeu, clădit ca o statuie grecească sau creată de Michelangelo, într-una dintre cele mai aristocrate familii din Anglia? Nu avea aerul unui filfizon spilcuit. Era cel mai viril bărbat pe care-l văzuse vreodată, puternic şi mlădios.

Se uită la mâna lui sănătoasă care ţinea eşarfa aruncată mai devreme, care acum reprezenta deopotrivă promisiune şi ameninţare.

— Ţi-e teamă să fii controlată, zise el.

Inima ei începu să bată mai tare.

— Da.

Îi întinse eşarfa. După o clipă lungă, o luă, iar el se întinse pe pat cu braţele deasupra capului până când

mâinile ajunseră la stinghiile de la căpătâiul patului.

Gura Marei se uscă atunci când îl văzu întins în faţa ei, mare şi frumos. Şi era frumos. Perfect în toate privinţele.

Apoi el zise:

— Ia-o, controlează-mă tu acum, iar dorinţa o năpădi, caldă, grea şi mult prea puternică pentru a-i putea rezista.

Îşi trecu materialul printre degete, cu ochii mari, şi îl întrebă: Eşti sigur?

El dădu din cap, apucând mai strâns tăblia.

— Ai încredere în mine, Mara.

Se apropie de pat, purtând nimic altceva decât ciorapii de mătase. Se uita la el cum o privea şi-i plăcea la nebunie. Îl întrebă, îngenunchind lângă el:

— Vrei să te leg de pat?

Zâmbi.

— Vreau să faci ce vrei cu mine.

I se preda. Se lăsa în voia plăcerii ei. Iar ea nu se putea gândi decât că plăcerea ei era legată inexorabil de a lui. Gândul acesta îi dădu curajul, puterea de a face un lucru de necrezut: să se lipească de pieptul lui cu pielea ei fierbinte. El gemu şi închise ochii, ridicându-şi şoldurile de pe pat, împingându-se în ea, trupul lui făcând promisiuni pe care ea spera, disperată, să şi le ţină. Ochii lui străluceau.

— Iubito, dacă vrei să mă legi la ochi. Fă-o acum. Ca să nu mă mai torturezi cu priveliştea asta.

Să-l lege la ochi. Doamne! Oare oamenii făceau lucrurile astea?

Voia *să o facă. Cu disperare.*

Nu se putu abţine să nu zâmbească larg şi îi plăcu felul în care râse el drept răspuns.

— Neastâmpărato, îţi place!

— Mă vrei.

— Dorinţă e un cuvânt prea mic pentru a descrie ce simt, îi spuse el încetişor. Dorinţa nu este nimic pe lângă ceea ce simt. Pe lângă disperarea cumplită pe care o simt. Felul cum tânjesc după tine.

Se întinse, neputând să reziste şi să nu îl sărute lung. Aşa cum învăţase de la el – lăsându-i pe amândoi fără

răsuflare.

Îşi ridică privirea pentru a-şi regăsi curajul, îi trecu eşarfa peste ochi şi, când el se ridică de pe perne, i-o legă strâns la ceafă, încântată de modul în care i se contracta trupul la atingerea ei şi răsuflarea lui înceată, aspră şi perfectă.

Se aplecă în faţă, lipindu-şi sânii de pieptul lui, având grijă la rană pe când îi şoptea la ureche:

— Eşti al meu.

El mormăi la auzul cuvintelor.

— Întotdeauna.

Însă nu întotdeauna.

Nu putea să-l aibă pentru totdeauna. Nu era viaţa pe care o merita el – să fie însurat cu o femeie fără onoare, pe care nu o accepta nimeni, cu o femeie pe care Londra nu o va uita niciodată. Atâta timp cât era cu el, avea să fie Ducele Ucigaş.

Şi merita să fie mult mai mult.

Dar în această seară se putea preface.

Depuse sărutări fierbinţi pe pielea lui caldă, pe un umăr şi pe braţul lui sănătos, acolo unde muşchii săi tatuaţi se încordau. Nu se putu abţine să nu-şi treacă limba peste acel tatuaj, necăjind acele adâncituri şi linii până când el gemu de plăcere, iar ea continuă tot mai jos, pe piept şi de-a lungul lui. Având grijă de cicatricile de pe pieptul şi abdomenul său. Le săruta. Îşi trecea limbă peste protuberanţele lor.

El şuieră, iar ea îşi ridică privirea.

— Te doare?

— Nu. Doar… Aşteptă ca el să termine. Nimeni n-a mai vrut să le atingă. Nu aşa.

Ea voia să le atingă. Voia să-l atingă peste tot, iar acest gând îi dădu curaj. Se ridică şi se dădu mai în jos pe trupul lui, încercând să-i deschidă nasturii de la pantaloni – instinctul şi dorinţa erau mai puternice decât experienţa. El îşi ridică uşor coapsele de pe pat, ajutând-o să-i dea jos pantalonii, să scoată la iveală… membrul lung, tare ca piatra şi perfect.

Şi al ei.

Ea se opri mirată, sorbindu-l din priviri aşa cum stătea întins, pe pat, cu mâna sănătoasă legată de căpătâi, cu degetele albe, chinuindu-se să rămână acolo. Dornic să se lase pe mâna ei.

Predându-i-se…

Renunţând la control. Pentru ea.

Ea se întinse atunci după el, cu mâna tremurândă şi nesigură. Se opri la un centimetru de el. Mai aproape.

El îşi dădu seama.

— Mara, spuse el cu dinţii încleştaţi, durerea şi dorinţa făcându-i cuvintele mai grele şi mai minunate.

Voia să-i ofere tot ce voia. Dar…

— Nu ştiu ce să fac, îi mărturisi ea. Îi venea parcă mai uşor să vorbească pentru că Temple era legat la ochi. Niciodată… vreau să fac totul cum trebuie.

Respiraţia lui se auzi ca un hohot de râs gâfâit, scurt.

— N-ai cum să dai greş, draga mea, îţi promit. Te doresc mult prea mult.

Ea se aplecă şi îi mărturisi:

— Doar am visat la asta, îi zise. În toiul nopţii. M-am întrebat cum va fi.

El scutură din cap.

— Nu-mi spune. Nu vreau să mă gândesc că visai la altul.

Mara fu surprinsă.

— N-a fost niciodată altcineva, zise ea. Mereu tu.

Şi acum era rândul ei să-l atingă, simţindu-l cum tresare şi se întăreşte şi mai mult dacă mai era posibil. El gemu de plăcere îndelung şi tare, iar pe ea o încântă acel sunet pur masculin.

— Eşti atât de tare.

— Da, pentru tine.

— Dar şi fin, zise ea. Asemenea catifelei pe oţel.

Mâna lui se desprinse de tăblia patului şi se întinse spre ea preţ de câteva clipe, înainte să-şi dea seama că făcuse o promisiune. Apoi se sili să o aşeze la loc.

— Nu atât de catifelat ca tine.

— Se pare că ai probleme, îi zise ea, cu mâinile mişcându-se în sus şi în jos pe membrul lui cald, plăcându-i cum coapsele lui se mişcau odată ai ea.

El îşi dădu capul într-o parte,

— Mă necăjeşti?

Ea zâmbi larg.

— Poate că da.

El se încruntă.

— Domnişoară Lowe, nu uita că se poate întâmpla şi invers.

O trecu un fior.

— Ce promisiune încântătoare!

Temple gemu iar. Bărbatul acela minunat nu se putea abţine.

— Mai tare, o rugă el.

— Parcă eu deţineam controlul, zise ea.

— Iubito, dacă ai impresia că nu deţii controlul, ai înnebunit. Ea zâmbi din nou, crescând presiunea atingerii.

— De unde să ştiu că deţin controlul.

— Dacă eram în locul tău, nu am juca jocuri stupide.

Ea râse, iar el zise:

— Îmi place cum râzi.

Ea se opri.

— E atât de rar. Şi vreau să-l aud în fiecare zi.

Era lucrul cel mai frumos pe care i-l spusese cineva. Îl răsplăti cu o mângâiere lungă în susul şi în josul mădularului. Până când el respiră mai repede.

— Spune-mi…

— Orice, îi promise el.

— Spune-mi cum îţi place.

El gemu lung şi încetişor la auzul cuvintelor ei.

— Îmi place cum vrei tu.

Ea se aplecă, sărutându-l pe buze, surprinzându-l pentru o clipă, după care o sărută şi el sălbatic, desfrânat şi minunat. Ea se trase şi îi şopti:

— Ţi-ar plăcea dacă mi-aş folosi gura?

El jură pe un ton aspru şi periculos, iar ea luă reacţia drept o încuviinţare şi se dădu puţin în spate, cercetându-

l… întrebându-se cum ar fi mai bine.

Ezită prea multă vreme, căci el o strigă cuprins de disperare. Ea îi sărută vârful, plăcându-i cum zvâcnea în mâinile ei, pe buzele ei.

— Spune-mi, şopti ea lângă cea mai delicată parte din el.

El făcu aşa cum i se spuse.

— Gustă-mă!

Instrucţiunea erau scandaloasă, complet necuviincioasă.

Şi tot ce îşi dorea.

Ea îi urmă ordinul aspru şi chinuit, experimentând şi învăţând cu limba, buzele şi presiune până când el o rugă, înjură şi îi gemu numele, dând din cap înainte şi înapoi, cu mâinile agăţate de stâlpii patului pe când ea îi dădea tot ce îi cerea.

Pe când îl venera.

Pe când îl iubea.

Iar ea îşi dădu seama că nu era suficient. Voia totul. Şi se opri.

— Nu… Temple gâfâi în timp ce ea îi sărută vârful roşu care zvâcnea. De ce?

Mara se ridică apoi deasupra lui, desfăcându-şi picioarele peste şoldurile lui. Îl ţinu drept până când vârful lui atinse cârlionţii care protejau cea mai intimă parte a ei.

Cea pe care avea să i-o dea.

Lui şi nimănui altcuiva.

El se cutremura sub ea. Tremura la propriu.

— E… o, Doamne, Mara! Ea zâmbi, se întinse şi lăsă vârful lui să intre între pliurile ei secrete. Iubire, eşti atât de umedă! Înjură oribil şi frumos. Atât de caldă, atât de frumoasă.

Ea zâmbi, mişcându-se pentru a-l primi.

— Nu mă poţi vedea, de unde ştii?

— Mereu te văd, îi zise el. Mi-ai intrat în suflet. Te-aş vedea şi de aş rămâne orb pentru tot restul vieţii.

Cuvintele o încântau la fel de mult ca şi trupul, pe când se împlânta în ea, iar el se potrivea atât de bine

înăuntrul ei încât oftară amândoi, scoţând rugăciuni şi blesteme. El se opri, auzind plăcerea ei.

— Nu te doare?

Ea scutură din cap.

— Nu, a fost minunat. Pe tine te doare ceva?

Zâmbi larg.

— La naiba, nu!

— Atunci o să m ă mişc, dacă eşti de acord.

El râse.

— Iubito, tu deţii controlul.

Ea deţinea controlul, ridicându-se şi coborându-se deasupra lui, testând presiunea şi viteza, oprindu-se din când în când să se bucure de un anumit unghi. O plăcere anume.

El o lăsă să deţină controlul, îi şopti încurajări, îşi ridică şoldurile să o primească atunci când ea găsi un anumit ritm care îi plăcea lui. Ea le reţinu, tot întorcându-se la el, plăcându-i cum îl copleşea de dorinţă şi senzaţii nebănuite.

Era minunat.

Dar lipsea ceva.

El.

Atingerea, privirea lui. Acea parte din el pe care şi-o dorea cu disperare. Nu voia să-l controleze. Nu voia să-şi adjudece acest moment.

Voia să-l împartă cu el.

Aşa că făcu întocmai, se întinse ca să-l dezlege la ochi, îi trase eşarfa peste cap şi o aruncă, fără să-i pese unde ajungea. El îi aruncă o privire fierbinte şi întunecată, iar ea aproape leşină când el îi prinse un sfârc în gură, necăjindu-l. Venerându-l.

Însă nu-şi luă mâna de pe tăblia patului. Nu până când ea nu-l eliberă, cu nişte cuvinte simple şi sincere.

— Sunt a ta.

Liber acum, o apucă de şolduri, ghidând-o cu fermitate, dar blând în acelaşi timp, pentru a sincroniza ritmul, schimbând unghiul, dându-i şansa să găsească mişcarea care îi aducea o plăcere imensă, şi dintr-odată

Mara începu să se mişte tare şi repede, strigând pe când degetele lui îi găsiră căldura, presând şi netezind acel loc secret până când ea nu mai putu suporta.

El o privea, cu pleoapele grele de dorinţă, iar ea îşi puse mâinile pe pat lângă capul lui şi şopti:

— Nu te opri.

Uită-te mereu la mine.

Mişcă-te mereu în mine.

Iubeşte-mă mereu.

El auzi totul.

— Da, îi promise.

Ea se lăsă în voia extazului. Şi a lui.

Şi doar după ce o ştiu pe ea satisfăcută se ocupă şi de extazul propriu, mişcându-se o dată, de două ori, de trei ori şi strigându-i numele, eliberându-se în ea. Ţinând-o la pieptul lui – încă uniţi – până când bătăile inimilor lor reveniră la normal, contopindu-se într-una.

După o lungă clipă, ea se agită, căci tremura în braţele lui de la răcoarea din încăpere, iar el trase cuvertura uriaşă peste ea, refuzând să-i dea drumul.

În schimb, îşi îngropă nasul în gâtul ei şi zise:

— Nu pot să mă satur de tine De parfumul tău. Aş vrea să cumpăr fiecare lămâie din Londra ca nimeni să nu ştie cum miroşi. Dar nu doar lămâi. Mai e şi altceva. Eşti tu.

Cuvintele o încălziră.

— Mi-ai remarcat mirosul?

El zâmbi la auzul cuvintelor folosite în urmă cu o veşnicie.

E imposibil să nu-l remarci.

Stătură tăcuţi, Temple mângâind-o cu mâna sănătoasă pe şira spinării ca o binecuvântare. Se întreba ce gândeşte şi se pregătea să-l întrebe când el rupse tăcerea:

— Dacă n-o să mai pot lupta?

Braţul lui. Ea se întoarse să-i sărute pieptul întins.

— Vei reuşi.

El nu băgă în seamă răspunsul automat.

Dacă n-o să mai simt nimic? Atunci cine sunt? Cine voi fi? Ce sunt dacă nu mai sunt de neînvins? Dacă nu mai sunt

un luptător? Dacă nu mai sunt Ducele Ucigaş? Ce valoare mai am eu ca om?

Inima o durea la auzul acelor întrebări. Va fi tot ce şi-a dorit ea. Va fi tot ce a visat vreodată.

Mara îşi ridică privirea.

— Nu-ţi dai seama, nu?

— Ce anume?

— Eşti mult mai mult de-atât.

El o sărută pe buze, iar ea-şi dori cu disperare ca el s-o creadă, aşa că îl mângâie cu toată dragostea şi credinţa de care era în stare. Şi îi şopti:

— Temple, eşti totul pentru mine.

— William, o corectă el. Spune-mi William.

— William. Îi şopti ea cu buzele lipite de pieptul lui. William.

William Harrow, ducele de Lamont.

Bărbatul pe care îl distrusese. Cel pe care îl putea reda societăţii. Putea să-i dea înapoi viaţa furată. Putea să-i redea renumele – lumea pe care el o iubise, femeile, balurile, aristocraţia. Lumea pe care nu putea să o aibă dacă făcea un lucru stupid şi nobil şi se însura cu ea.

Nu. Acesta era cel mai mare dar pe care putea să i-l dea, deşi avea să fie cel mai mare sacrificiu făcut vreodată.

Adică să renunţe la tot ce îşi dorise.

La singurul lucru pe care şi-l dorise.

La el.

Ea nu era visul lui. Nu era scopul lui. Nu putea fi soţia, mamă, moştenirea.

— Nu ne putem căsători, îi zise ea încetişor.

El o sărută în creştetul capului.

— Dormi cu mine în seara asta şi lasă-mă să te conving mâine de ce e o idee excelentă.

Nu trebuia să facă asta. Trebuia să plece acum, cât mai putea,

— Nu pot…

El o întrerupse cu un sărut lung şi apăsat, plin de pasiune şi nu numai atât. Mai era ceva ce nu voia să numească pentru că, dacă o făcea, nu ar mai fi putut face

ce trebuia.

— Rămâi cu mine!

I se frânse inima la auzul cuvintelor minunate şi sumbre de pe buzele lui. Câtă dorinţă zăcea în ele! Câte promisiuni! Dacă ea rămânea, el avea să facă tot ce îi sta în puteri ca să o ţină lângă el. Să o apere.

Dacă se căsătorea cu el, Temple nu ar fi avut niciodată viaţa pe care o merita. Una fără scandaluri şi ruină. Una lipsită de amintirea trecutului şi a onoarei pătate.

Era prea desăvârşit. Prea corect. Iar ea făcuse numai greşeli.

Şi n-ar face decât să-l distrugă din nou. Ar distruge tot ce îşi dorea el. Trebuia să-l părăsească. Şi asta repede, până nu era ispitită să rămână.

Aşa că spuse o ultimă minciună. Cea mai importantă pe care o spusese vreodată.

— O voi face.

El adormi atunci, şi, de îndată ce Temple începu să respire profund şi egal, ea spuse adevărul.

— Te iubesc.

Capitolul 19

Se trezi împăcat, pentru prima dată în doisprezece ani. Şi se întinse după Mara, dornic să o strângă în braţe şi să facă dragoste cu ea cum se cuvine. Dornic să-i demonstreze de ce trebuia să se mărite cu el. Să-i arate toate modurile în care avea s-o facă fericită. Toate felurile în care o va iubi.

Şi o va iubi, oricât de ciudat şi ireal părea cuvântul, deşi nu crezuse că va face vreodată parte din viaţa lui. O va iubi.

Va începe de astăzi.

Numai că Mara nu era în patul lui, ci numai cearşafuri,

prea reci ca ea să fi plecat de curând.

La naiba! Fugise.

El se dădu jos din pat în câteva secunde, trăgându-şi deja pantalonii pe care Mara îi dăduse jos noaptea trecută, încercând să uite acea amintire. Nu voia ca raţiunea şi judecata să-i fie umbrite de lucrurile pe care le simţea datorită ei. Pasiune. Plăcere. Frustrare pură.

Era îmbrăcat şi coborâse treptele în câteva secunde, îndreptându-se spre grajduri ca să pună şaua pe cal şi ajunse pe Cursitor Street, numărul nouă, în jumătate de oră. Urcă câte trei trepte din faţa orfelinatului şi intră înainte ca oricine altcineva să fi apucat să bată. Era bine că uşa fusese descuiată, căci ar fi dărâmat-o.

Lydia trecea prin hol când intră el şi o opri la jumătatea drumului. Nu ezită. Nu avea timp de amabilităţi.

— Unde e?

Femeia învăţase de la o maestră arta disimulării.

— Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră, la cine vă referiţi?

Trecuseră peste treizeci de ani de când nu mai pocnise o femeie şi nu voia să înceapă de-acum. Dar nu se sfii să-şi folosească statura impozantă pentru a intimida.

— Domnişoară Lydia, nu am chef de jocuri stupide.

Lydia trase adânc aer în piept.

— Nu e aici.

Ştia în sinea lui că femeia spunea adevărul, dar nu voia să creadă. Aşa că, în loc să continue această conversaţie inutilă, se duse spre biroul ei şi deschise uşa, sperând să o găsească acolo, în spatele biroului, cu părul ei arămiu strâns într-un coc.

Dar nu era.

Pe birou nu se afla nimic, de parcă ar fi fost un element de recuzită pentru scena londoneză şi nu servea unui scop anume.

Se întoarse, văzând-o pe Lydia, ai cărei ochi exprimau tristeţe şi mult adevăr.

— Du-mă în camera ei.

Femeia se gândi să refuze. Temple văzu asta în ochii ei. Dar Lydia se răzgândi şi se întoarse să urce scările.

După două etaje şi un hol lung, se opri în faţa unei uşi din stejar. El nu aşteptă promisiunea ei şi o deschise. Intră.

Mirosea a lămâie.

A lămâie şi a Mara.

Micuţa încăpere era aranjată şi curată, exact cum se aştepta. În odaie erau un mic şifonier, doar pentru strictul necesar, şi o măsuţă pe care se afla o lumânare pe jumătate consumată şi un teanc de cărţi. Se uită la ele. Romane. Citite din scoarţă-n scoarţă şi iubite.

Mai era şi un pat mic în care abia încăpea când dormea, singura parte imperfectă din odaie, pentru că era acoperit de mătase în culoarea smaraldelor. Era rochia pe care o purtase noaptea trecută, când se arătase lumii întregi, iar lângă ea, mantia de hermină şi mănuşile pe care i le dăduse.

Mara era în lumea mare şi nu avea mănuşile la ea.

Le luă de pe pat, le duse la nas şi detestă mătasea, căci şi-ar fi dorit să fie pielea ei. Căldura ei.

Se întoarse spre Lydia.

— Unde e?

În ochi i se citea tristeţea.

— Nu mai e.

Nu!

Îşi pierdea răbdarea.

— Unde e?

Lydia scutură din cap.

— Nu ştiu. Nu mi-a zis.

— Când se întoarce?

Se uită în podea, iar el auzi răspunsul înainte ca ea să-l rostească.

— Niciodată.

Ar fi vrut să urle. Să se răzvrătească împotriva femeilor nesăbuite şi a sorţii crude. Însă în schimb o întrebă:

— De ce?

Lydia se uită la el.

— Pentru noi.

Ce prostie curată! Aproape rosti cuvintele când Lydia

continuă:

— Crede că ne e mai bine fără ea.

— Băieţii au nevoie de ea. Tu ai nevoie de ea. Locul ăsta are nevoie de ea.

Lydia zâmbi slab şi cu amărăciune.

— M-aţi înţeles greşit. Crede că şi dumneavoastră vă este mai bine fără ea.

— Se înşală.

Îi era mai bine cu ea. Mult mai bine.

— Sunt de acord. Dar nu crede că vreun aristocrat îşi va lăsa copiii cu cineva cu un trecut atât de întunecat ca al Marei. Niciun filantrop nu va face donaţii unui orfelinat condus de o mincinoasă şi niciun duce nu se va putea întoarce în societate cu o femeie cu onoarea pătata care se ţine scai de el.

— S-o ia dracu’ de societate.

Cuvintele vulgare ar fi trebuit să o şocheze pe Lydia, însă ea zâmbi larg.

— I-auzi!

— Cum ai cunoscut-o? o întrebă Temple, neştiind de ce o întrebase asta, dar voind să afle mai multe despre femeia asta pe care o iubea atât de mult.

Dumnezeule! Trebuia să-i fi spus că o iubeşte. Poate atunci ar fi rămas…

Lydia zâmbi.

— E ceva de povestit.

— Spune-mi.

— În nord se află o casă sigură pentru femeile care vor să-şi schimbe soarta. Fiice şi surori. Soţii. Prostituate. În această casă femeile primesc o a doua şansă.

Temple încuviinţă din cap. Mai auzise că există un asemenea loc. Femeile nu erau mereu preţuite aşa cum trebuie. Se gândi la mama Marei, cum fusese înjunghiată de soţul ei. La Mara. Bătută şi forţată să se mărite cu un bărbat de trei ori mai mare decât ea.

El ar fi apărat-o.

Numai că nu ar fi reuşit. Nu odată ce s-ar fi căsătorit. Nu odată ce el ar fi ajuns din nou la şcoală.

Şi şi-ar fi urât tatăl dacă s-ar fi însurat cu femeia visurilor lui.

Lydia continuă să vorbească:

— Mara a stat acolo câţiva ani înainte să i se ofere prilejul de a se întoarce la Londra şi de a deschide orfelinatul MacIntyre. Eram acolo de un an. Poate mai puţin. Dar vorbea despre locul acesta ca şi cum ar fi fost mai mult decât un orfelinat pentru băieţi. Cred că însemna mai mult pentru ea. Cred că însemna totul. Îi întâlni privirea lui Temple. Cred că încerca să repare nedreptatea făcută unui fiu de aristocrat ajutând alţi douăzeci şi patru.

Bineînţeles că o făcuse. Adevărul acelor cuvinte aproape îl distruse.

Şi acei băieţi erau cel mai important lucru din viaţa ei.

Când o va găsi, le va cumpăra o moşie la ţară. Cu cai şi jucării şi un teren imens pe care să alerge şi unde să crească. Le va da fiecăruia şansa la viaţa la care visa ea.

Dar întâi îi va da Marei această şansă.

— Am rugat-o să se mărite cu mine.

Lydia făcu ochii mari.

— Ei bine…

Într-adevăr.

— M-am oferit să o fac ducesă, să-i dau tot ce şi-a dorit. Şi ea a fugit. Îşi trecu degetele peste mănuşi. Nici măcar n-a luat afurisitele astea de mănuşi.

— N-a luat nimic.

Se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui?

— A spus că nu mai vrea să ia nimic de la dumneavoastră A lăsat totul. N-a vrut să ia nici hainele, nici mantia.

Îngheţa când îşi aminti de felul în care rupsese hârtia oferită la bal. Banii pe care îi câştigase în timpul aranjamentului ei idiot.

— Nu are bani.

Lydia scutură din cap.

— Câţiva şilingi, dar nimic substanţial.

— I-am oferit suficient să-i ajungă mulţi ani. O avere!

Lydia scutură din cap.

— Nu v-ar fi luat banii. Nu ar fi luat nimic de la dumneavoastră. Nu acum.

— De ce?

— Tu chiar nu înţelegi femeile îndrăgostite, nu-i aşa?

Îndrăgostite.

— Dacă mă iubea, nu m-ar fi părăsit.

— Înălţimea Ta, nu înţelegi, îi explică Lydia, că a plecat pentru vă iubeşte. E ceva legat de o moştenire.

Soţie. Copii. O moştenire. Asta îi spusese că vrea.

Şi ea îl crezuse.

— O vreau doar pe ea.

Lydia zâmbi.

— Ei bine, asta e ceva!

Nu se putea gândi că îl iubeşte. L-ar fi înnebunit. Trebuia să rămână sănătos la cap dacă voia să o găsească. Apoi avea să o închidă într-o cameră şi să nu o mai părăsească şi să lase sănătatea mintală în plata Domnului.

— A plecat de aici în toiul iernii fără mănuşi şi fără o leţcaie.

— Nu înţeleg de ce contează mânuşile atât de mult…

— Contează.

— Desigur. Lydia ştia că n-avea rost să-l contrazică. Aşa că vezi de ce speram să apăreţi. Speram să o găsiţi.

— O voi găsi.

Lydia răsuflă uşurată.

— Prea bine!

— Apoi mă însor cu ea.

Femeia zâmbi.

— Excelent!

— Nu te entuziasma prea tare! După aia cred că o plesnesc.

Lydia dădu din cap foarte serioasă.

Mi se pare perfect normal.

El făcu o plecăciune scurtă şi superficială, se întoarse pe vârfuri şi părăsi încăperea şi coborî scările spre ieşire. La jumătatea ultimelor trepte se auzi o voce firavă din umbră care îl făcu să se oprească.

— A plecat.

Temple se întoarse şi văzu câţiva băieţi pe palier, fiecare părând mai îngrijorat decât celălalt. Daniel o ţinea pe Lavender la subraţ.

Temple încuviinţă din cap.

— Da.

Daniel se uită urât la el.

— Plângea când a plecat.

Temple simţi o strângere de inimă.

— Ai văzut-o?

Băiatul dădu din cap că da.

— Doamna MacIntyre nu plânge niciodată.

Temple îşi aminti lacrimile din ochii ei în noaptea când o lăsat-o singură în ring şi îl copleşi ruşinea.

— *Tu* ai făcut-o să plângă.

Acuzaţia era dură, dar sinceră. Temple nu negă.

— Am s-o aduc înapoi şi-o să-mi răscumpăr greşeala.

Henry vorbi, plin de furie şi frustrare, de parcă ar fi fost pregătit să-şi răzbune stăpâna.

— Ce i-ai făcut?

Îi făcuse o mie de lucruri.

N-am crezut-o.

N-am avut încredere în ea.

Nu i-am arătat cât de mult o iubesc.

N-am apărat-o.

Se hotărî să-i spună:

— Am făcut o greşeală.

George dădu din cap.

— Să-ţi ceri scuze.

Ceilalţi băieţi păreau să fie de acord.

— Fetelor le plac scuzele, adăugă Henry.

Temple dădu scurt din cap.

— Asta voi face. Dar mai întâi trebuie să o găsesc.

— Se pricepe tare bine să se ascundă, zise Henry.

Un alt băiat dădu din cap.

— Cel mai bine dintre toţi.

Temple nu se îndoia.

— Şi eu mă pricep să mă ascund. Şi avantajul când ştii să te ascunzi e că ştii exact unde să cauţi.

George părea sceptic.

— La fel de bine ca ea?

El dădu o dată din cap.

— Chiar mai bine.

Spera să fie aşa. Daniel nu îl credea.

— Ne-a părăsit. Nu cred că se mai întoarce.

Frica din ochii băiatului era la fel cu cea din sufletul lui Temple şi îşi dădea seama de ce crezuse că Daniel era fiul lui.

Băiatul se uita la purceluşa din braţele lui.

— A lăsat-o şi pe Lavender.

Îi părăsise pe toţi. Pe băieţi, crezând că e cel mai bine pentru ei.

O părăsise pe Lydia, despre care credea că-i va fi mai uşor să conducă un orfelinat fără povara unui scandal pe umeri. Şi o părăsise şi pe Lavender, pentru că nu era un loc potrivit pentru un porc acolo unde se ducea.

Un alt băiat vorbi atunci, repetând:

— A uitat-o pe Lavender.

Urcă scările, ghemuindu-se ca să stea la înălţimea băieţilor, iar în cele din urmă se întinse ca să o ia pe Lavender în braţe.

O uitase pe Lavender.

Ştia cum se simţea purceluşa mică şi rozalie. La fel şi băieţii.

Şi îl uitase şi pe el.

Luă purceluşa în braţe.

— Pot s-o împrumut o zi?

Băieţii căzură puţin pe gânduri, apropiară rândurile şi ajunseră la o decizie unanimă înainte ca Henry să se întoarcă spre Temple:

— Da, dar trebuie să o aduci înapoi.

Daniel păşi în faţă cu purceluşa în braţe.

— Trebuie să le aduci pe amândouă înapoi.

Inima lui Temple îi bubui în piept şi dădu din cap spre băieţi.

— Exact asta voi face.

Dacă putea.

*

— Nu e aici.

Temple se plimba nervos prin biroul lui Duncan West de pe Fleet Street, nevenindu-i să creadă.

— Trebuie să fie aici.

Ajunsese să o înţeleagă. Nu ar fi părăsit Londra înainte să se ţină de promisiune şi să-i spele renumele. Credea asta cu fiecare fibră din el. Trebuia. Dacă nu, trebuia să admită că Mara plecase de tot şi că îi va lua mult timp să o găsească.

Nu voia să irosească timp, ci să o regăsească imediat. În braţele lui. În patul lui. În viaţa lui.

Voia să înceapă viaţa pe care ar fi trebuit să o aibă în urmă cu doisprezece ani. Cea care le fusese furată. Voia să fie fericiţi. Să aibă parte de plăcere şi iubire.

Dumnezeule, putea fi însărcinată acum.

Cu copilul lui.

Şi chiar îşi dorea copilul, fir-ar să fie – fetiţa aia cu ochi ciudaţi şi păr arămiu. Voia să fie cu amândouă în fiecare clipă.

Trebuia să fie aici.

Se întoarse ameninţător spre West, care stătea înalt şi drept în spatele unui birou ticsit cu ziare, articole, însemnări şi Dumnezeu ştie mai ce.

— Ar fi trebuit să fie aici. Să discute cu tine. Să-ţi spună povestea.

West se rezemă în scaun cu mâinile desfăcute.

— Temple, îţi jur că nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să se deschidă uşa şi să intre Mara Lowe de pe stradă, doldora de poveşti strânse în zece ani. Se opri, aţintindu-şi privirea aurie asupra braţului sănătos al lui

Temple. Dar n-am decât un duce cu o purcea.

Temple se uită la Lavender care dormea.

— De ce ai o purcea?

Temple se uită urât, căci West zâmbea.

— Nu te priveşte.

Ziaristul îşi înclină capul într-o parte.

— E suficient de ciudată pentru o poveste separată.

— Îţi dau eu o poveste dacă nu-mi spui adevărul.

Pe West nu-l prea sperie ameninţarea.

— Vrei să pui de-o masă?

Temple o strânse pe Lavender la piept, displăcându-i aluzia că îi putea deveni cină.

— Nu, o ţin pentru cineva.

West îl privi pieziş.

— O ţii.

Temple scutură din cap.

— Uită de purceluşa asta afurisită. N-ai văzut-o pe Mara?

— Nu.

— Dacă o vezi…

West ridică din sprâncene.

— Te asigur că va şti toată Londra după ce apuc să vorbesc cu ea.

Temple se uită din nou urât la el.

— N-o să-ţi baţi joc de ea.

— Ca să fiu sincer, ţi-a distrus viaţa. Ar merita şi fie terfelită. Caricaturiştii deja se chinuie să zugrăvească ce s-a petrecut ieri-noapte.

Temple se întinse peste birou, spumegând de furie.

— Nu. Îţi. Vei. Bate. Joc. De. Ea.

West îl privi cu luare aminte.

— Înţeleg.

— Ce ai înţeles? mormăi Temple.

— Ţii la fată.

Nu în fiecare zi se întâmpla ca Temple să-şi dezvelească sufletul în faţa unui jurnalist.

— Fireşte că ţin la ca. O să mă însor cu ea.

West flutură o mână În aer.

— Nimănui nu-i pasă nici cât o ceapă degerată de nuntă. Dacă arunci o piatră în Londra, o să nimereşti pe cineva nefericit în căsnicie. Ideea e că *ţii* la fată.

Temple se uită la Lavender cum dormea în braţele lui. Era singura fiinţă care nu-l enerva acum.

— Dumnezeule. Temple cel neînvins, de nedoborât. Doborât, învins. De o femeie.

Îi întâlni privirea gazetarului şi încercă să fie cât mai ameninţător.

— Dacă vine aici, trimiţi după mine. Imediat.

— Să o ţin închisă până ajungi?

— Da, dacă e nevoie.

Era singură, fără bani, rătăcind pe străzile Londrei. Şi o voia în siguranţă. O voia cu el. Şi nu avea să-şi găsească pacea până n-o găsea. Se întoarse pe călcâie să părăsească încăperea.

— O fac cu o condiţie.

Ar fi trebuit să se aştepte, bineînţeles. West avea şi el condiţii. Se întoarse. Aşteptă.

— Spune-mi de ce e aşa importantă. Până la urmă, ţi-a reabilitat deja numele. Lumea ştie că e în viaţă. Am găsit şase femei în sala de bal în seara aia care au recunoscut-o. E mai bătrână, dar la fel de frumoasă. Şi toată lumea îşi aminteşte ochii ei.

Îl trecu furia când îl auzi vorbind despre ochii Marei. Nu voia ca oamenii să-i observe. Nu voia să se gândească nimeni la ei. Nu erau pentru toţi. Ci doar pentru el. Era singurul care se uitase în ei şi văzuse mai mult decât o culoare ciudată. Se uitase în ei şi o văzuse pe ea cu adevărat.

West stărui.

— De ce-ţi pasă dacă rămâne sau pleacă?

Întâlni privirea lui West.

— Într-o zi, femeia pe care o iubeşti îţi va scăpa printre degete şi eu îţi voi pune aceeaşi întrebare.

Ieşi din cameră, lăsându-l pe West să se gândească la implicaţiile afirmaţiei sale.

Jurnalistul aşteptă minute întregi, până se închise uşa

exterioară şi Temple plecă, apoi se întoarse la fereastră şi se uită afară cum Ducele Ucigaş se suia în şa şi pornea spre următoarea sa destinaţie – în căutarea iubirii lui.

Doar când zgomotul de copite se estompă, el vorbi în camera goală:

— Poţi să ieşi acum.

Se deschise uşa unei cămăruţe şi Mara intră în odaie, cu dâre de lacrimi pe obraji.

— A plecat?

— Te caută peste tot.

Ea dădu din cap, uitându-se în jos, mai tristă ca oricând. Cu o dorinţă mai mare ca oricând. *O iubea.* O spusese. Venise să o caute şi îşi mărturisise dragostea pentru ca.

— O să te găsească.

Ea îşi ridică privirea la auzul cuvintelor.

— Poate că nu.

Chiar când îi ieşiră acele vorbe din gură, auzi ecoul promisiunilor lui Temple. *Dacă fugi, te voi găsi.*

West scuturã din cap.

— Te va găsi, pentru că nu va înceta să te caute până atunci.

— S-ar putea, zise ea, sperând că era adevărat.

Sperând ca el să decidă că nu merita osteneala. Sperând ca el să găsească o altă viaţă. O altă femeie. Una vrednică de el.

West zâmbi.

— Crezi că un bărbat renunţă aşa, cu una, cu două, s-o caute pe femeia pe care o iubeşte?

Femeia pe care o iubeşte. Îi dădură lacrimile la auzul acestor cuvinte, fierbinţi şi înţepătoare, şi nu şi le putu reţine. O iubea.

— Asta e partea pe care nu o înţeleg, spuse West, mai mult pentru sine decât pentru ea, se gândi Mara. Şi tu îl iubeşti.

Ea dădu din cap.

— Cu disperare.

Atunci care e problema?

Ea nu se putu abţine şi râse.

— Care e problema? Totul e o problemă. L-am distrus. Am distrus tot ce trebuia să fie al lui. I-am furat viaţa. Merită o nevastă nobilă şi copii perfecţi, şi o moştenire nepătată de mine.

West îşi sprijini bărbia într-o mână.

Nu pare să-i pese câtuşi de puţin de toate astea.

Mara scutură din cap.

Dar mie da! Londrei îi pasă! Nu-şi va relua niciodată locul cuvenit ca duce de Lamont dacă va fi încurcat cu femeia care e de vină pentru toate petele de pe reputaţia lui.

— Reputaţie! bombăni West.

Ea făcu ochii mari.

— Îţi câştigi existenţa din asta.

El zâmbi prefăcut.

— Asta înseamnă că înţeleg exact cât de arbitrară este toată chestia asta.

— Te înşeli, clătină ea din cap.

— Cred că n-ai mai fost în societate de prea multă vreme, zise el. Ai uitat că ducilor – cu sau fără neveste scandaloase – li se iartă orice, cât mai repede posibil. La urma urmei, sunt singurii oameni care pot procrea duci. Aristocraţia are nevoie de ei. Ca să nu se prăbuşească civilizaţia în jurul nostru.

Poate avea dreptate. Poate că Temple reuşea să potolească furtuna iscată în urma demascării ei în faţa întregii Londre.

Dar va reuşi el vreodată să uite ce îi făcuse ea?

Ea scutură din cap.

— Ai să-mi ceri ceva, domnule West?

Duncan West ştia când se termina o conversaţie.

— Da.

— Şi n-o să-i spui că am fost aici?

— Abia după ce trece furtuna.

— Şi când va fi asta?

El se uită la calendar.

— După trei zile.

Ea simţi un junghi în piept la auzul acelor cuvinte. Avea trei zile să părăsească Londra. Să ajungă în secret cât de repede şi de departe putea. Trei zile să-i redea libertatea. Şi apoi, va trebui să-l uite.

De dragul amândurora.

Ea părăsi birourile lui West, având grijă să se înfăşoare bine în mantie şi să-şi tragă gluga în jos pe faţă înainte să iasă în stradă, unde o ceaţă rece, umedă se aşternuse asupra Londrei. Era cea mai urâtă perioadă a iernii din Anglia. Îi îngheţară imediat picioarele şi îşi dori ghete mai călduroase, o mantie la fel şi o climă mai caldă.

Pe Temple care era mereu cald. Ca un şemineu.

Îi era dor de el. Dureros de dor.

Merse cam jumătate de kilometru, poate mai mult. Până îşi dădu seama că o urmărea o trăsură, aproape lângă ea, mişcându-se în ritmul ei – mai repede când iuţea pasul, mai încet când încetinea şi ea. Se opri, întorcându-se spre vehiculul mare şi negru, fără nicio emblemă sau însemn.

Se opri şi trăsura.

Călăreţul din spate sări jos şi deschise uşa, coborând scara şi întinzându-i mâna să urce. Ea scutură din cap.

— Nu vreau să urc.

Tânărul păru nedumerit până când nişte văluri mov de mătase nu se iviră în uşă.

— Hai, grăbeşte-te, domnişoară Lowe, strigă o voce cunoscută de femeie dinăuntru, iar Mara nu rezistă şi se apropie. Iese toată căldura din trăsură.

Mara îşi vâri capul pe uşă.

Anna – femeia cu care se împrietenise la Îngerul Căzut era înăuntru. Mara făcu ochii mari.

— Tu!

Anna zâmbi.

— Da, chiar eu. N-o să-ţi fac niciun rău, dar aş prefera o conversaţie amicală uneia indiferente.

Mara şovăi.

— Sper că nu eşti aici ca să mă duci înapoi la Temple.

Cealaltă femeie scutură din cap.

— Nu, dacă nu vrei să te duc la el.

— Nu voi lua această decizie.

— Bun, asta e. Se înfăşură în mantie şi tremură vizibil. Te rog, urcă acum şi închide uşa.

Mara făcu întocmai, cărămizile încălzite de pe podeaua trăsurii erau prea îmbietoare pentru a fi ignorate. Anna bătu uşor în tavanul trăsurii şi vehiculul negru începu să se deplaseze pe stradă.

— Cum de ai ştiut unde să mă găseşti? începu Mara cu cea mai logică întrebare.

Buzele celeilalte femei se arcuiră într-un zâmbet frumos.

— Eu nu. Temple a ştiut.

— L-ai urmărit.

— El poate te cunoaşte mai bine, dar eu ştiu mai bine cum sunt femeile. Se opri puţin. De asemenea, ştiu că nicio femeie n-ar pierde ocazia de a petrece o dimineaţă cu Duncan West.

Mara scutură din cap.

— Nu înţeleg.

Anna îşi dădu ochii peste cap.

— Orice femeie care nu e îndrăgostită nebuneşte…

— Eu nu sunt… începu Mara, dar se opri înainte să i se formeze protestul în minte.

De fapt, era îndrăgostită nebuneşte de Temple.

— Ştiu că eşti, zise Anna. De asta sunt aici. Mara se încruntă. Anna flutură din mână. Cineva trebuie să te pună la punct. Credeam că o s-o facă Temple, dar e prea implicat ca să poată gândi limpede.

Mara aşteptă nerăbdătoare să audă ce i-ar putea spune femeia. Sincer, nu ştia la ce să se aştepte, dar cu siguranţă nu se gândise că îi va spune:

— Nu tu i-ai distrus viaţa lui Temple.

Se săturase să-i tot spună o mână de străini că se înşela.

— Să înţeleg că eşti expertă?

Anna îşi ţuguie buzele.

— De fapt, chiar sunt.

— Nu ai fost de faţă.

— Aşa e. Nu când ai însângerat patul şi l-ai lăsat să pice vinovat de moartea ta. Nu când taică-său l-a exilat şi restul aristocraţiei i-a întors spatele. N-am fost acolo nici când şi-a petrecut prima noapte sub Temple Bar sau când a început să se bată cu pumnii sau când el şi Bourne au născocit planul ăla idiot să se ocupe de jocuri cu zaruri printre oamenii cei mai răi din Londra.

Mara încremeni la auzul cuvintelor, displăcându-i că femela asta ştia atât de multe despre trecutul lui Temple. Dar Annei nu părea să-i pese, căci continuă:

— Dar am fost acolo când au pus pe picioare Îngerul. Când şi-a început viaţa pe care o are acum, în calitate de cel mai bun jucător din Anglia. Am fost acolo când a câştigat primul meci în ring la Înger. Şi am fost acolo, lângă el. Pe când îşi câştiga reputaţia şi respectul Londrei.

— De fapt, nu e respect, o corectă Mara cu asprime, ci teamă. Teamă nemeritată. Cred că el e Ducele Ucigaş din cauza mea.

Anna zâmbi.

— Mi se pare amuzant că ai impresia că el n-a făcut nimic ca să-şi atragă porecla asta.

Mara se încruntă.

— Nimic din ce se crede că a făcut.

Anna ridică din umeri.

— Oricum. Lumea îl respectă. Şi se teme de el. Şi una fără cealaltă nu merită cerneala ce trebuie irosită scriindu-le. Se opri, trăsura zgâlţâindu-se sub ele, iar burniţa rece se transformă în lapoviţă afară. Oricum, lui Temple îi place.

Poate că era adevărat.

— Are bani, prieteni şi un club pentru care orice bărbat ar face moarte de om. Şi are de partea lui jumătatea de Londra care contează – cea care judecă pe cineva după muncă, şi nu după sângele vărsat. Şi îl încântă toate astea.

Oare avea dreptate femeia asta ciudată şi misterioasă? Îi plăcea oare viaţa pe care o ducea? Sau oare regreta în fiecare clipă ca nu avea viaţa pe care i-o răpise?

— Singura care lipseşte eşti tu. Mara încremeni la auzul cuvintelor, iar Anna îşi dădu seama, dar continuă.

Întoarce-te la Înger. Întreabă-l chiar tu. Se aplecă. Întoarce-te şi lasă-l să-ţi arate cât de mult te iubeşte.

Cuvintele o dureau, iar oferta era atât de ispititoare. Nu voia să fugă.

— Îi sunt datoare să plec. Îi sunt datoare să-i redau tot ce i-am răpit. Să şterg totul cu buretele.

— Chiar dacă ai dreptate, chiar dacă ar fi posibil aşa ceva, zise cealaltă femeie, nu-i eşti datoare şi cu o şansă la fericire?

O numise femeia pe care o iubea.

Iar el era bărbatul pe care ea îl iubea.

Oare asta era suficient pentru fericire?

Doamne, dacă ar fi fost sigură că ar putea să-l facă fericit, ar fi fugit în braţele sale. Îi întâlni privirea Annei în lumina slabă.

— Uneori dragostea nu e suficientă.

Anna încuviinţă.

— E adevărat. Dar, în cazul ăsta, nu e doar dragoste, nu-i aşa?

Îi era greu să-şi închipuie că aveau fie şi atât. După un deceniu de ură, minciuni şi scandal. Chiar mai mult. Dar erau puternici amândoi. Şi împărtăşeau un trecut mai mare decât ei.

Anna puse o mână acoperită de mănuşă în poala Marei.

— Mi-ai spus odată că n-ai avut prieteni.

Mara scutură din cap.

— Nu am. Nu chiar.

— Îl ai pe el.

Cuvintele o făcură din nou să izbucnească în plâns. Bătu în partea de sus a trăsurii, aşa cum o văzuse pe Anne mai înainte. Se opri de parcă ar fi fost trasă de sfori, iar vizitiul veni să deschidă uşa şi să coboare scara. Mara coborî, promiţându-şi să nu se întoarcă.

Nici măcar atunci când Anna strigă:

— Nu uita ce ţi-am zis, domnişoară Lowe. Eşti binevenită oricând la club.

Capitolul 20

La Îngerul Căzut era plin de jucători. După retragerea lui Temple, în lipsa unei lupte pe care să parieze, se mulţumeau să arunce cu banii pe zaruri şi cărţi. Dacă era vorba de bani, Îngerul era pregătit să-şi mulţumească oaspeţii, iar personalul – valeţii, crupierii, însoţitorii şi bucătarii – era oricând la dispoziţia lor.

Temple pătrunse pe la intrarea patronilor, cu Lavender la subraţ, croindu-şi drum spre cazinou. Se uită la mulţimea de bărbaţi îmbrăcaţi în costumele perfect croite, care erau gata să-şi piardă toată averea, bucurându-se cu toţii de fiecare clipă.

S-ar fi bucurat de această privelişte în orice altă noapte. L-ar fi căutat pe Cross şi l-ar fi întrebat de câştigul din seara respectivă. Ar fi jucat o rundă sau două de douăzeci şi unu.

Dar acum se plimba prin încăpere tăcut şi frustrat.

Furios pentru că restul aristocraţiei părea să-l accepte, cu toţii plecându-şi capetele şi bătându-l pe umăr în chip de recunoaştere.

Era din nou unul dintre ei.

Dar nu conta. Nimic nu mai conta dacă nu reuşea să o găsească.

Suferea după o zi călare prin ploaie, în care o căutase în zadar – un ac frumos în căpiţa mizerabilă – Londra în decembrie. Se dusese la orfelinat şi la West. Apoi iar la orfelinat. Verificase diligenţa, îi dăduse o avere responsabilului să-i spună cine pleca zilnic – temându-se în acelaşi timp că Mara părăsise deja oraşul.

Doi tineri care fugeau împreună şi doi domni plecaseră pe ascuns pe North Road spre Scoţia. Deşi femeia din cuplu era foarte atrăgătoare, responsabilul îi dăduse asigurări că nu avea părul arămiu, iar ochii erau comuni.

Nu era Mara.

Trebuia să fie fericit că mai era aici. Însă era furios că dispăruse atât de uşor. Nu era de găsit pe nicăieri. Dispăruse în ceaţă. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi crezut că nici nu existase.

Lăsase doar purcica.

Şi un gol în pieptul lui. Strânse din buze cu tristeţe pe când rana îi pulsa la acel gând. Două dureri, se părea.

Una se vindeca, alta îi punea în pericol viaţa.

Îşi mişcă umărul pe sub haină, durerea coborându-i pe braţ şi oprindu-se la cot. Îşi trecu degetele pe sub bandaj. Nimic. Epuizarea nu-l ajuta să se simtă mai bine, ştia asta, dar nu se putea odihni. Nu până nu o găsea.

Dacă ajungea invalid când se termina totul, aşa să fie.

Măcar o va avea lângă el.

Frustrarea îi reveni la acel gând. Unde naiba era?

Se uită în sus la tavan şi privirea îi căzu pe marea fereastră cu vitraliu din centrul sălii principale de la Îngerul Căzut. Lucifer căzând din rai. Într-un aranjament uimitor de sticle colorate. Prinţul întunericului era zugrăvit în cădere liberă, la jumătatea distanţei dintre paradis şi infern, cu un lanţ la gleznă, sceptrul într-o mână, aripile larg desfăcute şi inutile în spate, rostogolindu-se în prăpastia cazinoului.

Temple nu admirase niciodată prea mult fereastra, doar apreciase mesajul pe care îl transmitea membrilor clubului – deşi aristocraţia îi alungase pe el, pe Bourne, pe Cross şi pe Chase, netrebnicii care deţineau legendarul cazinou londonez aveau să domnească mai temuţi, mai puternici datorită clubului.

Chase avea fler pentru dramatism.

Dar acum, pe când contempla marele vitraliu şi îl vedea pe Lucifer căzând, îşi dădu seama cât de masiv era. Cât de puternic. Meşterul surprinsese în mod magnific ridicarea şi coborârea muşchilor şi a tendoanelor în bucăţile pestriţe de sticlă. Dar puterea lui Lucifer nu-i folosea la nimic în acest moment. Nu-l putea opri din cădere. Nu-l putea opri să ajungă oriunde era vrerea lui Dumnezeu.

Şi, stând acolo cu braţul său slăbit şi sentimentul pronunţat al inutilităţii care îl inunda când îşi dădea seama

că nu o putea găsi pe femeia iubită, lui Temple îi păru rău pentru Prinţul Întunericului. Toată acea frumuseţe, putere şi tărie. Şi tot ajungea în iad.

Dumnezeule!

Ce făcuse?

— Ai adus un porc în cazinoul meu.

Temple se uită la Chase.

— A văzut-o cineva?

Privirea lui Chase deveni serioasă.

— Nu.

Îi veni să răcnească furios la auzul adevărului din acel cuvânt. Să răstoarne cea mai apropiată masă de joc şi să sfâşie draperiile de pe pereţi.

Însă spuse doar:

— A dispărut.

Stăteau în picioare, unul lângă altul, urmărind ce se întâmpla în cazinou.

— Sunt oameni care încă o caută. Poate că va apărea singură.

Îl săgeta pe Chase cu o privire care îi indică fondatorului de la Îngerul Căzut că un astfel de lucru era practic imposibil.

— Poate.

— O vom găsi.

Încuviinţă.

— O voi găsi şi dacă va trebui s-o caut tot restul vieţii mele.

Chase dădu din cap şi se uită în altă parte, fără îndoială stânjenit de emoţia cu care Temple rostise acele cuvinte. Nu că lui Temple i-ar fi păsat.

— Dar ai găsit o purceluşă.

Se uită la faţa adormită a lui Lavender. Purceluşa ei.

Chase ridică din sprâncenele lui blonde.

— Doamna are o purceluşa?

— E ridicol.

Şi mai ridicol era că ajunsese să îndrăgească mica creatură.

— Cred că e adorabilă. Domnişoara Lowe a ta este o

femeie fascinantă.

Doar că ea nu era a lui. Temple i-o dădu pe Lavender prietenului său.

— Trebuie să mănânce. Du-o la bucătărie. Vezi dacă îi găseşte Didier ceva de mâncare. Se întorcea deja spre mulţime, căutând pe cineva care o cunoştea. Poate avusese un prieten când era mică – cineva care să-i fi oferit găzduire.

Dar dacă nu făcuse nimeni asta? Dacă era pe străzi acum, înfrigurată şi fără un acoperiş deasupra capului? El dormise pe străzile reci ale Londrei odată. Ideea că ea ar fi fost singură… îngheţată…

Nici măcar n-avea mănuşi.

Inima lui începu să bată nebuneşte, iar el scutură din cap ca să se liniştească. Nu era nesăbuită. Avea să găsească unde să doarmă.

Dar cu cine?

Panica reveni.

Chase încă vorbea, iar Temple ascultă doar să aibă ceva la care să se gândească.

— Didier e franţuzoaică. S-ar putea ca purceluşa să ajungă în tocană.

Temple privi înapoi.

— Să n-o laşi să-mi gătească purceluşa.

— Parcă era a domnişoarei Lowe.

Chase era genul de persoană care se crampona de semantică.

— Cum ne vom căsători, o consider purceluşa *noastră.*

Chase nu se putu abţine să nu zâmbească larg.

— Excelent! Zâmbetul îi dispăru la fel de repede cum îi apăruse. Temple, cred că trebuie să-ţi spun ceva.

— Nu vreau s-aud. M-am săturat să te tot amesteci. Dacă vrei să mă ajuţi, hrăneşte purceluşa.

— Dar…

— Hrăneşte purceluşa!

Preţ de o clipă, Temple crezu că Chase nu-i va lua în seamă vorbele şi că se va băga oricum, dar Justin,

majordomul de la club, îşi făcu apariţia lângă ei.

— Avem un oaspete.

Temple crezu pentru o secundă că era Mara.

— Cine e?

— Christopher Lowe. Vrea să se lupte cu Temple.

Chase îşi îngustă privirea.

— Adu-l la mine în birou. Să îi aduci şi pe Asriel, şi pe Bruno. O să aibă adversari, dar nu Temple. Şi nu va fi o luptă dreaptă.

— Nu! se opuse Temple.

Chase se uită la el.

— Nu ţi s-a vindecat braţul.

— Adu-l la mine, zise Temple, fără să ia în seamă cuvintele lui Chase. Acum.

În câteva minute, Lowe era în club, flancat de Bruno şi Asriel.

— A fost o greşeală să vii aici.

— Mi-ai transformat sora într-o târfă.

Temple îşi făcu pumn mâna sănătoasă, dorindu-şi cu disperare să-l facă praf pe băiat.

— Sora ta o să fie ducesa mea.

— Nu-mi pasă ce va fi. Nu-mi pasă de ea. Rostea cuvintele împleticit şi pe un ton furios. Lowe băuse, probabil de când îşi părăsise sora, cu o noapte în urmă. Ai compromis-o. Poate în urmă cu doisprezece ani. Poate i-ai luat ce avea mai de preţ înainte să leşini.

Temple era copleşit de furie.

— N-ar trebui să ţi se îngăduie să respiri acelaşi aer ca şi ea.

Lowe îşi miji ochii.

— M-a alungat. După ce mi-a dat câţiva şilingi. Cât să mi-ajungă abia să ies din oraş.

— Şi i-ai pierdut.

Lowe nu trebuia să recunoască. Temple o văzuse pe faţa lui înainte să se vaite.

— Ce puteam să fac? Să plec şi să fac avere cu trei şilingi? Ea a vrut să-i pariez. Ea a vrut să-i pierd. În ochii lui se citea ura. Din cauza *ta.* Pentru că ai transformat-o în

târfa ta.

Dorinţa lui Temple de a-l distruge pe Lowe creştea odată cu fiecare cuvânt rostit.

— Mai numeşte-o o dată târfă şi o să fac ca sărăcia să fie ultima dintre grijile tale.

Băutura şi disperarea îl făcură pe Lowe îndeajuns de nesăbuit încât să rânjească.

— Atunci, o să te lupţi cu mine? Eu pentru şansa de a-mi recupera datoria, tu pentru şansa de a proteja onoarea surorii mele. Se opri. De fapt, unde e căţeaua?

Furia izbucni şi Temple înşfăcă lavaliera ponosită a lui Lowe cu mâna sănătoasă, ridicându-l de la pământ înainte să-i spună:

— Ar fi trebuit să profiţi de şansa pe care ţi-a dat-o. Ar fi trebuit să fugi. Indiferent ce aveai de înfruntat afară, este nimic prin comparaţie cu ce-ţi voi face în ring, îţi promit.

Temple îl azvârli la pământ, ignorând tusea şi scuipatul băiatului pe când se ghemui şi îl luă de bărbie, întorcându-l cu faţa la el.

— Ia-ţi un secund. Ne vedem în ring peste o jumătate de oră. Dacă n-o putea avea pe ea, măcar o să aibă parte de lupta asta. Se ridică, adăugând: Eşti norocos că nu te fac praf aici. Pe loc. O să te învăţ minte s-o mai vorbeşti de rău pe femeia pe care-o iubesc.

— I-auzi! O iubeşti, râse Lowe batjocoritor. Ce rahat!

Temple nu se uită în urmă, ci se îndreptă cu un mers apăsat spre camera lui, deja începând să-şi dezlege lavaliera. În cazinou totul amuţise, jucătorii nu mai pariau, uitându-se cu toţii la Temple cum se înfuria.

De aceea îl putu auzi pe Chase spunând încet:

— Ei bine…

Nu se întoarse, dar îi strigă peste umăr:

— Hrăneşte purceaua aia nenorocită!

*

Când Mara ajunse la Îngerul Căzut, pe stradă era linişte şi nu se vedea nici ţipenie de om, exact pe dos faţă

de cum îşi imagina. Aşa arăta intrarea unei săli exclusiviste de joc.

Se întrebă în treacăt dacă nu ajunsese prea târziu. Dacă Temple închisese clubul şi plecase. Dacă se hotărâse să termine cu viaţa lui clandestină şi să se întoarcă la lumină. La ducatul lui. La privilegiile sale.

Atunci se instală panica.

Pentru că în acea zi umedă şi întunecată, pe când nu avea nimic de făcut decât să se plimbe şi să se gândească, îşi dăduse seama că îl iubea peste măsură pe Temple. Şi că era în stare de orice să-i facă viaţa mai bună alături de ea, nu fără ea.

Desigur, când îşi dăduse seama de asta se afla şi foarte departe de Înger.

Dar era aici acum şi, când ajunse, bătu în uşă, încântată când se deschise o fantă. Se duse spre deschizătură şi zise:

— Bună, sunt…

Fanta se închise.

Ezită, gândindu-se la următorul pas. Mai bătu o dată. Fanta se închise.

— Am venit aici…

Iar se închise fanta.

— Sincer, chiar fiecare persoană din clubul acesta trebuia să fie atât de încăpăţânată? Bătu din nou. Se deschise fanta.

— Parola.

Se opri.

— Nu… am una. Dar…

Şi atunci Mara se enervă. Începu să bată la uşă. Cu putere. După ceva vreme, se deschise din nou fanta, iar ochii negri din spatele ei se îngustară de furie.

— Ascultă la mine! tună ea pe cel mai autoritar ton de guvernantă posibil, punctându-şi spusele bătând la uşă.

Ochii din spatele fantei se făcură mari de surprindere.

— Mi-am petrecut toată ziua pe străzile Londrei în frigul ăsta năprasnic!

Punctă aceste ultime vorbe cu z*bang, zbang. Zbang!*

— Şi m-am hotărât în cele din urmă să fac faţă dorinţelor, trecutului, viitorului şi bărbatului iubit. Aşa că o să mă laşi! *Zbang!* Înăuntru!

Îşi sfârşi tirada cu o ploaie de lovituri în uşa de oţel. Trase şi un şut.

Ochii erau acum… O, Doamne! *Râdeau* cumva de ea?

— Domnişoară Lowe?

Ea ridică un deget.

— În locul tău m-aş gândi de două ori cum să mă comport după ce deschid uşa.

Zăvorul fu tras în cele din urmă. Iar ei i se îngădui să intre, trezindu-se faţă în faţă cu Anna care zâmbea şi cu un portar foarte serios. Într-adevăr, părea destul de respectuos când îi spuse:

— V-am căutat.

Mara îşi scutură fustele ude şi acceptă masca oferită, punându-şi-o pe faţă înainte să-i spună pe un ton foarte cuviincios:

— Ei bine, m-ai găsit. Se întoarse spre Anna: Te rog să mă duci la Temple.

Ea făcu întocmai, afişând o expresie plină de înfumurare pe chipul frumos, pe când se întinse spre un dulap din apropiere şi scoase o mască. De îndată ce Mara se ascunse în spatele ei, îşi croiră drum prin pasajele private ale clubului în tăcere, până când Anna rosti în final:

— Mă bucur că te-ai hotărât să te întorci.

— Nu i-ai spus că m-ai văzut?

Anna clătină din cap.

— Nu. Ştiu cum e să nu ai un cuvânt de spus în privinţa a ceea ce-ţi rezervă viitorul. Şi nu-i doresc asta nimănui.

Mara reflectă îndelung la vorbele ei.

— Nu mă interesează viitorul, atâta vreme cât mi-l voi petrece alături de el.

Cealaltă femeie zâmbi.

— Dea Domnul să fie lung şi fericit. O meritaţi amândoi.

Cuvintele îi încălziră sufletul, până când îşi aminti că

Temple era cel care trebuia să o accepte – care trebuia să o ierte. Pentru că fugise. Şi pentru atâtea altele.

Dacă ar duce-o cineva la el ca să repare toate lucrurile pe care le stricase. Dar Anna nu o duse la el. O duse în încăperea cu oglinzi de lângă ringul de box, rezervată doamnelor, unde se părea că se adunase toată lumea pe care se aşteptase să o găsească în sala principală.

Păşi cu inima în gât în spaţiul slab luminat, ticsit de femei. Se întoarse spre Anna:

— O să fie o luptă?

— Da. Femeia o conduse spre partea din faţă a încăperii, unde erau două scaune aproape de fereastră.

Dacă ar fi fost alta situaţia, Mara ar fi fost curioasă să privească – îndeajuns de curioasă încât să fie interesată de luptători, oricine ar fi fost ei. Dar nu avea cum să fie vorba despre Temple, care era prea rănit pentru a intra în ring, şi ăsta era singurul lucru care conta pentru ea. Clătină din cap.

— Nu, n-am timp pentru asta. Vreau să-l văd pe Temple, şopti ea. Am aşteptat prea mult. Vreau să ştie că m-am răzgândit. Vreau să ştie că…

Îl iubesc.

Vreau să fiu cu el.

Vreau să o luăm de la început.

De la capăt. Pentru totdeauna.

Anna încuviinţă.

— Şi îl vei vedea. Dar mai întâi vei vedea asta.

Uşa de la apartamentele lui Temple se deschise în partea opusă ringului, iar Mara se ridică în picioare. Îl văzu apropiindu-se de mijlocul încăperii în timp ce-şi lipi instinctiv mâinile de fereastră.

— Nu, şopti ea.

Era gol de la brâu în sus, al naibii de chipeş, iar Mara nu se gândi decât cum se simţise când mângâiase acea piele şi cum îl atinsese. Cum îl lăsase să o atingă. Dorindu-şi din nou. Apropierea. Plăcerea.

Bărbatul.

Iar apoi văzu bandajul din jurul umărului, care proteja rana căpătată cu o săptămână în urmă. Se întoarse spre Anna.

— Nu, repetă ea.

Anna nu se uita la ea, ci la Temple care intra în ring. Era clar nemulţumită.

— Îşi protejează mâna dreaptă.

— Bineînţeles că da! sări Mara. Este rănit! Nu va fi o luptă dreaptă!

Trebuia să-i spună cuiva că avea braţul rănit. Să ceară s-o vadă pe marchiza de Bourne. Pe Chase cel misterios. Ar fi trebuit să pună capăt luptei.

Femeile din jurul lor erau foarte zgomotoase, făcând comentarii deplasate.

— Nu poţi să-i iei titlul cuiva, dar cu siguranţă poţi să-l remarci şi fără titlu!

— Nu arată ca vreun alt duce.

— Doamne, ce arătos e!

— Poate că n-a ucis pe nimeni, dar arată de-a dreptul criminal!

— M-aş lăsa negreşit pe mâna lui!

— Nu cred că fata aia e în viaţă, interveni cineva. Cred că a plătit vreo ştoarfă să pretindă că e Mara Lowe!

— Ea e. Am ieşit în sezonul când trebuia să se mărite cu ducele care a murit. Toată lumea vorbea de ochii ăia!

— Ei bine, îi sunt recunoscătoare. Ducele de Lamont e din nou bun de însurătoare!

Mara fierbea de furie şi ar fi vrut să ia la pumni toate femeile.

Cineva râse.

— Crezi că poţi să pui tu mâna pe el?

— Am auzit că o iubeşte.

Da, aşa *e,* voia Mara să ţipe. *Şi ea îl iubeşte. Cu disperare.*

— Prostii, replică una dintre femei. Cine ar putea să iubească pe cineva care a făcut aşa ceva? Sunt sigură c-o urăşte.

Aşa ar trebui. Dar, printr-un miracol, nu e aşa.

Mara nu mai avea astâmpăr. Voia să se termine odată cu asta. Îl voia.

Imediat.

— Şi în plus, adăugă prima, sunt marchiză. Şi mult prea tânără să fiu văduvă.

De parcă un titlu l-ar fi făcut fericit pe Temple. Mara detestă gândul.

— Îmi închipui că s-a făcut coadă pentru poziţia de ducesă de Lamont, zise alta foarte fericită. Şi nu doar văduvele. Sora mea are o fată de aproape 18 ani şi ar face orice să aibă un ginere duce. Toate femeile din încăpere râseră, iar ea continuă: Nu e o glumă. Le cred capabile de crimă pe unele din mamele care vor să-şi căsătorească fetele.

Mara înghiţi vorbele ce-i stăteau pe limbă şi pe care voia din tot sufletul să le rostească. Temple nu avea nevoie de titlu, ci de o femeie care să-l înţeleagă. Una care să-l iubească. Una care să-şi petreacă restul vieţii făcându-l fericit.

Una care să-l ţină la adăpost de ele.

De ringul de jos.

Se întoarse spre Anna.

— Trebuie să opreşti lupta.

Anna scutură din cap.

— Provocarea a fost lansată. Pariurile au fost făcute.

— L-a naiba cu pariurile! izbucni Mara.

Privirea Annei era plină de respect.

— Parcă ai fi Temple.

— Păi chiar aşa e, insistă Mara, pe când îngrijorarea, iritarea şi frustrarea se luptau pentru supremaţie în mintea ei. Du-mă la Chase. El o să mă asculte.

Ochii Annei trădară surpriza.

— Crede-mă, domnişoară Lowe, Chase n-ar schimba nimic la seara asta. S-au pus o grămadă de bani în joc pe lupta asta.

— Atunci nu-i e prieten. Temple nu e pregătit să lupte din nou. Nu i s-a vindecat rana. Ar putea să întârzie procesul de vindecare cu câteva zile. Săptămâni. Sau mai

mult. Se întoarse spre Anna. A fost forţat să facă asta?

Femeia izbucni în râs.

— Temple n-a fost forţat să facă nimic în viaţa lui.

— Atunci de ce? Se uită spre ring, unde Temple stătea pe jumătate dezbrăcat, mândru şi frumos. Se duse spre uşă, iar garda de corp uriaşă de acolo o împiedică să plece. Se întoarse spre Anna. De ce?

Ea zâmbi firav şi trist.

— Pentru tine.

— Pentru mine?

Ce nebunie!

— Te răzbună.

Chiar şi acum. După tot ce făcuse.

Privirea îi căzu asupra lui. Îi văzu muşchii încordaţi, maxilarul puternic. Felul în care se uita la adversar. Dar era ceva diferit în acest Temple. Ceva ce nu văzuse în alte nopţi.

Furie.

Disperare.

Frustrare.

Tristeţe.

O iubea.

Aşa cum îl iubea şi ea. Mara închise ochii. Poate că nu-l merita, dar cu toate astea îl dorea.

Îşi lipi palmele de fereastră.

— Crede că am plecat.

— Da, zise Anna.

— Du-mă la el.

— Nu încă.

Atunci Mara îl văzu pe al doilea luptător. Fratele ei.

— Ce caută aici?

— Demonstrează cât de prost e, zise Anna. A venit la club şi l-a provocat pe Temple.

Îi dăduse bani. Şansa să plece. Şi totuşi el venise aici din lăcomie şi insolenţă, şi imaturitate.

Clătină din cap.

— Fratele tău te-a insultat.

Mara era convinsă că fratele ei o făcuse cu aplomb.

— Nu contează, trebuie să opreşti lupta.

Anna se uită la ea, brusc îngrijorată.

— De ce?

— De ce? Oare chiar înnebunise femeia aia? Pentru că o să se rănească!

— Cine? Fratele tău? Sau Temple?

Oare înnebunise întreaga lume?

Mara se întoarse spre ea.

— Crezi că nu-l iubesc.

— Cred că este un bărbat care merită mai multă dragoste decât majoritatea. Şi cred că tu eşti motivul. Da, mă tem că nu-l iubeşti îndeajuns. Mă tem că în momentul ăsta vrei ca lupta să fie oprită dintr-un alt motiv.

Voia ca lupta să fie oprită pentru a putea fi cu el. Ca să-l poată iubi. Ca să poată lăsa, în sfârşit, trecutul să se odihnească în pace.

Dar lupta începu înainte să mai poată spune ceva, iar acest Temple nou şi furios ataca cu putere şi repede, lovind primul cu un croşeu de dreapta. O lovitură din dreapta. Un croşeu de dreapta.

Mereu cu dreapta.

Kit îşi reveni, dădu o lovitură, a doua din luptă, trimiţându-l pe Temple în spatele ringului. Mara se uită la bandaj, văzu cum legăturile se lărgeau. Se întoarse spre Anna.

— Te rog, du-mă la Chase. Trebuie să punem capăt luptei!

Femeia scutură din cap.

— E lupta lui. Pentru tine.

— N-o vreau.

— Şi totuşi trebuie s-o primeşti.

Alt croşeu de dreapta. Altă lovitură de dreapta.

Atunci Kit îşi dădu seama de tipar.

Mara se uită în altă parte. Şi un copil şi-ar fi dat seama.

Avea să piardă.

De câte ori îi spusese el că nu va pierde? De câte ori auzise de marele Temple, cel mai de succes boxer fără

mănuşi din Marea Britanie? Din toată lumea. De neînvins. Neînfrânt.

Kit era beat, dar nu era prost. Ştia că Temple era slab pe partea stângă, aşa că începu să-l lovească acolo cu nepricepere, ceea ce ar fi vestit sfârşitul cu zece zile în urmă. Dar acum loviturile fură suficient de puternice încât să provoace durere. Suficient de puternice să-l facă să se dea înapoi.

Nu era de neînvins. Nu în seara asta.

Dar Kit o insultase, iar el avea să încaseze pierderea înaintea ei.

— Dumnezeule, de ce nu foloseşte mâna stângă? De ce nu parează lovitura? întrebă cineva, iar Mara sesiză frustrarea din partea femeii.

— Nu poate, şopti Mara, uitându-se cum iubirea vieţii ei încasează lovitură după lovitură. Pentru ea. Din nou şi din nou.

Braţul nu-l asculta.

Avea să piardă.

Kit lovi din nou, iar Temple căzu în genunchi, mulţimea numărând secundele. Apoi, el se uită la adversarul său şi vorbi. Kit se îndepărtă, iar Temple se ridică în picioare, cu sângele curgându-i pe obraz.

Avea să lupte până la final.

Nu avea să se dea bătut. Nu când era ea în joc.

O iubea.

Cuvintele rostite cu o zi în urmă îi reveniră În minte*. Ce sunt dacă nu mai sunt de neînvins? Dacă nu mai sunt un luptător? Dacă nu mai sunt Ducele Ucigaş? Ce valoare mai am eu ca om?*

Nu avea să se oprească până nu îl omora fratele ei.

Anna văzu asta, sfârşitul inevitabil. Şi, când se uită la Mara, zise:

— Se va termina până trimit pe cineva să oprească lupta.

Mara nu voia să audă un refuz.

Bărbatul pe care îl iubea era la trei metri distanţă. Mai puţin. Şi avea nevoie de ea.

La naiba, dacă era singura în stare să-l salveze, aşa să fie!

Acţionă fără să se gândească, ridicând scaunul înainte să-şi dea seama cineva ce intenţiona. Anna se întinse şi strigă:

— Nu!

Dar Mara avea un singur scop.

Temple.

*

Avea să piardă.

Partea stângă îl durea cumplit, muşchii i se împotriveau – era prea curând după înjunghiere. Nervii îi zvâcneau, şi el tremura, ceea ce îi provoca o straşnică durere interioară, asemănătoare celei produse de Lowe.

Avea să piardă. Nu putea să o răzbune.

Nu că ar fi contat; îl părăsise.

Fugise de el. Din nou.

Lowe îl lovi de două ori cu sete în partea stângă, îngenunchiindu-l pe Temple. Acolo, în rumeguş, se întreba când fusese ultima oară în genunchi în ring.

Cu Mara.

În după-amiaza când fuseseră singuri aici. În după-amiaza când o izgonise pentru prima dată. În după-amiaza când ar fi trebuit să o ia în braţe, să o ducă în pat şi să nu-i mai dea drumul. Temple se uită la Lowe şi îi zise:

— Poate câştigi azi. Dar te voi distruge dacă o mai vorbeşti de rău.

Lowe se dădu înapoi şi îl tachină:

— Asta dacă te las în viaţă.

Temple se ridică în picioare pentru ultima parte a luptei, asta dacă Lowe mai rezista. Dar, înainte să mai fie date lovituri, în sală auzi o explozie.

Oglinda care ascundea încăperea tainică a doamnelor se sparse cu o perfecţiune asurzitoare, fiecare centimetru prăbuşindu-se pe podeaua încăperii principale, ca zahărul cubic. Nu mai auzise aşa un zgomot, iar el şi Lowe – şi

restul – se întoarseră pe când femeile dinăuntru o luară la fugă, ţipând şi ascunzându-se în întuneric, de teamă să nu fie văzute sau recunoscute.

Bărbaţii strânşi în jurul luptei împietriră cu mâinile în aer, cu banii şi biletele în mână, cu gurile deschise ca să scoată chiote obscene, dar lui Temple nu-i păsa.

Îi păsa doar de femeia care provocase dezastrul.

Femeia care stătea în mijlocul oglinzii sparte, mândră, puternică şi înaltă ca o regină, cu scaunul cu care spărsese fereastra încă în mâini.

Mara.

Iubirea lui.

Era aici. În sfârşit.

Puse scaunul pe jos şi se folosi de el ca să se caţere peste prag şi apoi în ring, fără să-i pese de bărbaţii din jurul ei. Se uita numai la el.

Temple se îndreptă spre ea înainte ca ultimul ciob să cadă pe jos, gândindu-se doar la ea. Voia să ajungă la ea. Să o ţină. Să creadă că e acolo. Ea îşi dădu jos masca, lăsând toată Londra să o vadă aşa pentru a doua oară în două zile.

Murmurul oamenilor care o recunoscură se răspândi în încăpere.

— Înălţimea Ta, m-am săturat să te aştept să mă găseşti, zise ea suficient de tare ca să o audă cei de lângă ea.

Dar cuvintele erau pentru el. Doar pentru el. Temple zâmbi.

— Te-aş fi găsit.

— Nu sunt aşa sigură, îi răspunse ea. Păreai întrucâtva ocupat.

Temple se uită peste umăr.

— Ce, cu el?

Ea îi cercetă faţa însângerată, iar el văzu îngrijorarea din ochii ei. Văzu cum mâna ei se ridică vrând să-l atingă. Să-i aducă alinare.

— Mă gândeam că te pot ajuta.

El ridică din sprâncene pe când Mara intră în ring şi se

uită la fratele ei.

— Tu, Christopher, eşti un dobitoc şi ai rămas la fel de imatur ca acum doisprezece ani.

Privirea lui Kit se întunecă.

— Copilul ăsta ţi-ar fi nenorocit ducele dacă nu ne-ai fi distras atenţia.

Ea nu luă în seamă cuvintele şi plăcerea cu care fuseseră rostite.

— Ce păcat că v-am distras atenţia! Mara se uită prin încăpere la sutele de bărbaţi care veniseră pentru luptă. Cărora le plăcuse să-l vadă pe Temple la pământ. Hai să uşurăm situaţia!

Kit mustăci.

— Te rog.

— O ultimă lovitură. Câştigă cel care-şi doboară adversarul.

Fratele ei se uită spre Temple, bătut şi însângerat.

— Mi se parc corect. Dacă ies învingător, sunt liber şi plec cu banii.

Ea se întoarse spre el, în privire citindu-i-se ceva cald şi minunat, iar Temple îşi dori să termine lupta mai mult decât orice. Pentru că o voia pe ea. Acum. Pentru totdeauna.

— Temple?

Nu-i mai păsa ce păţea Lowe atâta vreme cât Mara era a lui. Dădu din cap.

— Mereu am spus că te pricepi foarte bine să negociezi.

Ea zâmbi.

— Excelent!

Şi, la naiba, femeia pe care o iubea se întoarse cu faţa spre fratele ei şi îl doborî la pământ! Cu un pumn.

Era o elevă exemplară!

Kit căzu în genunchi, gemând de durere.

— Mi-ai spart nasul!

— Ai meritat-o! Se uită în jos la el. Şi ai pierdut. Asriel şi Bruno deja intraseră în ring ca să se asigure că Lowe nu pleacă de acolo. Acum eu impun condiţiile. Vei fi judecat

pentru că ai încercat să îl ucizi pe duce. Se uită la Temple. Pe ducele meu.

Ducele ei.

Asta era.

Era orice îşi dorea ea.

Temple îşi ascunse uimirea mimând dezinteresul.

— Oricum, era aproape gata.

Ea dădu din cap şi se apropie de el, fără să-i pese că era plin de vânătăi şi însângerat.

— Nu mă îndoiam că aveai să învingi. Dar şi asta mă plictisisem să aştept.

— Eşti cam nerăbdătoare azi.

— Doisprezece ani e o aşteptare lungă.

El se opri.

— Pentru ce?

— Pentru dragoste.

Dumnezeule. Îl iubea. Veni spre ea şi o luă în braţe.

— Mai spune-o o dată.

Şi Mara o făcu, în ringul lui. În faţa tuturor membrilor clubului Îngerul Căzut.

— Te iubesc William Harrow, duce de Lamont.

Regina lui răzbunătoare care nu se ruşina de nimic. O sărută lung şi pasional, dorindu-şi ca ea să înţeleagă, acum şi pentru totdeauna, cât de mult o iubea, iar ea îi oferi toată dragostea în mângâierea nesfârşită.

Apoi, el îşi ridică privirea pentru a-şi lipi fruntea de a ei.

— Mai spune-mi din nou.

Ea nu înţelesese greşit.

— Te iubesc. Se încruntă uitându-se în sus la el, întinzând mâna să atingă locul unde ochiul lui era umflat şi închis. Te-a rănit groaznic.

— O să se vindece. Îi luă degetele şi i le sărută. Totul se vindecă. Spune-mi din nou.

Ea se îmbujoră.

— Te iubesc.

El îi răsplăti sinceritatea cu un alt sărut profund şi ameţitor. Şi, atunci când se retrase, zise:

— Bine!

Ea îi atinse cu blândeţe pieptul şi vorbi moale:

— N-am putut să te părăsesc. Credeam că pot. Crezusem că aşa e mai bine, că aşa vei avea viaţa pe care o vrei. Soţia. Copiii…

El o opri cu un sărut.

— Nu. Tu eşti moştenirea mea.

Ea scutură din cap.

— Credeam că aşa o să şterg totul cu buretele. Că vei fi din nou duce de Lamont, iar eu o să dispar ca să nu te mai deranjez niciodată. Dar n-am putut s-o fac. Clătină din cap. Te voiam prea mult.

Inima lui bătu să-i spargă pieptul la gândul că ea ar fi putut dispărea, iar el îi îndreptă faţa spre a lui.

— Ascultă-mă, Mara Lowe. Pentru tine nu există decât un singur loc. Aici. În braţele mele. În viaţa mea. În casa mea. În patul meu. Dacă ai pleca, nu mi-ai da viaţa pe care mi-o doresc. M-ai lăsa cu un gol imens în suflet. O sărută din nou şi îi zise încetişor: Te iubesc. Cred că te iubesc de când m-ai urmărit pe strada aia întunecată din Londra. Iubesc puterea şi frumuseţea ta, dar şi cum te porţi cu copiii şi purceluşii.

Ea zâmbi cu lacrimi în ochi.

— Ţi-ai lăsat mănuşile la cămin.

— Mănuşile mele?

El îi ridică mâinile, depunând sărutări pe fiecare dintre articulaţiile degetelor.

— Faptul că nu le porţi mă face în acelaşi timp nebun de furie şi nebun de dorinţă.

Ea se uită în jos la mâinile ei.

— Mâinile mele goale te fac nebun de dorinţă?

— Totul la tine mă face nebun de dorinţă, zise el. Apropo, Lavender e la Chase.

În ochii ei superbi se citea confuzia.

— De ce e Lavender la Chase?

— E o poveste lungă, dar, pe scurt, nu suportam să stau fără ea. Fără o parte din tine.

Ea râse, iar el îşi dădu seama că ar fi în stare să care

purceluşa pentru tot restul vieţii dacă asta ar fi făcut-o pe Mara să râdă.

— Iubesc râsul tău. Vreau să-l aud în fiecare zi. Vreau să se termine întunericul şi tragedia. Vreau să fim fericiţi acum. O meritäm. Vreau ce meritam de la început. Se opri şi se uită adânc în ochii ei, dorind să o facă să înţeleagă cât de mult o iubea. Te vreau pe tine.

Ea încuviinţă.

— Da.

El zâmbi.

— Da?

— Da la tot ce ai zis. Da fericirii, vieţii şi iubirii! Ea ezită, iar el văzu umbra gândului negru în ochii ei când se uită la el. Am făcut atâtea ca să te distrug. Ca să te rănesc.

— De-ajuns! O sărută încetişor, dezlipindu-şi buzele de ale ei doar când ea se lăsă moale în braţele lui. Să nu mă mai răneşti.

Lacrimile îi umplură ochii.

— Niciodată!

Temple i le şterse cu degetul mare.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată.

— Niciodată, oftă ea. Aş vrea să o putem lua de la început.

Temple scutură din cap.

— Eu nu. Fără trecut, nu ar fi prezent. Nici viitor. Nu regret o clipă. Totul ne-a adus aici. În acest loc. În acest moment. La această iubire.

Se sărutară din nou, iar el îşi dori să fie în altă parte decât aici, în faţa întregii Londre.

Ea se trase înapoi şi îi zâmbi, încrezătoare şi faimoasă.

— Am câştigat.

El îi zâmbi la fel de cuceritor.

— Da. Prima oară când a câştigat altcineva în afară de mine în ring. Flutură o mână în direcţia arbitrului. Să treci în registru.

— Domnişoara Mara Lowe a câştigat azi.

Mulţimea îşi vociferă nemulţumirea, spunând că e un

joc necinstit şi că pariurile erau măsluite. Nu-i păsa. Avea să se ocupe Chase de ei, şi cel mai înverşunat dintre ei urma să parieze din nou într-o oră.

— Ce câştig? îi şopti ea la ureche.

El zâmbi larg.

— Ce ţi-ar plăcea?

— Pe tine.

Atât de simplu. Atât de perfect.

— Sunt al tău, îi zise el sărutând-o. Cum şi tu eşti a mea.

Ea râse.

— Pentru totdeauna.

Şi era adevărul.

Epilog

În ajunul nunţii sale, domnişoara Mara Lowe stătea la fereastră, la etajul al treilea din aripa familiei din Whitefawn Abbey, privind spre grădinile întunecate de dedesubt. Îşi puse palmele pe geamul rece, privind cum se aburea sub atingerea ei. Apoi ridicând mâna pentru a scoate la iveală întunecimea de dedesubt, punctată de reflexiile lumânărilor aprinse în încăpere.

Cu un zâmbet vag, îşi trecu un deget printre petele mici ca nişte stele, croind un drum nevăzut printre flăcările pâlpâitoare, îndeajuns de distrasă de gest încât nu-l auzi pe viitorul ei soţ apropiindu-se până nu intră în câmpul său vizual, reflectându-se în rama trasată de ea pe sticlă.

Şi apoi braţele lui o înconjurară, mâinile lui mângâindu-i trupul cu mişcări tandre, trăgând-o spre el în timp ce-şi lipea buzele de locul în care umărul ei se întâlnea cu gâtul într-o mângâiere prelungă şi lentă.

— Miroşi a lămâi.

Ea zâmbi şi oftă, sprijinindu-se de el, aşezându-şi mâinile peste ale lui, împletindu-şi degetele cu ale lui.

— Spune-mi, la ce te gândeşti? întrebă el când ridică

în cele din urmă capul.

Ea se întoarse spre el în timp ce el o ţinea în braţe şi spuse adevărul, un lucru minunat şi eliberator.

— La o altă epocă aici la Whitefawn. În încăperea asta.

El nu pretinse că nu remarcase unde stăteau, ci se uită spre pat, unde ea îl lăsase în urmă cu doisprezece ani, şi spuse:

— Crezi că a mai dormit cineva în el din dimineaţa aceea?

Ea izbucni în râs, surprinsă de răspunsul neaşteptat.

— Nu, sincer nu cred.

El încuviinţă, cu o expresie sobră.

— E păcat.

— Era de aşteptat, nu crezi? Până la urmă, se presupunea că am murit acolo.

El o trase din nou aproape, petrecându-şi braţele în jurul gâtului ei.

— Dar n-ai murit, şopti el, iar plăcerea pură care se citea în vorbele lui îi trimise un fior prin tot trupul.

Ea îi întâlni privirea.

— N-am murit.

— Şi nici nu te-ai măritat în dimineaţa aia.

Ea clătină din cap.

— N-am făcut-o.

El se lipi de coapsa ei, pentru ca trupurile lor să nu lase niciun milimetru între ele, fierbinţeala răspândindu-i-se prin vine de parcă ar fi discutat despre ceva cu totul diferit de acea zi, petrecută cu doisprezece ani în urmă.

— Norocul meu, rosti el, după care îi captură buzele într-un sărut lung şi dogoritor, limba lui pătrunzând adânc în moliciunea gurii ei, ca o promisiune a plăcerii ce avea să vină.

Iar şi iar.

Începând din acea zi.

Ea era atât de captivată de mângâierea lui, încât nu remarcă deloc că el o dusese în cealaltă parte a odăii până când picioarele ei se lipiră de pat. Icni surprinsă când el o

răsturnă pe cearşafuri absolut fără efort, urmând-o imediat.

— Vezi ce păcat este? o necăji el. Presărând o ploaie de săruturi delicate şi uimitoare de-a lungul maxilarului ei. Este un pat foarte confortabil.

Mâinile ei se mişcară din proprie voinţă, odihnindu-se în părul lui.

— Temple, zise ea încet, ridicându-şi buzele de pe ale lui.

El se uită în sus, fixându-şi ochii negri asupra ei.

Erau o grămadă de lucruri de spus. Nesfârşit de multe.

El clătină din cap.

— Nu. Nu mai vreau demoni. Nici amintiri.

Lacrimile îi inundară ochii.

— Cum poţi spune asta? Până şi aici?

El zâmbi, ridicându-şi palma şi mângâindu-i cu tandreţe obrazul.

— Pentru că trecutul este trecut. Iar eu sunt mult mai interesat de prezent.

Era un bărbat magnific.

— Te iubesc, spuse ea, dorindu-şi să se asigure că el era încredinţat de asta. Că nu avea să se îndoiască niciodată.

El o sărută cu zgomot, şi acolo, în acea mângâiere, ea găsi mulţumirea.

Când el se opri, fu pentru a-şi întinde braţul rănit deasupra capului ei, spunând:

Şi dacă tot vorbim despre cadouri…

Ea se minună de uşurinţa cu care îl văzu mişcându-se, la atât de puţin timp după ce fusese rănit. Începea să-şi simtă braţul şi deşi era posibil şi nu mai fie capabil să lupte cu aceeaşi precizie ca înainte, era de aşteptat să se vindece.

Slavă Domnului.

Fără să-i ghicească gândurile, el scoase un pacheţel pe care ea nu-l remarcase pe pat mai devreme.

— Crăciun fericit, dragostea mea.

Ea zâmbi.

— Mâine e Crăciunul.

El clătină din cap.

— Nu, mâine ne căsătorim. Crăciunul va trebui să vină mai devreme. Deschide-l, rânji el.

Ea râse.

— Parc-ai fi unul dintre băieţi.

Băieţii, care veniseră cu toţii la Whitefawn în vacanţă – şi care, cel mai probabil, aveau să rămână la uriaşa moşie în anii următori, nu ca orfani, ci ca protejaţi ai ducelui de Lamont.

El era ocrotitorul lor. Tot aşa cum era şi al ei.

Ea îşi lipi palma de obrazul lui cald, acoperit de barba de o zi.

— Mulţumesc.

El ridică din sprânceană.

— Încă nu ştii ce este.

Ea zâmbi.

— Nu pentru dar. De fapt, pentru cadou, dar şi pentru celelalte. Pentru că-i iubeşti. Pentru că mă iubeşti. Pentru că mă iei de soţie. Pentru…

El se aplecă şi zăgăzui şuvoiul de cuvinte, distrăgându-i atenţia cu un sărut lung şi drăgăstos.

— Mara, şopti el când îşi ridică în cele din urmă capul. Eu ar trebui să-ţi mulţumesc, dragostea mea. Pentru puterea ta. Şi strălucirea ta. Şi băieţii tăi. Şi pentru că te căsătoreşti cu mine. Îi depuse un sărut scurt pe buze. Acum deschide-ţi cadoul.

Ea se supuse, împingându-l de deasupra ei şi ridicându-se pentru a desface pachetul, trăgând de hârtia maro şi scoţând la iveală cunoscuta cutie albă, cu H-ul auriu în relief. Ridică uşor capacul şi trase de hârtia roşie festivă pentru a descoperi…

Mănuşi.

Îi cumpărase mănuşi. O duzină întreagă. Mai multe. În mai multe culori, materiale şi texturi decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Piele de ied galbenă, şi piele întoarsă liliachie, şi mătase neagră, şi piele verde.

Ea le scoase din cutie, râzând. Întinzându-le în poala

lor şi pe cuvertură.

— Eşti nebun.

El ridică o mânuşă de operă albă şi lungă, trecându-şi materialul printre degete.

— Vreau să ai la fel de multe perechi câte zile într-un an.

— De ce? întrebă ea, râzând în sus, spre el.

El îi duse mâinile la buze şi-i sărută câte un deget cu pielea aspră şi muncită pe rând, subliniind fiecare cuvânt.

— Pentru că nu vreau să-ţi fie niciodată frig.

Era ciudat şi frivol, şi-i depăşea puterea de înţelegere. Dar era cel mai frumos lucru pe care i-l spusese cineva vreodată. Şi erau nişte mănuşi minunate.

Ridică o pereche scurtă, din satin argintiu, şi dădu să şi le pună imediat.

El întinse mâna, oprind-o.

— Nu.

Ea îi zâmbi.

— Nu?

El clătină din cap.

— Când suntem singuri, te vreau fără ele.

Ea se încruntă.

— Temple, n-are niciun sens ce spui.

El zâmbi şi-i depuse un sărut pe gât, după care-şi ridică uşor capul şi şopti, fierbinte şi minunat în urechea ei:

— Când suntem singuri, vreau să îţi ţin de cald în alte moduri.

Şi apoi îşi puse cuvintele în practică.

Ceea ce ei îi conveni de minune.

*

Aproape o săptămână mai târziu, urmând tradiţia considerată sfântă de către gentlemenii din întreaga Mare Britanie, fondatorul clubului Îngerul Căzut îşi lua micul dejun şi citea ziarul de dimineaţă.

Şi totuşi, în această zi specială, Chase încălcă tradiţia şi începu cu paginile mondene:

Ducele de Lamont şi domnişoara Mara Lowe s-au căsătorit de Crăciun în capela de la Whitefawn Abbey, acolo unde s-au întâlnit pentru prima oară, într-o noapte nefericită din urmă cu doisprezece ani.

Nunta a atras oameni de toate categoriile, printre care câţiva dintre cei mai notorii berbanţi cu nevestele lor. Douăzeci şi patru de băieţi cu vârste între trei şi unsprezece ani, un bucătar francez, o guvernantă şi o purceluşă. Pe când acest alai ciudat se îndrepta pe drumul lung spre Whitefawn Abbey, servitorii se temeau fără îndoială pentru siguranţa lor. Şi pentru sănătatea lor.

Ar trebui însă menţionat că grupul, deşi uneori indecent şi adesea gălăgios, s-a purtat exemplar în timpul ceremoniei, asistând la ritual cu o senină solemnitate, potrivită pentru o astfel de ocazie.

Cu excepţia purceluşei, din câte am aflat. Care se pare că a dormit pe toată durata ceremoniei.

Ştirile din Marea Britanie

30 decembrie 1831

Cu un zâmbet satisfăcut, Chase împături ziarul şi-şi termină micul dejun, după care se ridică, îşi trecu palma peste materialul fustelor, aranjându-le puţin, şi ieşi din casă.

La urma urmelor, ea avea de condus un club de jocuri de noroc.

Sfârşit